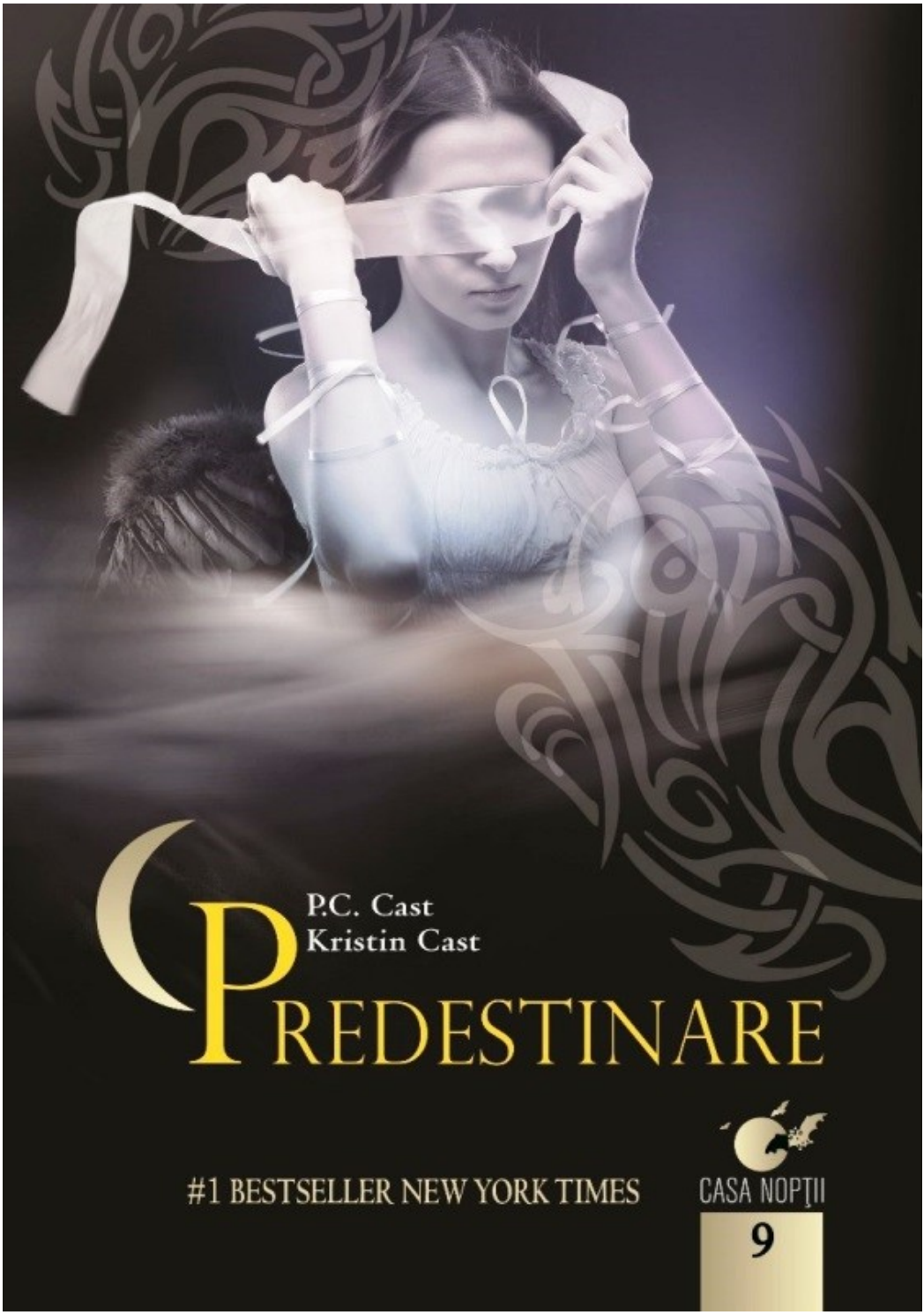
P.C. Cast
Kristin Cast
PREDESTINARE
#1 BESTSELLER NEW YORK TIMES
CASA NOPȚII
9

Kristin Cast; P.C. Cast

Seria CASA NOPŢII

Volumul 9

PREDESTINARE

1 Semnul
2 Trădarea
3 Aleasa
4 Înfruntarea
5 Obsesia
6 Tentaţia
7 Focul
8 Iertarea
9 Predestinare

Prolog

Zoey

Cred ca mama e moartă.

Am articulat cuvintele fără să scot niciun sunet. Îmi păreau prea puternice, nefirești, de parcă aș fi încercat să înțeleg că lumea s-a întors pe dos sau că soarele răsare de la apus.

Am tras cu putere aer în piept, oftând ușor, și m-am întors pe o parte, întinzându-mă după un nou șervețel din cutia care zăcea lângă pat.

Stark mormăi, se încruntă și se foi agitat.

M-am dat jos din pat încet, cu grijă, am luat tricoul uriaș al lui Stark din locul în care îl aruncase, l-am tras pe mine și m-am ghemuit pe fotoliul moale așezat lângă peretele cămăruței noastre în formă de tunel.

Fotoliul scoase fosnetul acela care îmi amintește întotdeauna de țarcurile de joacă gonflabile de la petrecerile pentru copii, și Stark se încruntă și începu din nou să mormăie ceva. Mi-am suflat nasul. Încet. „Nu mai plânge nu mai plânge nu mai plânge! N-ajută la nimic. Nu o aduci pe mama înapoi.” Am clipit repede de mai multe ori și mi-am șters din nou nasul. „Poate că a fost doar un vis.” Dar, chiar în momentul în care mă gândeam la aceste cuvinte, inima mea știa adevărul. Nyx mă smulsese din vis pentru a-mi arăta o viziune în care mama intra pe Tărâmul de Dincolo. Asta însemna că mama murise. „Mama i-a spus lui Nyx că îi pare rău că mă dezamăgește, mi-am adus aminte, în timp ce lacrimile începură din nou să mi se scurgă pe obraji.

— Îmi spusese că mă iubește, am șoptit.

Abia dacă scosesem un sunet, iar Stark începu să se foiască și să se agite, apoi murmură:

— Încetează!

Am strâns din buze, deși știam că nu șoapta mea îi tulbura visul. Stark era Războinicul meu, Paznicul meu și iubitul meu. Nu, iubit este un cuvânt prea simplu. Între mine și Stark era o legătură care merge dincolo de întâlniri, de sex și de toate lucrurile pe care le presupune, în mod normal, o relație. De

aceea era atât de neliniștit. Îmi simțea tristețea – chiar și în vis știa că plâng și că sufăr, și că mi-e frică, și…

Stark își dădu pătura la o parte și am văzut că mâna îi era încleștată într-un pumn. Privirea mi-a poposit pe chipul lui. Dormea în continuare, dar fruntea îi era brăzdată de cute și stătea încruntat.

Mi-am închis ochii și am tras adânc aer în piept, să mă liniștesc.

— Spiritule, am șoptit. Te rog, vino la mine. Imediat, am simțit elementul atingându-mi pielea. Ajută-mă. Nu, de fapt, ajută-l pe Stark și ascunde-mi tristețea de el. „Și, poate, am adăugat în tăcere, ai putea să ascunzi o parte din tristețe și față de mine. Chiar dacă o să fie pentru scurt timp.” Și am tras din nou cu putere aer în piept, în timp ce spiritul se mișca prin mine și în jurul meu, învolburându-se deasupra patului. Când am deschis ochii, am putut chiar să văd aerul încreținduse în jurul lui Stark. Pielea lui părea că strălucește, elementul oprindu-se deasupra lui ca o pătură diafană. Am simțit o căldură învăluindu-mă și, când m-am uitat la brațele mele, am văzut că aceeași strălucire delicată se odihnea și pe pielea mea. Stark oftă adânc odată cu mine, în timp ce spiritul își țesea mica magie liniștitoare, și, pentru prima dată după ore bune, am simțit că o părticică din tristețea mea mă părăsește.

— Mulțumesc, spiritule, am șoptit și mi-am încrucișat brațele, îmbrățișându-mă strâns.

Ocrotită de atingerea reconfortantă a elementului de care mă simțeam cel mai aproape, am simțit chiar cum mă cuprinde somnul. Și atunci, un alt soi de căldură îmi invadă conștientul, încet, căci nu voiam să stric vraja liniștitoare pe care o aruncase elementul, mi-am desfăcut brațele și mi-am atins pieptul.

„De ce este caldă piatra mea de clarvăzător?” Mica piatră rotundă atârna de lanțul ei de argint, odihnindu-mi-se între sâni. Nu o mai dădusem jos de când mi-o dăruise Sgiach, înainte de a părăsi minunata, magica insulă Skye.

Uimită, am scos piatra de sub tricou, trecându-mi degetele peste suprafața ei lucioasă, ca de marmură. Îmi amintea, în continuare, de o bomboană cu gust de cocos, dar marmura de Skye lucea cu o lumină nepământească, de parcă elementul pe care îl invocasem o influențase – ca și cum toată căldura pe care o simțeam era o consecință a faptului că pulsa plină de viață.

Vocea reginei Sgiach îmi răsună în amintire: „O piatră de clarvăzător este acordată doar odată cu cele mai vechi dintre magii: cele pe care le apăr pe insula mea. Îți fac acest dar astfel încât să poți să le recunoști, cu adevărat, pe Cele Vechi, dacă mai există și altele în lumea exterioară…”

Pe măsură ce îi auzeam în minte cuvintele, piatra se întoarse încet, aproape leneș. Gaura din centrul ei era precum un minitelescop. În timp ce se întorcea, l-am putut vedea pe Stark luminat prin ea, și lumea mea se mișcă și ea, îngustându-se, apoi totul se schimbă.

Poate pentru că spiritul era atât de aproape de mine în acel moment, dar ceea ce am văzut nu se compara cu minunăția pe care o simțisem prima dată când privisem prin piatră pe insula Skye și sub efectul căreia îmi pierdusem cunoștința.

Dar asta nu însemna că era mai puțin neliniștitor.

Stark era acolo, întins pe spate, cu pieptul descoperit în cea mai mare parte. Strălucirea spiritului dispăruse. În locul ei am văzut o altă imagine. Era însă neclară și nu i-am putut desluși bine contururile. Semăna cu umbra cuiva. Brațul lui Stark zvâcni și palma i se deschise. Palma umbrei se deschise și ea. În timp ce priveam, sabia Paznicului – sabia lungă și masivă care venise la Stark pe Tărâmul de Dincolo – prinse formă în mâna lui. Am făcut ochii mari, surprinsă, iar războinicul-fantomă își întoarse capul în direcția mea și strânse degetele în jurul sabiei.

Imediat, sabia Paznicului se mută, își schimbă forma și deveni o suliță lungă și neagră – periculoasă, mortală, mânjită de sânge –, care îmi părea mult prea cunoscută. Frica puse stăpânire pe mine.

— Nu! am țipat. Spiritule, dă-i putere lui Stark! Alungă lucrul acesta!

Cu un zgomot care semăna cu fâlfâitul aripilor unei păsări gigantice, apariția dispăru, piatra de clarvăzător se răci, iar Stark se ridică în capul oaselor, încruntându-se spre mine.

— Ce faci acolo? Se frecă la ochi. De ce faci atâta gălăgie?

Am deschis gura încercând să-i explic lucrul straniu pe care tocmai îl văzusem, dar el oftă adânc și se întinse la loc, dând la o parte așternuturile și făcându-mi semn somnoros.

— Vino încoace! Nu pot să dorm dacă nu te ghemuiești lângă mine. Și chiar am nevoie de somn.

— OK, da, și eu, am spus și, cu picioarele tremurându-mi, m-

am grăbit către el și m-am ghemuit alături, cu capul sprijinit pe umărul lui. Știi, ăăă, tocmai s-a întâmplat ceva ciudat, am început să zic, dar, când mi-am dat capul pe spate astfel încât să-l pot privi în ochi, buzele lui Stark le întâlniră pe ale mele.

Surpriza nu dură mult și m-am cufundat cu totul în acest sărut. Era bine – atât de bine – să stau alături de el. Mă luă în brațe. M-am lipit de el în timp ce buzele lui îmi urmau linia gâtului.

— Am crezut că ai spus că ai nevoie de somn.

Vocea îmi era întretăiată.

— De tine am mai mare nevoie, zise.

— Da, am răspuns. Și eu.

Și apoi ne-am pierdut unul în celălalt. Atingerea lui Stark alunga moartea și disperarea, și frica. Când eram împreună, ne aminteam de viață, de dragoste și de fericire. În cele din urmă, am adormit amândoi, iar piatra de clarvăzător se odihni, rece și uitată, pe sânii mei, între noi.

Capitolul 1

Aurox

Carnea tânărului fusese atât de moale, de suculentă.

Ce surpriză, cât de ușor îi fusese să îl distrugă – să pună capăt bătăilor inimii lui slabe.

— Du-mă în Tulsa, în nordul orașului. Vreau să mă plimb prin noapte, spusese ea.

Cu porunca aceasta începuse seara.

— Da, Zeiță, răspunsese pe dată, revenind la viață din colțul balconului de pe acoperiș pe care și-l revendicase.

— Nu-mi spune Zeiță. Spune-mi… Păruse căzută pe gânduri… Preotească. Buzele ei pline, lucioase și înroșite se strâmbaseră. Cred că e mai bine dacă toată lumea o să-mi spună, pur și simplu, Preotească – cel puțin pentru o vreme.

Aurox își dusese pumnul la piept, în dreptul inimii, într-un gest despre care știa, în mod instinctiv, că era străvechi, deși părea, cumva, stângaci și forțat.

— Da, Preotească.

Preoteasa trecuse rapid pe lângă el, făcându-i un gest imperativ să o urmeze.

Și o urmase.

Fusese creat ca să urmeze. Să asculte ordine. Să se supună poruncilor ei.

Intraseră în ceva ce Preoteasa numise *mașină*, iar lumea își luase zborul. Preoteasa îi poruncise să îi înțeleagă mecanismele.

Privise și învățase, exact cum i se poruncise.

Apoi se opriseră și coborâseră din mașină.

Strada mirosea a moarte și a putreziciune, a corupție și a mizerie.

— Preotească, locul acesta nu este…

— Protejează-mă! îl repezise ea. Dar nu fi prea protector *cu* mine. Am să merg mereu unde am să doresc, când am să doresc și am să fac exact ceea ce am să doresc. Slujba, ba nu, *scopul* tău este să îmi înfrângi dușmanii. Destinul meu este să creez dușmani. Privește. Reacționează atunci când îți poruncesc să protejezi. Asta e tot ce vreau de la tine.

— Da, Preotească, spusese el.

Lumea modernă era ametitoare. Atât de multe sunete care veneau și plecau. Atât de multe lucruri pe care nu le cunoștea. Avea să facă după cum îi poruncise Preoteasa. Avea să-și îndeplinească scopul pentru care fusese creat și…

Un bărbat ieșise din întuneric, blocând drumul Preotesei.

— Ești mult prea drăguță pentru a umbla pe strada asta singurică, doar cu un băiețaș care să-ți țină companie. Făcuse ochii mari în momentul în care văzu tatuajele Preotesei. Deci, vampiriță, te-ai oprit pe aici ca să faci rost de o mică gustare de la băiatu' ăsta? Ce-ar fi să-mi dai poșeta aia, și dup-aia noi doi o să vorbim mai pe îndelete despre cum e să fii cu un bărbat adevărat?

Preoteasa oftase plictisită.

— Te înșeli în două privințe: nu sunt doar un vampir, iar acesta nu este un băiat.

— Hei, ce vrei să spui cu asta?

Preoteasa nu-l mai băgase în seamă pe bărbat, ci se uitase peste umăr spre Aurox.

— *Acum* ar trebui să mă protejezi. Arată-mi ce fel de armă am.

I se supusese fără să mai stea pe gânduri. Aurox se apropiase de bărbat fără ezitare. Cu o singură mișcare, își înfipsese degetele în ochii măriți de uimire ai omului, și astfel începuseră

țipetele.

Groaza bărbatului îl inundase, hrănindu-l. La fel de simplu ca respirația, Aurox trăgea în plămâni durerea pe care o provocase el însuși. Puterea terorii simțite de individ creștea în el în valuri fierbinți și reci. Aurox simți că mâinile îi deveneau mai puternice, i se schimbau, deveneau *mai mult*. Ceea ce fuseseră degete normale se transformau în gheare. Și le scosese din ochii bărbatului când sângele începuse să-i curgă acestuia din urechi. Cu puterea înzecită pe care i-o dădeau durerea și frica, Aurox îl ridicase pe bărbat, izbindu-l de peretele celei mai apropiate clădiri.

Omul țipase din nou.

Ce senzație minunată, teribilă! Aurox își simțise din nou corpul scuturat de acea transformare. Picioarele de muritor deveniseră copite despicate. Mușchii pulpelor se îngroșaseră. Pieptul i se umflase și rupsese cămașa pe care o purta. Și, cel mai minunat lucru dintre toate, Aurox simțise coarnele groase și mortale care începuseră să-i crească din craniu.

În momentul în care cei trei prieteni ai bărbatului ajunseseră pe stradă să-i vină în ajutor, acesta deja nu mai țipa.

Aurox îi dăduse drumul în gunoaie și se întorsese să se posteze între Preoteasă și cei care ar fi putut să creadă că aveau cum să-i facă vreun rău.

— Ce naiba?

Primul bărbat se opri brusc.

— N-am mai văzut așa ceva, spuse al doilea.

Aurox absorbea deja frica pe care o simțea radiind din direcția lor. Pielea îi pulsase, cuprinsă de un foc înghețat.

— Alea-s coarne? O, la dracu', nu! Am șters-o de aici.

Cel de-al treilea bărbat se întorsese și o luase la fugă pe unde venise. Ceilalți doi începuseră să se dea înapoi încet, cu ochii mari, îngroziți, privind fix înaintea lor.

Aurox se uitase spre Preoteasă.

— Care ți-e porunca?

Într-un colț ascuns al minții lui, se minunase de felul cum îi sunase vocea – devenise atât de guturală, atât de bestială.

— Durerea lor te face mai puternic. Preoteasa părea mulțumită. *Și diferit, mai înspăimântător*. Se uitase spre cei doi bărbați care se retrăgeau, și buza i se ridicase disprețuitor. Ce interesant… Omoară-i!

Aurox se mișcase atât de rapid, încât primul bărbat nu avusese nicio șansă de scăpare. Îi luase pieptul în coarne, ridicându-l, și acesta se zvârcolise, țipase și făcuse pe el.

Drept urmare, Aurox devenise chiar mai puternic.

Cu o scuturare puternică a capului, îl aruncase pe bărbatul înjunghiat, care ricoșase din clădire pe asfalt, zdrobit și tăcut, lângă primul.

Celălalt nu fugise. În schimb, scosese un cuțit lung, care părea periculos, și îl atacase pe Aurox.

Acesta făcuse o fentă în lateral și, apoi, când bărbatul își recăpătase echilibrul, îi zdrobi piciorul cu o copită despicată, desfigurându-l în timp ce acesta cădea în față.

Respirând din greu, Aurox privise de sus cadavrele dușmanilor pe care îi nimicise. Se întorsese către Preoteasă.

— Foarte bine, spusese ea cu vocea lipsită de orice emoție. Să plecăm de aici până nu vine poliția.

Aurox o urmase. Pășea greoi, copitele lui săpând adevărate gropi în pavajul mizerabil. Își strânsese ghearele în pumni în timp ce se străduia să-și explice furtuna de emoții care îi pusese stăpânire pe corp, luând cu ea puterea care îl alimentase în frenezia luptei.

Slab. Se simțea slab. Și nu numai. Mai era ceva.

— Ce e? îl repezise ea, văzându-l că ezita să urce din nou în mașină.

Clătinase din cap.

— Nu știu. Mă simt...

Ea izbucnise în râs.

— Nu te *simți* deloc. Evident, te gândești prea mult la toate astea. Cuțitul meu nu simte. Pistolul meu nu simte. Tunul meu nu simte. Ești arma mea: ucizi. Împacă-te cu gândul ăsta.

— Da, Preoteasă.

Aurox urcase în mașină și lăsase lumea să treacă în viteză pe lângă el.

„Nu gândesc. Nu simt. Sunt o armă.”

Aurox

— De ce stai acolo și te *uiți* la mine? îl întrebă Preoteasa, fixându-l cu ochi de gheață verde.

— Îți aștept porunca, Preoteasă, spuse automat, întrebându-

se cu ce anume ar fi putut s-o supere. Abia se întorseseră în bârlogul ei aflat în vârful magnificei clădiri numite Mayo.

Aurox mersese către balcon și stătea, pur și simplu, acolo, în tăcere, privind-o pe Preoteasă.

Ea trase adânc aer în piept.

— Nu mai am nicio poruncă pentru tine în acest moment. Și trebuie să te holbezi mereu la mine?

Aurox își feri privirea, concentrându-și atenția asupra luminilor orașului și asupra felului în care sclipeau ademenitoare pe cerul nopții.

— Îți aștept porunca, Preoteasă, repetă.

— O, pe toți zeii! Cine ar fi putut ști că făptura asta creată pentru mine este pe cât de frumoasă, pe atât de lipsită de minte?

Aurox simți schimbarea din atmosferă înainte ca Întunericul să se materializeze din fum, din umbră și din noapte.

— *Fără minte, frumos și mortal*...

Vocea îi răsuna în minte. Enormul taur alb prinse contur în fața lui. Răsuflarea îi era fetidă, dar dulce. Privirea lui era oribilă și totodată minunată. Era și mister, și magie, și haos laolaltă.

Aurox căzu în genunchi în fața creaturii.

— Ridică-te. Ridică-te și du-te înapoi, acolo... Își flutură mâna cu un gest disprețuitor spre umbrele care mărgineau capătul acoperișului.

— *Nu. Aș prefera să rămână. Îmi place să îmi admir creațiile*.

Aurox nu știa ce să spună. Creatura aceasta îi poruncea minții, dar Preoteasa îi poruncea trupului.

— Creații? Preoteasa accentuă în mod special ultima parte a cuvântului, în timp ce se apropia cu mișcări lascive de taurul enorm. Faci deseori daruri din astea adepților tăi?

Taurul izbucni într-un râs teribil, dar Aurox observă că Preoteasa nici măcar nu tresări – în schimb, părea atrasă tot mai aproape de creatură în timp ce aceasta vorbea.

— *Ce interesant*! *Mă iei la întrebări. Ești geloasă, iubita mea lipsită de inimă*?

Preoteasa mângâie unul din coarnele taurului.

— Trebuie să fiu?

Taurul o împinse cu botul. Și, acolo unde botul lui o atingea pe Preoteasă, mătasea rochiei ei se învolbura, dezvelind carnea netedă și goală de dedesubt.

— Spune-mi, care crezi că este scopul darului pe care ți l-am făcut?

Taurul răspunse la întrebarea Preotesei cu o altă întrebare.

Preoteasa clipi și clătină din cap, de parcă nu ar fi știut ce să spună. Apoi, privirea ei îl întâlni pe Aurox, care stătea în continuare în genunchi.

— Stăpâne, scopul lui este protecția, și sunt gata să fac tot ce îmi ceri drept mulțumire pentru cadou.

— Îți voi accepta oferta generoasă, dar trebuie să-ți spun că Aurox nu este o simplă armă de apărare. Aurox are un scop, și acesta este de a crea haos.

Preoteasa trase aer în piept, speriată. Clipi repede și privirea i se mută de la taur către el și apoi din nou la taur.

— Adevărat? întrebă cu voce suavă, plină de respect. Prin această creatură pot să controlez haosul?

Ochii albi ai taurului erau ca două semilune.

— Adevărat. Este, într-adevăr, doar o creatură, dar puterea lui este mare. Are capacitatea să provoace dezastre. El este creatura care întruchipează manifestarea celor mai ascunse vise ale tale, și mă înșel, oare, dacă spun că acestea au ca rezultat un haos desăvârșit?

— Da, o, da, șopti Preoteasa grăbită.

Se sprijini de greabănul taurului, mângâindu-l.

— Și ce ai de gând să faci cu haosul acum, că îți stă la dispoziție? *Ai să distrugi orașele oamenilor și ai să domnești ca regină a vampirilor*?

Zâmbetul Preotesei era minunat și îngrozitor deopotrivă.

— Nu regină. Zeiță.

— Zeiță? *Dar există deja o Zeiță a Vampirilor. Știi foarte bine asta. Doar ai fost în serviciul ei*.

— Te referi la Nyx? Zeița care le permite lingăilor ei să aibă libertatea de a alege și voință proprie? Zeița care nu vrea să se amestece din cauza credinței sale nezdruncinate în mitul liberului-arbitru?

Lui Aurox i se păru că aude un zâmbet în vocea bestiei și se întrebă cum era posibil așa ceva.

— Mă refer la Nyx, Zeița Vampirilor și a Nopții. Ai de gând să te folosești de haos pentru a o provoca?

— Nu. Am să folosesc haosul pentru a o învinge. Dacă haosul amenință însăși substanța lumii? Nu va interveni, oare, Nyx,

încălcându-și propriile reguli, pentru a-și salva copiii? Și, făcând asta, nu cumva Zeița își va anula edictul prin care garantează oamenilor liber-arbitru, și astfel se va trăda pe ea însăși? Ce se va întâmpla atunci cu domnia ei divină, dacă Nyx schimbă ceea ce este menit a se întâmpla?

— *Nu pot să răspund, din moment ce nu s-a mai întâmplat niciodată. Taurul fornăi parcă amuzat. Dar este o întrebare surprinzător de interesantă – și știi cât de mult îmi plac surprizele*.

— Sper doar că voi putea să te surprind iar și iar, și iar, stăpânul meu.

— „*Doar*” *e un cuvânt atât de neînsemnat*…, spuse taurul.

Aurox continuă să stea în genunchi pe acoperiș mult timp după ce Preoteasa și taurul plecaseră, lăsându-l în urmă, uitând de el. Stătu acolo unde fusese abandonat, cu privirea ațintită către cer.

Capitolul 2

Zoey

— Un microbuz? Pe bune? Tot ce puteam face era să clatin neîncrezătoare din cap și să privesc chestia înghesuită și galbenă, pe laterala căreia scria cu litere negre, proaspăt vopsite, CASA NOPȚII. Adică, e bine că solicitarea pe care i-am făcut-o lui Thanatos a avut efect atât de repede și ni se permite să ne întoarcem la școală, dar cu un *microbuz*?

— Soro! Ne-au trimis un autobuz pentru retardați! spuse Erin chicotind.

— Soro, e chiar nașpa, replică Shaunee.

— Știu, soro. Nu-mi vine să cred că Neferet este atât de a dracului încât să ne trimită un microbuz de retardați, continuă Erin.

— Nu, nu vreau să spun că Neferet e nașpa. Vreau să spun că e nașpa să zici „retardat”, explică Shaunee, dându-și ochii peste cap exasperată în direcția surorii ei gemene.

— Cred că Shaunee are dreptate *și* că ar trebui să te gândești serios să-ți îmbogățești vocabularul. Folosești „nașpa” de mult prea multe ori; devine redundant, zise Damien.

Eu, Shaunee, Erin, Stevie Rae și Rephaim ne-am uitat cu ochi

mari de uimire la Damien. Știam că ne gândeam cu toții la cât de minunat era să-l auzim din nou preocupat de problema vocabularului, dar nu voiam să zicem nimic pentru că ne era tuturor frică ca nu cumva să izbucnească în lacrimi și să se retragă în depresia cruntă care continuase să-l bântuie de la moartea lui Jack.

Afrodita și Darius folosiră momentul pentru a-și face apariția din subsolul depoului, și, ca de obicei, Afrodita reuși să pună laolaltă buna-cuviință și dezastrul, invocând unica ei regulă probată și adevărată: Să-ți Pese de Aparențe.

— O, mama mă-sii. Nu mă urc în chestia *aia*. Microbuzul este pentru retardați, zise Afrodita pufnind disprețuitor și dându-și părul pe spate cu un gest smucit.

— Oameni buni, nu e chiar atât de rău. E evident că microbuzul e nou. Uitați-vă numai la vopseaua proaspătă cu care e scris „Casa Nopții”, spuse Stevie Rae.

— Ar putea la fel de bine să fie inscripționat cu mesajul „Adio viață socială”, replică Afrodita, încruntându-se către Stevie Rae.

— Nu am să te las să îmi strici cheful. Îmi place școala, spuse Stevie Rae. Se urcă în autobuz, rânjindu-i Războinicului Fiu al lui Erebus, care, fără urmă de surâs pe buze, îi deschisese ușa.

— Preoteasă. O salută sobru, plecându-și capul, și apoi, ignorându-l total pe Războinicul Fiu al lui Erebus, Darius, se uită la mine și, cu o plecăciune și mai scurtă din cap, spuse: Zoey, trebuie să vă anunț, pe tine și pe Stevie Rae, că va avea loc o adunare a Consiliului Școlii, în treizeci de minute. Trebuie să participați amândouă.

— OK, bine, Stark tocmai anunță pe toată lumea că ai venit, așa că vom fi gata de plecare într-o secundă, am spus zâmbindu-i, de parcă chipul lui nu era întunecat de un nor de furtună.

— Hei, oameni buni, încă miroase a nou! strigă Stevie Rae. Îi vedeam buclele blonde, scurte, agitându-se în timp ce căsca gura în interiorul microbuzului. Apoi o zbughi afară, sărind peste trepte, îl luă pe Rephaim de mână și rânji către el. Vrei să stai în spate cu mine? Te leagănă serios!

— Pe bune, spuse Afrodita. Microbuzul ăsta e perfect pentru tine, care ești o retardată. Și urăsc faptul că trebuie să-ți dau vestea asta proastă – o, stai un pic, mint; nu urăsc deloc, de fapt – dar, chiar dacă Marele Consiliu al Vampirilor a pus evident

presiune pe Neferet și a forțat-o să ne dea microbuzul înapoi și să ne trimită în Casa Nopții, băiatul-pasăre tot nu este bine-venit aici. Ai uitat, luată de valul a ceea ce puteați voi să faceți în cele una-două secunde care despart apusul de momentul ăsta, că este pasăre?

Am văzut-o pe Stevie Rae strângându-i mâna lui Rephaim ca într-o menghină.

— Țin să te informez că au trecut mai mult de una-două secunde de la apus și că nu e treaba ta ce am făcut noi, și că Rephaim merge la școală. Exact ca noi, ceilalți.

Afrodita își ridică neîncrezătoare sprâncenele blonde.

— Nu glumești, nu?

— Nu, spuse Stevie Rae hotărâtă. Și ar trebui să înțelegi asta mai bine decât oricine altcineva.

— Eu? Să înțeleg? Despre ce naiba vorbești?

— Nu ești novice, nici roșu, nici obișnuit. Nu ești vampir. Poate că nu ești nici ființă umană.

— Pen' că-i o cotoroanță, am auzit-o pe Shaunee șoptind.

— Venită direct din iad, completă Erin tot în șoaptă.

Afrodita se uită spre gemene cu ochi mijiți, dar Stevie Rae nu terminase încă.

— Exact ca Rephaim, nici tu nu ești chiar normală, și, cu toate astea, Nyx te-a binecuvântat – chiar dacă niciunul dintre noi nu înțelege de ce naiba a făcut asta. Oricum ar fi, mergi la școală. Și eu merg la școală. La fel și Rephaim. Sfârșit.

— Stevie Rae are dreptate, spuse Stark, alăturându-ni-se în parcarea de lângă depozit, cu restul novicilor roșii încolonați în urma lui. Lui Neferet nu o să-i placă, dar Nyx l-a iertat și l-a binecuvântat pe Rephaim.

— În fața întregii școli, adăugă imediat Stevie Rae.

— Știu cu toții asta, îi murmură Rephaim. Își mută privirea de la ea către noi, restul oprindu-se asupra mea. Tu ce zici? mă surprinse cu întrebarea. Ar trebui să încerc să merg la Casa Nopții sau asta ar însemna doar să provoc necazuri fără rost?

Se uitară cu toții la mine, cu gura căscată. Aruncându-i o privire rapidă Războinicului Fiu al lui Erebus care aștepta în microbuz cu chipul împietrit, am spus:

— Ăăă, nu ați vrea voi să o luați înainte și să vă urcați în microbuz? Trebuie să vorbesc cu… ăăă…

Am făcut un gest care îi includea pe Afrodita, pe Stevie Rae și

pe restul prietenilor mei apropiați.

— Cercul tău, spuse Stevie Rae, zâmbindu-mi. Vrei să vorbești cu cercul tău.

— Și cu anexele lor, adăugă Damien, dând ușor din cap către Afrodita, Darius și Kramisha.

Am zâmbit.

— Îmi place! Bun, n-ați vrea voi să vă urcați în microbuz cât vorbesc eu cu cercul meu și cu anexele lor, vă rog?

— Nu sunt sigură că îmi place să fiu numită *anexă*, spuse Kramisha, mijindu-și ochii.

— Înseamnă… începu Stevie Rae, dar Kramisha o întrerupse cu o clătinare din cap.

— Știu ce înseamnă. Spun doar că nu sunt sigură că îmi place.

— Nu ai vrea să dezvolți subiectul mai târziu, iar acum să taci și să o urmărești pe Zoey, ca să terminăm odată cu asta? spuse Afrodita, în timp ce Kramisha trase aer în piept și îi aruncă o privire sumbră. Și, ca să se consemneze, continuă arătând către noi toți, cu excepția lui Darius. Sunteți o turmă de fraieri. Eu sunt talismanul vostru popular și perfect.

Gemenele păreau gata să riposteze, așa că am spus:

— Oameni buni, concentrați-vă! Întrebarea lui Rephaim este importantă.

Din fericire, asta îi reduse pe toți la tăcere și le-am făcut semn membrilor cercului meu, anexelor acestora și Afroditei să mă urmeze pe trotuar, departe de urechile novicilor roșii care se urcau în microbuz, în timp ce încercam disperată să mă concentrez asupra întrebării extrem de importante a lui Rephaim.

Mă simțeam de parcă aveam terci în loc de creier. Noaptea trecută fusese îngrozitoare. M-am uitat la Stark, și obrajii mi-au luat foc. OK, bine, nu chiar toată noaptea fusese îngrozitoare, dar, cu toate astea, întrebări dificile mi se învălmășeau în cap. Am încercat să îmi limpezesc mintea. Nu mai eram un copil. Eram prima Mare Preoteasă a Novicilor, și toți cei care se aflau aici, în jurul meu, mă respectau și se așteptau ca eu să Știu Răspunsurile Corecte (bine, cu excepția geometriei, a traducerilor din spaniolă și a problemelor legate de parcarea laterală).

„Te rog, Nyx, ajută-mă să spun ce trebuie.” Am rostit o rugăciune rapidă, în tăcere, apoi i-am întâlnit privirea lui

Rephaim și mi-am dat brusc seama că nu de răspunsul meu era nevoie.

— Tu ce vrei? l-am întrebat.

— Ei bine, el vrea…, începu Stevie Rae, dar mi-am ridicat mâna, și cea mai bună prietenă a mea tăcu.

— Nu, am zis. Nu poți să spui tu ce vrea Rephaim și nici ce ai vrea tu pentru el. Am nevoie de răspunsul lui Rephaim. Deci, ce spui? Ce vrei? am repetat.

Rephaim mă privi cu îndârjire fix în ochi.

— Vreau să fiu normal, spuse.

Afrodita pufni.

— Din păcate, normal plus adolescent egal mers la o tâmpită de școală.

— Școala nu e tâmpită, zise Damien, apoi se întoarse către Rephaim. Dar are dreptate în privința normalului. Mersul la școală este ceea ce fac puștii normali, de vârsta noastră.

— Mda, Shaunee.

— Nasol, dar mda, comentă Erin. Deși este un motiv excelent pentru a-ți etala țoalele la modă.

— Că bine zici, soro, replică Shaunee.

— Ce înseamnă asta? o întrebă Rephaim pe Stevie Rae.

Ea îi zâmbi.

— În mare, că nu ar trebui să mergi la școală cu noi.

El îi întoarse zâmbetul, dragostea și căldura învăluindu-i chipul. Când își mută privirea de la Stevie Rae la mine, expresia aceea minunată era în continuare acolo, și nu am putut să nu îi zâmbesc.

— Dacă a fi normal înseamnă a merge la școală, atunci asta mi-aș dori cu adevărat să fac. Dacă nu e prea mare deranjul.

— O să fie probleme, nu te îndoi de asta, spuse Darius.

— Crezi că nu ar trebui să meargă? l-am întrebat.

— Nu am spus asta. Sunt de acord cu tine că este alegerea lui, decizia lui, dar, Rephaim, trebuie să înțelegi că ar fi mai ușor dacă ai alege să rămâi aici – să stai deoparte –, cel puțin până vedem care sunt următoarele mișcări ale lui Neferet și ale lui Kalona.

Mi s-a părut că l-am văzut pe Rephaim crispându-se la auzul numelui tatălui său, dar el încuviință ușor din cap și spuse:

— Înțeleg, dar m-am săturat să mă ascund singur, în întuneric. Se uită din nou la Stevie Rae și apoi la noi. Și poate

Stevie Rae are nevoie de mine.

— OK, știi, toată chestia asta cu „să-l lăsăm pe băiatul-pasăre să decidă” și „poate Stevie Rae are nevoie de mine” este, în teorie, extrem de fantastic-minunată, dar, în realitate, vom intra într-un campus unde nebuna patentată de Mare Preoteasă ne urăște și va folosi tot ce îi e la îndemână pentru a ne pune cu botu’ pe labe pe toți – și pe tine, Z, în mod special. Ca să nu mai vorbim despre Dragon, *conducătorul* Războinicilor Fii ai lui Erebus, care, evident, nu va fi foarte încântat de faptul că tipul pe care îl aducem înapoi în campus este tocmai cel care a ucis-o pe prietena lui. Neferet îl va folosi pe Rephaim împotriva noastră. Dragon o s-o sprijine. O să ne băgăm într-un mare rahat.

— Ei bine, am spus eu, nu ar fi prima dată.

— Ăăă, pot să intervin?

Damien ridică mâna de parcă ar fi fost în sala de clasă și ar fi vrut să răspundă la lecție.

— Da, scumpule, și nu trebuie să ridici mâna, am zis.

— O, bine, mulțumesc. Am vrut să spun că trebuie să ne aducem aminte că, atunci când Nyx a apărut în Casa Nopții, l-a iertat și l-a binecuvântat pe Rephaim, dându-ne, de fapt, permisiunea de a-l include în lumea noastră. Neferet nu i se poate împotrivi – cel puțin, nu pe față. Lucru valabil și-n cazul lui Dragon. Cât despre faptul că nu le place situația nici nu merită să mai vorbim.

— Dar s-au împotrivit, replică Stark. Neferet l-a întrebat pe Dragon dacă l-ar accepta pe Rephaim, și el a spus că nu, așa că ea l-a dat afară din campus. Lui Stevie Rae nu i-a convenit deloc și de aceea am plecat cu toții.

— Mda, însă faptul că înaltul Consiliu a reușit să o preseze pe Neferet să ne lase să ne întoarcem la școală nu înseamnă că vom fi cu adevărat acceptați. Vă pot asigura că nici ei, nici lui Dragon, nici multor altor persoane nu le va conveni situația.

Afrodita își flutură degetele în direcția lui Rephaim.

Damien interveni înainte să apuc să spun și eu ceva:

— Ei bine, adevărul este că nici Neferet, nici Dragon nu pot să desconsidere dorințele Zeiței.

— Să descon… ce? întrebă Shaunee.

— Să considere cum? adăugă Erin.

— Adică să nu le respecte, explică Stevie Rae în locul lui

Damien. Și este interesant punctul tău de vedere, Damien. Nimeni nu poate trece de Zeiță, nici măcar Marea Preoteasă.

— Îți imaginezi ce o să spună despre asta scorțoșii din înaltul Consiliu? Afrodita își dădu ochii peste cap. O să facă în pantaloni. Cu toții.

Mi-am închis ochii și am simțit dorința arzătoare de a o îmbrățișa pe Afrodita. Ei bine, dorința trecu repede, dar oricum.

— Afrodita, am spus. Ești genială! Cum la fel de genial e și Damien.

— Evident că sunt, spuse Afrodita plină de ea.

— Ai de gând să îi pârăști pe Neferet și pe Dragon în fața înaltului Consiliu, nu-i așa? replică Damien.

— Cred că a-i „pârî” nu este cuvântul cel mai potrivit. A, ai laptopul la tine, nu? am întrebat.

Damien bătu ușor cu palma peste geanta care îi atârna pe umăr.

— Desigur. E în sac.

— În geantă, îl corectă Shaunee.

— Ei, ziceam și noi așa, adăugă Erin.

— Este un sac, după moda europeană, zise Damien cu hotărâre.

— Dacă are pene… continuă Erin.

— Și măcăne… completă Shaunee.

— Oricum i-o zice, mă bucur că asta înseamnă că ai computerul cu tine. Am continuat înainte ca Damien să apuce să le dea replica. Ai Skype instalat pe el, nu-i așa?

— Da.

— Bun. Am nevoie să mi-l împrumuți pentru ședința înaltului Consiliu, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Nicio problemă, zise Damien, ridicând întrebător o sprânceană.

— Ce ai de gând? puse Stevie Rae întrebarea în locul lui.

— Ei bine, când am vorbit cu Thanatos să ne ajute să ne întoarcem la școală, nu am menționat faptul că intenționăm să ne deschidem un soi de filială a Casei Nopții aici, ci că vom păstra aceeași structură ca în prima Casă a Nopții.

— Va trebui să ne gândim la un nume tare pentru locul nostru, spuse Shaunee.

— Ooo! Ai dreptate, soro, zise Erin.

— Hei, e vorba despre un depou; prin urmare, ce ați spune de

Casa Nopții Depo, spuse Shaunee.

M-am uitat la ele. Am clătinat din cap și am spus cu hotărâre:

— În niciun caz Depo. Apoi, am revenit la problema inițială. Dar o să trebuiască să organizez o adevărată conferință prin Skype cu înaltul Consiliu al Vampirilor ca să obțină permisiunea pentru ceea ce vrem să facem. Ședința Consiliului Școlii pare momentul potrivit pentru așa ceva, mai ales că sunt sigură că Neferet va fi încântată când o voi ruga să fie martoră la discuție.

— Z, pare un plan de tot rahatul. Lui Neferet o să-i placă să vorbească cu înaltul Consiliu și să găsească o modalitate să distorsioneze tot ceea ce zici, astfel încât să te facă să pari modelul tipic de Adolescentă Nebună, spuse Afrodita.

— Cam ăsta e și scopul, am zis. Am să fiu Adolescenta Nebună. Am să fiu Marea Preoteasă a Novicilor care oferă înaltului Consiliu toate detaliile despre uimitorul, miraculosul dar pe care Nyx l-a făcut consortului Marii Preotese Roșii, Rephaim, și despre faptul că el este extrem de fericit că va începe școala la Casa Nopții din Tulsa. Sunt sigură că vor vrea toți să o felicite pe Neferet fiindcă e o Mare Preoteasă atât de minunată, care se poate descurca cu toate schimbările ce au loc aici.

— Planul e diabolic. Îmi place, zise Afrodita. Îi pui pe Neferet și pe Dragon în poziția în care, dacă ar spune „la naiba, nu îl acceptăm pe băiatul-pasăre” sau chiar dacă doar s-ar plânge și s-ar văicări că sunt obligați să facă asta, ar da extrem de prost – mai ales că Nyx și-a făcut apariția și a săvârșit și niște miracole.

— Și tot nu o să fie ușor, spuse Stark.

Rephaim îl privi fără ezitare în ochi.

— Oricât ar fi de greu, tot e mai bine decât întunericul, ura, și moartea. Și cred că știi exact ce vreau să spun.

— Știu, răspunse Stark, privindu-l, la rândul lui, cu îndârjire.

— Și eu știu, zise Stevie Rae.

— Și eu, am adăugat.

— Atunci, suntem de acord. Rephaim se întoarce cu noi în Casa Nopții, zise Darius.

— OK, stai puțin. Asta înseamnă că trebuie să ne urcăm în afurisitul ăsta de microbuz? întrebă Afrodita.

— Da, am răspuns toți în cor.

Râzând și simțindu-mă mai ușurată decât fusesem în ultima vreme, am urcat în microbuz cu prietenii mei; m-am lovit ușor de umărul lui Stark în timp ce ne așezam la locurile noastre.

Abia dacă se uită la mine. Și, atunci, mi-am dat seama că, de fapt, nu avusese prea multe să-mi spună (mie sau oricui altcuiva) de când ne treziserăm. Amintindu-mi cât de apropiați fuseserăm – cum mă atinsese și făcuse ca lumea să pară din nou un loc normal –, am început să îmi mușc buzele și să mă simt extrem de confuză. I-am aruncat o privire pe furiș. Se uita pe fereastră. Părea obosit. Cu adevărat obosit.

— Hei, ce-i cu tine? l-am întrebat în momentul în care microbuzul se legăna pe Cincinnati Street, îndreptându-se către centru.

— Cu mine? Nimic.

— Pe bune, pari foarte obosit. Te simți bine?

— Zoey, m-ai trezit și m-ai ținut treaz aproape toată ziua de ieri. Apoi, ai vorbit cu Thanatos pentru a rezolva toată chestia asta cu întorsul la școală, și nu a fost chiar o conversație calmă și liniștită. Abia adormisem, când ai început să țipi și m-ai trezit din nou. A fost grozav că am făcut dragoste. Se opri și, preț de o secundă, zâmbi și păru aproape normal. Apoi deschise din nou gura și strică totul spunând: După aia, te-ai tot foit și te-ai răsucit până să te ia somnul. Eu n-am mai reușit să adorm. Așa că sunt obosit. Asta e tot.

Am clipit uimită. De două ori. Și am încercat să nu mă simt de parcă tocmai mi-ar fi dat o palmă. Cu glas șoptit, pentru că nu voiam să afle toți prietenii mei ce probleme am, i-am spus:

— OK, lăsând la o parte toată chestia aia cu a-trebuit-să-vorbesc-cu-Thanatos-ca-să-ne-întoarcem-la-școală, lucru pe care trebuia să îl fac, din moment ce sunt Marea Preoteasă însărcinată cu chestiile astea, și faptul că *tu* te-ai dat la *mine*, când singurul lucru pe care voiam să-l fac era să mă ghemuiesc lângă tine și să dorm, *mama a murit, Stark*. Nyx mi-a arătat-o intrând pe Tărâmul de Dincolo. În acest moment, nu știu cum sau de ce s-a întâmplat. Și mă chinuiesc al naibii să mă port normal. Nici măcar nu am vorbit cu bunica cât de cât.

— Exact, nu ai făcut-o. Ți-am spus că ar fi trebuit să o suni imediat – sau, cel puțin, să o suni pe mama ta. Și dacă totul n-a fost decât un vis?

M-am uitat la Stark, nevenindu-mi a crede urechilor, încercând să-mi controlez vocea și emoțiile.

— Tu ești singura persoană de pe lumea asta care ar trebui să înțeleagă mai bine decât oricine că pot să-mi dau seama de

diferența între a vedea *cu adevărat* Tărâmul de Dincolo și a-l visa.

— Da, știu, dar…

— Dar vrei să spui că ar fi trebuit să trec prin toate astea fără să îți tulbur mult prea prețiosul somn? Bine, cu excepția partidei de sex!

Am închis gura și am încercat să o fac pe nepăsătoarea când am văzut-o pe Afrodita întorcându-se și privindu-mă cu un mare semn de întrebare pe chip.

Stark răsuflă adânc.

— Nu, nu am vrut să spun asta. Îmi pare rău, Z. Apoi mă luă de mână. Pe bune. Par un ticălos.

— Mda, asta ești, am spus.

Iartă-mă, din nou, zise și mă împinse ușor cu umărul. Putem să uităm discuția asta?

— Mda, am zis.

— Uite care e treaba: sunt obosit, și asta mă face să vorbesc prostii. În ceea ce-o privește pe mama ta, nu știm ce s-a întâmplat cu adevărat și cred că asta ne sperie de moarte. Dar, orice ar fi, te iubesc, chiar dacă sunt un ticălos. OK? E mai bine?

— OK. Mda. Mai bine, am răspuns.

Lăsându-l să mă țină în continuare de mână, m-am uitat pe fereastră în timp ce făceam la stânga pe Fifteenth Street, trecând pe lângă Grădina lui Gumpy, unde aerul mirosea mereu a conifere, după care am continuat pe Cherry Street. Când am ajuns pe Utica, trecând de Twenty-first, eram deja total absorbită de grijile pentru mama și pentru bunica – și mă întrebam dacă nu cumva Stark avusese dreptate să pună la îndoială ceea ce credeam despre viziunea mea. Vreau să spun că nu primisem nicio veste de la bunica. Și dacă totul nu fusese decât un coșmar…

— Mereu este atât de frumos. Vocea lui Damien se auzi de pe locul din față, pe care îl alesese instinctiv ca fiind al lui. Când privești locul de aici, este greu de crezut că acolo s-au putut întâmpla lucruri atât de oribile, de dureroase.

Am simțit un oftat în vocea lui, l-am mai strâns o dată de mână pe Stark înainte de a-i da drumul și apoi m-am ridicat să merg să stau lângă Damien.

— Hei, i-am spus, luându-l de braț. Trebuie să-ți aduci aminte că acolo se întâmplă și lucruri frumoase, înălțătoare. Să nu uiți

niciodată că în acel loc l-ai întâlnit pe Jack și te-ai îndrăgostit de el.

Damien mă privi și mi se păru dintr-odată trist, dar tare, tare înțelept.

— Tu cum te descurci fără Heath?

— Mi-e dor de el, am răspuns cinstit. Apoi, ceva mă făcu să adaug: Dar nu vreau să fiu ca Dragon, să mă las sfâșiată de tristețe.

— Nici eu, zise încet Damien. Deși, câteodată, e greu să nu te lași.

— Nu a trecut atât de mult timp.

Strângând din buze, de parcă s-ar fi străduit să nu plângă, își lăsă capul într-o parte.

— Ai să treci peste asta, am spus. Și eu am să fac la fel. O să trecem. Împreună, i-am zis hotărâtă.

Apoi am trecut de poarta de fier cu semiluna incrustată în mijloc, și microbuzul dădu ocol clădirii până la intrarea laterală a școlii.

— Ședința Consiliului Școlii începe la șapte jumătate, spuse Războinicul Fiu al lui Erebus când microbuzul se opri. Cursurile încep la ora opt fix, așa cum trebuie.

— Mulțumesc, i-am spus, de parcă s-ar fi dovedit prietenos cu noi (sau, cel puțin, respectuos). Apoi am aruncat o privire la ecranul telefonului: 7.20 p.m. Încă zece minute până la ședință și patruzeci până la începerea cursurilor. M-am ridicat și m-am uitat în spate, către grupul de puști evident emoționați.

— OK, am spus. Mergeți în vechile voastre camere și așteptați acolo să vedem ce facem în continuare. Eu, Stevie Rae și Stark mergem la Ședința Consiliului și, după cum se spune pe insula Skye, o să rezolvăm problema orarului vostru permanent și al lui Rephaim.

— Cum rămâne cu mine? Io nu vin la ședință? întrebă Kramisha. De obicei, e plicticos, da’ pun pariu că azi o să fie mai bine decât de obicei.

— Ai dreptate, am spus. Ar fi cazul să înceapă să te includă și pe tine automat, odată cu Stevie Rae și cu mine.

— Și eu unde merg? întrebă Rephaim din spatele microbuzului. Am căzut pe gânduri, încercând să-mi dau seama unde naiba ar trebui să meargă, când Damien se apropie de mine.

— Poți veni cu mine – cel puțin azi. Dacă Zoey și Stevie Rae sunt de acord.

I-am zâmbit lui Damien. Nu cred că mai fusesem vreodată atât de mândră de el. Toți aveau să își facă griji în ceea ce îl privea și aveau să se poarte cu mănuși, de frică să nu îl apuce vreo criză de isterie, așa că, dacă urma să îl ia sub aripa lui pe Rephaim, nimeni, sub nicio formă, nu avea să pună întrebări – ar fi fost prea speriați să nu cumva să îl supere pe Damien.

— Mulțumesc, am spus.

— E o idee cu adevărat bună, zise și Stevie Rae.

— În regulă. Încearcă să te comporți normal, l-am sfătuit. Și ne vedem aici, cu toții, după școală.

— Prima mea oră e de Vrăji și Ritualuri, am auzit-o pe Afrodita șoptindu-i lui Darius. Și predă un vampir nou-venit, o tipă care pare să aibă vreo doisprezece ani. Ar trebui să ne distrăm.

— Nu uita, zise Stevie Rae, aruncându-i o privire severă Afroditei, care o ignoră cu totul, *fii drăguță*.

Am coborât pe rând din microbuz. Vedeam cât de greu îi era lui Stevie Rae să îl lase pe Rephaim să plece cu Damien. Nu știam cu adevărat în ce belele s-ar fi putut băga, dar înțelegeam că șansele să fie acceptat și tratat ca un puști normal, așa cum tânjea să fie, tindeau spre zero.

Când am rămas singură cu Stevie Rae, Stark și Kramisha, le-am spus:

— Sunteți gata să intrăm în bârlogul ursului?

— Mă gândesc că seamănă mai mult cu un cuib de viespi afurisite, răspunse Kramisha. Dar eu sunt gata.

— Și eu. Să-i dăm bătaie, să terminăm odată cu asta!

— S-a făcut, am zis.

— S-a făcut, au repetat și ei.

Și am pășit către un viitor care îmi dădea deja dureri de stomac și mă făcea să mă simt de parcă m-ar fi putut apuca în orice moment un episod de sindrom al colonului iritabil.

„Ah, la naiba.”

Capitolul 3

Kalona

Nu trebui să zboare mult ca să-și găsească fiii. Kalona urmări

firul care îl lega de progeniturile sale. „Copiii mei loiali”, se gândi el în timp ce dădea ocol dealurilor domoale acoperite de păduri ale ținutului mai puțin populat și mai împădurit care se afla în apropiere, la sud-vest de Tulsa. Pe cea mai înaltă dintre culmi, Kalona coborî din cer, navigând cu ușurință printre ramurile groase și văduvite de frunze în vreme de iarnă, pentru a ateriza în mijlocul unui mic luminiș. În jurul lui, construite chiar în copaci, se găseau trei construcții din lemn, nu foarte aspectuoase, dar zdravene. Ochii ageri ai lui Kalona priviră prin ferestrele construcțiilor, de unde niște orbite stacojii străluciră în direcția lui.

Își deschise brațele.

— Da, fiii mei, m-am întors!

Zgomotul aripilor era un adevărat balsam pentru sufletul lui. Se năpustiră din colibe și îngenuncheară în jurul lui, plecându-se adânc și cu respect. Kalona îi numără – șapte. Unde sunt ceilalți?

Corbii se agitară neliniștiți, dar numai un chip se ridică pentru a-i întâlni privirea și doar o singură voce sâsâită răspunse:

— Sse ascund în vessst. Sss-au pierdut în ținut.

Kalona își cercetă fiul, Nisroc, făcând un inventar al diferențelor dintre acest corb și cel care fusese fiul său favorit. Nisroc era aproape la fel de evoluat ca Rephaim. Vorbirea lui era aproape umană. Mintea îi era aproape ageră. Dar era vorba despre acel *aproape*, despre acea linie fină dintre ei care făcuse din Rephaim, și nu din Nisroc, fiul pe care se bazase Kalona.

Kalona își încleștă și își descleștă maxilarul. Fusese nechibzuit din partea lui să îl copleșească cu atâta atenție doar pe Rephaim. Avea mulți fii din care să aleagă și pe care să-i favorizeze. Rephaim pierduse atunci când alesese să plece. Rephaim avea doar un tată, care nu putea fi înlocuit de o zeiță absentă și de un vampir incapabil să îl iubească vreodată cu adevărat.

— E bine că sunteți aici, spuse Kalona, scuturându-se de amintirea fiului absent. Dar aș fi preferat să fi rămas împreună și să-mi fi așteptat întoarcerea.

— Să-i opresc nu puteam, zise Nisroc. Rephaim mort…

— Rephaim nu este mort! izbucni Kalona, făcându-l pe Nisroc să se cutremure și să lase capul în pământ. Nemuritorul înaripat se opri și își recăpătă controlul înainte de a continua: Deși ar fi

fost mai bine pentru el dacă ar fi fost mort.

— Tată?

— A ales să le servească pe Preoteasa Roșie a vampirilor și pe zeița ei.

Grupul de corbi sâsâi și se chirci, de parcă i-ar fi lovit pe toți, dintr-odată.

— Posssibil? Cum? întrebă Nisroc.

— Este posibil din cauza femeilor și a manipulărilor lor, zise sumbru Kalona.

Știa prea bine cum era să le cazi pradă lor. Fusese chiar îngenuncheat de…

Dându-și brusc seama, nemuritorul clipi și spuse, mai mult pentru sine decât pentru fiul său:

— Dar manipulările lor nu durează! Scutură din cap și aproape că zâmbi. De ce nu m-am gândit mai de mult la asta? Rephaim se va plictisi să fie servitorul Celei Roșii și, când se va întâmpla asta, își va da seama ce greșeală a făcut – o greșeală care nu este în totalitate a lui și doar a lui. Cea Roșie l-a manipulat, l-a otrăvit, l-a întors împotriva mea. Dar doar pentru un timp! Când îl va respinge, pentru că, până la urmă, asta va face, va părăsi Casa Nopții și se va întoarce în… Kalona se întrerupse brusc, hotărându-se pe loc. Nisroc, ia-i pe doi dintre frații tăi cu tine. Vă întoarceți la Casa Nopții. Observați. Fiți vigilenți. Observați-i pe Rephaim și pe Cea Roșie. Când se ivește ocazia, vorbiți-i. Spuneți-i că, deși a făcut această greșeală teribilă și mi-a întors spatele… Kalona se opri, încleștându-și și descleștându-și maxilarul, cu totul deranjat de tristețea și de singurătatea care îl cuprindeau de fiecare dată când se gândea prea mult la alegerea lui Rephaim. Nemuritorul înaripat își făcu ordine în gânduri, își stăpâni sentimentele și continuă să îi dea indicații lui Nisroc. Spuneți-i lui Rephaim că, deși alegerea lui greșită a fost să mă părăsească, îl așteaptă în continuare un loc lângă mine, *dar* acel loc ar fi mai bine ocupat dacă ar rămâne în Casa Nopții, chiar și după ce va dori să plece.

— Ssspionează! zise Nisroc, iar ceilalți corbi îi împărtășiră entuziasmul cu croncăniturile lor caracteristice.

— Asta face, dar, pentru moment, e posibil să nu știe că spionează, spuse Kalona. Apoi adăugă: Înțelegi, Nisroc? Trebuie să-l supraveghezi. Să rămâi nevăzut pentru ceilalți, cu excepția lui Rephaim.

— Sssă nu ucid vampirița?

— Nu, doar dacă ești amenințat – atunci fă după cum dorești, dar fără să fii răpit *ori să ucizi vreo Mare Preoteasă*, zise Kalona clar și hotărât. Nu este înțelept să provoci inutil o zeiță, așa că Marile Preotese ale lui Nyx nu trebuie omorâte. Se încruntă la fiul lui, amintindu-și de celălalt fiu al său care aproape o ucisese pe Zoey Redbird, nu cu mult timp în urmă – și care murise din cauza asta. Îmi înțelegi porunca, Nisroc?

— Înțelesss. Îi ssspun că o voi face. Rephaim supravegheat. Rephaim ssspionat.

— Așa să faci și să te întorci înainte de lumina zorilor, zburați sus. Zburați repede. Zburați pe neauzite. Fiți precum vântul de noapte.

— Sssigur, tată.

Kalona se uită în jur, dând aprobator din cap spre pădurea deasă, bucuros de faptul că fiii lui găsiseră un loc înalt și izolat pentru a-și face cuib.

— Oamenii, ei nu vin aici? întrebă.

— Sssinguri vânătorii, da' nici ei, zise Nisroc.

Kalona ridică din sprâncene.

— Ați omorât oameni?

— Sssigur. Doi. Nisroc se mișcă, agitat și emoționat. De pe-o stâncă i-am aruncat.

Arătă spre un loc un pic mai în fața lor, și, curios, Kalona o luă înainte pentru a se uita de pe marginea abruptă a culmii, unde cablurile mari care transportau magia electricității pentru lumea modernă se întindeau în fața lui. Oamenii curățaseră zona care înconjura pilonii înalți, astfel că pământul se prăvălea de la picioarele lui formând un soi de panglică latră care se întindea până la orizont. Luminișul lăsase la lumină stânci crestate din bucăți mari de gresie de Oklahoma, curate, mortale și înălțate direct către cer.

— Excelent, spuse Kalona, dând din cap în semn de apreciere. Ați făcut să pară un accident. Bravo! Apoi se întoarse în luminiș, la corbii care se adunaseră și-și îndreptau atenția doar asupra lui. Acest loc a fost bine ales. Vreau ca toți fiii mei să stea în jurul meu, aici. Nisroc, du-te la Casa Nopții din Tulsa. Fă ce ți-am zis. Restul, zburați spre vest. Chemați-i pe frații voștri – chemați-i aici, la mine. Aici vom aștepta. Aici vom veghea. Aici ne vom pregăti.

— Pregăti? Pentru ce, tată? întrebă Nisroc, ridicându-și capul.

Kalona se gândi cum îi fusese prins trupul și smuls sufletul din el și cum fusese trimis pe Tărâmul de Dincolo. Își aduse aminte că, după ce se întorsese, ea îl biciuise, îl înrobise și îl tratase de parcă ar fi fost sclavul ei, căruia să îi comande.

— Ne vom pregăti pentru a o distruge pe Neferet, spuse.

Rephaim

Toată lumea se uita la el cu suspiciune. Lui Rephaim nu îi displăcea acest lucru, dar le înțelegea reacția. Fusese dușmanul lor. Îl omorâse pe unul de-al lor. Fusese un monstru.

Adevărul era că putea fi în continuare un monstru.

La a treia oră de curs, în timp ce profesoara, care se prezentase drept Penthasilea, citea și apoi dezbătea o carte scrisă de un vampir din vechime, pe nume Ray Bradbury, intitulată *Fahrenheit 451*, și vorbea despre importanța libertății de gândire și de expresie, Rephaim încercă să își ordoneze noile lui trăsături umane, astfel încât să pară atent și interesat, dar mintea continua să o ia razna. Voia să o asculte pe profesoară și să nu își mai bată capul decât cu ceea ce ea numea „descifrarea simbolismului”, dar transformarea din băiat în corb îl obseda.

Fusese pe cât de dureros și de teribil, pe atât de palpitant.

Și nu își aducea aminte aproape nimic din ceea ce i se întâmplase după aceea.

Imaginea și senzațiile erau singurele care îi rămăseseră din acea zi și din transformarea lui în corb.

Stevie Rae urcase cu el din tunelurile adânci, săpate în pământ, către copacul care se afla cel mai aproape de depou – cel care, nu cu mult timp în urmă, le fusese cale de scăpare din fața soarelui arzător.

— Acum du-te înapoi înăuntru. Se crapă de ziuă, îi spusese, mângâind-o ușor pe obraz.

— Nu vreau să te părăsesc, răspunsese ea, aruncându-se în brațele lui și strângându-l cu putere.

Își permisese să îi răspundă la îmbrățișare doar preț de un moment, după care se desprinsese ușor din brațele ei și o condusese cu hotărâre înapoi, către intrarea întunecată și zăbrelită din subsol.

— Du-te jos. Ești epuizată. Trebuie să dormi.

— Am să mă uit până când, ăăă, știi tu. Te transformi în *pasăre*.

Rostise ultimele cuvinte în șoaptă, de parcă faptul că nu le spunea cu glas tare ar fi schimbat ceea ce urma să se întâmple. Era probabil stupid, dar îl făcuse să zâmbească.

— Nu contează dacă o spui sau nu. Se va întâmpla.

Ea oftase.

— Știu. Dar tot nu vreau să te părăsesc. Stevie Rae pășise în față, în lumina dimineții, și îl luase de mână. Vreau să știi că sunt aici pentru tine.

— Nu cred că o pasăre știe foarte multe despre lumea oamenilor, spusese, pentru că nu îi venise nimic altceva în minte.

— Nu vei fi ca orice altă pasăre. O să te transformi într-un corb. Și nici eu nu sunt om. Sunt vampir. Unul roșu. În plus, dacă nu stau aici, cum ai să știi la ce să te întorci?

Simțise în vocea ei un oftat care îi făcuse inima să se strângă.

Rephaim îi sărutase mâna.

— Am să știu. Îți jur. Mereu voi găsi drumul înapoi spre tine.

Tocmai se pregătea să o împingă ușor dincolo de intrarea în subsol, când o durere teribilă îi săgetase corpul.

Privind retrospectiv, își dădu seama că ar fi trebuit să se aștepte la asta. Cum ar fi putut să nu fie dureroasă transformarea din băiat în corb? Dar lumea lui fusese cucerită de Stevie Rae și de bucuria simplă, dar completă de a o lua în brațe, de a o săruta, de a o ține aproape de el…

Nu își rezervase timp să se gândească la bestie.

Cel puțin, data viitoare avea să fie pregătit.

Durerea îl sfâșiase. Auzise țipătul lui Stevie Rae ca un ecou al propriului țipăt. Ultimul lui gând uman fusese îngrijorarea pentru ea. Ultimul lucru pe care îl văzuse ca om fusese ea plângând și dând din cap înainte și înapoi. Se întinsese spre el în timp ce animalul înlocuise complet omul. Își amintea că își deschisese aripile de parcă s-ar fi întins după o lungă perioadă petrecută într-o celulă minusculă. Sau într-o colivie. Și zburase.

Își aminti de zbor.

La apus, se trezise înghețat și dezbrăcat, sub același copac de lângă depou. Abia își trăsese pe el hainele care fuseseră așezate atent pe un scăunel, când Stevie Rae își făcu apariția din depou.

Fără să ezite, se aruncase în brațele lui.

— Ești bine? Sigur? Ești bine? continuase ea să repete în timp ce îl studia și îi pipăia brațele, de parcă l-ar fi controlat să nu aibă vreun os rupt.

— Sunt bine, o asigurase el. Atunci își dăduse seama că ea plângea. Îi luase fața în mâini și spusese: Ce e? De ce plângi?

— Te-a durut atât de rău! Ai țipat de parcă te-ar fi omorât.

— Nu, mințise el. Nu a fost atât de rău. A fost doar surprinzător.

— Serios?

Zâmbise – *ce mult îi plăcea să zâmbească* – și o strânsese în brațe, sărutându-i buclele blonde și liniștind-o.

— Serios.

— Rephaim?

Rephaim fu readus în prezent de sunetul numelui lui, pronunțat de profesoară.

— Da? răspunse tot pe un ton întrebător.

Nu îi zâmbi, dar nici nu îl certă. Spuse doar:

— Am întrebat ce crezi că înseamnă citatul de la pagina șapte. Cel în care Montag spune despre chipul lui Clarisse că are o lumină ca „un cristal de lapte curat” și „lumina straniu de calmă, de rară și de blândă a unei lumânări”. Ce crezi că vrea să spună Bradbury despre Clarisse cu aceste descrieri?

Rephaim era șocat. Un profesor îi punea lui o întrebare. *De parcă ar fi fost doar un alt novice visător – normal – același – acceptat.* Emoționat și brusc vulnerabil, deschise gura și bâigui primul lucru care îi veni în minte:

— Cred că vrea să spună că fata este unică. Recunoaște cât de specială este și o prețuiește.

Sprâncenele profesoarei Penthasilea se ridicară și, pentru o clipă îngrozitoare, Rephaim se gândi că o să-l ia la mișto.

— Este un răspuns interesant, Rephaim. Dacă ai fi mai atent la carte și mai puțin la alte lucruri, răspunsurile tale ar avansa, probabil, de la interesante la incredibile, remarcă ea cu voce seacă, obiectivă.

— M-mulțumesc, se bâlbâi Rephaim, înroșindu-se la față.

Penthasilea încuviință ușor din cap înainte de a se întoarce către un elev care stătea mai spre partea din față a clasei și de a întreba:

— Ce poți spune despre întrebarea ei finală din această scenă: „Ești fericit?” Ce semnificație are?

— *Bună treabă*, șopti Damien din banca lui, aflată lângă a lui Rephaim.

Rephaim nu putea scoate o vorbă. Doar dădu din cap și încercă să înțeleagă brusca stare de euforie pe care o simțea.

— *Știi ce se întâmplă cu ea*? *Cu fata asta specială*?

Șoapta veni dinspre novicele care stătea direct în fața lui Rephaim. Era un băiat scund, musculos, cu un profil hotărât. Rephaim îi vedea cu ușurință disprețul de pe chip în timp ce îl privea peste umăr.

Rephaim clătină din cap. Nu, nu știa.

— *Este omorâtă din cauza lui*.

Rephaim se simți de parcă tocmai primise un pumn în stomac.

— Drew, ai ceva de spus despre Clarisse? întrebă profesoara, ridicând din nou din sprâncene.

Drew se aplecă nonșalant în față și își ridică un umăr.

— Nu, doamnă. Eu doar prezentam băiatului-pasăre o imagine a viitorului. Se opri și se uită lung peste umăr înainte de a completa: A viitorului așa cum e el prezentat în carte, adică.

— Rephaim.

Profesoara îi rosti numele pe un ton ceva mai dur. Rephaim era surprins să simtă puterea acestuia direct pe piele.

— În clasa mea, toți novicii sunt egali. Toți sunt strigați după numele lor. Al lui este Rephaim.

— Doamnă P., el nu este novice, replică Drew.

Mâna profesoarei lovi catedra, și întreaga cameră vibră de zgomot și de energie.

— Este *aici*. Cât timp se află aici, în sala mea de clasă, va fi tratat ca oricare alt novice.

— Da, doamnă, spuse Drew, plecându-și capul cu respect.

— Bun. Acum, că am lămurit problema asta, să discutăm despre proiectul de creație pe care îl veți pregăti pentru mine. Vreau să aduceți la viață, la alegere, unul dintre numeroasele elemente simbolice pe care le folosește Bradbury în această carte minunată…

Rephaim rămase nemișcat, în timp ce atenția clasei fu distrasă de la confruntarea dintre el și Drew înapoi la carte. Continua să audă în minte fraza: „Este omorâtă din cauza lui”. Era clar ce insinuase Drew. Nu vorbise despre un personaj din carte. Se referise la Stevie Rae – la faptul că avea să fie omorâtă

din cauza lui.

Niciodată. Nu, câtă vreme respira, nu avea să lase pe nimeni și nimic să îi facă rău lui Stevie Rae.

Când sună clopoțelul, Drew se uită cu ură nestăpânită în ochii lui Rephaim.

Rephaim se străduia din răsputeri să nu se năpustească asupra lui. „Dușman!” strigă vechea lui natură. „Distruge-l!” Dar Rephaim scrâșni din dinți și îi susținu privirea lui Drew fără să clipească, în timp ce novicele trecu pe lângă el îmbrâncindu-l.

Și nu doar ochii lui Drew îl fixau cu ură. *Toți* îl priveau cu expresii care variau de la ostile, la îngrozite sau înspăimântate.

— Hei, zise Damien, ieșind din clasă împreună cu el. Nu-l lăsa pe Drew să te supere. Îi plăcea de Stevie Rae, la un moment dat. E, pur și simplu, gelos.

Rephaim încuviință din cap și așteptă până când ajunseră afară, departe de urechile celorlalți elevi. Apoi spuse încetișor:

— Nu este vorba doar despre Drew. Sunt toți. Mă urăsc.

Damien îi făcu semn să îl urmeze pe cărare, apoi se opri și spuse:

— Știai că nu o să fie ușor.

— E adevărat. Doar că... Rephaim se opri și clătină din cap. Nu. Este, pur și simplu, adevărul. Am știut că va fi dificil să mă accepte și ceilalți.

Întâlni privirea lui Damien. Acesta părea tras la față. Durerea îl îmbătrânise. Ochii îi erau roșii și umflați. Își pierduse iubirea vieții, și, cu toate astea, se arăta bun față de Rephaim.

— Mulțumesc, Damien, adăugă el.

Damien schiță un zâmbet.

— Pentru că ți-am spus că nu va fi ușor?

— Nu, pentru că ești bun cu mine.

— Stevie Rae este prietena mea. Bunătatea de care dau dovadă i se datorează.

— Atunci ești un prieten remarcabil, replică Rephaim.

— Dacă ești, într-adevăr, băiatul care crede Stevie Rae că ești, ai să vezi că, atunci când ești de partea Zeiței, îți faci o mulțime de prieteni remarcabili.

— Sunt de partea Zeiței, zise Rephaim.

— Rephaim, dacă nu aș crede asta, nu te-aș ajuta, oricât de mult aș ține la Stevie Rae, spuse Damien.

Rephaim dădu aprobator din cap.

— Corect.

Unul dintre novicii roșii, un băiat neobișnuit de mic, se grăbi către ei, aruncându-i o privire scurtă lui Rephaim, apoi adăugă repede:

— Bună, Rephaim.

— Bună, Ani, răspunse Damien.

Rephaim dădu ușor din cap, neobișnuit cu asemenea politețuri.

— Am auzit că ai scrimă ora asta. Și eu!

— Da, răspunse Damien. Eu și Rephaim tocmai… Se opri, și Rephaim surprinse pe chipul lui o serie de emoții succesive, ultima dintre ele trădându-i stânjeneala. Oftă din rărunchi înainte de a adăuga: Ăăă, Rephaim, Dragon Lankford este profesorul de scrimă.

Atunci Rephaim înțelese.

— Asta nu e, ăăă, prea bine, spuse Ani.

— Poate că e în continuare la ședința Consiliului Școlii, zise Damien plin de speranță.

— Cred că e mai indicat să rămân aici, indiferent dacă Dragon e absent sau nu. Dacă vin cu tine, asta va duce…

Vocea lui Rephaim se stinse, pentru că nu îi veneau în minte decât cuvinte precum haos, probleme și dezastru.

— Neplăceri. Damien termină propoziția în locul lui. Probabil va provoca neplăceri. Poate ar fi mai bine să sari peste ora de scrimă azi.

— Pare un plan înțelept, spuse Ani.

— Am să vă aștept. Rephaim făcu semn către zona împădurită din jurul lor. Nu se aflau departe de unul dintre zidurile școlii, dincolo de care se ridica un stejar impresionant, sub care se zărea o bancă din fier forjat. Am să stau acolo.

— Bine. Am să trec să te iau după curs. Ora următoare avem spaniolă. Profesoara Garmy este de treabă. O să-ți placă de ea, spuse Damien, în timp ce o porni către clădire împreună cu Ani.

Rephaim încuviință din cap, le făcu amândurora cu mâna și se forță să zâmbească, pentru că Damien continua să îl privească îngrijorat peste umăr. Când cei doi novici ieșiră, în cele din urmă, din raza lui vizuală, Rephaim merse către bancă și se lăsă greu pe ea.

Se bucura că putea să petreacă ceva timp singur, nepăzit – putea să se relaxeze și să nu se mai streseze că se uită cineva

la el. Se simțea atât de nelalocul lui! La ce se putuse gândi când spusese că voia să fie normal, să meargă la școală ca toată lumea? El nu era ca toată lumea.

„Dar ea mă iubește. Pe mine. Așa cum sunt”, își aminti Rephaim, și gândul îl făcu să se simtă un pic mai bine – un pic mai împăcat cu sine.

Apoi, pentru că era singur, spuse cu glas tare:

— Sunt Rephaim, și Stevie Rae mă iubește așa cum sunt.

— Rephaim! Nu!

Vocea șoptită, semiumană, se auzi dintre ramurile stejarului. Cu un sentiment teribil de groază, Rephaim se uită în sus și văzu corbii, trei dintre frații săi, agățați de o ramură și uitându-se în jos la el, șocați și neîncrezători.

Capitolul 4

Zoey

OK, știu că sunt adolescentă, dar nu am habar cum funcționează Skype-ul. Sinceră să fiu, nu știu aproape nimic despre tehnologie, în general. Să formez un cerc magic – da. Să intru în comuniune cu oricare dintre cele cinci elemente – evident. Să îmi dau seama cum să îmi sincronizez iphone-ul cu un computer nou – ăăă, probabil că nu. Doar gândul la Tweeter îmi dădea dureri de cap și mă făcea să-mi fie cu adevărat dor de Jack.

— Uite, nu e chiar așa de greu. Trebuie doar să faci clic pe asta. Kramisha se întinse peste umărul meu și înșfăcă mouse-ul magic. Și apoi asta, și gata. Suntem cu toții pe Skype, și merge și camera acum.

Am ridicat privirea către Stevie Rae, și ceilalți, inclusiv Dragon, Lenobia și Erik, se uitară lung la mine.

Cel puțin, Stevie Rae îmi zâmbi larg și mimă repede: „Simplu ca bună ziua”.

— Care este, mai exact, scopul…, începu Dragon, dar intrarea lui Neferet în Sala de Consiliu îl întrerupse.

Și, slavă Domnului, exact în acel moment vocea poruncitoare a conducătorului Înaltului Consiliu al Vampirilor se auzi clar și puternic prin intermediul computerului lui Damien.

— Mă bucur că ne întâlnim, Zoey Redbird, spuse Duantia. Îmi

face plăcere să vorbim din nou.

Cu pumnul pus pe inimă, m-am înclinat plină de respect.

— Și eu mă bucur să ne întâlnim, Duantia. Mulțumesc că ți-ai făcut timp pentru acest apel.

— Mă bucur să ne întâlnim, Duantia, zise Neferet, venind lângă mine și înclinându-se oficial. Am văzut-o că se uită rapid și întrebător la Dragon înainte de a zâmbi mieros și de a continua: Trebuie să-mi cer scuze. Nu am știut nimic despre această convorbire. Mă așteptam la o simplă ședință a Consiliului Școlii. Apoi mă fulgeră cu ochii ei de smarald. Tu ești responsabilă de asta, Zoey?

— Mda, evident. Ți-aș fi spus mai devreme, dar ai ajuns abia acum, am zis, zâmbind și părând extrem de veselă. Înainte ca Neferet să îmi răspundă, mi-am concentrat atenția asupra Duantiei. Am vrut să mă asigur că Înaltul Consiliu a auzit toate detaliile despre apariția uimitoare a lui Nyx de ieri, de la școală, și, am făcut o pauză, dând ușor din cap în direcția lui Neferet, pentru a arăta că o includ și pe ea, știam că și Neferet este nerăbdătoare să discute cu tine.

— De fapt, știm foarte puține, acesta fiind unul dintre motivele pentru care abia așteptam această discuție. Duantia își plimbă privirea de la mine la Neferet. Am încercat să te contactez în timpul zilei, după ce i-am dat instrucțiuni lui Dragon să le permită novicilor roșii și grupului lui Zoey să meargă la cursuri începând de azi, dar nu am putut da de tine, Mare Preoteasă.

Am simțit-o pe Neferet zburlindu-se, dar nu zise decât:

— M-am retras în rugăciune.

— Cu atât mai bine că purtăm această discuție acum, replică Duantia.

— Nyx a înfăptuit un miracol. I-am făcut semn lui Stevie Rae să vină în raza de acțiune a camerei. Ea este Stevie Rae, prima Mare Preoteasă Roșie.

Stevie Rae își puse pumnul pe piept și se înclină adânc.

— Este o adevărată plăcere să vă cunosc, doamnă.

— Mă bucur să te văd, Stevie Rae. Am auzit multe despre tine și despre novicii roșii. Și, desigur, l-am cunoscut deja pe războinicul Roșu, Stark. Nyx este, într-adevăr, generoasă cu miracolele.

— Ăăă, mulțumesc, dar, ei bine, faptul că suntem roșii și toate

chestiile astea nu au nimic miraculos. Stevie Rae se uită lung la mine și adăugă: Adică, cel puțin nu este miracolul despre care vorbește Zoey. Tuși, apoi spuse: Miracolul lui Nyx are legătură cu consortul meu, Rephaim.

Duantia făcu ochii mari.

— Acesta nu este numele uneia dintre creaturile numite corbi?

— Da. Vocea lui Dragon era la fel de dură ca expresia de pe chipul lui. Este numele creaturii care mi-a omorât-o pe Anastasia.

— Nu înțeleg, spuse Duantia. Cum poate fi numită creatura aceea abominabilă consort?

Rapid, înainte ca Neferet să poată spune ceva îngrozitor cu vocea ei cristalină, am început să îngaim:

— Rephaim a fost corb, și Dragon are dreptate, înainte de transformare, a omorât-o pe Anastasia. M-am uitat la Dragon, dar era cu adevărat greu să îl privești în ochi. Rephaim i-a cerut iertare lui Nyx pentru asta.

— Și pentru toate lucrurile rele pe care le-a făcut când era fiul lui Kalona, adăugă Stevie Rae.

— Iertarea totală este…

Neferet dădu să spună ceva, dar am întrerupt-o.

— Iertarea totală este un dar care ne poate fi dat de Zeița noastră, lucru pe care l-a făcut azi-noapte, am completat. Apoi, m-am uitat către Stevie Rae. Spune-i conducătoarei înaltului Consiliu ce ai făcut.

Stevie Rae încuviință din cap, înghiți cu greu și apoi spuse:

— Cu câteva săptămâni în urmă, l-am găsit pe Rephaim aproape mort. Fusese doborât din înaltul cerului. Nu l-am predat. Își ridică privirea de pe ecranul computerului și de la Duantia către Dragon și spuse pe un ton rugător: Nu am vrut să rănesc pe nimeni și nici să fac ceva rău.

— *Monstruozitatea* asta mi-a omorât tovarășa, zise Dragon, în aceeași noapte în care a fost doborât din cer și în care ar fi trebuit să moară.

— Profesore Lankford, te rog să o lași pe Marea Preoteasă Roșie să își continue mărturisirea, replică Duantia.

L-am văzut pe Dragon scrâșnind din dinți și ridicând ușor buza într-o tentativă de rânjet, dar cuvintele lui Stevie Rae îmi atraseră atenția.

— Dragon are dreptate. Rephaim ar fi murit în noaptea aceea dacă nu îl salvam eu. Nu am spus nimănui despre el. Ei bine, cu excepția mamei, dar asta s-a întâmplat mai târziu. Oricum, am avut grijă de el. I-am salvat viața. Și apoi mi-a salvat și el viața – de două ori. O dată în fața taurului alb al Întunericului.

— A înfruntat Întunericul pentru tine?

Duantia părea șocată.

— Da.

— De fapt, a întors spatele Întunericului pentru ea. Am preluat povestirea de unde o lăsase Stevie Rae. Și noaptea trecută i-a cerut iertare lui Nyx și a jurat să îi urmeze calea.

— Apoi Zeița l-a transformat în băiat! spuse Stevie Rae cu atât de mult entuziasm, încât, până la urmă, buzele Duantiei schițară un zâmbet.

— Doar de la apus la răsărit, adăugă Neferet, cu o voce glacială, care avu efectul unui duș rece. În timpul zilei, este condamnat să fie corb – un animal – fără nicio amintire despre umanitatea sa.

— Asta este consecința lucrurilor rele pe care le-a făcut în trecut, explică Stevie Rae.

— Și acum, în timpul în care este băiat, Rephaim vrea să vină la școală ca orice alt novice, am zis.

— Remarcabil, spuse Duantia.

— Locul creaturii nu este în școala aceasta, izbucni Dragon.

— Nu *creatura* vine la școală, am spus. Ci *băiatul*. Același băiat pe care Nyx l-a iertat. Același băiat pe care Stevie Rae l-a ales drept consort. Același băiat care a încercat să intre în serviciul tău.

— Dragon, l-ai respins? întrebă Duantia.

— Da, răspunse scurt Dragon.

— Și de aceea i-am exmatriculat pe toți, replică Neferet pe un ton calm, rezonabil, de *adult*. Maestrul Sabiei nu îi poate tolera prezența, și pe bună dreptate. Când grupul lui Zoey a hotărât să nu ne mai fie fidel nouă, ci lui Stevie Rae și corbului, nu am avut altă soluție decât să îi las pe toți să plece.

— Nu mai e corb.

Stevie Rae părea extrem de supărată.

— Și, cu toate acestea, continuă să fie ființa care mi-a omorât tovarășa.

Vocea lui Dragon era mustrătoare.

— Stați așa! Porunca Duantiei răsună din computer. Chiar și de la mii de kilometri depărtare și printr-un program ca Skype, forța care se simțea din vocea ei era o prezență tangibilă în încăpere. Neferet, permite-mi să mă asigur că am înțeles bine ceea ce s-a întâmplat astă-noapte. Zeița noastră, Nyx, a apărut în Casa Nopții și l-a iertat pe corb, Rephaim, apoi i-a dăruit aspectul unui băiat pe timpul nopții și, ca pedeapsă, l-a blestemat să aibă întruchiparea unui animal, a unui corb, în timpul zilei?

— Da, spuse Neferet.

Duantia clătină încet din cap.

— Neferet, o parte din mine – ce a mai rămas din acea persoană care eram în tinerețe, ține cont de asta – îți înțelege reacția în fața unor evenimente atât de neobișnuite, deși ai greșit. Mai simplu spus, nu poți să exmatriculezi un grup de novici care nu au făcut nimic altceva în afară de faptul că au fost alături de prietenii lor. Mai ales *acest* grup de novici, sublinie Duantia. *Acest* grup a fost în special binecuvântat de zeiță și nu poate fi alungat.

— Și asta ne aduce la al doilea lucru despre care voiam să vă vorbesc, am spus. Din cauza diferențelor dintre novicii roșii și cei obișnuiți, este, de fapt, mai bine că au fost exmatriculați. M-am încruntat. Stați așa, nu m-am exprimat cum trebuie.

— Ceea ce vrea să spună este că nu ne putem odihni cum trebuie dacă nu stăm la subsol, explică Stevie Rae în locul meu. Și pe aici nu prea avem unde ne refugia.

— Așa că, în timpul zilei, ar dori să stea în tunelurile de sub depoul din Tulsa, iar noaptea, în timpul săptămânii, să fie aduși aici, cu autobuzele, pentru cursuri. Nu sunt foarte mulți novici roșii în grupul lui Stevie Rae, și, cu excepția mea, niciunul dintre novicii albaștri nu a părăsit școala. Mă gândesc că eu, Marea Preoteasă Roșie, și cei doi Războinici Transformați ar trebui să ne descurcăm destul de bine acolo. Am arborat un zâmbet până la urechi și m-am uitat spre Neferet. Și știu că Neferet este o Mare Preoteasă atât de minunată, încât va fi în stare să se descurce cu toate schimbările care vor avea loc aici.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia și eu, și Neferet ne-am privit fix una pe alta. În cele din urmă, Duantia spuse:

— Neferet, tu ce zici?

Am surprins o notă de trufie în expresia ei, înainte să se

întoarcă spre cameră.

— După ce ți-am auzit vorbele pline de înțelepciune, Duantia, înțeleg că am luat decizia prea în pripă azi-noapte. Cum și eu un beneficiat cu puțină vreme în urmă de iertarea lui Nyx, nu pot decât să încerc să copiez bunăvoința Zeiței. Este evident că are planuri speciale pentru Zoey și grupul ei. Poate că un loc de odihnă separat de al nostru ar fi cea mai bună idee. Desigur, trebuie să se supună în continuare regulilor Casei Nopții și să o recunoască drept Marea lor Preoteasă de drept.

— Ăăă, nu e necesar, am spus, ignorând privirea ucigătoare a lui Neferet și concentrându-mă asupra Duantiei. Perioada pe care am petrecut-o pe Skye cu regina Sgiach a însemnat mult pentru mine. Ne-am apropiat. Sgiach chiar a spus că ar dori să îmi fie mentor, că ar vrea să deschidă insula către lumea modernă. Acum nu pot fi pe Skye cu ea, dar aș vrea să îi urmez în continuare sfaturile. Am tras adânc aer în piept și am încheiat rapid: Deci vreau să declar oficial depoul din Tulsa în afara jurisdicției Casei Nopții, așa cum a declarat și Sgiach Insula Skye. M-am uitat drept în ochii lui Neferet. Și, exact la fel ca Sgiach, nu mă voi amesteca în treburile tale dacă nu te amesteci nici tu într-ale mele.

— Îndrăznești să te declari regină?

Neferet părea uluită.

— Ei bine, eu nu. Dar au făcut-o Sgiach și Paznicul ei. În plus, Stark a fost acceptat drept Paznic. În Tărâmul de Dincolo a primit sabia și tot restul. El este Războinicul meu, așa că, în consecință, asta cam înseamnă că am fost declarată regină. Una mică totuși, am adăugat.

— Nu mi se pare corect, spuse Neferet.

— Sunt de acord cu Neferet, sări Dragon.

M-am uitat la el, încercând să-i transmit din privire: „Pe bune? Zici pe bune că ești de acord cu Neferet, după toate lucrurile pe care le știi despre ea?” Dar Dragon se uită dincolo de mine, de parcă nici nu m-ar fi văzut.

— Trebuie să consult înaltul Consiliu în privința acestei probleme, Zoey Redbird. Nu suntem în favoarea ideii de regiune a vampirilor. Vampirii sunt preotese, războinici și profesori și urmează diferite drumuri în viață, care au legătură cu toate aceste chemări. Aceasta este tradiția noastră de foarte multă vreme.

— Dar Sgiach este regină, am insistat. Și a fost regină secole în șir. Cred că înseamnă suficient de mult cât să poată fi și asta considerată o tradiție.

— Nu o tradiție a vampirilor! Tonul ridicat al Duantiei îmi făcu perișorii de pe mână să se zbârlească. Conducătoarea înaltului Consiliu trase adânc aer în piept, în încercarea de a se liniști, înainte de a continua pe un ton mai calm: Sgiach abia dacă este considerată vampir. A trăit separat de noi vreme de multe secole. Am încheiat un armistițiu implicit și deloc convenabil cu ea. Noi nu putem pătrunde pe insula ei. Ea nu are voie să o părăsească. Duantia făcu o pauză și își ridică o sprânceană. S-a schimbat cumva asta, Zoey? Are de gând Sgiach să plece de pe Skye?

— Nu, am răspuns. Dar mi-a spus că intenționează să ia în considerare posibilitatea de a mai găzdui elevi.

— Ar fi extraordinar să le permită străinilor să vină și să plece de pe Skye.

Modul în care Duantia spuse asta mă făcu să mă gândesc că pentru ea cuvântul „extraordinar” nu era sinonim cu „un lucru bun”.

— Cred că deschiderea către străini este ceva ce trebuie să facem cu toții în aceste vremuri schimbătoare, spuse Neferet.

Toată lumea să uită mirată la ea. Chiar și Duantia rămase fără replică.

— Pentru că eu chiar cred cu tărie în asta, am hotărât să deschid porțile Casei Nopții, oferind unele dintre posturile de slujitori oamenilor din zonă. Consider că ar fi un lucru înțelept și responsabil, mai ales în acest climat economic dificil. Sper că și Sgiach îmi va urma exemplul.

— Este o idee excelentă, Neferet, spuse Duantia. După cum știi, în ultimele câteva secole, oamenii au fost o prezență constantă aici, pe insula San Clemente. Marea Preoteasă a Vampirilor zâmbi. De când ne-am civilizat și ne-am modernizat.

— Așa cum ar dori să devină și Casa Nopții din Tulsa, zise Neferet.

— Ei bine, atunci e un lucru hotărât. Casa Nopții din Tulsa va angaja oameni din zonă. Rephaim, novicii roșii și grupul de elevi al lui Zoey vor merge la școală la Casa Nopții din Tulsa și se vor odihni în timpul zilei în tunelurile de sub depou. Voi înainta o solicitare către Consiliul Orășenesc Tulsa pentru achiziționarea

depoului.

— Și cum rămâne cu statutul de regină al lui Zoey și cu intrarea depoului sub jurisdicția mea și a acestei Case a Nopții? întrebă Neferet.

Mi-am ținut respirația.

— După cum am hotărât deja, mă voi consulta cu Înaltul Consiliu asupra unei probleme atât de serioase cum este aceea de a considera o novice tânără și talentată regină, chiar și numai o regină în pregătire. Până când se va lua o decizie, Zoey Redbird și depoul din Tulsa vor fi considerate o filială a Casei Nopții din Tulsa.

— Și, prin urmare, rămân Marea lor Preoteasă, spuse Neferet.

Stevie Rae își drese glasul. Ne-am întors cu toții privirea către ea.

— Ăăă, nu vreau să fiu rea sau ceva de genul ăsta, dar, dacă Z va fi numită regină și trebuie să avem o Mare Preoteasă, eu sunt următoarea la rând. Novicii mei roșii au nevoie de cineva ca ei, care să-i înțeleagă. Și aceea sunt eu. Așa că, spuneți-ne filială a Casei Nopții, dacă vreți, dar, dacă trebuie să existe o Mare Preoteasă care să ne conducă, atunci eu voi fi aceea.

— Ai dreptate, tânără Preoteasă, zise Duantia fără să ezite, ceea ce mă făcu să mă întreb dacă nu cumva abia așteptase ca Stevie Rae să obiecteze. Stevie Rae, până când statutul lui Zoey Redbird este clarificat, vei fi Marea Preoteasă a filialei din Tulsa a Casei Nopții.

— Mulțumesc, doamnă, spuse Stevie Rae. Și nu am vrut să par lipsită de respect.

Trăsăturile dure ale Duantiei se îmblânziră în momentul în care zâmbi.

— Nu ai fost lipsită de respect. Te-ai comportat exact ca o Mare Preoteasă. Acum, dacă nu mai există alte probleme, am să închei aici, pentru a aduce la cunoștința Mentorilor Consiliului ultimele evenimente și decizii.

— Eu am terminat, am spus.

— Da, și eu, adăugă Stevie Rae.

— Cred că am stabilit destule pentru o singură zi, zise Neferet.

— Excelent! Atunci îmi iau rămas-bun de la voi și vă urez tuturor să fiți binecuvântați.

Computerul scoase sunetul acela ciudat care se aude la

încheierea unei convorbiri Skype și ecranul se înnegri.

— Ei bine, a fost chiar interesant, spuse Lenobia.

Abia după ce am auzit-o vorbind, mi-am dat seama că nu scosese niciun cuvânt pe parcursul întregii conferințe pe Skype. Asta mă puse pe gânduri. Fusese evident de partea mea în confruntările anterioare cu Neferet, dar la fel fusese și Dragon.

— Da, interesant este un cuvânt potrivit, spuse Neferet.

— Felicitări, Mare Preoteasă! i-am zis lui Stevie Rae.

— Da, felicitări, spuse Erik.

— Oricum erai Marea noastră Preoteasă, dar e bine că au oficializat totul, adăugă Kramisha.

— Nu îl vreau la cursul meu, spuse dintr-odată Dragon, întrerupându-ne brutal sesiunea de felicitări.

Abia dacă deschisesem gura să apăr dreptul lui Rephaim de a merge la cursul de scrimă și la orice curs dorea, chiar dacă mi se părea încă destul de ciudat să îl apăr pe Rephaim, când răspunsul lui Stevie Rae mă surprinse și mă reduse la tăcere:

— Cred că ai dreptate. Știu că este greu pentru tine, Dragon. Ce ar fi dacă i-aș ruga pe Darius și pe Stark să predea niște ore suplimentare cu săbii și chestii de genul ăsta? Rephaim ar putea merge la cursurile lor.

— De fapt, este o idee chiar bună, spuse Lenobia. Cum fiecare novice trebuie să urmeze un soi de cursuri de autoapărare, neașteptata venire a novicilor roșii la orele noastre va duce la aglomerarea claselor.

— Mda, trebuia să fim morți. Faptul că nu suntem dă peste cap cursurile, nu glumă, răspunse Kramisha.

Neferet oftă din rărunchi și apoi zise:

— Fiecare novice trebuie să urmeze un curs de autoapărare din cauza atacului corbilor. Sunt singura care observă teribila ironie a situației?

— Și eu o văd, și văd mai mult de atât, spuse Dragon.

— Și mai văd și faptul că te încăpățânezi să bagi bățul prin gard ca să întărâți câinele, zise Stevie Rae.

Se întorsese și se afla față în față cu Neferet. Nu clipea. Nu se dădu înapoi. Prietena mea cea mai bună părea puternică, dură și mult mai matură decât era de fapt.

Stevie Rae arăta ca o Mare Preoteasă.

O Mare Preoteasă care își făcea dușmani periculoși.

— Duantia a hotărât că Rephaim și noi, ceilalți, putem

rămâne, am spus ridicându-mă și pășind între Stevie Rae și Neferet. Cred că trebuie să ne gândim la o modalitate de a face asta fără să provocăm prea mult stres și necazuri. M-am uitat la Dragon, încercând să-l găsesc în ochii lui plini de ură pe Maestrul Sabiei înțelept și bun la suflet pe care îl cunoșteam. Am avut parte de suficiente probleme cât să ne ajungă multă vreme de acum încolo, nu credeți?

— Voi fi în casa de pe câmp cu novicii normali, spuse Dragon, apoi își croi drum prin cameră.

— Stevie Rae, le poți spune lui Stark și lui Darius că își pot ține cursurile în grajduri, zise Lenobia.

— Mă bucur să aud că ești într-o dispoziție atât de binevoitoare, profesoară Lenobia, comentă Neferet. Primii oameni pe care am să-i angajez vor fi slujitori la grajd, să îți dea o mână de ajutor cu toate... Făcu o pauză și aruncă o privire tăioasă ca un pumnal către Stevie Rae, către Kramisha și către mine. *Gunoaiele* de la grajduri.

— Bălegar. Replica Lenobiei nu întârzie. Nu am gunoaie în grajduri, am bălegar. Și nu am nevoie de ajutor pentru asta.

— O, dar vei accepta ajutorul, pentru că așa trebuie și pentru că înaltul Consiliu tocmai l-a aprobat. Nu-i așa?

— Voi face ceea ce cred eu că este bine.

— Atunci vei face așa cum vreau eu. Neferet își întoarse ostentativ spatele către Lenobia. Zoey și Stevie Rae, novicii roșii ar trebui să reia orarul pe care îl urmau înainte de a muri, spuse ea sec. Și voi două ar trebui să mergeți cu ei. Fie că sunteți anormal de Schimbate – își flutură degetele înspre Stevie Rae –, fie că sunteți doar niște novici anormali – își îndreptă atenția spre mine și spre Kramisha – nu are importanță. Trebuie să fiți la ore. Sunteți cu toții mult prea tineri pentru a fi cu adevărat interesanți fără o educație bună. Ora a doua trebuie să fi început deja. Mergeți la clasă. Ședința Consiliului s-a terminat.

Fără să spună nici măcar un „fiți binecuvântați”, ieși cu pași grăbiți din clasă.

— E dusă zdravăn, spuse Kramisha.

— Dusă de nu se mai întoarce, zise și Stevie Rae.

— Doar o cunoaștem pe Neferet. Știm că dacă avem de-a face cu ea înseamnă că avem de-a face cu o Mare Preoteasă care a luat-o pe căi greșite și care e de-a dreptul nebună, spuse Lenobia încet. Din cauza lui Dragon sunt însă mult mai

îngrijorată.

— Atunci, ești de partea noastră? am întrebat-o pe Stăpâna Cailor.

Lenobia se uită la mine cu ochii ei cenușii.

— Ți-am spus odată că am învins răul. Port cicatricele acelei întâlniri, atât fizice, cât și psihice, și nu voi mai permite răului și Întunericului să îmi mai influențeze viața. Sunt cu tine, dădu aprobator din cap, pe rând, înspre Stevie Rae și Kramisha, și cu tine, și cu tine, pentru că sunteți de partea Zeiței. Apoi se întoarse spre Erik, care rămăsese în picioare, fără a da vreun semn că ar vrea să părăsească încăperea. Tu unde ești în povestea asta?

— Sunt Urmăritorul Casei Nopții din Tulsa.

— Știm asta, dar de care parte ești? întrebă Stevie Rae.

— Sunt de partea care însemnează copiii și le schimbă destinele, replică Erik, ocolind răspunsul.

— Erik, la un moment dat, va trebui să iei atitudine, îi spuse.

— Hei, faptul că nu m-am luat de gât cu Neferet nu înseamnă că nu iau atitudine.

— Nu, înseamnă doar că iei atitudinea nepotrivită, spuse Stevie Rae.

— Cum zici! Tu nu le știi pe toate, Stevie Rae.

Erik ieși valvârtej din încăpere.

Kramisha pufni.

— Păcat de un băiat așa drăguț.

M-am întristat, dar nu am putut să nu fiu de acord cu ea.

— Am să încep să împart spațiul din arenă pentru cursurile Războinicilor, zise Lenobia. Dacă îi chemați pe cei doi Războinici, să le spuneți că vor fi profesori sau, cel puțin, temporar profesori.

— Nu ar trebui să fie greu să îi găsim, am spus. Stark și Darius sunt, probabil, în casa de pe câmp, jucându-se cu săbiile.

— Vin cu tine, zise Stevie Rae.

— Cred că am să merg totuși la cea de-a doua oră, spuse Kramisha, oftând din greu.

În timp ce părăseam încăperea, Stevie Rae mă apucă de braț și mă făcu să merg mai încet, astfel încât să rămânem singure.

— Hei, știi că numirea mea ca Mare Preoteasă la depou nu înseamnă că vreau să fiu șefa ta sau ceva de genul ăsta.

Am clipit surprinsă.

— Da, sigur că știu asta. Și, oricum, ești o Mare Preoteasă grozavă, ceea ce înseamnă că nu ai să-ți dai aere de șefă.

Nu râse, așa cum mă așteptasem să o facă. În schimb, își aranjă o buclă, semn evident că era stresată.

— OK, e frumos că spui asta, dar sunt Mare Preoteasă de, mă rog, două secunde. Trebuie să mă asigur că ai să mă ajuți.

Mi-am trecut brațul pe sub al ei și i-am dat un ghiont cu umărul.

— Te poți baza mereu pe mine. Știi asta.

— Chiar și după povestea cu Rephaim?

— Chiar și după Loren, și Kalona, și Stark? am replicat.

Începu să zâmbească.

— Mereu trebuie să ai tu ultimul cuvânt, nu?

— Din păcate, cred că am avut ultimele trei cuvinte, am spus și am făcut-o să pufnească în râs. Eu am oftat.

Am părăsit acea parte din Casa Nopții sub formă de turn care adăpostea centrul media și am luat-o la stânga, pe trotuarul care înconjura casa de pe câmp și grajdurile. Era o noapte rece, dar cu cer senin. Puzderia de stele se zărea fără probleme printre ramurile golite de frunze ale uriașilor stejari care se ridicau, ici și colo, pe terenul campusului.

— Deci e drăguț, nu?

M-am prefăcut că nu știu la cine se referă.

— Cine? Stark? Evident.

Mă înghionti cu umărul.

— Vorbesc despre Rephaim.

— Aaa, *el*. Mda, presupun că e în regulă. Am ezitat și eram cât pe ce să-mi înghit vorbele, dar apoi m-am hotărât să merg înainte. În definitiv, eram cele mai bune prietene. Și cele mai bune prietene pot să își pună orice întrebare. Deci l-ai văzut transformându-se în pasăre?

Am simțit tensiunea care îi puse stăpânire pe corp, dar vocea îi era aproape normală când îmi spuse:

— Da, l-am văzut.

— Și cum a fost?

— Oribil.

— Și a, ăăă, rămas acolo? Sau a zburat direct?

Nu m-am putut abține. Dădeam dovadă de o dezastruoasă curiozitate morbidă.

— A zburat imediat. Dar, de îndată ce a apus soarele, s-a

întors. Spune că o să găsească mereu drumul înapoi, spre mine.

— Atunci, așa o să fie, am zis, tulburată de îngrijorarea pe care i-am simțit-o în voce.

— Îl iubesc, Z. Este cu adevărat bun. Îți promit.

Am deschis gura să îi spun că o cred, dar un strigăt mă întrerupse. Pentru o secundă, nu am înțeles ce spunea vocea, ci doar am reacționat la pericolul care se simțea în ea. Cu toate astea, Stevie Rae înțelese.

— O, nu! E Dragon! îi cheamă pe Războinici la el!

Îmi dădu drumul la braț și începu să alerge în direcția din care se auzea vocea lui Dragon. Presimțind ceva îngrozitor, am luat-o la fugă după ea.

Capitolul 5

Rephaim

— Ce faceți aici?! strigă Rephaim către cei trei corbi de deasupra lui. Se uită agitat în jur. Dacă ar fi avut timp, ar fi răsuflat ușurat că acea parte a campusului rămăsese pustie; toți novicii își croiseră drum spre cea de-a doua oră de cursuri. Trebuie să plecați înainte să vă vadă cineva, spuse pe un ton mult mai liniștit.

— Rephaim? Cum?

Deși în copac erau trei corbi, numai unul dintre ei vorbea. Desigur, Rephaim îl recunoscu imediat pe Nisroc, unul dintre frații lui care avea mai multe trăsături umane.

— Am ales calea lui Nyx. Zeița m-a iertat și m-a acceptat și, când a făcut asta, mi-a schimbat înfățișarea într-una complet umană.

Rephaim nu era sigur de ce nu adăugase „noaptea”. Dar era sigur că tot ce îi spunea lui Nisroc avea să îi fie transmis direct tatălui lor.

— Iertare? De ce?

Rephaim se uită lung la fratele lui, aproape copleșit de milă. „Nu își dă seama că mai există și altă cale decât aceea pe care îl conduce tatăl nostru și nu înțelege că tot ce face în numele lui Kalona este greșit.”

— Nisroc, când noi… Rephaim se opri. „Nu, se gândi, pot să vorbesc doar în nume propriu.” Când *eu* le făceam rău altora,

când omoram, violam și luam tot ce doream doar pentru că puteam… toate astea erau greșite.

Nisroc dădu din cap înainte și înapoi. Ceilalți frați ai lui, doi membri ai hoardei bestiale, corbi fără nume, care îndeplineau poruncile tatălui lor, șuierară încet, deranjați, dar nu erau suficient de implicați pentru a înțelege de ce.

În cele din urmă, fratele lui spuse:

— Porunca tatălui nosssstru. Nu greșită.

Rephaim clătină din cap.

— Chiar și tata poate greși. Trase adânc aer în piept și adăugă: Și chiar și tu poți alege o altă cale.

Cei doi fără nume se opriră din șuierat și se uitară la el șocați. Nisroc își miji ochii stacojii, cu aspect uman.

— Ea a făcut asssta. Fata. Așa a zisss tata!

— Nimeni nu mi-a făcut nimic. Am hotărât singur. Apoi, tresărind de frică, își dădu brusc seama. Nisroc, Cea Roșie, Stevie Rae, nu m-a *obligat* să fac nimic. Eu le-am *ales* pe ea și pe Zeița ei. Nu trebuie să îi faci rău Celei Roșii. Niciodată. Îmi aparține. Înțelegi?

— A ta. Marea Preoteasssă nu putem omorî.

Nisroc repetă fraza mecanic, dar Rephaim văzu sclipirea dură, răutăcioasă, din ochii lui strălucitori.

— Trebuie să pleci. Acum, îi ceru Rephaim. Nu-i poți lăsa pe alții să te vadă și nu te poți întoarce.

— Mai întâi, messsajul tatei. Nisroc coborî de pe ramurile groase, de la mijlocul stejarului, și ateriză în fața lui Rephaim, urmat de ceilalți doi corbi, care îl flancau. Vei fi de partea Tatălui nossstru. Dar aici. Obssservând. Așteptând. Ssspionând.

Rephaim clătină din nou din cap.

— Nu. Nu am să spionez pentru tata.

— Ba da! Essste dorința tatei!

Nisroc își deschise aripile, imitat pe dată de ceilalți doi corbi. Foarte agitat, își plecă fruntea și își strânse pumnii.

Rephaim nu se simțea amenințat. Pericolul fizic în care se afla nu fusese conștientizat. Era prea obișnuit cu frații săi – prea obișnuit să fie unul de-al lor. Nu, era mai mult de atât. Rephaim era prea obișnuit să le fie lider ca să îi fie frică de ei.

— Nu, repetă. Pentru mine, dorința tatei nu mai este mai presus de orice. M-am schimbat. În interior și la exterior. Du-te înapoi la el. Spune-i asta. Rephaim ezită, dar apoi continuă:

Spune i că nu îmi schimb alegerea.

— Urassscă, te va urî, spuse Nisroc.

— Știu asta.

Rephaim se simți rănit în adâncul inimii.

— Urăsssc, te voi urî, continuă Nisroc.

Rephaim se încruntă.

— Nu trebuie.

— Sssunt obligat.

Rephaim se întinse încet și-i oferi antebrațul lui Nisroc – gestul tradițional de salut și de despărțire folosit de Războinici.

— Nu ești obligat. Ne putem despărți prieteni, frați.

Nisroc se opri, înclinându-și capul în stânga și în dreapta.

Ochii săi mijiți se relaxară. Atitudinea lui agresivă se schimbă, începu să vorbească, să se miște, dar Rephaim nu avea să cunoască niciodată adevăratele intenții ale fratelui său, pentru că, în acel moment, strigătul lui Dragon Lankford „Fii ai lui Erebus! La mine!” cutremură noaptea, iar Maestrul Sabiei se năpusti asupra lor.

Rephaim se simți cuprins de o panică profundă, care îi paraliza mișcările. Stătea nemișcat în mijlocul haosului, în timp ce frații lui, șuierând și mârâind, înfruntau atacul lui Dragon. În vreme ce privea, conștientiza faptul că, foarte curând, Războinicii aveau să iasă din casa de pe câmp, cu săbiile trase și cu arcurile pregătite. Aveau să i se alăture lui Dragon și, într-un final, să îi copleșească pe cei trei frați ai lui.

— Dragon, nu! strigă el. Nu atacau pe nimeni!

Din mijlocul bătăliei, vocea lui Dragon Lankford ajunse la el:

— Ești ori cu noi, ori împotriva noastră! Nu există cale de mijloc!

— *Există* cale de mijloc! strigă Rephaim, cu brațele deschise, de parcă ar fi vrut să arate că se preda. Este chiar aici! Făcu un pas în față, către Dragon. Nu atacau pe nimeni! repetă. Nisroc, fraților, opriți lupta!

Rephaim crezu că Nisroc chiar ezită. Era destul de sigur că fratele lui îl asculta, îl înțelegea, voia să se retragă. Apoi, vocea lui Neferet sfâșie noaptea:

— Aurox! Protejează! Distruge!

Și creatura lui Neferet își făcu brusc apariția.

Se apropie dinspre zona cu ziduri a curții, cu fața spre Rephaim. La început, păru uman. Avea silueta unui tânăr despre

care nu ar fi putut spune dacă era un novice sau vampir. Dar mișcările lui erau prea rapide pentru a fi umane. Atacul lui veni cu viteza fulgerului. Îl apucă pe cel mai apropiat corb de aripile ridicate și cu o singură mișcare teribilă i le rupse de corp.

De-a lungul secolelor sale de existență, Rephaim văzuse lucruri îngrozitoare – comisese fapte oribile, abjecte. Dar, cumva, văzută din această nouă perspectivă, și anume umană, violența la care era martor era groaznică. Țipătul lui se făcu ecoul țipătului fratelui său, în momentul în care corbul căzu la pământ, zvârcolindu-se în agonie și împroșcând sânge.

Și atunci, Aurox începu să se schimbe. Deși Rephaim vedea cu ochii lui, reușea cu greu să înțeleagă.

Corpul îi deveni mai mare, mai compact.

Îi crescură coarne.

Pumnii i se măriră.

Pielea i se încreți, se transformă, pulsă, ca și cum ceva de dedesubt încerca să iasă afară.

Îndoi și, aproape cu grație, răsuci capul fratelui său.

Chiar și Dragon Lankford își opri atacul pentru a privi. Forțându-și mintea să funcționeze, în ciuda șocului și a ororii, Rephaim strigă către Nisroc:

— Du-te! Zboară!

Cu un țipăt de disperare, Nisroc, urmat de unul dintre frați, se ridică de pe solul îmbibat cu sânge.

Creatura transformată mugi și sări, încercând în zadar să ajungă. Când se prăbuși pe pământ, cu uriașele sale copite despicate mușcând din iarba care rezistase peste iarnă, își întoarse ochii strălucitori ca luna spre Rephaim.

Dorindu-și să fi avut aripi sau o armă, Rephaim se ghemui în poziție defensivă și se pregăti pentru atacul creaturii.

— Rephaim! Ferește-te!

Îi auzi vocea, și frica îl sufocă din nou, proaspătă și puternică, în timp ce Stevie Rae, urmată îndeaproape de Zoey, alergă spre el.

Creatura își lăsă capul în jos și atacă.

Zoey

Eram la câțiva pași în urma lui Stevie Rae și alergam spre locul bătăliei. Dumnezeule, tot ce pot să spun este că mi se

părea dezgustător, îngrozitor și totalmente năucitor.

Nu aș fi putut spune prea bine ce se întâmpla. Corbii țipau și zburau sus, deasupra noastră. Vedeam trupul fără cap (îhhh!) al unui alt corb contorsionându-se și mustind de sânge foarte ciudat mirositor, la picioarele lui Dragon. Rephaim stătea un pic mai departe de ei, de parcă ar fi privit, fără a se implica în luptă. Nu se știe cum, Neferet era și ea acolo, părând totalmente nebună și mirosind extrem de straniu.

În mijlocul acestui haos, stătea o creatură umană și nu prea. În momentul în care l-am văzut, am simțit că pieptul îmi ia foc. Am ridicat mâna și am pipăit cercul de marmură dură și fierbinte care atârna de lanțul de argint de la gâtul meu.

— Piatra de clarvăzător, am șoptit pentru mine însămi. De ce din nou? De ce acum?

În loc de răspuns, privirea mi-a fost atrasă de creatura bizară. Acesta avea coarne și copite, dar chipul îi era de bărbat. Ochii îi sclipeau. Încercase să prindă un corb din zbor, dar, cum eșuase, își întorsese atenția către Rephaim, își coborâse capul și dădea să atace.

— Rephaim! Ferește! strigă Stevie Rae și alergă spre el.

Își deschise brațele și am auzit cum îi cere pământului să vină la ea.

— Spirit! am strigat, încercând să țin pasul cu ea. Întărește-o pe Stevie Rae! Am simțit că elementul îmi răspunde în timp ce se învolbura, trecând pe lângă mine și ajungând în Stevie Rae, alături de propriul ei element, pământul. De parcă ar fi aruncat o minge mare, înaintă, și un perete verde strălucitor se ridică, precum o cascadă curgând în sens invers, din pământ, apărându-l pe Rephaim de creatura care îl ataca.

Creatura se lovi de peretele verde și se clătină, apoi căzu pe spate. Stevie Rae, puternică, neclintită și mândră, stătea lângă Rephaim. Îl luă de mână. Își înălță cealaltă mână și, când creatura încercă să se ridice, făcu un gest brusc și spuse:

— Nu! Stai jos!

Un val de verde strălucitor îl mătură pe atacator, țintuindu-l la pământ.

— Destul! spuse Neferet și se apropie cu pași mari spre creatură. Nu Aurox este dușmanul aici. Eliberează-l imediat!

— Nu și dacă are de gând să îl atace pe Rephaim, replică Stevie Rae. Se întoarse către Dragon și întrebă: Se lupta

Rephaim de partea corbilor?

Fără să îi arunce nici măcar o privire lui Rephaim, Dragon spuse:

— Vorbea cu ei, dar nu au atacat împreună.

— Nici *ei* nu au atacat! zise Rephaim. Au venit aici să mă vadă – nimic mai mult. Tu i-ai atacat!

Dragon se uită, în cele din urmă, la Rephaim.

— Corbii sunt dușmanii noștri.

— Sunt frații mei.

Vocea lui Rephaim părea incredibil de tristă.

— Va trebui să te hotărăști de partea cui ești, spuse solemn Dragon.

— Deja am făcut asta.

— Și Zeița pare se creadă la fel, comentă Neferet. Aurox, îi spuse ea creaturii, care zăcea în continuare pe spate, țintuit de puterea pământului, bătălia s-a terminat. Nu mai este nevoie să protejezi sau să ataci. Își întoarse privirea de smarald către Stevie Rae. Acum, dă-i drumul!

— Mulțumesc, pământule, spuse Stevie Rae. Poți pleca acum. Cu o mișcare a mâinii, strălucirea verde se evaporă, permițându-i creaturii să se ridice.

Doar că făptura care se ridică nu mai era creatura de dinainte. În locul ei stătea un băiat – un băiat frumos, blond, cu ochii precum piatra lunii și cu chipul ca de înger.

— Cine e ăsta? Și ce naiba se întâmplă de-i atâta sânge?

Vocea lui Stark, apărut pe neașteptate lângă mine, mă sperie.

— O, la naiba! E un corb mort, zise Afrodita, în timp ce se apropia împreună cu Darius și cu ceea ce părea a fi aproape toată școala.

— Și este un puști foarte drăguț, spuse Kramisha, evaluându-l dintr-o privire.

— Nu este uman, am zis, nelăsând din mână piatra de clarvăzător.

— Atunci ce e? întrebă Stark.

— Magie veche, am răspuns, în vreme ce piesele de puzzle se aranjau pe loc în mintea mea.

— De data asta ai dreptate, Zoey. Neferet făcu un pas înainte, lângă tip, și anunță cu emfază: Casă a Nopții, acesta este Aurox – darul pe care mi l-a făcut Nyx, ca dovadă a iertării sale!

Aurox păși în față. Ochii lui stranii îi întâlniră pe ai mei. Cu

fața spre mulțime, dar uitându-se numai la mine, își puse pumnul în dreptul inimii și făcu o plecăciune.

— Aiurea, cadou de la Nyx, mormăi Stevie Rae.

Fiind de data asta de acord cu ea, Afrodita pufni disprețuitor.

Tot ce puteam face era să mă holbez. Nu simțeam decât fierbințeala pietrei de clarvăzător.

— Zoey, ce se întâmplă? mă întrebă Stark cu blândețe.

Nu i-am răspuns. În schimb, m-am străduit să îmi desprind privirea de la Aurox și să o înfrunt pe Neferet.

— De unde vine, de fapt?

Vocea îmi era dură și puternică, dar mă simțeam de parcă stomacul meu încerca să se întoarcă pe dos.

Undeva, în adâncul minții, auzeam murmurele și șoaptele puștilor din jurul meu și știam că nu era o mișcare inteligentă să încep o confruntare cu Neferet în acel loc și în acel moment. Dar nu m-am putut abține. Neferet mințea în legătură cu Aurox, și, nu știu din ce motiv, doar asta conta pentru mine.

— Ți-am spus deja de unde vine. Și, Zoey, cred că tocmai de-asta trebuie să te întorci la școală, să asiști la cursuri și să te axezi din nou asupra studiului. Cred că ți-ai pierdut capacitatea de a asculta.

— Ai spus magie veche. Am ignorat rahaturile ei pasivo-agresive. Singura magie veche pe care o cunosc provine de pe insula Skye. „Și asta, mi-am spus mie însămi, a fost ceea ce am văzut cu o noapte înainte, când m-am uitat prin piatră la Stark – vechea magie a Războinicilor Paznici, care încă mai stăruia asupra lui după ce plecase de pe insula Skye.” Cu gândurile învălmășindu-mi-se în minte, dar înfruntând-o în continuare pe Neferet, am continuat: Vrei să-mi spui că vine de pe insula Skye?

— Copil prostuț, magia veche nu se rezumă la o singură insulă. Știi, ai face bine să te gândești de două ori înainte de a da crezare la tot ce auzi, mai ales când vine de la un vampir care se pretinde regină și care nu a mai părăsit o insulă de secole.

— Și încă nu mi-ai răspuns la întrebare. De unde a venit?!

— Ce magie poate fi mai veche decât cea care vine de la însăși Zeița? Aurox este cadoul pe care l-am primit de la Nyx! Neferet se uită spre mulțime cu un aer atotștiutor și îmi respinse disprețuitoare interogatoriul, de parcă nu aș fi fost altceva decât

un copil enervant, înconjurat de adulți, care îi înțelegeau glumele de adult.

— În ce s-a transformat? am întrebat eu, căci nu m-am putut abține, deși știam că începeam să par obraznică și nesuferită, de parcă aș fi fost una dintre acele fete care au mereu încă un lucru de spus – de fiecare dată ceva de rău.

Neferet zâmbi cu mărinimie.

— Aurox s-a transformat în Paznicul Casei Nopții. Doar nu credeai că ești singura care merită să aibă un Paznic, nu-i așa? Își deschise larg brațele. Cu toții meritățm! Veniți, întâmpinați-l și haideți să ne întoarcem la ore și la motivul pentru care Casa Nopții a fost întemeiată, adică la învățătură.

Aș fi vrut să strig că nu e Paznic! Aș fi vrut să urlu că mă sărasem ca Neferet să îmi răstălmăcească vorbele. Nu mă puteam abține să nu mă holbez la Aurox, în timp de novicii (în majoritate fete) începură să se apropie de el, atenți să nu calce în sângele dezgustător și în resturile care mai rămăseseră din corb.

De fapt, nu știam motivul, dar voiam doar să țip.

— Nu vei câștiga de data asta, spuse Afrodita. Are mulțimea și pe băiețașul cel drăguț de partea ei.

— Nu e un băiețaș drăguț. Cu mâna încă încleștată în jurul pietrei fierbinți, am întors spatele acestei scene ridicole și m-am îndreptat înapoi către școală. Simțeam că Stark mă privește, dar m-am uitat drept înainte.

— Z, care e problema? Ei, nu e doar un tip drăguț. E chiar așa îngrozitor? mă întrebă Afrodita.

M-am oprit și m-am întors cu fața la ei. Erau cu toții acolo, mergând după mine precum bobocii în spatele raței: Stark, Afrodita, Darius, gemenele, Damien, Stevie Rae și chiar și Rephaim. Rephaim fu cel căruia m-am adresat:

— Și tu ai văzut, nu-i așa?

Încuviință cu o mișcare hotărâtă din cap.

— Dacă te referi la transformarea lui, da.

— Ce ați văzut? întrebă Stark, exasperat.

— Se transforma într-un taur, zise Stevie Rae. Și eu am văzut.

— Blondușul ăla alb și drăguț se transforma într-un taur? Asta nu-i bine, comentă Kramisha, uitându-se cu coada ochiului în spatele ei, la mulțimea pe care o lăsaserăm în urmă.

— Băiat alb, taur alb, zise Stevie Rae. Apoi, cu un ton care

semăna foarte mult cu al meu: Oh, drace!

Capitolul 6

Erik

Se întorsese încet la ora de teatru, dorindu-și din tot sufletul ca, în loc să pășească în clasă, să își facă intrarea în stil mare pe un platou de filmare din Los Angeles, Noua Zeelandă sau Canada… La naiba! Oriunde, numai nu în Tulsa, Oklahoma! Se întrebase și cum ajunsese de la stadiul de cel mai atrăgător novice din campus și următorul Brad Pitt, după cum reieșea din topul agentului de casting al vampirilor din Los Angeles, acel de profesor de teatru și Urmăritor de vampiri.

— Zoey, mormăi Erik pentru sine. A început să-mi meargă ca dracu' din ziua în care am întâlnit-o.

Apoi se simți aiurea că spusese așa ceva, chiar dacă nu era nimeni înjur care să-l audă. Chiar nu avea nimic de împărțit cu Z. Erau un fel de prieteni. Nu era de acord cu nebuniile care se întâmplau în jurul ei. „E ca un nenorocit de magnet", se gândi. Nu era de mirare că se despărțiseră. Erik era oricum, numai ciudat nu.

Își scărpină palma mâinii drepte.

Câțiva novici trecură în fugă, și el se întinse și-l prinse pe unul dintre ei de gulerul uniformei în carouri.

— Hei, care-i graba și de ce nu sunteți la oră?

Erik se încruntă mânios, mai mult pentru că îl scotea din sărite faptul că începea să se comporte ca unul dintre acei profesori de tipul treci-înapoi-în-clasă-tinere decât că l-ar fi interesat cu adevărat unde se ducea novicele.

Ca să-l enerveze și mai mult pe Erik, puștiul își băgă capul între umeri și făcu o mutră de parcă ar fi fost cât pe ce să se scape în pantaloni de frică.

— Se întâmplă ceva. O bătaie sau așa ceva.

— Du-te.

Erik îi dădu drumul, împingându-l ușor, și puștiul se împletici.

Nici măcar nu îi trecu prin minte să îl urmărească. Știa că ar da peste Zoey – în mijlocul haosului. Iar ea avea destui apropiați care să o ajute să iasă din încurcătură. Nu era afurisita lui de responsabilitate, tot așa cum nu era afurisita lui de

responsabilitate să conducă întreaga afurisită de lume a Întunericului.

Când puse mâna pe clanța ușii de la clasă, palma dreaptă începu să îi ardă. Erik și-o scutură. Apoi se opri și privi cu atenție.

Semnul care semăna cu un labirint în spirală ieșise în relief, de parcă ar fi fost ars cu fierul de curând.

Apoi îl apucă o dorință nestăpânită. Extrem de nestăpânită.

Erik trase adânc aer în piept, se întoarse și începu să alerge către parcarea elevilor și către Mustangul lui roșu. Cum nevoia crescuse într-atât încât începuse să devină arzătoare, nu mai reuși să păstreze tăcerea, și gândurile îi izbucniră pe gură, în fragmente răzlețe de propoziții.

— Broken Arrow. Douăzeci-și-opt-zero-zero, South Juniper Avenue. Pe jos. În treizeci și cinci de minute. Trebuie să ajung acolo. Trebuie să fiu acolo. Shaylin Ruede. Shaylin Ruede. Shaylin Ruede. Du-te du-te du-te du-te…

Erik știa ce i se întâmpla. Fusese pregătit. Ultimul Urmăritor din Casa Nopții, care își spunea Charon, îi zisese exact la ce să se aștepte. Când avea să vină timpul să însemne un novice, atunci palma urma să îi ardă; avea să afle locul, momentul și numele; avea să simtă o nevoie de necontrolat de a ajunge acolo.

Erik își imaginase că era pregătit, dar nu își dăduse seama că intensitatea dorinței avea să-l copleșească – puterea unică a scopului care vibra în el, în același timp cu pulsul pe care îl simțea fierbinte și de nestăpânit în palmă.

Shaylin Ruede avea să fie primul novice pe care să-l însemne.

Îi luă treizeci de minute să ajungă din centrul orașului Tulsa în micul complex de apartamente din liniștita suburbie Broken Arrow. Erik își parcă mașina pe un loc destinat vizitatorilor. Coborând din Mustang, observă că îi tremură mâinile. Instinctul îl făcu să o ia pe trotuarul care trecea prin fața complexului, paralel cu strada. Complexul de apartamente avea corpuri de iluminat albe, estompate, care semănau cu niște acvarii gigantice și opace, care se odihneau pe stâlpi din fier forjat, astfel încât trotuarul era inundat de valuri de lumină crem. Cedri și stejari înalți se ridicau pe latura dinspre stradă a trotuarului. Erik se uită la ceas. Era 3.45 dimineața. O oră și un loc cam ciudate pentru a însemna pe cineva. Dar Charon îi spusese că

instinctul de Urmăritor nu avea să-l înșele niciodată – că nu trebuia decât să-l urmeze, să își lase instinctele să îl conducă, și totul avea să fie bine. Cu toate acestea, nu zări pe nimeni în jur și începu să intre în panică în clipa când auzi un tap-tap-tap-tap slab. În fața lui, o fată ieșea de după colț, din complex, și intra în raza lui vizuală. Înainta încet pe trotuar, înspre el. De fiecare dată când intra sub bulele de lumină, Erik o studia. Era mică – o fată minionă, cu o claie de păr castaniu-închis. De fapt, avea atât de mult păr, încât, pentru moment, fu distras de cât de des și de strălucitor era și nu mai remarcă nimic altceva la ea – până când bocănitul îl sună din nou în urechi. Ținea în mână un baston lung și alb, cu care mătura continuu în fața ei, bocănind, iar sunetul și pipăitul o ajutau să se orienteze. La fiecare câțiva pași, se oprea și tușea îngrozitor.

Erik își dădu imediat seama de două lucruri. În primul rând, că aceasta era Shaylin Ruede, adolescenta pe care trebuia să o însemne. În al doilea rând, era oarbă.

S-ar fi oprit dacă ar fi avut cum s-o facă, dar nicio putere muritoare și, conform lui Charon, nicio putere magică nu l-ar fi putut îndepărta pe Erik de puștoaică până n-o însemna.

Când fata ajunse la doar câțiva metri în fața lui, el ridică mâna, cu palma în afară și arătă spre ea. Deschise gura să vorbească, dar ea i-o luă înainte:

— Bună? Cine e? Cine e acolo?

— Erik Night, bolborosi el. Apoi scutură din cap și își drese glasul. Nu, nu e bine.

— Nu ești Erik Night?

— Ba da. Adică nu. Stai, nu e așa. Nu asta ar trebui să spun.

Mâinile îi tremurau și se simțea de parcă era pe punctul să vomite.

— Ești bine? După voce nu s-ar zice. Tuși. Ai și tu gripă ca mine? M-am simțit îngrozitor toată ziua.

— Nu, sunt bine. Doar că trebuie să-ți spun altceva, și nu e vorba despre numele meu sau despre lucruri de genul ăsta. Oh, Doamne! Pe bune că stric totul. Și nu mă încurc niciodată la replici. Nimic nu e cum trebuie.

— Repeți pentru o piesă?

— Nu. Și nici nu ai idee cât de ironic sună întrebarea asta, spuse, frecându-și chipul asudat și simțindu-se cu totul depășit.

Ea își lăsă capul ușor într-o parte și se încruntă.

— Nu ai de gând să mă tâlhărești, nu? Știu că e târziu și toate alea, și că sunt oarbă și nu ar trebui să fiu singură aici. Dar este cel mai bun moment al zilei în care să ies și să mă plimb singură. Nu prea am parte de intimitate.

— Nu am de gând să te tâlhăresc, spuse el pe un ton nefericit. Nu aș face asta.

— Atunci ce faci aici și ce anume ai stricat?

— Chiar nu merge deloc așa cum ar trebui să meargă!

— Și nici dacă mă răpești nu o să-ți iasă nimic. Locuiesc aici cu mama mea adoptivă. Și ea nu are bani deloc. De fapt, de când lucrez după școală la Biblioteca South BA de pe strada asta, am mai mulți bani decât ea. Ăăă, nu că aș avea bani la mine în momentul ăsta.

— Să te răpesc? Nu! Apoi, Erik se îndoi de spate, ținându-se de burtă. La naiba! Charon nu mi-a spus că o să doară dacă nu o fac.

— Charon? Faci parte dintr-o bandă? Iar eu sunt sacrificiul de la o ceremonie de inițiere?

— Nu!

— Bun, că altfel chiar ar fi fost nasol. Zâmbi spre el, apoi o luă înapoi, în direcția din care venise. OK, bine atunci. Dacă asta e tot. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Erik Night. Sau, mă rog, dacă ăsta e numele tău.

Cu un efort uriaș, Erik se îndreptă destul cât să-și ridice din nou mâna, cu palma în afară.

— Asta ar trebui să fac. Cu o voce devenită dintr-odată plină de magie, de mister și de scop, Erik Night intonă vechile cuvinte ale Urmăritorului: „Shaylin Ruede! Noaptea te-a ales! Moartea fi-va-ți naștere! Noaptea te cheamă; ascultă-i dulcea voce. Destinul te așteaptă în Casa Nopții!”

Toată căldura care i se adunase în măruntaie și-l făcuse să se simtă îngrețoșat, dezorientat și extrem de înfierbântat îi țâșni din palmă. Putu chiar să o vadă! Aceasta o lovi pe Shaylin drept în frunte! Ea scoase un mic strigăt de surprindere și căzu cu grație la pământ.

Bine, Erik știa că ar fi trebuit să se comporte foarte vampiresc și să dispară în noapte înapoi în Casa Nopții, lăsând-o pe novice să își găsească singură drumul. Charon îi spusese că așa se face. Sau, cel puțin, că așa se făcea în ziua de azi.

Erik se gândi să dispară în noapte. Chiar începu să dea înapoi,

dar atunci Shaylin își ridică capul. Căzuse în mijlocul unui cerc de lumină, așa că fața îi era luminată. Arăta absolut perfect! Buzele ei roz, cărnoase, descriau un zâmbet surprins, și clipea des, de parcă ar fi vrut să vadă mai bine. Dacă nu ar fi fost oarbă, ar fi putut jura că se uita la el cu ochii aceia negri, imenși. Pielea ei palidă era fără cusur și, în mijlocul frunții, noul ei semn părea să strălucească într-o frumoasă nuanță deschisă de stacojiu.

Stacojiu?

Culoarea îl șocă și începu să înainteze spre ea, spunând:

— Stai așa, nu. Nu e bine.

În același timp, Shaylin zise:

— Dumnezeule! Văd!

Erik se grăbi spre ea și rămase în picioare, neajutorat, fără să aibă habar de ceea ce ar trebui să facă în continuare, în timp ce ea își veni în fire și se ridică. Se clătina puțin, dar clipea și se uita peste tot, prin jurul lor, cu un zâmbet larg pe chipul ei frumos.

— Văd cu adevărat! Dumnezeule! Este incredibil!

— Nu e bine. Am dat-o complet în bară.

— Nu îmi pasă dacă ai dat-o în bară sau nu – mulțumesc mult de tot! Văd! strigă ea și i se aruncă în brațe, râzând și plângând în același timp.

Erik o bătu stângaci pe spate. Mirosea dulce, a căpșune sau poate a piersici – sau a un alt tip de fructe. Și era, cu adevărat, moale și fină la atingere.

— O, Doamne! Scuze.

Îi dădu drumul brusc și făcu un pas înapoi. Obrajii îi erau roz, și își șterse ochii. Apoi ochii aceia umezi și negri se făcură și mai mari la vederea a ceva din spatele lui, și Erik se întoarse, cu mâinile sus, gata de bătaie.

— O, nu. Scuze din nou.

Degetele ei se odihniră pe brațul lui pentru o secundă, în timp ce făcu un pas pe lângă el. Se uită la ea și văzu că privea cu admirație un stejar bătrân și impozant.

— Este atât de frumos! Cu pași care deveneau tot mai siguri, merse către copac și își lipi palma de el. Se uită cu atenție la ramuri și spuse: Am avut imagini în minte. Lucruri pe care mi le amintesc de dinainte de a-mi pierde vederea, dar asta e cu mult, mult mai frumos. Își șterse din nou ochii, apoi privirea ei

strălucitoare poposi din nou asupra lui, și mai uimită. Oh, *uau*!

În ciuda faptului că totul era foarte straniu, Erik nu se putu abține să nu îi zâmbească în chip de răspuns, cu rânjetul lui strălucitor de star de cinema.

— Da, înainte de a fi ales Urmăritor, făcusem câțiva pași spre Hollywood.

— Nu, nu mă minunez de cât de super arăți, cu toate că arăți super. Cred, spuse ea repede, uitându-se în continuare lung la el.

— Sunt, o asigură el, amintindu-și că ea era, probabil, într-un soi de șoc.

— Mda, bine, ceea ce vreau să spun este că te văd cu adevărat.

— Mda, și?

În numele Zeiței, Shaylin Ruede, însemnată sau neînsemnată, era o fată foarte ciudată.

— Mi-am pierdut vederea când eram mică, chiar înainte de a împlini cinci ani, dar pe bune că nu-mi amintesc să fi fost în stare să văd și în interiorul oamenilor. Și cred că, dacă chestia asta ar fi fost normală, aș fi auzit despre ea, cel puțin pe internet.

— Cum poți folosi internetul dacă ești orb?

— Pe bune? Chiar mă întrebi asta? De parcă nu ai știi că există tot felul de lucruri pentru oamenii cu dezabilități?

— Cum aș putea știi? Eu nu am dezabilități, replică Erik.

— Din nou, pe bune? Interiorul tău nu spune asta.

— Shaylin, despre ce naiba vorbești?

Puștoaica asta era nebună? *Faptul că o dăduse în bară cu sarcina de Urmăritor făcuse din ea nu doar un novice roșu, ci un novice roșu nebun*? *La naiba*! *Intrase într-o belea mare cât toate zilele*!

— De unde știi cum mă cheamă?

— Toți căutătorii știu numele novicilor pe care sunt trimiși a îi însemneze.

Shaylin își atinse fruntea.

— Oh, uau! Așa e! Am să fiu vampir!

— Ei bine, dacă trăiești. De fapt, nu sunt prea sigur de ceea ce se întâmplă. Ai un semn roșu.

— Roșu? Credeam că novicii au semne albastre și, în cele din urmă, tatuaje albastre. Ca tine. Și arătă spre tatuajul lui, care

încadra ca o mască ochii albaștri a la Clark Kent.

— Mda, bine, și tu ar trebui să ai un tatuaj albastru. Dar nu ai. Este roșu. Și ne-am putea întoarce la chestiile pe care le ziceai despre văzutul în interiorul meu?

— A, asta. Da, e uimitor. Te văd, dar văd și tot felul de culori care te înconjoară. De parcă tot ceea ce ai în interior strălucește în jurul tău. Clătină din cap, uimită, uitându-se cu mai multă în atenție la el. Apoi clipi, se încruntă și clipi din nou. Ăăă. E interesant.

— Culori? Nu are niciun sens. Își dădu seama că ea își mușca buzele, de parcă s-ar fi străduit să nu mai zică nimic, lucru care, dintr-un motiv oarecare, îl enerva cu adevărat, așa că întrebă: Ce culori vezi în jurul meu?

— Foarte mult verde-deschis amestecat cu o chestie apoasă, îmi amintește de mazărea lungă pe care unele localuri ți-o servesc atunci când dai comandă de pește cu cartofi prăjiți, nu că asta ar avea mai multă logică, oricum.

Erik clătină din cap.

— Oricum, nimic nu are logică. De ce naiba aș fi înconjurat de o asemenea culoare verzulie?

— O, asta e partea ușoară. Dacă mă concentrez asupra ei, văd ce vrea să spună despre tine. Tăcu și ridică din umeri. În plus, ai și niște punctișoare strălucitoare care apar din când în când, dar nu îmi dau seama ce culoare au și știu prea puține despre ceea ce înseamnă. O nebunie, nu?

— Și ce zic verdele și chestia apoasă despre mine?

— Ce crezi că zic?

— De ce îmi răspunzi la o întrebare cu o întrebare?

— Hei, și tu mi-ai răspuns la o întrebare cu o întrebare, spuse Shaylin.

— Eu te-am întrebat primul.

— Chiar are importanță? replică Shaylin.

— Da, spuse el, încercând să se stăpânească, chiar dacă ea îl scotea din pepeni. Ce înseamnă verdele ăsta deschis?

— Bine. Înseamnă că nu a trebuit să muncești niciodată prea mult ca să obții ceea ce ai dorit.

Se uită urât la ea.

Ea ridică din umeri.

— Tu m-ai întrebat.

— Nu ai habar de nimic legat de mine.

Shaylin păru dintr-odată scoasă din sărite.

— O, te rog! Nu știu de ce, dar știu că știu ceea ce văd.

— Hei, doar nu trebuie să fiu mânjit tot cu mâncare de mazăre ca să-ți dai seama că zâmbetul ăsta m-a ajutat foarte mult, spuse Erik cu sarcasm.

— Mda, bine, explică-mi atunci de ce știu și că chestia aia gri, cețoasă, înseamnă că un anume lucru te-a întristat. Își puse mâinile în șold, mijindu-și ochii, și se uită fix la el. Intens. Apoi încuviință din cap, de parcă s-ar fi declarat de acord cu ea însăși. Cu un aer plin de sine, adăugă: Cred că tocmai a murit cineva de care erai apropiat.

Erik se simți de parcă l-ar fi lovit cineva drept în figură. Nu putea să spună nimic. Își feri privirea și încercă să se gândească, sub valul de tristețe care îl îneca.

— Hei, îmi pare rău.

Se uită la ea și văzu că se repezise spre el și își pusese din nou mâna pe brațul lui. Nu mai părea atât de sigură pe ea.

— Am greșit, spuse.

— Nu, răspunse el. Nu ai greșit. Mi-a murit de curând un prieten.

Ea clătină din cap.

— Nu asta am vrut să spun. Am greșit că am spus-o astfel ca o nesuferită. Nu sunt deloc așa. Nu sunt deloc așa. Așadar, îmi pare rău.

Erik oftă.

— Și mie îmi pare rău. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat așa cum trebuia.

Shaylin își atinse fruntea cu grijă.

— Nu ai mai însemnat pe nimeni cu roșu?

— Nu am mai însemnat pe nimeni în afară de tine, recunoscu el.

— O, uau! Eu sunt prima?

— Mda, și am dat-o în bară.

Ea zâmbi.

— Dacă faptul că acum pot să văd înseamnă că ai dat-o în bară, atunci ai făcut o treabă bună.

— Ei bine, mă bucur că vezi, dar tot trebuie să-mi dau seama cum de s-a întâmplat asta. Făcu un gest spre semnul ei roșu. Și asta. Erik își flutură mâna în jur. Chestia cu mazărea.

— Chestia cu mazărea a venit de la tine, dar mai sunt și alte

culori acolo. De exemplu, atunci când ai spus că îți pare rău, am văzut…

— Nu! își ridică mâna, întrerupând-o. Nu cred că vreau să știu și ce altceva mai vezi.

— Îmi pare rău, spuse ea încet, plecându-și privirea și răscolind iarba veștejită de frigul iernii cu vârful unuia dintre pantofi. Cred că e cu adevărat ciudat. Deci ce se întâmplă în continuare?

Erik oftă din nou.

— Să nu-ți pară rău! Și nu e nimic în neregulă cu toată ciudățenia asta. Sunt sigur că Nyx are un motiv ca să-ți dea un asemenea dar și semnul acesta roșu.

— Nyx?

— Nyx este Zeița noastră. Zeița Nopții. E grozavă și, câteodată, le dă novicilor daruri minunate.

Auzindu-și cuvintele, Erik se simți ca un adevărat idiot. Trebuie să fi fost cel mai dobitoc Urmăritor din istoria Casei Nopții. Tocmai transformase o puștoaică oarbă într-un novice roșu, care putea vedea în interiorul oamenilor, și acum îi mai povestea și despre Zeița lor.

— Haide!

Nu îi păsa dacă avea să fie și Charon de acord sau nu – oricum nu urma blestematul de scenariu. Putea, la fel de bine, să riște și să dea totul naibii.

— Arată-mi unde ai stat până acum. Fă-ți valiza sau ce ai pe acolo. O să vii cu mine.

— O, da. La Casa Nopții din Tulsa, nu-i așa?

— De fapt, nu. Mai întâi am să te duc la Marea Preoteasă a novicilor roșii. Poate ea o să-și dea seama unde am greșit.

— Hei, doar nu o să încerce să mă „repare” și să mă facă din nou oarbă, nu?

— Shaylin, oricât de mult m-ar durea să recunosc, nu cred că tu trebuie să fii reparată. Eu sunt acela.

Capitolul 7

Zoey

— Zoey, m-ai auzit?

Mi-am dat seama că, în timp ce o țesălam de zor pe

Persephone, Lenobia intrase în boxă și vorbea cu mine. Mă rog, mi-am dat seama că rostea niște cuvinte. Cu glas tare. În direcția mea. Dar nu le auzisem cu adevărat. Am oftat și m-am întors către Stăpâna Cailor, sprijinindu-mă de corpul cald și musculos al iepei, încercând să mă încarc cu calm și cu energie numai din simpla ei prezență.

— Scuze, nu. Nu eram atentă. Sunt extrem de distrată. Ce spuneai?

— Te întrebam ce știi despre băiatul ăsta, Aurox.

— Nimic, cu excepția faptului că pot jura că nu este un simplu băiat, am spus.

— Da, prin campus circulă deja informația că își schimbă forma.

Am simțit cum ochii mi se bulbucau.

— Pe bune? Există asemenea lucruri? Ca Sam și nebunii ăia de mamă și de frate ai lui?

— Sam?

— *True Blood*, i-am explicat. Și ei își schimbă forma. Se pot transforma în orice văd. Cred. Deși nu cred că se pot transforma în obiecte neînsuflețite. Fir-ar, trebuie să citesc cărțile alea ca să înțeleg despre ce e vorba. Oricum, ca să revenim, *chiar există chestii din astea*?

— A, nu mă uit la televizor. Nu m-a prins obiceiul. Dar se pare că și eu va trebui să citesc cărțile din seria *True Blood*.

— De fapt, este vorba despre cărțile cu Sookie Stackhouse, scrise de o autoare la modă printre oameni, pe nume Charlaine Harris. Am observat privirea Lenobiei și am adăugat în grabă: Scuze, scuze, nu despre asta vorbeam. Care era problema?

— Problema mea este prima ta întrebare, sunt o groază de *lucruri* pe aici – pe lumea asta, dar și pe Tărâmul de Dincolo.

Am înghițit cu greu în sec.

— Știu. Mai ales în ceea ce privește partea cu Tărâmul de Dincolo.

— Acestea fiind spuse, multe culturi au dovezi ale existenței unor creaturi care își schimbă forma, în legendele și în mitologia lor. Este logic ca măcar o parte dintre aceste povești să se bazeze pe realitate.

— Nu-mi dau seama dacă asta e bine sau rău, am spus.

— Cred că nu putem spera decât că e exact ca în cazul nostru – bun sau rău, în funcție de fiecare individ în parte. Ceea ce mă

duce la următoarea întrebare. Pe lângă bârfele din campus despre Aurox și despre capacitatea lui de a-și schimba forma sau măcar de a da impresia că poate asta –, se mai spune și că ai avut o reacție destul de vehementă la vederea lui. Este adevărat?

Am simțit că îmi iau foc obrajii.

— Din păcate, da. M-am făcut de râs în fața majorității colegilor din școală. Din nou.

— De ce? Când știi mai bine decât oricine cât de periculos de manipulatoare poate fi Neferet, de ce ai risca o asemenea confruntare publică?

— Pentru că sunt o proastă, am zis cu amărăciune.

— Nu. Zâmbi cu blândețe. Sigur că nu ești o proastă, și tocmai de aceea am vrut să vorbesc cu tine despre asta – între patru ochi. Cred că ar trebui să îți temperezi reacția în fața lui Aurox, poate chiar și în fața celor mai apropiați prieteni ai tăi. Păstrează-ți sentimentele pentru tine. Nu lăsa să ți se citească nimic pe chip, ca la poker.

— Ca la poker? Scuze, dar știu să joc doar popa-prostu'.

— Ideea e că ar trebui să îți stăpânești reacțiile stârnite de ceea ce vezi și simți, cel puțin în fața celor care stau cu ochii pe tine.

— De ce? Acum chiar îmi atrăsese atenția. Lenobiei (și nici unui alt vampir *întreg la minte*) nu îi stătea în fire să roage un novice să păstreze anumite secrete.

Se uită fix la mine, iar ochii ei cenușii, cu totul neobișnuiți, mă uimiră din nou. Parcă adunase nori de furtună în privire.

— De tânără am aflat că răului îi place să se laude, chiar și atunci când ar fi mai bine să stea în banca lui. Din experiența mea pot să spun că adevărata luptă a Întunericului nu se duce împotriva Luminii, a puterii dragostei și a loialității. Cred că cea mai mare amenințare a răului vine din propria trufie, din aroganță și din lăcomie. Nu am întâlnit încă un bătăuș care să nu se fălească sau un hoț care să nu se laude. Tocmai de aceea sunt și prinși. Întunericul ar avea mult mai mult de câștigat din opera lui de distrugere dacă ar fi, să spunem, mai *circumspect*.

— Dar stă în caracterul Întunericului să se laude și să se fălească, așa că Întunericul înțelege atunci când cineva atrage atenția asupra acțiunilor și asupra ideilor sale, am spus, pricepând, în cele din urmă, unde voia să ajungă. Ceea ce

înseamnă că, atunci când cineva care încearcă să lupte pentru bine păstrează tăcerea, observă și așteaptă momentul potrivit ca să acționeze, răul este fentat și nu ajunge să pună mâna pe minge.

— Și este prins pe picior greșit de puterea care vine din onestitate, din seninătate și din determinarea tăcută, spuse Lenobia.

Am tras adânc aer în piept, m-am uitat în jur să văd dacă nu cumva dă cineva târcoale boxei lui Persephone, apoi i-am spus încet Lenobiei:

— Din clipa în care l-am văzut pe Aurox, piatra de clarvăzător s-a încins. Celelalte două ocazii în care s-a mai întâmplat acest lucru au avut legătură cu prezența vechii magii. Am ezitat, după care am recunoscut: Noaptea trecută m-am uitat prin piatra de clarvăzător și am văzut ceva ciudat în jurul lui Stark. Și m-am cam speriat.

— Și Stark ce a spus despre asta?

— Ăăă, păi nu i-am zis.

— Nu? De ce nu?

— Ei bine, în primul rând, pentru că am fost distrasă de el. Am adăugat grăbită, conștientă de faptul că mă îmbujorasem: Și, de atunci, nu știu de ce nu am mai spus nimic. Mi-a venit în minte așa-zisa ceartă pe care o avusesem în drum spre școală. Nu, stai, știu de ce. De când cu chestiile cu Tărâmul de Dincolo, între mine și Stark lucrurile nu mai stau la fel. Unele chestii sunt în regulă – suntem cu adevărat apropiați în cea mai mare parte din timp. Dar sunt și lucruri mai ciudate.

Lenobia încuviință ușor din cap.

— E de înțeles. O experiență de intensitatea aceleia prin care ați trecut voi doi ar trebui să schimbe dinamica unei relații. Iar faptul că ai zărit o parte din vechea magie în preajma lui Stark poate fi doar o simplă rămășiță a perioadei pe care a petrecut-o pe Tărâmul de Dincolo. Zâmbi. Îmi imaginez că, dacă ai putea să te uiți la tine însăți prin piatra de clarvăzător, ai vedea…

— Nu, la naiba, nu! Nu vreau să văd cum atârnă cine știe ce prin jurul meu!

Zâmbetul Lenobiei se topi.

— Pari înspăimântată.

— Sunt îngrozită, asta e sigur. Cred că mi s-a luat de atâta magie veche, de Tărâmul de Dincolo și de tot ce vine odată cu

asta, pentru o lungă perioadă.

— Ah, înțeleg. Dacă Aurox poartă cu el urme de magie veche, este de înțeles de ce te-a afectat atât de mult prezența lui.

— În mod clar, m-a făcut să mă simt ciudat, chiar și înainte de a-l vedea cum se transformă în taur.

— Ciudat? Vrei să spui că erai și îngrozită?

— Mda, dar am avut și un sentiment straniu de surpriză, de parcă intuiția mea vedea ceva cu care mintea nu se putea împăca. Și apoi am devenit extrem de neliniștită. Ceva e în neregulă cu tipul ăsta, Lenobia, și acel ceva este foarte, foarte vechi.

— Dar vezi că pentru restul lumii pare doar un adolescent chipeș?

— Mda, cred. Apoi am pufnit. Aș vrea să-l iau cu mine pe Skye și să aflu acolo ce vede *acea* parte a „restului lumii” când se uită la el.

— Piatra de clarvăzător este de pe Skye.

— Da, Regina mi-a dat-o. Mi-a spus că, dacă sunt înconjurată de magie veche, atunci când am să mă uit prin ea, am s-o văd. M-am gândit la Stark, la umbre și la lucrurile acelea ciudate. Îmi este mai mult decât suficient că mă confrunt cu ceea ce văd cu propriii ochi. Nu mai vreau să mă uit prin piatra de clarvăzător. Am clătinat din cap, rușinată de slăbiciunea mea. Îmi pare rău. Sunt atât de naivă. Nu ar trebui să fiu chiar așa de speriată. Ar fi trebuit să mă uit prin afurisita de piatră la Aurox!

— Și ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi văzut ceva îngrozitor? Toți cei care se uită prin piatră pot vedea magia veche?

— Nu. Mi-am șters lacrimile de pe obraz. Este un dar pe care numai anumite Mari Preotese îl au.

— Deci, dacă ai fi văzut prin piatră ceva ce aparține Întunericului, ai fi strigat asta în gura mare și te-ai fi bazat pe piatră pentru a-ți susține afirmațiile, dar te-ai fi trezit că nu ai, de fapt, nicio dovadă reală?

— Mda, cam așa e. Aș fi intrat – și am intrat, de fapt – în bucluc.

— Nu, ai fost și ești înțeleaptă că îți asculți instinctele. Este ceva foarte ciudat cu acest nou pion al lui Neferet. Ai știut asta din primul moment în care l-ai văzut și, tocmai pentru că ai știut-o, nu ai putut sta pur și simplu acolo fără să spui nimic și pretinzând că ești o puștoaică insipidă.

Mi-am propus să îmi aduc aminte să caut în dicționar cuvântul „insipid” sau să-l rog pe Damien să îmi dea o definiție scurtă.

Lenobia nu terminase. Continuă cu aprindere:

— Vreau să te gândești un timp la Aurox. Observă-ți sentimentele și lucrurile pe care le vezi data viitoare când te întâlnești cu el – dar fă toate astea în tăcere. Fără să ți se citească nimic pe chip – ca la poker. Nu lăsa pe nimeni să afle ce se petrece sub fațada aceasta drăguță de adolescentă.

— Nu crezi că ar trebui să mă uit la el prin piatra de clarvăzător?

— Nu, cel puțin nu înainte de a-ți depăși frica de ceea ce ai putea să vezi. Când instinctele îți vor spune că a venit momentul, atunci și doar atunci ar trebui să te uiți.

— Și cum să procedez cu Stark?

Mi-am ținut răsuflarea.

— Stark vă este juruit ție și Zeiței noastre. Cred că e un lucru bun faptul că vechea magie s-a păstrat în jurul lui. Nu-ți mai face griji pentru Războinicul tău – o să-ți simtă îngrijorarea, și asta nu o să-l ajute.

— Da, OK, pare logic. Dar faptul că simt o mare ușurare fiindcă nu trebuie să mă uit prin piatra de clarvăzător nu face din mine un copil prost sau o lașă?

Ea zâmbi.

— Nici vorbă. Ești o tânără novice și Mare Preoteasă în devenire, prima din istorie, și încerci, pur și simplu, să îți afli calea într-o lume foarte derutantă.

— Ești foarte deșteaptă, am spus.

Lenobia râse.

— Nu, sunt foarte bătrână.

Apoi am râs și eu, pentru că, deși eram destul de sigură că avea vreo sută de ani sau cam așa ceva, Lenobia arăta cam de treizeci.

— Ei bine, pari a avea vreo douăzeci și ceva de ani, am mințit, ceea ce te face doar destul de bătrână, nu *foarte* bătrână.

— Douăzeci și ceva! Cu o astfel de capacitate de disimulare, te vei descurca de minune când va trebui să îți ascunzi gândurile în prezența lui Aurox, zise Lenobia. Apoi pot să jur că am auzit-o chicotind, lucru care o făcea să pară chiar și mai tânără. Douăzeci și ceva! Nu am mai avut douăzeci și ceva de ani de vreo două secole!

— Care ți-e secretul? Botox și injecții cu colagen? am întrebat-o, chicotind împreună cu ea.

— Sânge grupa B negativ și cremă cu protecție solară, îmi răspunse.

— Hei, îmi pare rău că vă întrerup.

Capul blond și cârlionțat al lui Stevie Rae apăru brusc de după ușa boxei.

— Nu întrerupi nimic, Stevie Rae, spuse Lenobia, cu zâmbetul pe buze. Vino, stai cu noi. Tocmai vorbeam despre cum să îmbătrânești frumos.

— Mama spunea mereu că opt ore de somn, multă apă și lipsa copiilor sunt ingredientele celei mai bune rețete, pe care nu ți-o poate da niciun doctor – și nici cei de la L'Oreal. Îi zâmbi Lenobiei, apoi se uită îngrijorată către Persephone. Și mulțam că m-ați invitat înăuntru, dar am să rămân aici. Nu prea mă dau în vânt după cai. Fără supărare, dar sunt cam mari.

— Nicio supărare, zise Lenobia. Războinicii au nevoie de ceva?

— Nu prea cred. Arena e grozavă pentru cursuri. Se distrează de minune, ca băieții, ceea ce înseamnă că se lovesc cu niște săbii din lemn și că trag cu săgețile în obiecte, în timp ce zbiară ca apucații. Ne-am dat toate trei ochii peste cap. Dar cowboy-ul tău este acolo, așa că am venit să te iau.

— Cowboy-ul *meu*? Lenobia părea cu totul confuză. Nu am nici un cowboy.

— Ei bine, trebuie să fie al tău, din moment ce tocmai și-a făcut apariția lângă intrarea în manej, cu o rulotă uriașă pentru cai. Spunând că s-a prezentat la lucru și întrebând unde își poate descărca toate catrafusele, spuse Stevie Rae.

Lenobia oftă din rărunchi. Cu o enervare vizibilă, zise:

— Neferet. E opera ei. Este primul dintre localnicii pe care l-a angajat.

— Nu înțeleg ce pune la cale Neferet, spuse Stevie Rae. Știu al naibii de bine că îi urăște pe oameni și că nu îi pasă nici cât negru sub unghie dacă localnicilor le convine sau nu faptul că suntem aici.

— Neferet e pusă pe făcut probleme, am zis.

— Și a început cu mine pentru că știe că sunt de partea voastră, răspunse Lenobia.

— Haos. Chiar din momentul în care am rostit cuvântul, am simțit cât este de adevărat. Neferet vrea să creeze haos în

viețile noastre.

— Atunci, haideți să îi urăm un bun venit călduros cowboy-ului, să-l facem să se simtă ca acasă și să-i arătăm cât de *lipsită de haos* și de plictisitoare poate fi munca în grajdurile mele. Dacă facem asta, poate, doar poate, se va hotărî să plece spre zări mai senine, și Neferet își va îndrepta atenția spre altceva.

De parcă ar fi pornit cu hotărâre într-o misiune, Lenobia ieși cu pași mari din boxa lui Persephone. Eu și Stevie Rae ne-am uitat una la alta.

— Sub nicio formă nu vreau să ratez așa ceva. Am bătut-o ușor pe coapsă pe Persephone și am aruncat țesala în cutia ei.

Stevie Rae mă luă de braț, și am urmat-o împreună pe Lenobia.

— Ceea ce nu i-am spus Lenobiei este cât de al dracului de drăguț este cowboy-ul ei, îmi șopti.

— Serios?

— Așteaptă și ai să vezi.

Acum, că mă făcuse extrem de curioasă, am mărit pasul, grăbindu-mă pe nisipul arenei și făcându-i din mers semn cu mâna lui Stark, care îi dădea un arc lui Rephaim. Stevie Rae încercă să îi trimită niște bezele, dar am obligat-o să mă urmeze, așa că nu izbuti decât să chicotească și să fluture din mână. Am încercat să ignor faptul că l-am văzut pe Stark încruntat și m-am străduit să *nu* las să se observe că eram curioasă, emoționată și de-a dreptul confuză.

Nu știam exact de ce, dar nu voiam sub nicio formă ca Stark să îmi pună întrebări despre Aurox.

— Uite-l, ăsta e. Tipul înalt, cu pălărie de cowboy, care stă lângă ușă.

Stevie Rae arătă spre marile uși laterale ale arenei. Fuseseră larg deschise. Afară se zăreau o rulotă mare, pentru cai, și o camionetă din acelea imense, cumpărate de obicei de către tipii de prin Oklahoma, pe care le conduc atât de mult timp, încât ajung, de fapt, să locuiască în ele. În fața rulotei stătea un bărbat extrem de înalt. Stevie Rae avusese, evident, dreptate. Era tare drăguț, chiar dacă un pic mai în vârstă decât crezusem.

— Arată de parcă tocmai a venit de pe platourile unui western, am spus. Unde a jucat rolul unui cowboy de modă veche.

— Seamănă cu Sam Elliot.

— Poftim?

Am privit-o nedumerită.

Oftă.

— A jucat într-o groază de filme cu cowboy. Știi, de genul *Tombstone*.

— Te uiți la filme cu cowboy?

— Mă uitam, cu mami și cu tati, mai ales sâmbăta, înainte să merg la culcare. Și ce?

— Nimic.

— Să *nu* îi spui Afroditei, îmi zise.

— Să nu îi spună Afroditei ce? întrebă Afrodita.

Și eu, și Stevie Rae am sărit ca arse, căci aceasta părea că se materializase din eter, în spatele nostru.

— Nu te mai furișa ca să ne sperii, am spus.

— Nici nu o fac. Sunt doar grațioasă în mod natural. Și asta pentru că am oase delicate, replică ea. Își întoarse ochii de un albastru glaciar către Stevie Rae. Să revenim, să nu-i spună Afroditei ce anume?

— Că Lenobia a făcut rost de un cowboy super-mișto, spuse Stevie Rae.

Afrodita îi aruncă o privire care îi spunea că nu se pricepea deloc să mintă, ceea ce era adevărat, dar atenția îi fu imediat atrasă de silueta cu umeri lați.

— Ooooo! Ăsta e… al Lenobiei…

— Angajatul ei, am ajutat-o, chiar dacă Afrodita nu era câtuși de puțin atentă la mine. Se presupune că va lucra pentru Lenobia.

— E tare, zise Afrodita. Nu ca Darius, dar totuși T.A.R.E.

— Ți-am spus eu. Și e așa de înalt, încât o face pe Lenobia să pară și mai mică decât este.

În timp ce eu, Stevie Rae și Afrodita ne fâțâiam prin jur și încercam (fără succes) să ne prefacem că nu tragem cu urechea, cowboy-ul își dădu jos pălăria în fața Lenobiei și, cu un accent perfect de Oklahoma, spuse:

— Ziua bună, doamnă. Sunt noul responsabil al grajdurilor. V-aș fi recunoscător dacă m-ați conduce spre omul care se ocupă de ele.

Nu puteam vedea chipul Lenobiei, dar am observat că se îndreaptă de spate.

— Oho, șopti Stevie Rae.

— Gata cu primirea călduroasă, am spus suficient de încet încât să mă audă doar Stevie Rae și Afrodita.

— John Wayne tocmai a dat-o în bară, comentă Afrodita.

— Eu sunt Lenobia. Vocea îi ajungea cu ușurință la noi. Nu cred că părea enervată. Dar era rece ca gheața. Eu sunt *femeia* care conduce aceste grajduri și noua ta șefă.

Urmă un moment de tăcere penibilă în clipa în care Lenobia refuză să-i întindă mâna.

— Brrr, șopti Afrodita. Tocmai mi-a amintit de mama, și, pentru John Wayne, asta nu e prea bine.

— Sam Elliott, șopti Stevie Rae.

Afrodita se uită încruntată către prietena mea cea mai bună. Mi-am reținut un oftat.

— Nu seamănă deloc cu John Wayne, continuă în șoaptă. Dar seamănă *perfect* cu Sam Elliott.

— Te-ai uitat prea mult la televizor în copilărie, probabil după ce luai cina în familie, sâmbătă seara. Patetic.

Afrodita dădu dezaprobator din cap spre Stevie Rae.

Tocmai mă gândeam cât de bizar era că Afrodita știa despre obiceiurile familiei lui Stevie Rae, când show-ul aflat în plină desfășurare ne atrase tuturor atenția.

Bărbatul o salută din nou pe Lenobia, de data aceasta zâmbind, și, chiar dacă stăteam cât puteam de departe, am văzut că ochii începuseră să îi sclipească.

— Ei bine, doamnă, se pare că informațiile mele nu erau exacte. Sunt fericit că ne-am lămurit repede. Numele meu este Travis Foster și mă bucur să vă cunosc, doamnă șefă.

— Și nu te deranjează că șeful tău este o femeie?

— Nu, doamnă. Și mama mea era o doamnă, și nu am muncit niciodată mai mult și cu mai mare tragere de inimă decât am făcut-o pentru ea.

— Domnule Foster, vă aduc aminte de mama dumneavoastră?

Am simțit că vocea Lenobiei ar fi putut îngheța apele, dar Travis părea să nu bage în seamă. De fapt, dădea impresia că se simțea chiar bine. Își împinse pălăria spre ceafă și se uită la Lenobia, de parcă întrebarea fusese serioasă, nu sarcastică.

— Nu, doamnă, nu încă, nu îmi amintiți.

Lenobia nu mai spuse nimic altceva, și tocmai începea să mă încerce acel sentiment ciudat și neliniștitor pe care ți-l pot

provoca conversațiile incomode cu adulții, când Travis ridică puțin din umeri, își băgă un deget sub cureaua blugilor și spuse:

— Deci, Lenobia, îmi arăți unde o să ne facem culcușul – eu și iapa mea?

— Iapă? Culcuș? întrebă Lenobia.

— Chestia asta o ia razna rău. Ce n-aș da să-mi fi adus și niște popcorn, spuse Afrodita.

— O să-l spulbere cu vederea ei laser, am zis.

— Lenobia are vedere laser? întrebă Stevie Rae.

Eu și Afrodita ne-am uitat deodată la Stevie Rae, de parcă tocmai întrebase dacă credeam că Lindsay Lohan era cu adevărat vindecată de dependența de droguri.

— Ce-ar fi dacă aș urmări scena și nu aș mai vorbi?! spuse Stevie Rae.

— Mulțumesc, am rostit împreună, și eu, și Afrodita, ceea ce o făcu să se uite urât la mine, înainte de a continua să căscăm gura toate trei și să tragem cu urechea la scena în plină desfășurare.

— Ei bine, doamnă, rosti Travis cu glasul lui tărăgănat, i-am spus toate astea Marii Preotese când m-a angajat, că eu și iapa mea venim la pachet și că am nevoie de un loc în grajd pentru ea. Din moment ce tocmai am terminat un contract cu niște grajduri în Durant Springs, am nevoie și de un loc de cazare, făcu o pauză și, cum Lenobia nu mai spunea nimic, adăugă:

— Durant Springs e în Colorado, doamnă.

— Știu unde e, se răsti Lenobia. Și ce te face să crezi că poți sta aici, în campus? Nu avem spații de cazare pentru oameni.

— Da, doamnă, asta a spus și Marea Preoteasă. Din moment ce postul trebuia ocupat imediat, i-am zis că mă descurc dacă îmi fac culcușul lângă al lui Bonnie, până găsesc un loc prin apropiere.

— Bonnie?

Travis își aranjă la loc pălăria, primul semn care-i trăda stânjeneala.

— Da, doamnă, numele iepei mele este Bonnie. Ca la un semn, se auzi un bocănit puternic din remorca pentru cai. El se deplasă către ușile din spate, în timp ce continua să îi vorbească Lenobiei: V-aș fi recunoscător dacă m-ați lăsa să o scot. E lung drumul din Colorado, pentru o fată mare ca ea.

— Crezi că iapa lui e grasă? mă întrebă încetișor Stevie Rae.

— Puișor, parcă era vorba să nu mai scoți nicio vorbă, spuse Afrodita.

— Cred că tocmai a trecut cu un pas dincolo de pragul casei, am zis.

Lenobia nu avea să permită sub nicio formă ca un cal obosit să fie dus cine știe unde.

— Scoate-ți iapa! O să discutăm despre locul unde o să stai după ce te ocupi de cal, spuse Lenobia.

Am observat că Travis desfăcuse deja o serie de manete și de lanțuri care închideau ușa rulotei, așa că nu a trebuit să așteptăm decât câteva momente până la coborârea rampei.

— Haide, fetițo. Înaaapoooi, spuse Travis cu o voce care se transformase dintr-una politicoasă și ușor amuzată, într-una caldă, blândă și dulce.

Apoi calul lui coborî din rulotă, iar în jurul nostru se auziră exclamații de șoc și de uimire. Mi-am dezlipit privirea de la cal cât să observ că nu eram noi singurele gură-cască. Darius, Rephaim, Stark și majoritatea novicilor își croiseră cumva drum spre noi.

— Ăsta nu poate fi cal, zise Stevie Rae, și, chiar dacă eram la câțiva metri buni de animal, făcu un pas înapoi.

— Mama mă-sii! E dinozaur, comentă Afrodita.

— Sunt destul de sigură că e cal, am zis. Dar e un cal cu adevărat mare.

— O, un Percheron! E minunată! exclamă Lenobia.

Cu toții se uitară mirați cum Lenobia înaintă fără nicio urmă de ezitare către iapa aceea imensă. Părând un adevărat pitic pe lângă gigantul ecvestru, Stăpâna Cailor își ridică puțin mana. Iapa o privi pentru o clipă, apoi își lăsă botul în jos, suflând în palma Lenobiei. Lenobia, zâmbind larg ca un copil, mângâie botul gigantic al iepei și începu să-i șoptească:

— O, ești, într-adevăr, o fată foarte, foarte frumoasă. Își mută privirea de la cal la cowboy. Gheața din vocea ei se topise cu totul și am avut senzația că își revărsa într-un suflet toate sentimentele. Nu am mai văzut un Percheron de la călătoria în Franța pe care am făcut-o în copilărie, și asta a fost cu mult mai mulți ani în urmă decât pot îndrăzni să admit. Pe același vapor cu mine era o pereche de astfel de frumuseți. Mi-am amintit mereu cu afecțiune de ei și de atunci am fost foarte interesată de caii de atelaj. Este un exemplar sur minunat. Îmi imaginez că

va continua să se deschidă la culoare odată cu vârsta. Pot spune că a împlinit cinci ani acum o lună… Lenobia se opri, își dădu capul pe spate și se uită fix în ochii calului înainte de a continua: Nu, a împlinit cinci ani acum două luni. Și este a ta de când s-a născut, nu-i așa?

L-am văzut pe Travis clipind nedumerit. Deschise gura, apoi o închise, după care o deschise din nou. Își drese glasul.

— Ei bine, da, doamnă.

Se opri și se întinse pentru a lovi ușor uriașul greabăn al lui Bonnie, de parcă ar fi avut nevoie să se sprijine de ceva pentru a-și reveni în simțiri. Știam de ce se tulburase atât de brusc. Oricine urmărise cum se purta Lenobia în preajma cailor știa de ce. Când intra în comuniune cu caii, Lenobia se transforma din foarte drăguță în uimitor și fantastic de minunată, iar cu acea iapă imensă comunica cu adevărat bine, așa că îndreptase întreaga putere a adorației ei pentru cai asupra cowboy-ului. Și nici măcar nu era adresantul atracției ei ieșite din comun, ci pur și simplu primea ceea ce prisosise. Și prisosise ceva, nu glumă.

Travis își drese din nou glasul, își mută pălăria și apoi spuse:

— Mama ei a murit imediat după nașterea lui Bonnie – a lovit-o un fulger pe pășune. Pe ea am crescut-o cu biberonul.

Lenobia își îndreptă privirea asupra cowboy-ului. Părea surprinsă, de parcă uitase că se afla și el prin preajmă. Adorația pe care o resimțea pentru cai dispăru ca la o apăsare de buton.

— Ai făcut o treabă bună. E mare. E bine proporționată. În formă excelentă.

Deși tocmai îi făcuse un compliment, tonul vocii ei părea mai degrabă enervat decât amabil. Doar atunci când se uită din nou către iapă și zâmbi, vocea și expresia ei se schimbară iarăși, trădând adorația și marea plăcere pe care le simțea.

— Ești o fată deșteaptă, nu-i așa? îi spuse Lenobia lui Bonnie, care stătea fără să se miște, cu urechile atente la orice zgomot, zgâindu-se la noi cam tot atât de mult cât ne zgâiam și noi la ea. Și ești destul de încrezătoare cât să fii bine-crescută, chiar și într-un mediu nou și ciudat pentru tine. Lenobia își mută privirea de la iapă la cowboy, și expresia ei redeveni una de amabilitate rece. Încuviință din cap scurt și hotărât. Ei bine, atunci asta e tot. Tu și Bonnie mă puteți urma. Am să vă arăt unde o să vă cuibăriți – amândoi.

Lenobia se întoarse și începu să străbată arena cu pași mari.

Când ajunse la jumătatea distanței, se opri și ni se adresă tuturor:

— Novici și vampiri, acesta este Travis Foster. Va lucra pentru mine. Numele iepei lui este Bonnie. Arătați-i respectul pe care îl merită ca reprezentant de vază al maiestuoasei rase Percheron. Războinicilor, vă rog să-i observați dimensiunile și postura. Strămoșii ei au fost caii de război ai trecutului.

M-am uitat către cowboy și l-am văzut cum zâmbește și aprobă tăcut din cap comentariul Lenobiei și cum mângâie cu afecțiune iapa, înainte de a-i arunca o privire la fel de afectuoasă Stăpânei Cailor. Lenobia nu se uită deloc la el. În schimb, își miji ochii și privi cu asprime spre noi.

— Și acum puteți să nu mai căscați gura și să vă întoarceți la treburile voastre.

Apoi Lenobia ieși din arenă și intră în grajd, aruncând o privire fugară în spate către Bonnie și Travis, care o urmau, atrași ca moliile de lumina orbitoare.

— Se deschid posibilități interesante, spuse Afrodita.

— Pe bune, iapa aia arată ca lumea. Vreau să zic că e *mare* dar, cu toate astea, e ca lumea, am zis.

Afrodita își dădu ochii peste cap.

— Nu vorbesc despre cal, Z.

Tocmai îi aruncam Afroditei o privire sugestivă, când l-am văzut pe Damien grăbindu-se spre noi.

— Zoey, ce bine, aici erai. Trebuie să te întorci în clădirea principală.

— Pentru a șasea oră, vrei să spui? Aproape că s-a terminat, am răspuns.

— Nu, scumpo. Vreau să zic acum. Bunica ta a venit aici și sunt cât se poate de sigur că a plâns.

Capitolul 8

Zoey

Am simțit un nod în stomac, și un val de greață puse stăpânire pe mine.

— Bine, vin, i-am spus lui Damien. Dar ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai însoți. Când aprobă solemn din cap, m-am uitat la Stevie Rae și la Afrodita. Și voi. Bine?

— Sigur că venim cu tine, zise Stevie Rae.

De data aceasta, Afrodita nu se supără că Stevie Rae răspunsese și în numele ei. Încuviință pur și simplu din cap și spuse:

— Vin.

M-am întors să îl caut cu privirea pe Stark, dar acesta apăru brusc lângă mine. Mâna lui îmi mângâie brațul până când degetele ni se întâlniră și se întrepătrunseră.

— Este vorba despre mama ta?

Nu am avut certitudinea că îmi pot stăpâni vocea, așa că am dat aprobator din cap.

— Mama ta? Am crezut că Damien a zis că a venit bunica ta, comentă Stevie Rae.

— Asta a și spus.

Afrodita vorbi înainte ca Damien să apuce să spună ceva. Mă studia cu o privire care o făcea să pară mai matură (și mai drăguță) decât era de fapt.

— Este vorba despre mama ta? întrebă.

Stark se uită lung la mine, și am încuviințat din nou ușor din cap. Apoi, el spuse:

— Mama lui Zoey a murit.

— O, nu! izbucni Damien cu ochii în lacrimi.

— Nu face asta, bine? am zis repede. Să nu facem asta aici. Nu vreau să se uite toată lumea la mine.

Damien își strânse buzele, clipi îndurerat și dădu aprobator din cap.

— Haide, Z. Să mergem să o vedem pe bunica ta.

Stevie Rae veni lângă mine și își strecură brațul sub al meu. Afrodita îl apucă pe Damien de mână și ne urmară amândoi.

Tot drumul am încercat să mă pregătesc pentru ceea ce avea să îmi spună bunica. Cred că mă străduisem să mă pregătesc pentru ceea ce avea bunica să îmi spună chiar din momentul în care mă trezisem din visul în care vizitasem Tărâmul de Dincolo, unde fusesem martoră la întâlnirea dintre Nyx și spiritul mamei. Adevărul, de care mi-am dat seama în timp ce intram în clădirea principală a școlii și mă apropiam de salonul din față, era că nu aveam să fiu niciodată pregătită să aud astfel de vești.

Chiar înainte de a trece de ultimele uși, Stark mă strânse de mână.

— Sunt lângă tine și te iubesc.

— Și eu te iubesc, Z, spuse și Stevie Rae.

— Și eu, zise Damien și oftă un pic.

— Îți dau cu împrumut cerceii mei cu diamante de două carate, spuse și Afrodita.

M-am oprit și m-am uitat la ea.

— Poftim?

Ridică din umeri.

— Altă declarație de dragoste n-ai să primești de la mine.

Am auzit-o pe Stevie Rae oftând din rărunchi și l-am văzut pe Damien încrețindu-și fruntea și uitându-se la ea mut de uimire.

— Mulțumesc, am zis eu simplu. Te cred pe cuvânt.

Aceste cuvinte o făcură pe Afrodita să se încrunte și să mormăie:

— Pentru numele Zeiței, nu-mi place deloc să fiu drăguță.

M-am desprins de Stevie Rae și de Stark și am deschis ușile duble. Bunica era singură în încăpere, așezată pe un scaun mare, din piele. Damien avusese dreptate; bunica plânsese.

Părea îmbătrânită și foarte, foarte tristă. Se ridică de îndată ce mă văzu. Ne-am întâlnit în mijlocul încăperii și ne-am luat în brațe. Când, în cele din urmă, se desprinse din îmbrățișarea mea, bunica făcu un pas în spate, destul cât să mă poată privi în ochi. Dar mâinile și le ținea în continuare pe umerii mei. Le simțeam calde, puternice și familiare, și, cumva, atingerea lor făcea ca nodul din stomac să îmi pară mai ușor de suportat.

— Mama a murit, am fost nevoită să spun înaintea ei.

Bunica nu păru surprinsă de faptul că știam. Dădu aprobator din cap și spuse:

— Da, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Mama ta a murit. Spiritul ei a venit la tine?

— Într-un fel. Noaptea trecută, în timp ce dormeam. Nyx mi-a arătat-o pe mama intrând pe Tărâmul de Dincolo.

Prin mâinile ei am simțit fiorul care îi zguduia trupul. Își închise ochii și se clătină. Pentru o secundă, m-am temut că avea să leșine și i-am acoperit mâinile cu ale mele.

— Spiritule, vino la mine! Ajut-o pe bunica!

Elementul cu care am cea mai strânsă legătură răspunse imediat. L-am simțit învolburându-se în mine și pătrunzând în bunica; aceasta oftă și încetă să se mai clatine, dar rămase cu ochii închiși.

— Aer, vino la mine. Te rog, înconjoar-o pe bunica Redbird și

las-o să respire cu forță.

Damien se apropie și îi atinse ușor brațul bunicii, în timp ce o briză dulce și aproape ireală se stârni în jurul nostru.

— Foc, vino la mine. Te rog, încălzește-o pe bunica lui Zoey, astfel încât, chiar dacă este tristă, să nu îi fie frig.

Am tresărit surprinsă când Shaunee i se alătură lui Damien. Și ea o atinse pe bunica preț de o secundă, apoi zâmbi cu ochii umezi de lacrimi și îmi spuse:

— Kramisha ne-a zis că ai nevoie de noi.

— Apă, vino la mine. Spal-o pe bunica lui Z și, te rog, ia și ceva din tristețea ei cu tine. Erin își ocupă locul lângă Shaunee, atingând spatele bunicii. Apoi, la fel ca sora ei geamănă, îmi zâmbi printre lacrimi. Da, nici nu a trebuit să îi citim poezia. Ne-a spus doar să venim aici.

Ochii bunicii erau în continuare închiși, dar am văzut că buzele i se mișcau ușor.

— Și, cu toate acestea, poezia mea era bună, am auzit vocea Kramishei de undeva, din spatele meu.

Acoperind pufnetul Afroditei, Stevie Rae spuse:

— Pământ, te rog, vino la mine. Se apropie și își strecură brațul în jurul bunicii. Fie ca bunica lui Z să împrumute ceva din puterea ta, astfel încât să se simtă bine din nou, cât de curând.

Bunica respiră adânc de trei ori. Când expiră a treia oară, își deschise ochii și, deși copleșită încă de tristețe, fața ei nu mai semăna cu a unei bătrâne speriate și bântuite, cum fusese în clipa în care o văzusem prima dată.

— Explică-le ceea ce fac, *u-we-tsi-a-ge-ya*.

Nu știam ce avea de gând bunica, dar am dat aprobator din cap. Știam că avea să mă facă să înțeleg și am avut dreptate. Merse către fiecare dintre cei patru prieteni ai mei și, începând cu Damien, le atinse fața și spuse:

— *Wa-do*, *Inole*. Tu m-ai întărit.

Când se îndreptă spre Shaunee, le-am explicat:

— Bunica vă mulțumește botezându-vă cu numele cherokee pentru fiecare din elementele voastre.

— *Wa-do*, *Egela*. Tu m-ai întărit. Bunica atinse obrazul lui Shaunee și merse către Erin. *Wa-do*, *Ama*. Tu m-ai întărit. În cele din urmă, atinse obrazul lui Stevie Rae, scăldat de lacrimi. *Wa-do*, *Elohine*. Tu m-ai întărit.

— Mulțumim, bunico Redbird, murmură fiecare dintre ei.

— *Gv-li-e-li-ga*, spuse bunica, repetând în engleză. Mulțumesc. Se uită la mine. Acum sunt în stare să o zic. Se așază în fața mea și îmi luă mâinile într-ale ei. Mama ta a fost ucisă la ferma mea de lavandă.

— Poftim? Am simțit cum mă traversează o adevărată undă de șoc. Nu înțeleg. Cum? De ce?

— Șeriful spune că a fost un jaf și că, pur și simplu, le-a ieșit în cale. Spune că, judecând după ce au luat, computerul, televizorul și aparatele mele de fotografiat, și după violența haotică a crimei, este probabil vorba despre dependenți de droguri care fură ca să facă rost de bani pentru următoarea doză. Bunica îmi strânse mâinile. Îl părăsise, Zoeybird, și venise la mine. Eu eram la o ceremonie powwow. Nu am fost acolo când a avut nevoie. Vocea bunicii era calmă, dar lacrimile i se adunau grămadă și apoi se prelingeau pe obraji.

— Nu, bunico, nu te învinovăți. Nu a fost vina ta, și, dacă ai fi fost acolo, v-aș fi pierdut pe amândouă – și nu aș fi putut suporta așa ceva!

— Știu, *u-we-tsi-a-ge-ya*, dar moartea unui copil, chiar și al unuia care era pierdut pentru părinții lui, este o povară grea.

— A fost… a… mama a suferit?

Vocea mea se auzi mai degrabă șoptit.

— Nu. A murit repede.

Bunica vorbea fără să ezite, dar mi s-a părut că văd ceva în ochii ei.

— Tu ai găsit-o?

Bunica îmi confirmă cu o mișcare ușoară din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau din ce în ce mai repede pe obraji.

— Da. Era pe câmp, chiar lângă casă. Zăcea acolo și părea atât de împăcată, încât, la început, am crezut că doarme. Glasul bunicii se înecă ușor. Dar nu dormea.

Am strâns-o tare de mâini și i-am spus vorbele pe care știu că avea nevoie să le audă:

— Este fericită, bunico. Am văzut-o. Nyx a luat tristețea de pe umerii ei. Ne așteaptă pe Tărâmul de Dincolo și a fost binecuvântată de Zeiță.

— *Wa-do*, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Mă întărești, îmi șopti bunica în timp ce mă îmbrățișă din nou.

— Bunico, am șoptit cu buzele lipite de obrazul ei. Te rog, stai cu mine, cel puțin pentru un timp.

— Nu pot, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Făcu un pas înapoi, dar nu îmi dădu drumul la mână. Știi că voi urma tradiția poporului nostru și că voi fi în doliu timp de șapte zile la rând, și acesta nu e un loc potrivit pentru așa ceva.

— Nu stăm aici, bunico, zise Stevie Rae, ștergându-și lacrimile cu mâneca. Zoey și tot grupul nostru s-au mutat în tunelurile de sub depoul din Tulsa. Eu sunt Marea Preoteasă oficială și mi-ar face mare plăcere să vii să stai cu noi – pentru șapte zile sau pentru șapte luni – câtă vreme ai să vrei.

Bunica îi zâmbi lui Stevie Rae.

— Este o ofertă generoasă, *Elohine*, dar nici depoul vostru nu este locul potrivit pentru doliul meu. Bunica se uită în ochii mei, și am știut ce vrea să zică înainte de a rosti cu voce tare: Trebuie să fiu pe pământul meu, la fermă. Următoarea săptămână trebuie să mănânc și să dorm foarte puțin. Trebuie i mă concentrez pe curățarea căminului și a pământului meu de această faptă oribilă.

— Singură, singurică, bunico? Stark era lângă mine, o prezență caldă și puternică. Este oare sigur, după ceea ce s-a întâmplat?

— *Tsi-ta-ga-a-sh-ya*, nu te lăsa înșelat de aparențe. Îl numise pe Star cocoș, numele ei de alint pe care îl folosea pentru el. Pot fi multe lucruri, dar niciodată o bătrână neajutorată.

— N-aș crede niciodată că ești neajutorată, se corectă Stark. Dar poate nu este o idee prea bună să rămâi singură.

— Da, bunico. Stark are dreptate, am spus.

— *U-we-tsi-a-ge-ya*. Trebuie să-mi purific căminul, pământul și pe mine, asta în timp ce jelesc. Nu pot să o fac dacă nu sunt împăcată cu pământul și nu voi sta în casă decât după ce e purificată cum trebuie și după ce vor fi trecut cele șapte zile. Voi sta într-un cort, în curtea din spate, pe pășunea de lângă izvor. Bunica le zâmbi lui Stark, lui Stevie Rae și celorlalți prieteni ai mei. Nu cred că ați duce-o așa bine expuși la soare atâta timp.

— Ei bine, bunico, eu… am început, dar ea mă opri.

— E un lucru pe care trebuie să îl fac singură, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Dar vreau să te rog ceva.

— Orice, am zis.

— După șapte zile, ai să vii la fermă cu prietenii tăi? Ai să trasezi un cerc magic și ai să faci un ritual de purificare?

— Da.

Am dat aprobator din cap și i-am privit pe prietenii care mă înconjurau.

— Așa o să facem, spuse Stevie Rae.

Cuvintele ei au fost preluate ca un ecou de către cei aflați în jurul meu.

— Atunci așa să fie! spuse hotărâtă bunica. Tradiția cherokee de doliu și de purificare va fi îmbinată cu un ritual al vampirilor. Ceea ce e bine, din moment ce familia mea s-a lărgit și include acum atât de mulți vampiri și novici. Îi cuprinse cu privirea pe toți prietenii mei. Vă mai cer un lucru. Ca fiecare dintre voi să aibă gânduri bune pentru mine și pentru mama lui Zoey, pe parcursul următoarelor șapte zile. Nu contează că Linda a dat greș în viață. Ceea ce contează este că rămâne în amintire cu dragoste și cu gânduri curate.

Încăperea răsună de aprobări de genul „Așa vom face” și „OK, bunico”.

— Am să plec acum, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Răsăritul este aproape, și vreau să salut soarele pe pământul meu.

Ținându-mi în continuare mâinile între ale ei, am mers împreună către ușă.

În timp ce treceam pe lângă prietenii mei, fiecare dintre ei o atinse și spuse:

— La revedere, bunico.

Asta o făcu să zâmbească printre lacrimi.

În prag, ne-am bucurat de un pic de intimitate și am îmbrățișat-o din nou, zicându-i:

— Înțeleg de ce trebuie să procedezi așa, dar tare aș vrea să nu pleci.

— Știu, dar după șapte zile…

Ușa se deschise, și Neferet își făcu brusc apariția, sobră și înșelător de frumoasă.

— Sylvia, am auzit de pierderea ta. Te rog să accepți sincerele mele condoleanțe și părerea de rău că a fost vorba despre fiica ta.

Bunica se încordă la auzul vocii lui Neferet și se desprinse din îmbrățișarea mea. Trase adânc aer în piept și se uită în ochii vampirului.

— Îți accept condoleanțele, Neferet. Simt că sunt sincere.

— Casa Nopții te poate ajuta în vreun fel? Ai nevoie de ceva?

— Elementele m-au întărit deja, iar Zeița mi-a întâmpinat fiica

pe Tărâmul de Dincolo.

Neferet încuviință din cap.

— Zoey și prietenii ei sunt buni la inimă, iar Zeița este generoasă.

— Nu cred că a fost vorba despre bunătate sau despre generozitate în acțiunile lui Zoey și ale prietenilor ei sau ale Zeiței. Cred că a fost dragoste. Nu crezi, Mare Preoteasă?

Neferet făcu o pauză, de parcă s-ar fi gândit cu adevărat la întrebarea bunicii, apoi spuse:

— Cred că ai *putea* avea dreptate.

— Da, aș putea. Și am nevoie de un lucru pe care mi-l poate da Casa Nopții.

— Am fi onorați să ajutăm o Femeie înțeleaptă aflată la ananghie, spuse Neferet.

— Mulțumesc. Aș vrea ca Zoey și prietenii ei să vină pe pământul meu peste șapte zile, să facă un ritual de purificare. Acesta ar pune capăt doliului meu și ar alunga din casa mea orice rău care ar mai putea să rămână.

Am văzut ceva în privirea lui Neferet – ceva ce, pentru o clipă, ar fi putut să fie frică. Dar, când vorbi, expresia și vocea îi reflectară doar o îngrijorare politicoasă:

— Desigur. Le dau voie, fără îndoială, să facă acest ritual.

— Mulțumesc, Neferet, spuse bunica, apoi mă îmbrățișă din unu și mă sărută ușor. În șapte zile, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Ne vom revedea atunci.

Mi-am stăpânit cu greu lacrimile. Nu voiam ca ultimul lucru pe care îl vedea bunica să fie smiorcăielile și plânsetele mele.

— Șapte zile. Te iubesc, bunico. Să nu uiți asta.

— Nu pot să uit, tot așa cum nu pot uita să respir. Și eu te iubesc, fiica mea.

Apoi, bunica se întoarse și plecă. Am rămas în pragul ușii, privindu-i spatele drept și puternic, până când noaptea o ascunse cu totul privirii mele.

— Vino, Z. Stark își puse brațul pe după umerii mei. Cred că ne a ajuns școala pentru astăzi. Hai acasă!

— Da, Z. Hai acasă! repetă Stevie Rae.

Am încuviințat din cap, pregătindu-mă să le dau dreptate, când am simțit brusc o senzație de căldură în piept. La început, nu am știut despre ce este vorba. Mi-am ridicat mâna să mângâi locul și am atins cercul de piatră care începuse să radieze

căldură.

Și apoi l-am văzut pe Aurox. Era însoțit de Dragon Lankford.

— Zoey, am auzit veștile despre mama ta. Îmi pare rău, spuse Dragon.

— Mm-mulțumesc, am îngăimat. Nu m-am uitat la Aurox. Mi-am adus aminte de cuvintele Lenobiei, că nu trebuie să las să se citească nimic pe chipul meu când mă aflu în preajma lui, dar totul era prea proaspăt și mă simțeam prea rănită pentru a face altceva decât să i-o trântesc lui Stark:

— Vreau să merg acasă, dar mai întâi am nevoie de un minut singură.

Înainte să apuce să spună ceva, m-am eliberat de sub brațul lui și am trecut grăbită pe lângă Dragon și Aurox.

— Zoey? strigă Stark după mine. Unde te…

— Lângă fântâna din curte, cea de lângă parcare, i-am răspuns peste umăr. Am văzut că se uită la mine îngrijorat, dar nu aveam ce să fac. Trebuia să plec de acolo. Vino să mă iei după ce a urcat toată lumea în autobuz și e gata de plecare. Bine?

Nu am mai așteptat să-mi răspundă. Cu bărbia în piept, am înaintat grăbită pe trotuarul care trecea pe lângă corpul principal al școlii. Aproape alergând, am luat-o la dreapta și am mers direct către banca de fier de sub unul dintre pâlcurile de copaci care încadrau fântâna și mica zonă ca o grădină, pe care novicii o numeau curtea profesorilor, pentru că se afla lângă acea parte din școală care îi găzduia pe aceștia. Știam că, dacă s-ar fi uitat cineva prin ferestrele mari, împodobite, m-ar fi văzut, dar mai știam și că majoritatea profesorilor erau încă la cursuri, ceea ce însemna că, la ora asta, acesta era locul cel mai bun din campus, în care puteam să fiu sigură că nu aveam pe nimeni în preajmă.

Așa că am stat acolo, la umbra unui ulm impunător, încercând să îmi stăpânesc gândurile. Prezența lui Aurox îmi tulbura capacitatea de a mă concentra, și nu știam de ce. „Acum, în această secundă, nici măcar nu îmi pasă. Mama a murit. Orice ar fi plănuit Neferet și răul pentru mine, pot să se ducă naibii. Să se ducă toată lumea naibii.” Gândurile îmi erau răutăcioase și crude, dar lacrima care îmi cobora pe obraz spunea altceva. „Mama nu mai e pe această lume. Nu e acasă, așteptându-mă în prag și făcându-și de treabă prin bucătărie. Nu pot să mai trec

pe la ea și să o enervez, și să-mi țină după aceea prelegeri că nu sunt o fiică bună.” Era un sentiment ciudat să nu ai mamă. Deși nu fuseserăm apropiate decât în ultimii trei ani, mereu mă gândisem că, la un moment dat, avea să își vină în simțiri, să îl lase pe idiotul ăla cu care se încurcase și se măritase și să redevină Mama.

— Îl părăsise, am spus. Trebuie să-mi amintesc asta. Vocea îmi era sugrumată, dar mi-am dres glasul și am început din nou să vorbesc singură în noapte. Mamă, îmi pare rău că nu am apucat să ne luăm rămas-bun. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Mereu am să te iubesc.

Apoi, mi-am ascuns chipul în palme și am cedat în fața teribilei furtuni de tristețe care se adunase în mine și am început să plâng în hohote.

Aurox

Ucenica pe nume Zoey – cea cu tatuaje ciudate, care nu îi acopereau doar fața, ci și umerii și mâinile și, după cum îi spusese Neferet, și alte părți ale trupului – îl făcea să se simtă ciudat. Neferet îi spusese că Zoey era dușmanul ei. Asta însemna automat că era și dușmanul lui. Ea, dușmanul stăpânei lui, era un pericol – și din cauza acestui pericol se simțea el ciudat în preajma ei. Aurox observă direcția în care o luă Zoey în grabă. Trebuia să observe tot ce avea legătură cu ea. Zoey era periculoasă.

— Neferet, trebuie să vorbim despre noile cursuri care se țin în arena Lenobiei, spunea Dragon Lankford.

Ochii verzi și reci ai lui Neferet se întoarseră către Dragon.

— Înaltul Consiliu a decis ca acești novici să rămână, cel puțin pentru moment.

— Înțeleg, dar…

— Dar ai prefera să îl ai pe corb în clasa ta? replică imediat Neferet.

— Rephaim nu mai e corb.

Marea Preoteasă Roșie interveni repede în apărarea partenerului ei.

— Și, cu toate astea, le spune creaturilor acelora, corbilor, frate, comentă Aurox.

— Într-adevăr, Aurox, este o observație pertinentă, zise

Neferet, fără să-i arunce nici măcar o privire. Din moment ce tu ești darul lui Nyx pentru mine, cred că este important să îți ascultăm observațiile.

— Și care ar fi, până la urmă, ideea? Ei *sunt* frații lui. Nu încearcă să ascundă asta.

Clătinând din cap, Marea Preoteasă Roșie îi întâlni privirea. Aurox văzu tristețe și furie în ochii ei, deși emoțiile nu erau suficient de puternice cât să le simtă și el – cât să își tragă puterea din ele.

— Nu ar fi trebuit să omori corbul. Nu ataca pe nimeni.

— Crezi că ar trebui să așteptăm ca acele creaturi să îl mai omoare pe unul dintre noi înainte să luăm măsuri împotriva lor? spuse Dragon Lankford.

Furia Maestrului Sabiei era mai tangibilă, și Aurox absorbi o parte din puterea ei. Simți cum îi fierbe în sânge – pulsând – hrănindu-l – transformându-l.

— Aurox, nu este nevoie de tine aici. Poți să pleci să-ți îndeplinești datoriile. Începe de aici, de la corpul principal al școlii, și deplasează-te prin perimetrul campusului. Patrulează incinta. Asigură-te că niciunul dintre corbi nu se mai întoarce. Stăpâna lui se uită lung la Marea Preoteasă Roșie și adăugă: Porunca mea este să îi ataci doar pe aceia care chiar reprezintă o amenințare pentru tine sau pentru școală.

— Da, Preoteasă.

Se plecă în fața ei, apoi se retrase și, în timp ce înainta în noapte, o auzi din nou pe Marea Preoteasă Roșie apărându-și partenerul. „Și ea este un dușman, deși stăpâna mea spune că un alt fel de dușman – genul de dușman care poate fi folosit.”

Aurox se gândi la rețeaua complicată de adversari ai lui Neferet. Îi explicase că, într-o zi, în curând, toți acești novici și vampiri aveau fie să se supună voinței ei, fie să fie distruși, Stăpâna lui aștepta cu nerăbdare acea zi. Și Aurox aștepta cu nerăbdare acea zi.

Coborî de pe trotuar, deplasându-se la dreapta, către latura corpului principal al școlii. Aurox se ținea departe de felinarele pâlpâitoare. Instinctiv, prefera umbrele mai adânci și colțurile mai întunecate. Simțurile lui erau mereu alerte, mereu în căutare. Așa că era straniu ca un simplu șervețel să îl sperie. Un simplu dreptunghi alb de hârtie. Zbura purtat de vânt, fluturând în fața lui aproape ca o pasăre. Se opri și întinse mana,

culegându-l din noapte.

„Ciudat, își zise, un șervețel de hârtie plutitor.” Fără să se gândească, îl băgă în buzunarul jeanșilor. Alungându-și sentimentul ciudat, premonitoriu, își continuă drumul.

După ce mai făcu doi pași, emoțiile ei îl loviră.

Tristețe – durere profundă, apăsătoare. Și vinovăție. Era și vinovăție printre sentimentele ei.

Aurox știa că era vorba despre tânăra Mare Preoteasă a novicilor – Zoey Redbird. Își spuse că o abordase doar pentru că a înțelept să își studieze inamicul. Dar, cu cât se apropia mai mult – și sentimentele ei îl inundau –, în el se întâmpla ceva neașteptat. În loc să îi absoarbă emoțiile pentru a se hrăni cu ele, Aurox le absorbea și *simțea*.

Nu se transformă. Nu începu să se metamorfozeze în acea creatură cu putere nebănuită.

În schimb, Aurox *simțea*.

Durerea lui Zoey îl atrăgea și, în timp ce stătea în umbra care o înconjura și o privea plângând, emoția ei îl inunda, se aduna și se înmagazina într-un colțișor, tăcut, ascuns din adâncul spiritului lui. În timp ce Aurox absorbea tristețea și vinovăția lui Zoey, singurătatea și disperarea ei, ceva se trezi în el drept răspuns.

Era cu totul neașteptat și complet inacceptabil, dar Aurox dorea să o consoleze pe Zoey Redbird. Impulsul îi era atât de străin, încât îl șocă și îl făcu să se deplaseze instinctiv, de parcă subconștientul i-ar fi condus corpul.

Ieși din întuneric în același moment în care ea se mișcă, apăsând cu palma pe acel loc din mijlocul pieptului ei. Clipi, încercând să vadă printre lacrimi, și ochii ei îl descoperiră. Se îndreptă și păru gata să fugă.

— Nu, nu trebuie să pleci, se auzi el spunând.

— Ce vrei? zise ea și mai scoase un suspin.

— Nimic. Treceam pe aici. Plângeai. Am auzit.

— Vreau să stau singură, spuse ea, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii și trăgându-și nasul.

Aurox nu conștientiză ceea ce făcea decât în momentul în care se uitară amândoi spre mâna lui și spre șervețelul pe care îl scosese din buzunar pentru a i-l oferi.

— Atunci, te las, dar o să ai nevoie de asta, spuse, cu un ton care și lui i se păru scorțos și străin. Fața îți este udă toată.

Ea se uită lung la șervețel, înainte de a-l lua, apoi își ridică din nou privirea către el.

— Îmi curg mucii când plâng.

Aurox simți cum dă din cap aprobator.

— Da, așa e.

Ea își șterse nasul și obrajii.

— Mulțumesc. Nu am niciodată o batistă la îndemână când am nevoie de una.

— Știu, zise el.

Apoi simți că îi arde fața și că trupul i se răcește, căci nu exista niciun motiv pentru care să fi spus așa ceva. Nu avea niciun motiv să stea de vorbă cu această ucenică, mai ales că erau și dușmani.

Zoey se uita din nou lung la el, cu o expresie ciudată pe chip.

— Ce ai spus?

— Că trebuie să plec.

Aurox se întoarse și se îndepărtă repede, dispărând în noapte. Se aștepta ca emoțiile pe care i le provocase ea să dispară, să se îndepărteze de el, la fel cum se întâmplase cu emoțiile celorlalți după ce le absorbise, le folosise, le aruncase la o parte. Dar o parte din tristețea – dar și din vinovăția – lui Zoey rămase cu el, și, cel mai ciudat lucru dintre toate, singurătatea ei își găsi adăpost în adâncul ascuns al sufletului lui.

Capitolul 9

Zoey

M-am uitat mult timp după Aurox.

„Ce naiba?”

Mi-am suflat din nou nasul, mi-am scuturat capul și m-am uitat la șervețelul umed și mototolit din mână. Ce fel de joc făcea creatura lui Neferet? Îl trimisese special aici, după mine, să îmi ofere un șervețel și să își bată joc de mintea mea și așa derutată?

Nu, nu era posibil. Neferet nu avea de unde să știe că gestul lui Aurox de a-mi da un șervețel avea să-mi aducă aminte de Heath. Nimeni nu avea cum să știe asta, în afară de Heath. Mă rog, și de Stark.

Prin urmare, trebuia să fi fost o coincidență bizară. Sigur,

Aurox era o creatură a lui Neferet, dar asta nu însemna că era neapărat imun la lacrimile unei fete. Era băiat – cel puțin, eram destul de sigură că era băiat. Și, oricum, poate că nu era sută la sută unul dintre slujitorii lipsiți de minte ai lui Neferet. Era posibil să fie un tip în regulă – sau, cel puțin, putea să fie destul de în regulă când nu se transforma într-o mașină de ucis cu înfățișare de taur. La naiba, Stevie Rae găsise un corb de treabă. Cine știe ce…

Și apoi am înțeles ce făceam. Îl transformam în Kalona. Vedeam bunătate acolo unde nu era.

— O, la naiba, nu! Nu am să ajung nicăieri, am zis, încercând să-mi țin singură prelegeri.

— Unde nu ai să ajungi, Z? Stark intră în curte, cu o cutie cu șervețele în mână. Hei, se pare că erai pregătită să îți schimbi batista, spuse, făcând un gest către șervețelul mototolit din mâna mea.

— Ăăă, am să iau altul. Mulțumesc, am zis, apoi am scos vreo două șervețele din cutie și mi-am șters din nou fața.

— Deci unde nu ajungi?

Se așeză lângă mine pe bancă. Își atinse umărul de al meu, iar eu m-am sprijinit de el.

— Doar îmi reaminteam să nu las demența din jurul meu să mă înnebunească și pe *mine* – sau să mă facă mai nebună decât sunt deja.

— Nu ești nebună, Z. Treci printr-o perioadă grea, dar totul o să fie bine, îmi spuse.

— Sper că ai dreptate, am mormăit, și apoi un alt gând, chiar mai deprimant, îmi trecu prin minte. Ăăă, le-ai spus și celorlalți să nu mă trateze altfel doar din cauza mamei?

— Nu a trebuit să le spun. Sunt prietenii tăi, Z. O să se poarte cu tine cu grijă fiindcă le pasă, nu din alt motiv, zise Stark.

— Știu, știu, doar că…

Nu mi-am terminat ideea. Nu știam cum să-mi cântăresc ideile și cum să articulez durerea, vina și sentimentul teribil de singurătate pe care le trezise în mine conștientizarea faptului că acum nu mai aveam mamă.

— Hei! Stark se opri și se uită în jos, la mine. *Nu* ești singură.

— Îmi asculți gândurile? Știi că nu îmi place când…

Mă prinse de umeri și mă scutură ușor.

— Nu am nevoie de legătura Războinicului sub Jurământ ca să

știu că te simți singură. Nu mai cunosc niciun alt adolescent căruia să-i fi murit mama. Tu?

— Nu. Doar pe mine.

Mi-am mușcat buzele ca să nu încep să țip. Din nou.

— Vezi, nu e greu să aflu prin ce treci.

Și atunci mă sărută. Și nu era un sărut fierbinte, cu gura deschisă, de genul te-vreau-în-pat. Sărutul lui Stark era blând și dulce, și liniștitor. Când buzele lui se dezlipiră de ale mele, îmi zâmbi.

— Dar, după cum am mai spus, ai să treci cu bine prin toate astea și *nu* ai să o iei razna, pentru că ești deșteaptă și puternică, și frumoasă – ce să mai, o minunățime.

Am chicotit pe neașteptate.

— „Minunățime”? Chiar ai spus asta?

— La naiba, evident că am spus-o! *Ești* minunată, Z.

— Dar „o minunățime”? Am chicotit din nou și am simțit cum mi se relaxează stomacul. A sunat ca unul dintre cele mai prostești lucruri pe care le-ai spus vreodată.

Își duse mâinile la piept, de parcă tocmai l-aș fi înjunghiat.

— Z, doare. Am încercat să fiu romantic.

— Ei bine, cel puțin ai încercat, am zis. Te rog, spune-mi că nu ai inventat tu un asemenea cuvânt.

— Neh. Îmi aruncă un zâmbet jucăuș și îngâmfat. Am auzit un grup de fete de clasa a treia spunând așa despre mine, când mă urmăreau cum trag cu arcul în ultima oră pe care mi-am petrecut-o în arenă.

— Serios?

Am ridicat o sprânceană și m-am uitat urât la el.

Rânjetul îngâmfat îi dispăru de pe față.

— Voiam să spun fete de clasa a treia *neatrăgătoare*.

— Sunt sigură că exact asta voiai să spui.

Ochii începură să îi sclipească.

— Geloasă?

Am pufnit și am mințit:

— Nu!

— Nu trebuie să fii geloasă. Niciodată. Pentru că nu numai că dai pe-afară de atâta minunățime, ci ești însăși definiția minunățimii.

— Ești sigur?

— Da.

— Promiți?

— Da.

M-am sprijinit de el.

— Bine, te cred, bleguțule. Mi-am odihnit capul pe umărul lui, și el mă luă în brațe. Acum putem merge acasă?

— Evident. Limuzina ta galbenă este plină și te așteaptă.

Se ridică și mă trase și pe mine în picioare. Ținându-ne de mână, am pornit către parcare. M-am uitat cu coada ochiului la el. Părea mulțumit de sine (și arăta foarte bine). Evident, jocul lui prostesc de cuvinte fusese parte din planul de a mă scoate din starea de deprimare totală în care căzusem.

Și Stark a simțit asta nu pentru că mi-ar fi „ascultat” în mod cu totul nepotrivit gândurile, ci pentru că era Paznicul și Războinicul meu și mult, mult mai mult.

L-am strâns de mână.

— Mulțumesc.

Se uită la mine, zâmbi și apoi îmi duse mâna la buze.

— Nu ai pentru ce. Stai să auzi cuvântul cu care am să-ți descriu sânii. De data asta o să fie ceva cu totul inventat. Și nu am nevoie de ajutorul unor eleve de clasa a treia neatrăgătoare ca s-o fac.

— Nu. Te rog, nu.

— Dar s-ar putea să mai trebuiască să te înveselesc.

— Nu. Sunt bine. Discuțiile despre sâni sunt *cu totul* inutile.

— Ei bine, ține minte atunci că sunt aici dacă ai nevoie, spuse, zâmbind din nou. Pregătit, dornic și capabil.

— Sună liniștitor. Mulțumesc.

— E scris în fișa postului de Paznic, zise.

De data aceasta, am ridicat uimită din sprâncene.

— Chiar ai primit o fișă a postului?

— Într-un fel. Seoras mi-a spus: „Ai grijă de regina ta sau ai să mânci și restu’ de papară pe care ți-am promis-o”, spuse, cu un accent care semăna înspăimântător de mult cu cel al Paznicului scoțian.

— *Papară*?

M-am cutremurat, amintindu-mi de rănile însângerate care fuseseră făcute cu cuțitul pe tot pieptul lui. Cum aș fi putut uita vreodată? Chiar dacă nu se mai vedeau cicatrice roz proaspete, datorită puterii tămăduitoare a elementelor mele și a sângelui meu. În mod clar, nu aș numi așa ceva „papară”.

— Ei, haide. Nu au fost decât niște zgârieturi de pisicuță.

M-am holbat instantaneu la el și l-am lovit cu pumnul în braț.

— Pisicuță!

Își frecă brațul și spuse pe un ton calm:

— Z, mă refeream la o pisică. Pe bune.

— Tu. M-am încruntat la el. Ești atât de… bărbat.

Dintr-un motiv doar de el știut, asta îl făcu să râdă și își puse brațele în jurul meu, într-o îmbrățișare caldă.

— Da. Sunt bărbat. Bărbatul *tău*. Și vreau să ții minte asta mai presus de toate – făcu o pauză și se trase înapoi, cât să poată arăta către Casa Nopții și către microbuzul care aștepta puțin mai departe de locul în care ne aflam –, mai presus de chestiile cu Războinicul și chiar de cele cu Paznicul, te iubesc, Zoey Redbird. Și voi fi mereu lângă tine când vei avea nevoie de mine.

L-am îmbrățișat din nou și am oftat ușurată.

— Mulțumesc.

— Uite-o! am auzit-o pe Kramisha strigând și am oftat, convinsă că despre mine e vorba.

Mi-am ridicat ochii, și, evident, Kramisha stătea în fața microbuzului plin, cu Stevie Rae, Afrodita, Damien, gemenele, Erik și o novice roșie pe care nu o cunoșteam. Fără a da drumul mâinii lui Stark, am parcurs restul de drum până la microbuz.

— Îmi pare rău pentru mama ta. Tare rău, spuse Kramisha în loc de salut.

— Ăăă, mulțumesc, m-am bâlbâit, și tocmai începusem să mă gândesc că trebuia să găsesc o modalitate mai puțin stângace de a răspunde celor care își exprimau condoleanțele, când Kramisha continuă:

— Z, știu că nu e cel mai potrivit moment, dar avem o problemă.

Mi-am înăbușit un alt oftat.

— „Avem” adică *am* sau „avem” adică *aveți*?

— Credem că problema asta o să ne afecteze pe toți, replică Stevie Rae.

— Grozav, am spus.

— Zoey, ea este Shaylin.

Erik mi-o prezentă pe necunoscută, care mă studia de parcă ar fi dorit să mă pună la microscop. Doamne, era un chin să fac cunoștință cu elevi noi.

— Bună, Shaylin, am spus, încercând să vorbesc normal, în timp ce îi ignoram privirea neclintită.

— Mov, spuse ea.

— Am crezut că Erik a spus că te cheamă Shaylin, am zis, deși aș fi vrut să țip: „Da! Eu sunt! Cea cu tatuaje ciudate!”

— Numele meu este Shaylin. Îmi zâmbi cald – și avea un zâmbet cu adevărat frumos. Tu ești mov.

— Nu e Mov, e Zoey, spuse Stark, părând la fel de confuz cum mă simțeam eu.

— Și ai și pete argintii. Shaylin își întoarse privirea de la mine și se uită la el. Tu ești roșu și auriu... și un pic negru. Ăăă. E ciudat.

— OK, nu sunt...

— Ooo, lăsați-o naibii de treabă, ne întrerupse Afrodita, arătând spre Shaylin. Numele fetei ăsteia noi este Shaylin și nu vă dă nume de culori, vă vede culorile.

— Culorile mele? Nu am idee ce înseamnă asta, am spus încruntându-mă la Afrodita, apoi m-am uitat întrebătoare la Shaylin.

— Nici eu nu știu ce înseamnă, zise Shaylin. Mi s-a întâmplat, pur și simplu, imediat după ce am primit semnul.

— Cred că Shaylin a primit în dar ceva ce se numește Vederea Adevărată, spuse Damien. Este un lucru rar. Cred că scrie ceva despre asta în *Manualul Novicelui Avansat*, dar nu am citit cu atenție despre ce e vorba. Părea rușinat și gata să își ceară scuze. Nu am studiat problema în profunzime.

— Damien, ești în clasa a patra. Nu a fost până acum în programa școlară, spuse Stevie Rae.

— Și tocmai vorbeam despre tocilari, mormăi Erin.

— Pe bune, adăugă Shaunee.

— Uitați! Am ridicat vocea astfel încât toată lumea să se uite la mine, evitând să mă implic în ciondăneala care era pe punctul să înceapă. Nu știu ce este Vederea Adevărată, dar, dacă este un dar, și presupun că vreți să spuneți că e de la Nyx, atunci de ce ar fi aceasta o problemă? am întrebat.

— Este novice roșie, spuse Afrodita.

— Și? Microbuzul e plin de ei, am replicat și am făcut semn în spatele lor.

— Mda, și fiecare dintre noi a trebuit să moară și apoi să învie înainte să capete asta.

Kramisha arătă către conturul roșu al semilunii de pe fruntea ei.

M-am uitat lung la ea, apoi la fata cea nouă și, într-un final, mintea mi-a ajuns din urmă ochii. M-am uitat la Erik.

— Tocmai ai însemnat-o cu roșu?

— Nu. Da. Erik scutură din cap, cu un aer îngrijorat. Nu am vrut. Am însemnat-o. Bine, da, nu a mers exact în conformitate cu planul, dar asta pentru că era oarbă, și lucrul ăsta m-a luat pe nepregătite. Ne-am uitat cu toții lung, iar el își trecu mâna prin părul negru și des. Umerii îi căzură.

Apoi, adăugă:

— Am dat-o în bară, și uite așa a ajuns o novice roșie care ne poate vedea culorile.

— Nu ai dat-o în bară, Erik. Shaylin dădu să îl mângâie pe Erik pe braț, dar, la jumătatea drumului, se răzgândi. Privirea ei poposi asupra mea și continuă: înainte să mă însemneze, am fost oarbă. Am fost oarbă încă din copilărie. În secunda în care m-a însemnat, am văzut din nou, și asta nu înseamnă că a dat-o în bară. E un lucru uimitor.

— Ah! Știam eu că am simțit un nou novice!

La auzul vocii lui Neferet am sărit cu toții ca electrocutați. Se grăbea spre noi, iar rochia ei lungă, din catifea verde, mătura pământul și o făcea să pară că plutește în loc să pășească (lucru cât se poate de înspăimântător).

— Bucuroasă de cunoștință, eu sunt Neferet, Marea ta Preoteasă. Se întoarse pentru o secundă spre Erik, și am putut vedea o fulgerare de dispreț în ochii ei. Profesore Night, nu ar fi trebuit să aduci copilul aici. Neferet își întinse brațul spre Shaylin și făcu un gest grațios de scuze în direcția ei. Tânără novice, Urmăritorul ar fi trebuit să îți dea instrucțiuni să vii în dormitorul fetelor, acolo unde urma să te întâlnești cu restul… Se întrerupse văzând, în cele din urmă, semnul lui Shaylin.

— Mda, am spus, incapabilă să îmi țin gura. Este roșie. Ceea ce înseamnă că este *exact* unde ar trebui să fie.

— Și eu sunt Marea ei Preoteasă, nu tu, termină Stevie Rae în locul meu.

— O! Ești… O, nu mă simt bine! Shaylin se uita lung la Neferet, când, ca din senin, pică din picioare. Erik o prinse înainte să dea cu capul de pământ, reușind să pară speriat și cutezător, în același timp. (Pe bune, e un actor excelent.)

— A trecut prin multe, zise Afrodita, făcând un pas înainte, până în fața lui Neferet. Trebuie să meargă acasă. La depou. Cu noi. Acum.

Mi-am ținut respirația când am văzut-o pe Neferet cum își mijește ochii și cum îl fulgeră cu privirea pe fiecare membru al lupului nostru. Toți vampirii sunt intuitivi, dar Neferet este mai mult decât atât. Poate citi gândurile celor mai mulți dintre novici – sau, cel puțin, le poate citi gândurile mai puțin profunde. M-am rugat repede în tăcere la Zeiță: „Te rog, fă ca fiecare dintre ei să se gândească la orice în afară de faptul că fata asta poate avea Vederea Adevărată – orice ar putea să însemne asta”.

Brusc, expresia suspicioasă a lui Neferet se schimbă. Începu să râdă. Realmente începu să râdă. Nu aveam idee cum de era posibil așa ceva, dar râsul ei era oribil și rău, și sarcastic. Cum putea oare un râs să fie atât de îngrozitor?

— Era oarbă. De aceea a fost însemnată cu roșu. Era eliminată. Pur și simplu nu trebuia să moară ca să iasă așa. Mă rog, cel puțin pe moment – nu a murit încă.

Kramisha stătea lângă mine, așa că i-am observat tremurul ușor de frică. Neferet sesiză și ea. Pretinsa Mare Preoteasă îi zâmbi Poetei Laureate.

— Ce e? Chiar credeai că doar conturul ăla roșu îți garantează Schimbarea? Își lăsă capul într-o parte, amintindu-mi de o reptilă. Da, pot să îți simt șocul și frica. Nu te-ai gândit la asta. Trupul tău încă mai poate respinge Schimbarea.

— Nu ai de unde să știi asta cu certitudine.

Stevie Rae se apropie de Kramisha.

— Nu? Neferet râse din nou răutăcios. Își îndreptă bărbia spre Shaylin, care zăcea în continuare leșinată în brațele lui Erik. Fata asta mi se pare ciudată. Își mută privirea spre Afrodita.

Am văzut-o pe Afrodita punându-și pumnii în șold, de parcă s-ar fi pregătit fizic pentru o lovitură.

— Cam la fel de ciudată ca tine, și tu nici măcar nu mai ești novice.

— Nu, nu mai sunt. Dar sunt fericită. Dar tu, Neferet?

În loc să răspundă, Neferet spuse:

— Luați-o cu voi pe noua novice. Ai dreptate dintr-un singur punct de vedere, Afrodita. Locul ei este alături de voi și de restul inadaptaților, nu aici. Pentru numele zeilor, ce-o să mai inventeze acum Nyx?

Și apoi, râzând, ne întoarse spatele disprețuitor și dispăru.

După ce m-am asigurat că nu ne mai poate auzi, am oftat din greu.

— Bună treabă că nu v-ați gândit la chestia cu Vederea Adevărată.

— Mă sperie, spuse Kramisha, cu o voce care părea de copil.

Stevie Rae își puse brațul în jurul Kramishei.

— E în regulă să-ți fie frică de ea. Asta o să ne facă să luptăm mai aprig împotriva ei.

— Sau să fugim mai repede, spuse Erik pe un ton sumbru.

— Unii dintre noi nu o să fugă, replică Stevie Rae.

— Ești sigură? întrebă Shaylin.

— Hei, te-ai întors printre noi? i se adresă Erik.

— De fapt, nu am plecat nicăieri. Hmm. Acum poți să mă lași jos. Te rog.

— O, bine. Da. Erik o lăsă jos cu grijă. Continuă să o țină cu mâna de braț, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu se clatină și că nu o să cadă, dar ea stătea pe picioarele ei și părea destul de țeapănă.

— Deci te-ai prefăcut că leșini. De ce? îi puse Afrodita întrebarea înainte să apuc eu să o fac.

— Ei bine, nu a fost greu. Shaylin se uită la Kramisha. Sunt de acord cu tine. Mă sperie. Apoi continuă: M-am prefăcut că leșin pentru că aveam de ales între asta și a o lua la fugă urlând. Se uită în ochii lui Erik. Da, sunt de acord și cu tine. Apoi ridică din umeri. Însă a spus că e Mare Preoteasă. Nu știu multe despre vampiri, dar știu că Marile Preotese sunt la conducere. Să fug urlând ca din gură de șarpe din fața uneia dintre ele, în prima mea zi, nu mi s-a părut o opțiune prea bună.

— Așa că te-ai hotărât să faci pe mortu' în păpușoi, spuse Stevie Rae.

— Să fac pe mortul unde?

— E un mod mai popular de a spune că te-ai prefăcut leșinată ca să te lase în pace Neferet, o lămuri Afrodita.

— Da, exact asta am făcut, admira Shaylin.

— Nu a fost un plan rău, recunoscu Stark. Nu e chiar de dorit să te întâlnești cu Neferet chiar în ziua în care ai fost însemnată.

— Ce ai văzut?

Întrebarea mea păru să îi ia pe toți prin surprindere, mai puțin pe Shaylin.

— Chiar înainte să orbesc, am fost la Nam Hi, prăvălia aceea vietnameză mare, de la intersecția străzilor Twenty-first și Garnett, cu mama. Aveau pești întregi de vânzare, în niște cuve imense cu gheață. M-am speriat atât de tare, încât îmi amintesc că singurul lucru pe care l-am putut face a fost să stau acolo și să mă uit fix la ochii lor lăptoși, morți și la burțile lor oribile, despicate.

— Neferet are culoarea burților despicate de pești morți? întrebă Stevie Rae.

— Nu. Culoarea lui Neferet este de ochi de pește mort. Este singura ei culoare.

— Nu poate fi de bine, spuse Kramisha.

— Ce nu poate fi de bine?

Darius puse întrebarea în timp ce se alătură grupului nostru, luând-o de mână pe Afrodita. Aceasta se rezemă de umărul lui și spuse:

— Darius, Războinic neîntrecut, ți-o prezint pe Shaylin, novice roșie proaspăt însemnată, care nu a murit ca să devină novice și care are Vederea Adevărată. Tocmai a „văzut-o" – Afrodita mimă în aer semnele citării – pe Neferet, și, din câte se pare, adevărata ei culoare este aceea a ochilor de pește mort.

Darius nu păru deloc surprins. O salută doar pe nou-venită cu un semn discret din cap și spuse:

— Mă bucur să te cunosc, Shaylin.

Reacția lui fie arăta că Războinicul se controla de minune, fie era o dovadă în plus că viețile noastre o luaseră cu totul razna.

— Trebuie să aflăm mai multe despre Vederea Adevărată, spuse Damien. Sunt informații de clasa a șasea și mai sus. Știi ceva despre asta? îl întrebă pe Darius.

— Nu prea multe. M-am concentrat mai ales pe cuțite, nu pe sociologia vampirilor, replică Darius.

— Ei bine, am afurisitul de manual pentru avansați, zise Afrodita. Văzându-ne pe toți că ne holbăm la ea, se încruntă. Ce-i? Eram în clasa a șasea înainte să se întâmple *asta*. Arătă către fruntea ei neînsemnată. Din păcate, a trebuit să revin la vechiul orar. Cum continuam cu toții să ne uităm lung la ea, își dădu ochii peste cap. O, ce naiba, am temă pentru acasă, asta e tot. Cartea e în extrem de neatractiva mea geantă Anahata Joy Katkin din autobuzul ăla de retardați.

— Afrodita, nu mai spune retardați! țipă Stevie Rae la ea. Pe

bune că ar mai trebui să mai consulți dicționarul, mai ales la litera R. Poate ai să afli că unii oameni se pot simți jigniți dacă folosești cuvântul care începe cu r.

Afrodita clipi de câteva ori, apoi își încreți fruntea.

— Un dicționar? Pe bune…

— Da, Afrodita. După cum am încercat să îți spun de un miliard de ori, folosirea cuvântului cu r este degradantă și de-a dreptul răutăcioasă.

Afrodita trase adânc aer în piept și se porni să declame:

— Ce ar fi dacă am avea un dicționar și pentru cuvântul care începe cu m – adică „muiere”, care se referă la *jumătate din lumea asta*? O, stai, nu. Să rămânem la litera r, dar să ajungem la cuvântul „rapandulă”, care nu doar că rănește sentimentele fiecărei mame din clasa de mijloc. Sau…

— Acum serios. Am făcut un pas între ele. Am înțeles. Putem să ne întoarcem la Shaylin și la problema Vederii Adevărate?

— Mda, mă rog, răspunse Afrodita, dându-și părul pe spate.

— Afrodita e răutăcioasă, Z, dar are dreptate, zise Erin.

M-am uitat urât la Shaunee, care încuviință din cap entuziasmată, dar nu interveni. Simțeam că avea să îmi explodeze capul.

— Ah, drace, am spus, dând enervată din mâini. Nu îmi aduc aminte ce ziceam înainte de chestia cu retardații.

— Informațiile despre Vederea Adevărată sunt în autobuz, opuse Rephaim, luându-ne pe toți prin surprindere. Zâmbi timid. Nu am înțeles mare lucru din restul conversației. Am înțeles și faptul că Afrodita e răutăcioasă, dar asta știam deja.

Lângă mine, l-am auzit pe Stark străduindu-se să transforme un hohot de râs într-un acces de tuse.

Am oftat.

— OK, să ne urcăm în autobuz și să ne întoarcem la depou. Afrodita și Damien, haideți să ne întâlnim în bucătărie cu manualul pentru avansați. Am făcut o pauză și m-am uitat lung la Stevie Rae, care continua să îl țină pe Rephaim de mână. Vrei să vii și tu cu noi după, ăăă, știi tu, ce răsare soarele?

— Z, nu trebuie să vă-nvârtiți așa în jurul subiectului. Da, Rephaim se va transforma în pasăre la răsăritul soarelui, și aș vrea să stau cu el până atunci.

Își ridică privirea către Rephaim, care îi zâmbi de parcă ar fi fost ziua lui de naștere și ea ar fi fost cine știe ce cadou uimitor

pe care tocmai îl primise.

— Serios? am auzit-o pe Shaylin întrebându-l pe Erik.

— Mda. E o poveste lungă, spuse Erik.

— Nu-i de mirare că are o culoare atât de ciudată, replică ea.

Ardeam de curiozitate să aflu culoarea lui Rephaim, dar știam că nu era momentul să o asaltez cu întrebări, așa că am continuat:

— Kramisha, vrei, te rog, să te gândești unde ar putea sta Shaylin?

— Eu nu împart camera cu nimeni, spuse Kramisha. Apoi se uită la Shaylin cu o privire care implora iertare. Scuze. Nu am vrut să te jignesc.

— Nu-i nimic. A trebuit să am mai mereu pe cineva în preajmă din clipa în care am orbit. Și eu aș prefera să stau singură.

Kramisha zâmbi.

— În regulă. Îmi plac femeile independente și am să te ajut să îți găsești o cameră.

— S-a făcut, spuse Shaylin.

— Ăăă. Erik își drese glasul pentru a ne atrage atenția. Părea nervos și neobișnuit de nesigur pe sine. Ce-ar fi dacă aș urmări autobuzul cu mașina, și Shaylin ar veni cu mine? Aș putea să o pun la curent pe drum cu unele lucruri, cum ar fi situația lui Rephaim și toată chestia cu novicii roșii.

— Sarcina urmăritorilor este doar de-a urmări și de a însemna, spuse Afrodita.

— Mda, și novicii ar trebui însemnați cu o semilună albastră, după care să se schimbe sau să moară, replică el.

— Cred că e în regulă dacă Erik ne urmează, spuse Stevie Rae, lucru care mă surprinse, pentru că știam că nu este chiar o admiratoare a lui. Ce zici, Z?

Am ridicat din umeri.

— N-am nimic împotrivă.

Erik încuviință ușor din cap și, împreună cu Shaylin, se îndreptă spre mașina aflată în parcare.

— Mergem și noi? întrebă Darius.

— Sigur, imediat ce ajunge aici și șoferul nostru mereu binedispus, am răspuns.

Darius zâmbi.

— Eu sunt ăla. I-am spus lui Christophe că mă ocup eu de-acum încolo de transportul de la depou la școală și invers.

Nu am mai rezistat și m-am uitat la Afrodita. Împietrise și făcuse ochii mari cât cepele.

— Hei, Afrodita se întâlnește cu un șofer de autobuz! spuse Shaunee.

Și Erin părea să aibă de făcut niște comentarii inteligente, dar Afrodita se apropie periculos de mult de gemene.

— Darius nu este șofer de autobuz. Este Războinic Fiu al lui Erebus. Vă *poate* omorî, dar, cum are onoare și este bun, mi o va face. Eu, pe de altă parte, nu am onoare și nu sunt Războinic. Eu *am* să vă omor sau, cel puțin, am să vă scarmăn așa de bine, că nu o să mai puteți merge la următoarele reduceri de la Miss Jackson.

Gemenele traseră aer în piept pregătindu-se de răspuns, dar am intervenit rapid:

— În regulă, să ne întoarcem cu toții la depou. Se pare că avem ceva de studiat.

Am înșfăcat-o pe Afrodita de braț și pur și simplu am târât-o la autobuz. Se smuci din mâna mea, dar, când am început să urc scările, am văzut-o urmându-mă. Apoi, o minge de blană portocalie mi se aruncă în brațe.

— Nala! am strigat, aproape scăpând-o pe jos din cauza surprizei. O, fetițo! Mi-a fost atât de dor de tine! Am mângâiat-o și am sărutat-o, și ne-a bușit râsul când a început să strănute și apoi să bodogănească cu glasul ei de bătrânică, mieunând chiar și în timp ce torcea ca un motoraș.

În timp ce eu o alintam pe Nala, se auzi un scrâșnet îngrozitor din adâncurile autobuzului, și, brusc, Afrodita mă îmbrânci strigând:

— Maleficent! Mami e aici!

Părea că plouă cu blană albă. Copiii din autobuz își fereau picioarele și brațele din calea celei mai urâte, mai imense și mai oribile pisici din univers, care tropăia pe culoarul dintre scaune, scuipând și miorlăind. Afrodita se aplecă, o luă în brațe și începu să îi spună cât de frumoasă, de minunată și de deșteaptă e.

— Pisica aia nu-i normală, spuse Kramisha, uitându-se cu coada ochiului peste umărul meu. Dar nici Afrodita nu-i normală, așa că probabil se completează de minune. Privirea ei se plimbă de la Maleficent la Nala, care continua să mă bodogăne încetișor. De fapt, majoritatea mâțelor ăstora nu sunt normale.

— Majoritatea? Mi-am ridicat privirea peste capul îmblănit al

Nalei, și, după cum bănuisem, minilimuzina galbenă era plină de novici roșii și de pisici. Când s-a întâmplat asta?

— Erau aici când am ajuns noi, zise Kramisha. Cum bine am spus, nu-s normali.

— Ăăă, OK. Presupun că asta înseamnă că depoul este cu adevărat noul nostru cămin, am zis, simțind pentru prima dată că acesta ar putea fi adevărul.

— Z, căminul este acolo unde ești tu, replică Stark, întinzând mâna către mine și scărpinând-o pe Nala pe creștet.

I-am zâmbit, și am simțit cum căldura îmi umple sufletul – într-o asemenea măsură încât să mă facă să uit de ochii de culoarea pietrei lunii și de faptul că oamenii din jurul meu continuau să moară…

Capitolul 10

Kalona

— Ce ai spus? tună Kalona în fața corbului, care se făcu mic de frică.

— Rephaim essste om acum, repetă Nisroc.

Fratele mai puțin evoluat, cel care scăpase de mânia creaturii ce își schimba forma, se mișcă neliniștit și se ascunse în spatele lui.

Kalona se plimba nervos prin luminiș, printre adăposturile de vânătoare. Mai era ceva timp până la răsărit, dar corbii, cei care se întorseseră după căutarea fraților lor din zona rurală din Oklahoma, erau deja înghesuiți în căsuțele din copaci, ascunzându-se, scăpând, furișându-se din calea unor ochi prea iscoditori. El stătuse acolo, privindu-l pe fiecare cum se întorcea, căutând ceva ce detesta să admită. Căutase ceva uman – un fiu cu care să vorbească, cu care să împărtășească gânduri, să facă planuri. Dar fusese întâmpinat doar de niște animale smiorcăite, lașe. „Rephaim era cel mai uman dintre toți”, se gândise Kalona pentru ceea ce părea a fi a mia oară, când Nisroc aterizase în luminiș cu un fiu în minus și cu vești incredibile despre un altul.

Kalona se întoarse spre Nisroc.

— Rephaim nu poate avea formă umană. Este imposibil! Este corb, la fel ca tine, la fel ca frații tăi.

— Zeița, sâsâi Nisroc. Ea l-a ssschimbat.

Kalona fu copleșit de un sentiment ciudat, dulce-amărui. Nyx îi schimbase fiul din animal în om – îi dăruise forma unui băiat.

Îi iertase pe Rephaim? Cum se putea una ca asta?

Aproape mut de uimire, nemuritorul bâigui:

— Ai vorbit cu Rephaim?

Nisroc își mișcă imensul cap de corb în sus și în jos.

— Da.

— Și chiar ți-a spus că este în serviciul lui Nyx?

— Da. Nisroc își plecă ușor capul în fața tatălui lui, dar ochii îi străluceau cu viclenie. Pentru tine a refuzat să ssspioneze.

Kalona îl fulgeră cu privirea și apoi se uită lung la corbul al cărui corp purta urmele bătăliei și care se retrăsese inofensiv. Își dădu dintr-odată seama că în loc de doi frați se afla doar unul.

— Unde e... Kalona fu nevoit să facă o pauză ca să-și aducă aminte care dintre fii lipsea. Maion? De ce nu s-a întors cu voi?

— Mort.

Nisroc rosti cuvântul simplu, fără niciun pic de emoție.

— Rephaim l-a omorât?

Vocea lui Kalona era la fel de rece ca inima lui.

— Nu. Creatura. L-a omorât, asssta a făcut.

— Ce creatură? Vorbește clar!

— Creatura Tsi Sgili.

— Un vampir?

— Nu. Întâi om, apoi taur.

Kalona tresări surprins.

— Ești sigur? Creatura s-a transformat într-un taur?

— Sssigur.

— Și Rephaim i s-a alăturat când v-au atacat?

— Nu.

— A luptat alături de voi împotriva lui?

— Nu. Nimic nu a făcut, spuse Nisroc.

Kalona își încleștă și își descleștă fălcile.

— Atunci, ce anume a oprit bestia?

— Cea Roșie.

— Deci ea și Neferet au participat la bătălie?

Kalona îl copleși cu întrebări, blestemându-se în gând că trimisese făpturi neînsemnate pentru a fi martori la ceea ce ar fi trebuit să vadă cu ochii lui.

— Nu. Nu a fost nicio bătălie. Am zburat.

— Cu toate astea, spui că taurul era creatura lui Neferet.

— Da.

— Atunci este adevărat. Neferet s-a oferit taurului alb. Kalona începu din nou să patruleze nervos. Nu are idee ce forțe aduce la viață. Taurul alb este Întunericul în cea mai pură și mai puternică formă a sa.

Undeva în adâncul lui Kalona se trezi ceva, ceva ce nu mai ieșise la suprafață de la căderea lui. Pentru un moment, scurt cât o bătaie de inimă, vechiul Războinic al Zeiței Nopții, nemuritorul înaripat care își apărase Zeița împotriva atacului Întunericului vreme de nenumărate secole, simți dorința bruscă de a se duce la Nyx, de a o avertiza, de a o proteja.

Kalona înlătură impulsul ridicol aproape la fel de rapid pe cât îl simțise. Începu din nou să se plimbe nervos. Gândind cu glas tare, spuse:

— Deci Neferet are un aliat care o leagă de taurul alb, dar probabil îl deghizează în altceva la Casa Nopții, căci altfel era imposibil să nu fi izbucnit până acum o mare bătălie.

— Da, creatura ei.

Kalona ignoră comentariile repetitive ale lui Nisroc și continuă să gândească cu glas tare.

— Rephaim a intrat în serviciul lui Nyx. Ea i-a dăruit formă umană.

Își încleștă din nou dinții. Se simțea trădat de două ori – de către fiul său și de către Zeiță. O rugase, de fapt o *implorase*, pe Nyx să îl ierte. Și care fusese răspunsul ei? „Dacă vei fi vreodată vrednic de iertare, atunci să mi-o ceri. Dar nu mai înainte.”

Amintirea trecerii sale prin Tărâmul de Dincolo și imaginea lunară a Zeiței îi provocară o durere teribilă în inimă. În loc să o simtă – să se gândească la ea, să acționeze –, Kalona deschise porțile în fața furiei care fierbea mereu mai jos de zăgazurile sufletului său. Pe măsură ce furia punea stăpânire pe el, spăla orice sentimente mai blânde, mai oneste.

— Fiul meu trebuie să învețe o lecție despre loialitate, zise Kalona.

— Loial sssunt! strigă Nisroc.

Kalona își răsfrânse batjocoritor buzele.

— Nu vorbesc despre tine. Vorbesc despre Rephaim.

— Sssă ssspioneze Rephaim nu va face, repetă Nisroc.

Kalona îl pălmui, și corbul se prăbuși lângă fratele lui.

— Rephaim a făcut mai mult decât să spioneze. A fost a doua

mea pereche de pumni, a doua pereche de ochi, aproape o extensie a mea. Din obișnuință, am cercetat cerul în căutarea lui. Descopăr că obișnuința nu poate fi învinsă prea ușor. Poate că și Rephaim descoperă același lucru. Nemuritorul înaripat se întoarse cu spatele la fiii lui și se uită către est, peste stâncile împădurite, către Tulsa, care încă dormea. Ar trebui să îl vizitez pe Rephaim. La urma urmelor, avem un dușman comun.

— Tsi Sgili? întrebă Nisroc, supus și docil.

— Exact. Tsi Sgili. Rephaim nu va vedea asta drept spionat atâta timp cât urmărim un scop comun – detronarea lui Neferet.

— Sssă conduci în locul ei? Ai sss-o faci?

Kalona își întoarse privirea de chihlimbar către fiul lui.

— Da. Aș conduce oricând. Acum ne odihnim. La apus, plec către Tulsa.

— Cu noi? întrebă corbul.

— Nu. Voi rămâneți aici. Continuați să îmi adunați fiii. Stați ascunși și așteptați.

— Așteptăm?

— Să vă chem eu. Când am să conduc, cei care îmi vor fi rămas loiali vor sta alături de mine. Iar aceia care nu o vor face vor fi distruși, indiferent cine ar fi. Înțelegi, Nisroc?

— Sssigur.

Rephaim

— Pielea ta este atât de moale.

Rephaim își trecu degetele de-a lungul liniei curbe pe care o descria spatele gol al lui Stevie Rae, minunându-se în fața bucuriei pe care i-o aducea faptul că putea să o țină în brațe și să-și lipească trupul – trupul lui, în totalitate uman – de trupul ei.

— Îmi place că mă crezi specială, spuse Stevie Rae, zâmbindu-i timid.

— *Ești* specială, replică el. Apoi, oftând, începu să se desfacă ușor din îmbrățișarea ei. Se apropie răsăritul. Trebuie să îmi iau zborul.

Stevie Rae se ridică în capul oaselor și trase pătura roasă care îi acoperea patul din surprinzător de drăguța cameră-tunel, pentru a-și acoperi sânii goi. Clipi și se uită la el cu ochii ei albaștri. Părul cârlionțat îi încadra chipul, făcând-o să arate ca o tânără fecioară inocentă. Rephaim își trase pe el jeanșii,

gândindu-se că ea era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Cuvintele ei îi sfâșiară inima.

— Nu vreau să pleci, Rephaim.

— Știi că nici eu nu vreau, dar nu am încotro.

— N-nu poți să rămâi aici? Cu mine? îl întrebă cu jumătate de gură.

El oftă și se așeză pe marginea patului pe care îl împărțiseră cu puțin timp în urmă. O luă de mână și își împreunară degetele.

— M-ai băga într-o colivie?

— Nu! Nu asta voiam să zic. Mă gândeam doar, ei bine, că ai putea încerca să rămâi aici o zi. Adică, ce-ar fi să ne ținem de mână, ca acum, până când va fi gata transformarea?

El îi zâmbi trist.

— Stevie Rae, un corb nu are mâini. Acestea, își lipi palmele de ale ei, vor deveni în curând gheare. În foarte scurtă vreme, voi fi o bestie. Nu te voi cunoaște.

— Bine, și dacă aș continua să te țin în brațe? Poate că nu ai mai fi speriat atunci. Poate doar te-ai culcuși lângă mine, ai sta aici și ai dormi și tu. Adică, trebuie să dormi și tu la un moment dat, nu?

Rephaim se gândi înainte să îi răspundă și, cu răbdare, încercă să explice inexplicabilul:

— Trebuie să dorm, dar, Stevie Rae, nu îmi aduc aminte nimic din momentele în care sunt corb. „Nimic, în afară de agonia transformării fizice și de bucuria aproape de nesuportat produsă de vântul pe care îl simt în aripi” – dar nu putea să îi spună lui Stevie Rae niciunul dintre aceste lucruri. Unul ar răni-o. Celălalt ar înspăimânta-o. Așa că, în locul adevărului adevărat, îi spuse o versiune care părea mai rezonabilă, mai ușor de acceptat. Un corb nu este un animal de companie. Este o pasăre sălbatică. Dacă m-aș speria și, în încercarea de a scăpa, te-aș răni cumva?

— Sau te-ai răni pe tine, spuse Stevie Rae serioasă. Înțeleg. Chiar înțeleg. Doar că nu prea îmi place.

— Nici mie nu-mi place, dar cred că tocmai asta a fost intenția lui Nyx. Plătesc pentru faptele mele din trecut. Îi luă în palme obrajii moi și frumoși și își lipi buzele de ale ei murmurând: Este un preț pe care îl plătesc oricând cu plăcere, fiindcă știu că există și o parte pozitivă – orele pe care le furăm împreună, atunci când sunt om.

— Nu le furăm! spuse cu sinceritate Stevie Rae. Nyx ți le-a

dăruit drept răsplată pentru alegerile corecte pe care le-ai făcut. Consecințele sunt de două tipuri, Rephaim. Pot fi și bune, și rele.

Cumva, asta îl făcu să își simtă inima mai ușoară și zâmbi, sărutând-o din nou.

— Am să țin minte asta.

— Vreau să-ți aduci aminte și de altceva. Ai făcut bine azi că nu le-ai întors spatele fraților tăi.

Își răsucea pe degete o buclă blondă, și el înțelese că nu-i era ușor să spună acest lucru. Deși venise momentul să iasă din tunel, pentru a ajunge deasupra, la cerul care îl aștepta, rămase lângă ea, ținând-o de mână în timp ce ea continuă:

— Îmi pare rău că fratele tău a fost omorât.

— Mulțumesc, spuse el încet, nesigur pe propria voce.

— Au venit la Casa Nopții pentru a te convinge să pleci cu ei, nu-i așa? întrebă ea.

— Nu chiar. Tata i-a trimis să mă găsească, dar nu și să mă ia.

Rephaim să opri pentru o clipă, căci nu știa cum să îi explice lui Stevie Rae. Nu vorbiseră niciodată despre frații lui când rămăseseră singuri – fuseseră prea dornici să se atingă, să fie aproape, să se iubească.

Stevie Rae îl strânse de mână.

— Mie poți să-mi spui. Am încredere în tine, Rephaim. Te rog, ai și tu încredere în mine.

— Am! exclamă el, nesuportând privirea îndurerată din ochii ei. Dar trebuie să înțelegi că, deși tata m-a dezmoștenit, acest lucru nu schimbă nimic aici. Își atinse pieptul, deasupra inimii. Voi fi mereu fiul lui. Voi merge pe calea Zeiței. Voi lupta pentru lumină și pentru ceea ce este drept. Te voi iubi. Mereu. Dar trebuie să înțelegi că, undeva, în adâncul meu, îl voi iubi și pe el. Asta am învățat din faptul că am devenit om.

— Rephaim, trebuie să îți spun ceva ce poate părea răutăcios, dar cred că trebuie să știi asta.

El încuviință din cap.

— Continuă! Spune-mi!

— Înainte de a fi însemnată, eram colegă la școală cu o fată pe nume Sallie. Mama ei i-a părăsit pe ea și pe tatăl ei când Sallie avea cam zece ani, pentru că era, de fapt, o stricată, care nu voia să își asume responsabilitatea creșterii unui copil. Când mama ei a plecat, Sallie a suferit foarte mult, chiar dacă tatăl ei și-a dat toată silința. Dar cel mai rău a fost că mama ei nu a

dispărut pur și simplu. Se întorcea din când în când și, după cum spunea mama, mai punea niște paie pe foc.

Se uită la ea nedumerit, așa că Stevie Rae îi explică:

— Scuze, am vrut să spun că mama ei se întorcea doar ca să-i dea viața peste cap – ca Sallie să aibă parte doar de drame în stupide și de chestii din astea, doar pentru că era ea egoistă, rea și dusă rău cu capul.

— Și ce s-a întâmplat cu Sallie? întrebă Rephaim.

— Când am fost însemnată și am părăsit școala, era și ea pe cale să devină la fel de dusă cu capul ca mama ei, pentru că nu avea curajul să-i spună maică-sii să stea departe de ea. Sallie voia în continuare ca mama ei să fie o persoană bună, să o iubească și să aibă grijă de ea, chiar dacă acest lucru nu era cu putință. Stevie Rae trase aer în piept și oftă adânc. Ceea ce încerc să-ți spun, și probabil că nu reușesc foarte bine, este că va trebui să decizi dacă vrei să fii la fel de tulburat ca tatăl tău sau dacă vrei, cu adevărat, să începi o viață nouă.

— Am ales deja o viață nouă, spuse el.

Stevie Rae se uită în ochii lui și clătină din cap cu tristețe.

— Nu din toată inima.

— Nu pot să-l trădez, Stevie Rae.

— Nici nu-ți cer asta. Tot ce te rog să faci este să nu îl lași să pună paie pe foc.

— A vrut să spionez pentru el. Pentru asta i-a trimis pe frații mei la mine. I-am spus lui Nisroc că nu fac asta.

Rephaim spuse aceste cuvinte repede, de parcă astfel ar fi putut scăpa de gustul lor amar.

Stevie Rae dădu aprobator din cap.

— Mda, vezi, paie puse pe foc.

— Înțeleg, deși nu este ușor să accept. Putem să nu mai vorbim despre el pentru o vreme? Toate astea sunt chestii noi pentru mine. Trebuie să îmi dau seama cum pot să-mi găsesc locul în lumea asta. Rephaim se uită în ochii blânzi ai lui Stevie Rae, dorind ca ea să înțeleagă. Am fost împreună cu tata vreme de sute de ani. Am nevoie de ceva timp ca să mă obișnuiesc să nu îi mai stau alături.

— E normal. Ce zici de asta: Am să le spun lui Zoey și găștii că frații tăi au venit aici pentru a te anunța că tatăl tău te va primi înapoi dacă recunoști că ai făcut o greșeală. Ai refuzat, așa că ei tocmai plecau când Dragon și tipul ăla, Aurox, te-au văzut. Ăsta

e adevărul, nu?

— Da. Dar cum rămâne cu partea în care tata îmi cere să spionez pentru el?

— Ei bine, pot băga mâna-n foc că toți cred că tatăl tău va încerca să te folosească împotriva noastră, dacă îi permiți. Nu îl lași să facă asta, așa că nu cred că mai contează dacă le-o spui explicit.

— Mulțumesc, Stevie Rae.

Ea zâmbi.

— Nicio problemă. După cum am mai spus, am încredere în tine.

O sărută din nou, dar, exact în acel moment, începu să simtă familiarul freamăt de la nivelul pielii, o senzație de parcă penele s-ar fi format și-ar fi crescut chiar în acel moment, îmboldindu-l pentru a se elibera.

— Trebuie să plec. Și, de data aceasta, nu mai zăbovi. O auzi cum încerca să se dea jos din pat cât mai repede, în spatele lui și, când se uită în urmă, ea își trăsese deja tricoul și își căuta jeanșii. Nu! spuse mai ferm decât intenționase, dar începuse deja să simtă durerea prin corp și știa că nu mai avea mult timp. Nu veni cu mine. Trebuie să te întâlnești cu Zoey.

— Dar pot să o fac după…

— Nu vreau să vezi cum mă transform într-o bestie!

— Nu-mi pasă de asta, zise ea, gata să izbucnească în lacrimi.

— Dar mie îmi pasă. Te rog. Nu mă urmări. Fără să mai scoată vreun cuvânt, dispăru dincolo de pătura care servea drept ușă camerei lui Stevie Rae. Până să ajungă la treptele scării metalice care duceau din tuneluri către subsol, Rephaim alerga deja. Trupul îi era leoarcă de transpirație și trebuia să strângă din dinți ca să nu urle din cauza durerii agonizante provocate de transformarea care începuse. Alergă prin subsol și deschise poarta exact în clipa când soarele se strecură deasupra orizontului, și, cu un strigăt care se preschimbă în țipăt de corb, corpul lui luă altă formă, și corbul negru, care nu avea habar de existența băiatului, se lansă în brațele seducătoare și nerăbdătoare ale cerului dimineții.

Stevie Rae

Stevie Rae nu îl urmări, dar termină să se îmbrace. Se șterse

la ochi înainte de a se îndrepta în direcția opusă celei în care o luase Rephaim, spre centrul tunelurilor din depou – mica fundătură pe care o transformaseră în bucătărie și în centru informatic. „Mountain Dew, se gândi în timp ce își înăbușea un căscat. Am nevoie de ceva cafeină și de zahăr.”

Ocoli colțul și le zâmbi somnoroasă lui Damien, lui Zoey, Afroditei și lui Darius. Cei patru stăteau în jurul unei mese pline de cărți, aflate în centrul bucătăriei.

— Sunt o grămadă de sucuri în frigiderul ăla, spuse Zoey, făcând un semn cu mâna către unul din cele două frigidere mari, alăturate.

— Nu numai cola?

— Ai și cola, ai și un suc verde și unul incolor. O, și ceva suc de portocale, pentru că Kramisha afirmă că e sănătos, zise Z.

— Ceea ce e o prostie, spuse Afrodita, înainte de a deschide o sticlă de apă. Alege apa. Orice altceva îngrașă. Ei bine, cu excepția sângelui. Făcu o pauză, și chipul ei frumos se schimonosi dezgustat. Nu știu câte calorii are și, din moment ce m-am „deznovicizat”, nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Stevie Rae deschise frigiderul și se uită șocată la interiorul burdușit.

— De unde au apărut toate chestiile astea?

Zoey oftă ușor.

— De la Kramisha. A spus că, în loc să se ducă la ora a treia, a făcut o „excursie” – Z făcu semnele citării în aer – în Utica Square, unde, din întâmplare, a dat peste niște tipi care lucrau în tura de noapte și așezau marfa pe rafturi la băcănia lui Petty.

Stevie Rae se uită la Z de după ușa frigiderului.

— Aha. I-a vrăjit ca un vampir roșu?

— În mod clar i-a vrăjit, spuse Damien. Tocmai de-aia au fost livrate toate alimentele astea aici. I-a convins chiar să aducă masa asta de la unul dintre standurile de degustat mâncare.

— Nu i-a mâncat, nu-i așa? întrebă Stevie Rae, încrucișându-și degetele la spate.

— Nu, dar nici nu i-a plătit, răspunse Afrodita. I-a făcut doar să acționeze după bunul ei plac și apoi să plece și să uite totul. Cred că o iau cu mine la New York data viitoare când apare o nouă colecție de haine.

— Nu, spuse Zoey. Nu. Apoi se uită la Stevie Rae. Te-ai trezit cu adevărat? Stark și toți novicii roșii, inclusiv domnișoara

Kramisha Fă-i-să-Acționeze-după-Bunul-Meu-Plac dorm neîntorși.

Stevie Rae luă un suc Mountain Dew și se trânti lângă ei la masă, căscând.

— Mda, cu greu. Aici jos este mai ușor să stai treaz în timpul zilei, dar, trebuie să vă spun, sunt al naibii de obosită. Stark a și adormit?

— Da. Z părea îngrijorată. A avut probleme cu somnul de când, ei bine, știi – de când s-a întors de pe Tărâmul de Dincolo. Așa că, dacă doarme, îl las în pace.

— O să mai dureze un pic, dar totul va reveni la normal, în curând, o încurajă Stevie Rae.

— Sper, zise Zoey și își mușcă buza.

— Dacă tot vorbim despre iubiți, al tău s-a transformat în pasăre? o întrebă Afrodita.

— Da. Stevie Rae se uită la ea cu ochii mijiți. Și nu vreau să discut despre asta.

— Dar trebuie să știm exact de ce au venit corbii astăzi la școală, interveni Darius, pe un ton politicos. Și, din moment ce Rephaim nu ne poate răspunde la întrebări, sperăm că o vei face tu.

— Credeam că întâlnirea asta este despre chestia aia cu Vederea Adevărată, zise Stevie Rae, simțind imediat nevoia să îl apere pe Rephaim.

— Este, dar este și o întâlnire în care să facem schimb de informații, spuse Damien. Cred că avem nevoie de așa ceva, nu?

Nu era chip să te certi cu Damien, mai ales dacă avea privirea aceea dulce, îngrijorată. Stevie Rae se uită în ochii lui.

— Da, cred că da. Așadar, pentru început, cum te simți?

Damien clipi de vreo câteva ori, de parcă ar fi fost surprins de întrebare, lucru care o făcu pe Stevie Rae să se simtă nasol. Uitase oare toată afurisita asta de lume că Damien își pierduse iubitul cu doar câteva zile în urmă?

— A fost mai bine că m-am dus la școală azi. Am simțit că fac un pas spre normalitate. Damien vorbea încet și cu grijă, de parcă ar fi trebuit să se gândească la fiecare cuvânt. Dar mi-a fost foarte dor de Jack. De fapt, și știu că asta o să pară o nebunie, mă aștept să îl văd ieșind de după fiecare colț.

— Nu e nici o nebunie, spuse Zoey. Și eu mă aștept să-l văd pe Heath. Este greu și, pur și simplu, complet greșit atunci când cineva moare prea devreme. Văzură cu toții expresiile diferite

care se perindau pe chipul lui Z, care adăugă: Și mama. Știu că sunt în Casa Nopții de anul trecut și că nici înainte de asta nu am fost foarte apropiate, dar este dificil să accept faptul că a murit. Așa că înțeleg ce vrei să spui.

— Și asta mă face să mă simt mai bine, replică Damien. Faptul că voi înțelegeți cum e să pierzi pe cineva de care ai fost apropiat. Îi zâmbi lui Stevie Rae. Deci răspunsul la întrebarea ta este că mă simt cât de bine aș putea să mă simt în asemenea circumstanțe.

— Bun. Următoarea întrebare! Sau mai bine să ne întoarcem la întrebarea inițială, zise Afrodita. Ce făceau băieții cu aripi în Casa Nopții?

— I-a trimis Kalona. Veniseră să îi spună lui Rephaim că tatăl lui este gata să îl primească înapoi de îndată ce recunoaște că a făcut o greșeală alegându-ne pe mine și pe Zeiță. Stevie Rae clătină din cap. Câteodată cred că acest Kalona e de-a dreptul prost.

— Ce vrei să spui? întrebă Z.

— La naiba, Rephaim e iubitul meu oficial de mai puțin de o lună. Ai crede că taică-su ar aștepta măcar prima noastră ceartă înainte de a spune: „Vezi, ți-am zis că ai făcut o greșeală”.

— Și care a fost, mai exact, răspunsul lui Rephaim? întrebă Darius.

— Ei bine, care crezi că a fost? Doamne, Dumnezeule, e încă aici. Stevie Rae simți că se înfurie. Le-a spus să îi transmită lui Kalona că el nu a greșit și că nu se întoarce. Punct. Sfârșit.

— Da, dar așa e? întrebă Afrodita.

— Așa e ce? replică ea.

— Acesta e oare sfârșitul? Nu are Kalona de gând să insiste, să încerce să îl facă pe Rephaim să vadă lumina sau, mă rog, ce-o vrea el să vadă?

— Și ce dacă încearcă? Rephaim nu mai face parte din echipa lui. Nu a mai făcut parte de ceva vreme.

— Asta spui tu.

— Asta spune el! Stevie Rae simți că era pe cale să explodeze. Asta spune și tatăl lui. Asta spun și frații lui. Asta spune până și Nyx! Afurisita de Zeiță însăși și-a făcut apariția și l-a iertat. Ce naiba trebuie să mai facă Rephaim pentru a vă dovedi și vouă că s-a schimbat?

— Hei, nimeni nu spune că Rephaim trebuie să demonstreze

ceva, zise Zoey, aruncându-i Afroditei o privire de tipul *nu ne ajuți deloc*. Dar trebuie să știm ce se petrece cu Kalona și cu corbii.

— Z, nu se petrece nimic cu ei. Mă rog, cu excepția faptului ca Rephaim suferă cu adevărat că afurisitul ăla de taur l-a omorât pe unul dintre ei. Pe bune, frații lui nu făceau altceva decât să stea de vorbă cu el. Și-a făcut apariția Dragon, evident supărat, dar asta o înțelegem cu toții, din cauza Anastasiei. Cu toate astea, corbii doar s-au apărat. Despre Aurox ar trebui să ne punem întrebări.

— Mda, doar că nu putem avea parte de răspunsurile lui Aurox – așa că trebuie să ne mulțumim cu ale lui Rephaim, replică Afrodita.

— V-am spus răspunsurile lui.

Chiar dacă se simțea slăbită și obosită, pentru că trecuse de mult ora răsăritului, Stevie Rae începu să primească automat forță dinspre pământ. Nu e vorba că ar fi rănit-o cu adevărat pe Afrodita, dar tipa avea evident nevoie de o scatoalcă sănătoasă.

— Hei, ai început să strălucești în nuanțe de verde, spuse Z.

— Ei bine, sunt ofticată! Stevie Rae îl văzu pe Darius apropiindu-se de Afrodita, lucru care o supără. Știi ceva, Darius, trebuie să te controlezi. Suntem cu toții în aceeași tabără, dar asta nu înseamnă că nu ne putem supăra unul pe altul, din când în când.

— Cred că înțelegem cu toții asta. Nu-i așa, Darius? spuse Damien pe cel mai calm și mai liniștitor ton.

— Da, desigur, răspunse Darius.

Afrodita pufni.

— Deci, în concluzie, Rephaim l-a refuzat pe Kalona, iar corbii lui au fost simpli mesageri, zise Z. Așa-i?

— Cât se poate de adevărat, spuse Stevie Rae.

— OK, să trecem acum la problema cu Vederea Adevărată. Zoey se uită spre Damien. Vrei să ne faci un rezumat al informațiilor pe care le-ai aflat?

— Da, dar nu e mare lucru. Există doar o referință scurtă în manualul pentru avansați. În esență, e un lucru rar, care nu s-a mai întâmplat de multă vreme. Cam de mai mult de două sute de ani. Este frustrant, pentru că nu există o documentație prea vastă despre asta, dar, din ceea ce am descoperit, se pare că un novice sau un vampir dăruit cu Vedere Adevărată – și, apropo,

de obicei este vorba despre vampiri – are capacitatea de a vedea adevărul despre oameni.

— Un dar neînsemnat și foarte util, observă Afrodita.

— Așa ai fi tentat să crezi, dar problema este că „văzul” este la fel de exact ca persoana care are acest dar, zise Damien.

— Adică? întrebă Zoey nedumerită.

— Ei bine, iată cum stau lucrurile: Shaylin trebuie să se priceapă să își folosească darul. Trebuie să înțeleagă ce vede și să interpreteze exact, spuse Damien.

— Și dacă nu o face înseamnă că vede doar o îngrămădeală de culori? întrebă Zoey.

— Mai rău, zise Damien. Pentru că Vederea Adevărată nu se reduce niciodată doar la o grămadă de culori. Știm cu toții că ea vede în sufletul persoanei. Clătină din cap. În manual erau fragmente despre cum poate fi Vederea Adevărată greșit înțeleasă și folosită. Poate fi rău, foarte rău.

— Și nu există un ghid de utilizare sau reguli, sau interdicții? întrebă Z.

— Nimic. Este diferit pentru fiecare individ care posedă Vederea, zise Damien.

— Deci nu facem altceva decât să bâjbâim, spuse Stevie Rae, simțindu-se total copleșită. Din nou.

— Cred că asta depinde în totalitate de felul lui Shaylin de a fi, răspunse Damien.

— S-a împrietenit cu Erik, ceea ce nu e un semn bun, spuse Afrodita.

— Hei, unii dintre noi, care s-au împrietenit cu Erik, s-au dovedit a fi de treabă, spuse Zoey. Și, în plus, o fată care îl poate vedea exact așa cum este poate fi foarte bună pentru el.

Afrodita pufni.

— Dacă poate traduce corect ceea ce vede – sau cum ai vrea să-i spui chestiei ăsteia.

— Vreau să cred că poate, spuse Damien.

— Da, și eu, zise Stevie Rae, dar se gândea, de fapt, la Rephaim și la Kalona.

„Te rog, Nyx, fă-l pe Rephaim să fie în stare să vadă adevărul.” Și trimise către cer o rugăciune înflăcărată, deși tăcută, apoi ridică ochii și întâlni privirea prietenei ei celei mai bune.

— Și eu vreau să cred asta, spuse Zoey încet, de parcă ar fi

putut citi gândurile lui Stevie Rae.

— Ei bine, și eu vreau să cred că, atunci când am să ies din camera asta și am să o iau pe hol, voi fi transportată instantaneu într-un apartament de la Ritz-Carlton, pe insula Grand Cayman. Înțeleg că restul aveți probleme cu soarele, dar mie mi-ar prinde bine ceva distracție și puțină plajă. Afrodita făcu o pauză și îi zâmbi sexy lui Darius. Am eu grijă de partea cu plaja, dacă te ocupi tu de distracție.

Stevie Rae se ridică și căscă.

— Bine, înainte să începeți să vorbiți deocheat cu toții, eu am să mă duc la culcare. Ne vedem cu toții la amurg.

— Câh, școală, nu Ritz. De două ori câh, de fapt, spuse Afrodita. Zeiță, mă bucur că mâine e vineri. Ridică dintr-o sprânceană blondă și se uită la Zoey. Îți promit că am să fac cumpărături serioase și am să mă ocup de reamenajare în weekendul ăsta. Bătălia cu răul – cu Întunericul sau cu ce-o mai fi – o să trebuiască să mai aștepte.

— Hei, dacă tot veni vorba despre camere, știe cineva unde a cazat-o Erik pe Shaylin? întrebă Stevie Rae printre două căscături.

— În camera lui Elizabeth, cea fără nume de familie, zise Damien.

— Cam ciudat, comentă Stevie Rae.

— Nu e ca și cum l-ar folosi, zise Afrodita.

— Mă duc la culcare, spuse Z. Noapte bună.

Toată lumea îi ură noapte bună, dar Stevie Rae o urmări cum se îndrepta încet către vechea cameră a lui Dallas, pe care o luaseră ea și Stark. Mergea cu pași înceți și cu umerii căzuți, de parcă s-ar fi chinuit să ducă o greutate mult prea mare.

Stevie Rae oftă. Știa exact cum se simțea Z.

Capitolul 11

Lenobia

Lenobia adulmecă aerul. Amestecat cu mirosul de rumeguș, de piele, de nutreț dulceag și de cal mai era ceva – ceva ce semăna cu mirosul de fum și care îi era vag cunoscut. O perie pentru ultima dată cu peria moale pe Mujaji – iapa ei favorită, un cal negru și solid, de tracțiune – și, lăsându-se ghidată de miros,

ieși din boxă. O luă pe holul lung și larg, de-a lungul căruia se înșirau numeroase boxe încăpătoare. Nasul o conduse exact acolo unde se așteptase să o conducă – în marea boxă a mânjilor, aflată aproape de camera harnașamentelor. Mișcându-se încet, Lenobia își spuse că, de fapt, nu căuta să se furișeze. Se asigura doar că nu îi speria iapa.

Travis era cu spatele la ea. Cowboy-ul stătea în mijlocul boxei. Ținea într-o mână un șomoiog de ierburi uscate care fumega. Cu cealaltă mână împrăștia fumul deschis la culoare în jurul și deasupra lui. Bonnie, marea lui iapă Percheron, stătea în fața lui, moțăind cu un picior ridicat. Dădu ușor dintr-o ureche când el se apropie de ea și trecu ierburile fumegânde de-a lungul trupului ei imens. Merse de la Bonnie la culcușul pe care și-l făcuse în colțul îndepărtat al boxei, aplicându-i același tratament cu fum pe care îl aplicase și iepei, și lui însuși. Lenobia se ascunse abia când el se întoarse să plece de lângă culcuș. Analizând ceea ce văzuse, Lenobia merse către ușa laterală a grajdului, se așeză pe o bancă, respirând adânc în nemișcarea nopții răcoroase, și încercă să își facă ordine în gânduri.

Cowboy-ul dăduse foc la salvie. De fapt, Lenobia era destul de sigură că, după miros, era vorba despre salvie albă. „Excelentă pentru purificarea unui spațiu” Dar de ce ar face asta un cowboy din Oklahoma?

Comportament uman? Ce știa ea despre asta? Avusese doar contacte sporadice cu ei în ultimii… Lenobia căzu pe gânduri, învârtind inelul subțire din aur, cu smarald în formă de inimă, pe inelarul mâinii stângi. Știa exact cât timp trecuse de când se aflase în preajma unui om, mai ales a unui bărbat – două sute douăzeci și trei de ani.

Lenobia se uită la inelar. Nu era prea multă lumină. Zorii abia începuseră să schimbe cerul din negru în albastru-cenușiu, și aproape că putea vedea verdele pur al smaraldului. În această lumină, frumusețea lui era iluzorie, umbroasă – la fel ca amintirea chipurilor din trecutul ei.

Lenobiei nu îi plăcea să se gândească la acele chipuri. Învățase cu mult timp în urmă să trăiască aici și acum. Prezentul era, oricum, o provocare. Se uită spre răsărit și își miji ochii în lumina care devenea tot mai puternică.

— Și azi e o zi destul de fericită. Cai și fericire. Cai și fericire.

Lenobia repetă cuvintele care îi fuseseră crez în viață timp de mai mult de două sute de ani. Cai și fericire…

— Și pentru mine cele două lucruri merg doar împreună.

Chiar în timp ce creierul Lenobiei procesa faptul că vorbise cowboy-ul și că nu era vorba de o amenințare teribilă, corpul ei se întoarse și se ghemui în poziție defensivă – și se auzi și țipătul de luptă al iepei din interiorul grajdului.

— Ooo, ușurel, spuse Travis, ridicându-și mâinile pentru a-i arăta că sunt goale, după care făcu un pas înapoi. Nu am vrut să…

Lenobia îl ignoră, își plecă ușor capul, trase adânc aer în piept și zise:

— Nu e niciun pericol. Sunt bine. Dormi, frumoasa mea. Apoi își ridică privirea, și ochii ei cenușii îl fulgerară pe bărbat. Să ții minte: nu te furișa niciodată în spatele meu. Niciodată.

— Da, doamnă. Mi-am învățat lecția, deși nu am intenționat să mă furișez. Nu m-am gândit că o să fie vreun vampir pe aici, la ora asta din zi.

— Nu luăm foc de la razele soarelui. E un mit.

Lenobia se întrebă dacă el ar trebui să știe că, de fapt, vampirii și novicii roșii fix asta pățeau, dar răspunsul lui o făcu să își piardă șirul gândurilor.

— Da, doamnă. Știu. Și mai știu și că lumina soarelui este neplăcută pentru dumneavoastră, de aceea am crezut că am să fiu singur dacă aș ieși aici și aș… ei bine, fuma asta – Travis făcu o pauză și scoase un trabuc subțire din buzunarul din față al jachetei lui de piele cu franjuri – singur și aș privi răsăritul. Nici nu v-am văzut stând acolo până când nu ați vorbit.

Zâmbetul lui era fermecător și îi încălzea privirea, dând ochilor lui o sclipire care îi transforma din căprui obișnuit într-o nuanță mai deschisă – ceva ce Lenobia nu observase până atunci. Văzându-i, simți cum stomacul i se strânge ghem. Își feri rapid privirea și se strădui să se concentreze pentru a-i înțelege vorbele.

— Cuvintele tale despre cai și fericire m-au făcut să vorbesc fără să mă gândesc prea mult. Data viitoare am să-mi dreg glasul sau am să tușesc, sau am să fac altceva înainte.

Simțindu-se straniu de tulburată, Lenobia îi puse prima întrebare care îi veni în minte:

— Cum se face că știi atâtea lucruri despre vampiri? Ai avut

vreun prieten vampir?

Zâmbetul i se lărgi.

— Nu, nimic de genul ăsta. Știu câteva lucruri pentru că mamei îi plăceați.

— Eu? Mama ta mă cunoaște?

El clătină din cap.

— Nu, doamnă. Nu mă referem la dumneata. Mă referem la vampiri în general. Vedeți, mama a avut o prietenă care a fost însemnată în copilărie. Au păstrat legătura; își scriau scrisori – multe scrisori. Și au continuat să își scrie până în ziua în care mama a murit.

— Îmi pare rău pentru mama ta, spuse Lenobia, simțindu-se stingheră.

Oamenii trăiau atât de puțin. Puteau să moară atât de ușor. Era ciudat că aproape uitase lucrul ăsta. Aproape.

— Mulțumesc. A avut cancer. S-a stins repede. Au trecut deja cinci ani. Travis se uită spre soarele care răsărea. Momentul ei preferat al zilei era răsăritul. Atunci îmi place să-mi amintesc de ea.

— Și pentru mine e momentul preferat, se surprinse Lenobia vorbind.

— E o coincidență frumoasă, zise Travis, întorcându-și privirea spre ea și zâmbind. Doamnă, pot să vă pun o întrebare?

— Da, cred că da, spuse Lenobia, prinsă cu garda jos mai mult de zâmbetul lui decât de întrebare.

— Iapa v-a chemat când v-am speriat.

— Nu m-ai speriat. M-ai surprins. E o mare diferență între cele două.

— S-ar putea să aveți dreptate aici. Dar, după cum spuneam, iapa v-a chemat. Apoi ați vorbit, și s-a liniștit, deși nu se poate să vă fi auzit tocmai de aici.

— Asta nu e o întrebare, spuse Lenobia sec.

El ridică din sprâncene.

— Sunteți o doamnă deșteaptă. Știți la ce mă gândesc.

— Vrei să știi dacă Mujaji îmi poate auzi gândurile.

— Da, zise Travis, studiind-o și încuviințând încet din cap.

— Nu sunt obișnuită să vorbesc cu oamenii despre darurile date de Zeița noastră.

— Nyx, spuse Travis. Când Lenobia se uită lung la el, ridică din umeri și continuă: Este numele Zeiței voastre, nu-i așa?

— Da.

— Și Nyx are ceva împotrivă dacă vorbiți cu oamenii despre ea?

Lenobia îl studie cu atenție. Nu părea să fie altceva decât o curiozitate sinceră.

— Și care ar fi răspunsul mamei tale la această întrebare?

— Ar spune că Willow i-a scris multe despre Nyx și că Zeița nu a părut prea supărată. Evident, eu și Willow nu ne scriem și nu am mai auzit de ea de când a venit la înmormântarea mamei, dar atunci părea destul de sănătoasă și clar nu fusese trasă de urechi de Zeiță.

— Willow?

— A făcut parte din generația anilor 1960. Numele mamei de botez era Rain. Primesc un răspuns sau nu?

— Am să-ți răspund dacă îmi răspunzi și tu, în schimb, la o întrebare.

— S-a făcut, spuse el.

— Darul pe care l-am primit de la Nyx este afinitatea față de cai. Nu le pot citi, propriu-zis, gândurile, exact așa cum nici ei nu le pot citi pe ale mele, dar îmi transmit imagini și emoții, mai ales caii de care mă simt foarte legată, cum e iapa mea, Mujaji.

— Și ați primit chestii din astea, imagini și altele de genul asta, de la Bonnie despre mine?

Lenobia se forță să nu zâmbească văzându-i nerăbdarea.

— Da. Te iubește destul de mult. Ai avut mare grijă de ea. Are o minte interesantă, iapa ta Percheron.

— Așa e – cu toate astea, e așa încăpățânată uneori.

Lenobia zâmbi.

— Dar niciodată răutăcioasă, nici măcar atunci când uită că are aproape o tonă și e cât pe ce să calce peste oameni.

— Ei bine, doamnă, cred că Bonnie va călca și peste vampiri, dacă i se oferă măcar jumătate de ocazie.

— Am să țin minte asta, zise ea. Și acum întrebarea mea: De ceai dat foc la ierburi?

— Oh, ai văzut? Ei bine, doamnă, tatăl meu este în parte Muscogee, trib pe care probabil îl știi mai bine sub numele de indieni Creek. Am luat o parte din obiceiurile lui – afumatul unui loc nou este unul dintre ele. Se opri și pufni în râs. Și eu care mă gândeam că ai să mă întrebi de ce am acceptat slujba asta.

— Răspunsul ăsta l-am primit deja de la Bonnie.

Se bucură să îl vadă făcând ochii mari de surpriză.

— Ai spus că nu poți auzi gândurile cailor.

— Am mai aflat de la Bonnie că ai tot călătorit, fără pauză, de ceva timp. Asta îmi spune că noi suntem doar următorul popas din călătoria vieții tale.

— Și îi convine situația? Vreau să zic, nu are de suferit, nu-i așa?

Un pic din căldura cowboy-ului i se strecură în vene și îi pulsă în corp.

— Iapa ta e bine. E fericită câtă vreme este cu tine.

El își dădu pălăria pe ceafă și se scărpină pe frunte.

— Ei bine, mă simt ușurat. Mi-a fost greu să mă așez de la moartea mamei. Ferma, pur și simplu, nu mai e aceeași fără…

Nu departe de ei, liniștea dimineții fu spartă de zgomot de motoare și de strigăte.

— Ei, ce naiba?

— Nu am idee, dar am să aflu. Lenobia se ridică și o porni cu pași mari către sursa haosului. Observă că Travis mergea alături de ea. Se uită lung la el. Când te-a intervievat Neferet, s-a întâmplat cumva să menționeze că în Casa Nopții au avut loc de curând niște lucruri destul de grave?

— Nu, doamnă, spuse el.

— Ei bine, s-ar putea să vrei să te mai gândești dacă accepți slujba asta. Dacă ești în căutarea liniștii, locul ăsta nu este pentru tine.

— Nu, doamnă, repetă el. Nu am fugit niciodată de o luptă. Nici nu le caut cu tot dinadinsul, dar, când mă găsesc, nu fug de ele.

— Păcat că voi, cowboy-ii, nu mai purtați arme, mormăi ea.

Travis se lovi ușor peste buzunar și zâmbi sumbru.

— Unii dintre noi mai poartă, doamnă. Oklahoma are bunul-simț de a mai permite acest lucru.

Ochii ei se măriră un pic de uimire.

— Sunt bucuroasă să aud asta. Un mic sfat: dacă are aripi ca de pasăre, dar ochi roșii care par de om, pregătește-te să-l împuști.

— Nu glumiți, nu-i așa?

— Nu.

Urmară împreună zgomotul, înconjurând campusul care se lumina, și se apropiară de terenul central al școlii. Când

ajunseră pe frumoasa peluză centrală, încetiniră amândoi și apoi se opriră. Lenobia clătină din cap.

— Nu-mi vine a crede.

— Nu vreți să-i împușc, nu-i așa?

Ea se încruntă.

— Nu încă, nu.

Apoi o luă spre caravana de camioane, mașinării și echipamente de întreținere a peluzei și spre un grup de bărbați și i se alătură unei femei-vampir cu ochii încețoșați, cu părul încâlcit, abia ridicată din pat, care părea extrem de furioasă care se certa cu toți cei de față.

— Ești surd sau prost? Am zis că nu vă atingeți de pământul meu și, mai ales, să nu vă atingeți de pământul meu la ora asta ridicolă din zi, când profesorii și elevii încearcă să doarmă.

— Gaea, ce se întâmplă aici?

Lenobia o apucă de braț, pentru că părea gata să se arunce la amărâtul acela de individ dezorientat, care ținea în mână un clipboard și care avusese ideea nefericită de a face un pas în față, dezvăluindu-și calitatea de conducător al grupului. Se uita la Gaea cu un amestec de oroare și de uimire – lucru pe care Lenobia putea să-l înțeleagă. Gaea era înaltă, suplă și neobișnuit de atrăgătoare, chiar și pentru un vampir. Ar fi putut fi un model de foarte mare succes, dacă nu s-ar fi mulțumit ca, în schimb, să aibă grijă de pământ.

— *Bărbații* ăștia! Gaea abia reuși să rostească acest cuvânt, de parcă ar fi avut un gust neplăcut. Cum au apărut, au și început să-mi atace pământul.

— Uite ce e, domniță, după cum v-am mai zis, am fost angajați ieri să furnizăm servicii de îngrijire a peluzei la Casa Nopții. Nu am atacat nimic– tundeam iarba.

Lenobia își stăpâni un strigăt de frustrare. În schimb, îl întrebă pe bărbat:

— Și cine v-a angajat?

Acesta se uită în jos, în clipboard.

— Numele pe care mi l-a dat șeful este Neferet. Dumneavoastră sunteți?

Lenobia clătină din cap.

— Nu, dar este numele Marii noastre Preotese. Se întoarse spre cea care avea grijă de pământ. Gaea, nu ai fost anunțată că Neferet are de gând să angajeze oameni care să lucreze la

Casa Nopții?

— Ba asta am fost anunțată. Dar nu mi s-a spus că oamenii vor uzurpa poziția *mea*.

„Bineînțeles că nu ai fost anunțată, se gândi cu amărăciune Lenobia, Neferet nu a vrut să ne putem pregăti pentru ceea ce are de gând să facă, și tu ești la fel de grijulie cu iarba, arbuștii și florile tale cum sunt eu cu caii mei, lucru de care extrem de manipulatoarea noastră Mare Preoteasă este foarte conștientă.” Lenobia clătină din cap, enervată de faptul că Neferet le dăduse șah-mat.

— Nu, Gaea, explică ea cu cel mai rezonabil ton cu putință. Nu îți este uzurpată poziția. Ești ajutată.

Lenobia văzu în ochii femeii lupta care se dădea în sufletul ei. Evident că și ea, la fel ca Lenobia, nu dorea deloc ajutorul oamenilor, dar nerespectarea unui edict dat de Marea Preoteasă și aprobat de înaltul Consiliu al Vampirilor ar fi putut crea disensiuni în școală.

Iar vechiul adevăr al vampirilor era că nu trebuiau să arate în fața oamenilor că există disensiuni între ei.

— Da, bine, văd asta.

Lenobia se relaxă puțin când văzu că Gaea alesese să urmeze vechiul adevăr al vampirilor în defavoarea mândriei și a puterii.

— Am fost pur și simplu prinsă pe picior greșit. Mulțumesc, Lenobia, că m-ai ajutat să văd problema mai clar. Apoi se întoarse către bietul bărbat și către muncitorii care își frângeau mâinile nervoși în spatele lui. Gaea zâmbi, și Lenobia urmări cum chipurile bărbaților se relaxară și ochii li se măriră uimiți în timp ce forța completă a frumuseții ei îi lovea din plin. Îmi cer scuze pentru confuzia inițială. Se pare că a fost o greșeală de comunicare. Haideți să discutăm exact în ce va consta munca voastră și cum ar fi mai bine…

Lenobia se retrase pe nesimțite, în timp ce Gaea se lansă într-o explicație detaliată despre sincronizare, tunderea ierbii și fazele lunii. Travis își potrivi din nou pasul cu al ei.

Își drese grasul.

Fără să se uite la el, Lenobia spuse:

— Dă-i drumul! Spune ce ai de spus.

— Ei bine, doamnă, mi se pare că sunt cam multe confuzii în ceea ce privește locurile de muncă în școala asta.

— Și mie mi se pare la fel, zise Lenobia.

— Șefa dumitale nu pare să fie…

— Neferet *nu* este șefa mea, îl întrerupse Lenobia.

— În regulă. Reformulez. Se pare că șefa *mea* a făcut o groază de angajări fără să le spună despre ce e vorba și oamenilor care sunt cei mai afectați de aceste angajări. Așa că, mă întreb, are chestia asta ceva de-a face cu perioada grea despre care mi-ați vorbit înainte?

— Este posibil, spuse Lenobia. Ajunseseră deja la poarta principală care ducea către grajduri. Se opri și se întoarse cu fața către Travis. Ar trebui să te obișnuiești să nu mai fi luat prin surprindere de confuzie și de haos. Putem avea parte de amândouă pe aici.

— Dar nu o să primesc detalii. Am dreptate?

— Ai, spuse Lenobia.

Travis își împinse pălăria spre ceafă.

— Ce-ați zice dacă ați mai dezvolta subiectul păsărilor ălora cu ochi roșii?

— Corbii, replică Lenobia. Așa li se spune. Caii nu îi plac, lor mi le plac caii. Au provocat probleme pe aici, în ultima vreme.

— Ce sunt? întrebă Travis.

Lenobia oftă.

— Nu sunt nici oameni, nici păsări, nici vampiri.

— Ei bine, doamnă, se pare că nu sunt buni. Să trag dacă se apropie de cai?

— Trage dacă îi atacă pe cai. Lenobia îi întâlni privirea și nu își feri ochii. Regula mea generală este: „Mai întâi protejează caii, întrebările mai târziu”.

— O regulă bună, admise Travis.

— Așa cred și eu. Lenobia își întoarse capul în direcția grajdurilor. Ai tot ce-ți trebuie acolo?

— Da, doamnă. Nici eu, nici Bonnie nu avem nevoie de mare lucru. Se opri, apoi adăugă: Să-mi schimb programul de somn, ca să coincidă cu al dumitale?

— Ei bine, voi dori să îți schimbi programul de somn, dar pentru a coincide cu programul întregii școli, nu doar cu al meu, spuse Lenobia repede, întrebându-se de ce cuvintele lui o făcuseră să se simtă jenată. Și ai să fii surprins de cât de repede se va adapta Bonnie cu schimbarea dintre zi și noapte.

— Și eu, și Bonnie am avut parte de destule drumeții nocturne.

— Bun, atunci sunteți deja un pic pregătiți pentru schimbare. Urmă un moment de stânjeneală, când amândoi stătură pur și simplu pe loc, după care Lenobia spuse: A, apartamentul meu e acolo, sus. Arătă către cel de al doilea etaj înalt, de deasupra grajdului. Restul profesorilor stau acolo. Lenobia își întoarse bărbia către clădirea principală a campusului. Prefer să fiu mai aproape de cai.

— Se pare că suntem amândoi pe aceeași lungime de undă, cel puțin într-o privință.

Ea ridică din sprâncene, într-o întrebare tăcută.

Travis zâmbi.

— Preferăm caii.

Îi deschise ușa.

Lenobia intră în grajd și merseră unul lângă altul până când ajunseră la scara care ducea la nivelul superior.

— Presupun că o să ne vedem din nou la apus, zise ea.

Travis o salută ridicându-și pălăria.

— Da, doamnă. Noapte bună.

— Noapte bună, spuse Lenobia și apoi urcă grăbită scara, simțindu-i privirea urmărind-o multă vreme după ce dispăru din fața lui.

Capitolul 12

Aurox

Aurox își urmări Preoteasa din clădirea profesorilor, în lumina crepusculară. Deși era iarnă, iar lumina era lipsită de căldură, și, ca să spunem adevărul, și de intensitate, se chirci, de parcă ar fi durut-o ceva. O privi cum își trage și mai mult pe cap gluga pelerinei sale verzi, astfel încât să-i acopere cu totul fața.

— Raze de soare! Rostite de Neferet, cuvintele păreau a defini ceva oribil. Am să-i fac să plătească pentru că m-au obligat să parcurg drumul ăsta în lumina soarelui. Se uită urât la el, înainte de a-și pune niște ochelari de soare închiși la culoare, cu lentile tip oglindă. De fapt, tu ai să-i faci să plătească în locul meu.

— Da, Preoteasă, spuse el automat.

Cu un aer de stăpână, se îndreptă spre mașina neagră, mare, pe care o comandase pentru a-l învăța să conducă, și se opri în fața portierei, așteptând ca el să o deschidă, ceea ce el făcu

imediat. Aurox observă că, până și în timpul zilei, Neferet arunca o umbră supranatural de întunecată. „Întunericul merge mereu alături de ea”, se gândi el.

După ce vehiculul porni, ea apăsă un buton din oglinda retrovizoare și se auzi o voce:

— Da, Neferet, unde să te ducă OnStar azi?

— Liceul Will Rogers, Tulsa, Oklahoma, spuse ea, răspunzând vocii, apoi îi ordonă lui: Urmează-le indicațiile întocmai.

— Da, Preoteasă – asta era tot ce i se cerea să spună.

•

Din momentul în care parcase în față, Aurox găsise că edificiul din cărămidă și din piatră deschisă la culoare era plăcut vederii. O urmă pe Neferet înăuntru, intrând în primul dintre holurile sale largi și strălucitoare, și fu luat prin surprindere de senzația pe care i-o dădea acel loc. Era, cumva, ca și cum clădirea avea conștiință. Avea ceva ce semăna cu înțelepciunea și cu puterea de a asculta, lucru pe care Aurox îl găsi surprinzător de liniștitor.

Dar cum se putea așa ceva? Cum ar fi putut o clădire să îl facă să simtă ceva?

Se întâlniră doar cu un paznic mai în vârstă. Acesta se apropiase de Aurox și de Neferet, mergând încet și șchiopătat, mai mult curios și politicos decât precaut.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, școala are o zonă subterană? Un subsol sau un sistem de tuneluri? întrebă Neferet, dându-și jos gluga și scoțându-și ochelarii de soare.

Gardianul făcu ochii mari în fața frumuseții ei, apoi își fixă privirea pe tatuajul ei de culoarea safirului.

— Avem niște tuneluri vechi la subsol, dar nu au mai fost folosite din vremea adăposturilor antiaeriene. Adică, în afară de momentele în care au servit drept ascunzătoare pentru tornadele ocazionale. De ce…

— Cum se ajunge la ele? i-o tăie scurt Neferet.

— Îmi pare rău, îmi trebuie permisiunea celor de la administrativ pentru orice…

— Nu va fi nevoie. De data aceasta, își însoți cuvintele cu un zâmbet seducător. Pur și simplu, adun informații istorice despre clădirea școlii. Tunelurile sunt accesibile în continuare, nu-i așa?

Bărbatul părea la fel de uimit de întrebarea ei pe cât era de fermecat de zâmbetul ei.

— O, da. Este ușor de ajuns la ele. Trebuie doar să mergeți pe holul principal, până după bibliotecă. Făcu un gest către dreapta lor. Sunt niște scări pe colț, la intersecția cu celălalt hol. Coborâți un etaj. Accesul se face printr-o cameră de muzică veche, pe la jumătatea drumului prin următorul hol, pe dreapta. Am chiar aici cheia universală. Nu cred că va fi nicio problemă dacă vă las să aruncați o privire. Nu e ca și cum ar avea loc cursuri în momentul acesta sau…

— Imobilizează-l, dar nu-l omorî, ordonă Neferet. A, și dă-mi cheia aia.

Aurox îl lovi destul de tare cât să-l facă să-și piardă cunoștința. Nu credea că bătrânul era mort, dar nu era nici sigur. Nu avea timp să verifice. Îi dădu lui Neferet cheile zornăitoare, și aceasta începu să alerge în direcția pe care i-o indicase imprudent bărbatul. Se opri când ajunse la încăperea mare din stânga lor și se uită în geamurile ușilor închise. Aurox făcu același lucru. Era o cameră elegantă. Lustre mari, decorative, atârnau deasupra meselor și a rafturilor cu cărți.

Era ciudat că Aurox percepea un sentiment de așteptare din interiorul ei.

— Biblioteca, spuse ea. Toată arhitectura asta Art Déco este irosită pentru niște adolescenți. Neferet respinse frumusețea și măreția clădirii. Făcu un semn cu capul spre holul care se vedea în fața lor. Acesta este drumul corect.

Aproape reticent, Aurox o urmă.

— Asta este o școală la fel cum e Casa Nopții?

Aurox trebuia să rostească cu glas tare unele dintre întrebările care nu îi dădeau pace.

Neferet nici măcar nu se uită la el.

— Este o școală pentru oameni – o școală publică. *Nu* e precum Casa Nopții. Se înfioră ușor. Pot, practic, să văd hormonii și testosteronul. De ce întrebi?

— Sunt doar curios, zise el.

Atunci se uită la el, pentru o clipă.

— Să nu fii.

— Da, Preoteasă, spuse el încet.

Își croiră drum mai departe, prin clădirea cufundată în tăcere, iar holul deveni din ce în ce mai întunecat. Umbrele din jurul lui Neferet se tulburară în momentul în care ea se opri în fața unei uși cu note muzicale pictate pe ea.

— Aici e, spuse ea și deschise ușa, pășind într-o încăpere mizeră, care mirosea a praf și a stătut.

La stânga era o cameră plină de stative de metal și de scaune. În fața lor, o zonă aglomerată ducea spre și mai mult întuneric. Neferet ezită și scoase un sunet de frustrare.

— Mă plictisește căutatul.

Neferet ridică mâna dreaptă, apăsă cu unghia ascuțită a degetului mijlociu în palmă, făcându-și o rană care începu să sângereze.

Către cei roșii, vă poruncesc să-mi arătați drumul;
sângele meu vă va fi plată cu duiumul.

Fascinat, Aurox privi cum întunericul era descătușat din umbrele de sub și din jurul lui Neferet, precum și din colțurile camerei. Vițe neliniștite se târau către ea. I se împleteau în jurul corpului, i se târau pe piele spre sângele care îi băltea în palmă. Întunericul se hrănea prin acel loc, făcând-o pe Neferet să tremure și să geamă de parcă ar fi durut-o, cu toate că Preoteasa nu își strânse palma. Nici nu făcu vreun pas înapoi.

Îl făcea pe Aurox să *simtă*. O parte din el era emoționată, pentru că simțea că se apropia o bătălie și aștepta nerăbdător furia și forța pe care aceasta avea să le aducă. Dar o altă parte din el simțea repulsie. Întunericul pulsa în jurul lui Neferet, răuvoitor, lipicios și periculos. Aurox își cântărea sentimentele contradictorii, când Neferet se scutură de tentaculele ca de caracatiță și își linse rănile ca să i se închidă.

Nu vă veți mai adăpa.
Drumul îmi veți arăta.

Versurile cântate ale vrăjii lui Neferet se învolburară cu putere pe lângă Aurox, care se cutremură în timp ce întunericul se strecură și dispăru, lăsând în urma lui o dâră subțire, ca o panglică, mai neagră decât o noapte cu lună nouă.

— Vino, spuse Neferet.

Aurox făcu întocmai cum i se poruncise.

Urmară panglica pe holul aparent părăsit, care începu să coboare din ce în ce mai mult, ca un tunel. În cele din urmă, ajunseră într-un spațiu mai larg, care se termina cu o fundătură.

Aici Neferet se opri.

Aurox le simți mirosul înainte să îi vadă. Parfumul lor era infam, putred, murdar. „Moarte, se gândi. Mirosul morții.”

— Inacceptabil, mormăi Neferet furioasă. Cu totul inacceptabil.

Intră în camera subterană, merse către perete și apăsă pe un întrerupător. Un singur bec golaș aruncă o lumină galbenă, bolnăvicioasă.

Aurox își zise că arăta ca un cuib.

Saltelele erau stivuite unele peste altele. Corpurile erau ghemuite unul în altul, sub pături. Unii erau dezbrăcați. Alții erau îmbrăcați. Era greu de văzut unde se termina unul și unde începea altul. Un cap se ridică. Tatuajele vampirului erau roșii și semănau remarcabil de bine cu tentaculele Întunericului care îi conduseseră la el. Privirea îi era crudă. Vocea furioasă.

— Kurtis, ocupă-te de oricine ar fi cei care ne deranjează.

O movilă de mari dimensiuni se mișcă leneș și o frunte lată și groasă apăru din celălalt colț al cuibului. Acesta avea o semilună roșie pe frunte – era novice.

— Abia dacă s-a luminat. Electrocutează-i sau altceva și…

— Și ce? Vocea lui Neferet era rece ca gheața. Kurtis, erai prost și cu ifose înainte de a muri. Acum ești prost, ai ifose și puți. Neferet se uită la Aurox. Lipește-l de perete!

Aurox porni să îndeplinească porunca, dar fără grabă, dându-i novicelui timp ca să simtă frica. Aurox se hrănea cu această frică și, în timp ce trupul i se transforma, metamorfozându-se, devenind altceva, ceva mult mai puternic, frica novicelui se schimba, se transforma, devenea o teroare delicioasă. Cu un răget, Aurox ridică băiatul din cuibul lui și îl izbi de perete. Se auzi o pocnitură îngrozitoare, și băiatul nu se mai mișcă.

— Ua! Ua! Stai puțin. Neferet! Nu am știut că ești tu.

Vampirul roșu se ridică, fără cămașă, cu mâinile întinse, cu fața către Preoteasă.

Aurox îi simțea frica. Era plăcut.

Făcu un pas către vampir. Copitele lui bocăniră pe podeaua rece din ciment.

— Oprește-te deocamdată, Aurox, îi porunci Neferet. Îi întoarse spatele și se concentră asupra vampirului și asupra cuibului său. Chiar credeai că ai să te poți ascunde de mine, Dallas?

— Nu mă ascundeam de tine! Nu știam ce să fac – unde să te găsesc.

— Nu mă minți. Glasul lui Neferet deveni mai dulce, și, în acea dulceață, Aurox simți un pericol negru, fără sfârșit. Să nu mă minți niciodată.

— Bine, bine. Scuze, zise vampirul grăbit. Presupun că, pur și simplu, nu m-am gândit.

Cuibul de novici se agitase, trezindu-se, în timp ce vampirul lor și Neferet vorbeau, și acum Aurox le putea vedea chipurile, cu ochii măriți de groază, uitându-se când la Neferet, când la el.

Își dorea așa de mult să strivească acele chipuri sub copite…

O tuse ca un horcăit se auzi din cuib.

Neferet rânji.

— Câți sunteți aici?

— După depou, când Zoey și cretinii ei s-au luptat cu noi, au mai rămas zece lângă mine. Se uită lung la Kurtis. Și el.

— Nu e mort. Încă, sublinie Neferet. Așadar, sunt unsprezece novici și un vampir. Câți dintre novicii tăi au început să tușească?

Dallas ridică din umeri.

— Doi, poate trei.

— Sunt prea mulți. Trebuie să stea în preajma vampirilor, altfel vor muri. Din nou, adăugă ea cu un zâmbet crud.

Dinspre cuibul novicilor, Aurox fu lovit de un nou val de frică. Scrâșni din dinți, luptându-se cu tentația de a se hrăni cu teama lor.

— Ai să ni te alături? Așa cum ai mai făcut-o?

— Nu. Mi-am schimbat planurile. Este momentul să mi te alături tu. Să vă alăturați cu toții.

— Vrei să spui în Casa Nopții? Este imposibil. Nu mai suntem ce eram și nu vrem să…

— Ceea ce *vreți* voi nu mă privește dacă nu vă supuneți mie. Și, dacă nu vă supuneți, veți muri.

Vampirul păru că se îndreaptă de spate. Furia lui ardea mai cu forță, la fel ca becul stingher din tavan.

— Nu am să mor. M-am Schimbat deja. Poate unii dintre ei da, făcu un semn către novicii care se ghemuiseră toți în jurul picioarelor lui, dar aș spune că e vorba despre supraviețuirea celui mai puternic.

— Nu ești la fel de deștept pe cât îmi aminteam, Dallas. Așa

că lasă-mă să vorbesc mai pe șleau, astfel încât să înțelegi și tu: dacă tu și novicii tăi nu vă supuneți, *tu* vei fi primul care va muri. Creatura mea te va ucide. Acum. Sau oricând îi voi da poruncă. Alege.

Lumina becului slăbi în intensitate.

— Aleg să mă supun ție, zise Dallas.

— Înțeleaptă alegere. Vreau să vă aranjați și să vă întoarceți în Casa Nopții la timp pentru cursurile din noaptea asta.

— Dar cum…

— Folosiți dușurile de la școală ca să scăpați de putoare. Furați haine. Haine curate. Sau cumpărați-le. La șapte jumătate, chiar înainte de începerea orelor, un autobuz al Casei Nopții vă va aștepta în josul străzii, la intrarea de est a Universității din Tulsa. Vă veți urca în el. Vă veți relua cursurile. Veți dormi în Casa Nopții. Neferet făcu o pauză, dând din mână cu dispreț. Am să acopăr ferestrele sau am să deschid un subsol – sau ceva de genul ăsta. Dar veți locui în Casa Nopții.

— Și cum ne vom potoli foamea?

— Cu grijă. Și ce nu veți putea potoli cu grijă, veți ține sub control, cel puțin până când lumea se va schimba și va putea vă accepte nevoile.

— Nu înțeleg! De ce ne vrei acolo?

— Rephaim, corbul pe care nu ai reușit să îl omori în niciuna dintre încercările tale, a primit în dar forma umană în timpul nopții și s-a împrietenit cu Stevie Rae. Are permisiunea să participe la cursurile din Casa Nopții, împreună cu Afrodita și cu ceilalți novici roșii – novicii roșii ai lui Stevie Rae.

— Și se presupune că ar trebui să mă duc la școală cu el? Și cu ea? Împreună?

Becul sclipi din nou mai puternic.

— Îi urăști, nu-i așa?

— Da.

— Bun. Tocmai de aceea te vreau acolo – vă vreau pe toți acolo.

— Pentru că îi urâm?

— Nu, din cauza a ceea ce va provoca ura voastră, controlată de mine, spuse ea.

— Și ce anume va provoca? întrebă el.

Neferet zâmbi.

— Haos.

•

Plecară la scurtă vreme după ce Neferet îl instrui pe vampirul pe nume Dallas în legătură cu modalitățile în care acesta putea sau nu să provoace haos. Din câte se părea, scopul lui semăna foarte mult cu scopul pentru care fusese creat Aurox – Neferet comanda și controla violența acestuia și se asigura că îi era supus. Nu trebuia să ucidă – încă. Și mereu, mereu, exista intenția ascunsă de a sădi vrajbă, neînțelegere și ură.

Aurox înțelegea. Aurox se supunea.

Când Neferet îi porunci să controleze bestia din el, el se supuse și o urmă afară din cuibul putred, apoi de-a lungul coridoarelor reci și curate ale școlii.

La ușa din față, paznicul cel bătrân zăcea în locul unde îl lăsase Aurox.

— Trăiește? întrebă Neferet.

Aurox îl atinse.

— Da.

Neferet oftă.

— Presupun că așa e mai bine, deși există un mic inconvenient. Va trebui să te întorci la subsol și să-i spui lui Dallas că vreau să șteargă memoria bătrânului. Spune-i să-i sădească ideea că a fost rănit în timp ce școala era jefuită. Se lovi ușor cu degetele de bărbie, gândindu-se, și se uită de-a lungul holului, la vitrinele din sticlă care adăposteau diverse exponate și către biblioteca de dincolo de ele, cu rândurile ei ordonate de cărți și cu corpurile de iluminat strălucitoare și minunat decorate. Nu, am o idee mai amuzantă. Spune-i lui Dallas să îl facă pe om să creadă că a fost rănit în timp ce școala era vandalizată. Apoi, când te întorci, vreau să spargi vitrinele și să distrugi biblioteca. Fă-o repede. Am să aștept afară. Și nu îmi place să fiu lăsată să aștept.

— Da, Preoteasă, zise el.

— După cum am mai spus, arhitectura asta e irosită pe niște adolescenți umani…

Izbucni în râs și părăsi clădirea.

Aurox refăcu în grabă drumul înapoi, către vizuina subterană. De îndată ce îl zări, vampirul se ridică și veni în fața lui, așezându-se între Aurox și haita de novici. Brațul soios al vampirului roșu se ridică pentru a se odihni pe o cutie de metal fixată în peretele de ciment. Aurox simți energia care bubuia

acolo, fierbea, așteptând să își îndeplinească menirea.

— Ce vrei? întrebă Dallas.

— Neferet m-a trimis cu o nouă poruncă pentru tine.

Dallas își luă mâna de pe cutia metalică.

— Ce vrea de la mine?

— Aproape de intrare paznicul școlii zace inconștient. Preoteasa nu vrea ca el să își aducă aminte de prezența noastră aici. În schimb, acesta va trebui să creadă că a fost atacat de vandali.

— Mda, bine. Mă rog, spuse Dallas, apoi, înainte ca Aurox a plece, întrebă: Hei, tu ce naiba mai ești?

Întrebarea îl prinse pe Aurox nepregătit. Răspunsul lui veni automat.

— Sunt la porunca lui Neferet.

— Da, dar ce ești? întrebă o novice brunetă, care se uita la el din spatele lui Dallas. Te-am văzut. Te-ai transformat în ceva cu coarne și copite. Ești un fel de demon?

— Nu. Nu sunt demon. Sunt la porunca lui Neferet.

Apoi Aurox le întoarse spatele, lăsându-i în urmă, însă nu putea să lase în urmă și cuvintele lor. Acestea îl însoțiră pe hol. „E un monstru, șopteau ei. Ceva nu e în regulă.”

Folosi un pupitru din lemn și oțel pentru a sparge și a distruge comorile de pe holul curat și spațios. Sparse corpurile de iluminat bogat decorate care atârnau în camera plină de cărți, în timp ce făcea asta, Aurox se hrănea cu frica și cu furia care zăceau în trupul lui. Când acele emoții se epuizară, canaliză frica pe care vampirul cel roșu și novicii lui o obțineau de la bătrân, în timp ce novicele pe care el îl rănise îi bea sângele, iar ceilalți îl priveau râzând. Când aceștia terminară cu paznicul și îi șterseră memoria, Aurox folosi urmele dezgustului pe care li-l stârnesc novicilor pentru a se alimenta cu forța de care avea nevoie, până când și această emoție dispăru. Apoi dezgropă singurele sentimente care îi mai rămăseseră și pe care și le revendicase. Așa că se lăsă scăldat în singurătatea, în tristețea și-n vina lui Zoey și termină de vandalizat școala, după care, metamorfozându-se la loc în băiat, părăsi cu pași grei distrugerile pe care le provocase și se asigură că Neferet nu era lăsată să aștepte.

Capitolul 13

Stark

Visul lui Stark începuse bine. Se făcea că era pe o plajă superbă, cu nisip alb în jur și cu marea albastră și limpede în fața lui. Soarele nu îl ardea deloc. De fapt, era exact ca înainte de a fi însemnat, când soarele îi mângâiase fața și umerii. Trăgea cu arcul într-o țintă mare și rotundă, care absorbea în mod magic săgețile și le făcea să reapară pe nisip, lângă el, astfel încât să poată să tragă, să tragă și să tot tragă.

Exact atunci se gândi ce minunat ar fi fost visul dacă ar fi apărut și Zoey pe plajă, în bikini.

Sau, poate, dacă ar fi fost o plajă din Europa, și Zoey ar fi apărut topless. Ei, asta ar fi fost chiar mai bine.

Și apoi, așa cum se întâmplă adesea în vise, scena se schimbă, Zoey era dintr-odată cu el, doar că nu erau pe plajă.

Ea era acolo, ghemuită în brațele lui, caldă și moale și mirosind cu adevărat bine.

— Hei, spuse ea, zâmbindu-i. Te-ai trezit și soarele nu a apus încă.

— Da. Îi zâmbi și el. Hai să-ți arăt cât de treaz sunt. O sărută și îi simți dulceața. Corpul ei se potrivea perfect cu al lui. O auzi cum scoase acel mic geamăt șoptit, pe care îl scotea de fiecare dată când se simțea cu adevărat bine.

Dar, exact în momentul în care începea să îi placă și mai mult visul, Zoey se trase la o parte din brațele lui. Se uită la ea întrebător, gândindu-se că poate avea să fie un vis ireal de minunat și că ea avea să facă un mic striptease doar pentru el. Apoi îi văzu expresia de pe chip. Ochii ei mari erau plini de groază.

— Oprește-i! strigă ea. Stark! Paznicule! Ajută-mă!

Se întindea spre el, în timp ce tentacule negre ca niște șerpi o trăgeau departe.

Stark sări în picioare, și Sabia Paznicului îi apăru în mână. Alergă spre ea, sări peste trupul ei căzut la pământ și ateriză exact în mijlocul tentaculelor Întunericului. Fluturând Sabia Paznicului, le tăie iar și iar, dar, acolo unde tăia una, alte două creșteau și îi luau locul, și amândouă se lipeau de trupul lui Zoey.

— Stark! O, Zeiță! Ajută-mă!

— Încerc! Zoey, fac tot posibilul! Dar nu se putea lupta cu Întunericul. Zoey era deja prinsă cu totul, într-un soi de cocon din care avea să se înfrupte un păianjen uriaș, dar era conștientă și îl striga să vină să o salveze.

Stark se luptă și se tot luptă, dar nu putea face nimic, și, în timp ce Întunericul o răpea de lângă el, o văzu pe Neferet, păpușarul care trăgea de sforile negre și lipicioase. Stătea dincolo de raza de acțiune a sabiei sale și râdea, în timp ce strângea firele în jurul lui Zoey, până când dragostea lui, regina lui, era strangulată, ucisă și apoi înghițită de dușmanul ei.

În visul lui, Stark rămase acolo, plângând în hohote și pierdut fără Zoey a lui. În minte auzea o voce puternică și clară: „Asta se va întâmpla dacă Zoey Redbird nu se dezice public de Neferet. Trebuie să o înfrunte pe Tsi Sgili și să pună capăt pretextului că ar exista un armistițiu între ele”.

Stark, în continuare șocat și distrus de dispariția din vis a reginei sale, percepu doar cuvintele, nu și vocea. Nu se gândi de unde venea mesajul – ci reținu doar avertismentul.

Trase adânc aer în piept și se trezi cu Zoey întreagă, caldă și abandonată în brațele lui, iar ea îi zâmbi spunându-i:

— Hei, te-ai trezit și soarele nu a apus încă.

Un fior teribil, de rău augur, îi trecu prin tot corpul. Fusese mai mult decât un vis – știa asta. Ceea ce însemna că avertismentul era mai mult decât o sumă de vorbe-n vânt – era o profeție. Stark o luă în brațe pe Zoey și o strânse cu putere la pieptul lui.

— Spune-mi că ești bine. Spune-mi că totul e în regulă.

— Am să-ți spun dacă nu mă mai sufoci, replică ea și tuși.

Își slăbi strânsoarea unuia din brațe, în timp ce cu celălalt o mângâia pe spate și se uită peste umărul ei, asigurându-se că nu există vreun tentacul – că nu rămăseseră urme ale visului său.

— Stark, hei, oprește-te. Îl apucă de mână și se uită fix în ochii lui. Ce naiba se întâmplă?

— Un vis foarte urât. De proporții apocaliptice. Și apoi m-am trezit, și tu ai zis exact aceleași cuvinte pe care mi le-ai spus în vis, exact înainte ca Întunericul să pună mâna pe tine.

— În primul rând, câh, Întunericul să pună mâna pe mine, dezgustător. Cum s-a întâmplat?

— Nu vrei să știi, spuse el.

— Ba da, evident că vreau. Poate fi un vis profetic – și, dacă e așa, trebuie să știu ce să evit.

— Da, și eu mă gândeam tot la asta. De fapt, încercam să nu mă gândesc la asta, dar ai dreptate. Se lăsă pe spate și își trecu mâna prin păr, străduindu-se să își alunge somnul și presentimentele. Poate fi profetic, și ar putea fi util să știi. Întunericul a pus mâna pe tine, așa cum Shelob a pus mâna pe Frodo, doar că mai rău, spuse el.

Stark o văzu pe Zoey pălind.

— La ce frică mi-e mie de păianjeni, nu știu ce altceva ar putea fi mai rău în visul tău.

— Pune-o pe Neferet în rolul păianjenului, iar, ca pânză, Întunericul.

— OK, bine, ai dreptate. Este mai rău. Îi zâmbi cât putea ea de curajos. Dar m-ai salvat, nu-i așa?

Nu spuse nimic. Nu putea.

— Alo, Paznic mare și forțos! Tu. M-ai. Salvat. Corect?

— Nu, recunoscu el. Am încercat, dar Întunericul pe care îl controla Neferet era peste puterile mele.

— Ei bine, la naiba, spuse Zoey. Nu-mi place deloc când se întâmplă asta. Apoi clătină din cap și adăugă hotărâtă: Hei, nu s-a întâmplat *în realitate*. Deocamdată, cel puțin, e doar un coșmar.

— Prea multe lucruri afurisite care păreau posibile doar în vise au devenit realitate, zise el sumbru. Și mai era ceva. Cineva îmi spunea că tot ceea ce am visat se va întâmpla în realitate dacă nu începi să îi ții piept lui Neferet.

Zoey se încruntă.

— Hei, dar o înfrunt pe Neferet! Cu fiecare afurisită de ocazie. Și ce vrei să spui cu acel „cineva”? Era Nyx? A vorbit Zeița cu tine?

Stark încercă să își amintească vocea din vis, dar, deși oroarea era încă proaspătă, detaliile începuseră deja să se piardă în subconștient.

— Nu-mi pot aminti exact, dar nu cred că era vocea lui Nyx – sau, cel puțin, nu am recunoscut-o ca fiind vocea ei.

— Cred că ai fi știut dacă ar fi fost Zeița. În plus, cum am spus, eu o înfrunt pe Neferet, așa că nu știu la ce se referea vocea din visul tău.

— De fapt, în acest moment ești într-un fel de armistițiu cu ea, spuse Stark încet.

— Cred că asta depinde de definiția pe care o dai armistițiului. Dacă înseamnă nu-pot-să-o-dau-pe-Neferet-afară-din-Casa-Nopții-pentru-că-Înaltul-Consiliu-a-iertat-o, atunci da, suntem în stare de armistițiu.

— Hei! O atinse pe obraz. Nu am vrut să te supăr. Visul ăsta m-a speriat, atâta tot.

Ea se cuibări în brațele lui, și Stark simți că tensiunea din corpul ei începea să dispară.

— Nu m-ai supărat. Doar că m-ai luat prin surprindere. Am crezut că avem amândoi aceeași părere în ceea ce o privește pe Neferet.

— Avem. O strânse în brațe. Știm că Neferet e malefică și nebună și mai știm și că noi, toți cei care suntem de partea lui Nyx, trebuie să fim atenți la ce mama naibii are de gând să facă în continuare.

Zoey se înfioră și își îngropă fața în umărul lui.

— Mă face să vreau să fug înapoi pe Skye.

— Mă face să vreau să te duc înapoi pe Skye. Ezită dacă să mai adauge ceva sau nu, dar ceva din adâncul lui nu îl lăsă să tacă. Visul, Z. Întunericul te-a luat, și eu nu am putut să te salvez. Cred că a fost un avertisment; cred cu tărie asta. Și din toată treaba asta nu pot înțelege decât că trebuie să îi ții în continuare piept lui Neferet.

— Așa am să fac, spuse ea, lăsându-și capul pe spate ca să se uite la el. Pari obosit, și te-ai trezit devreme.

Îi zâmbi poznaș.

— M-am trezit ca să putem petrece o vreme singuri, înainte să fim nevoiți să plecăm, și poate par obosit, dar nu sunt *chiar așa* obosit.

Își trecu palma pe sub tricoul mare și lălâu pe care îl purta ea și o gâdilă cu o mângâiere ușoară pe coaste. Zoey chicoti. Prinse râsul dulce și fericit cu buzele și îl transformă într-un sărut lung și pasional. Și apoi mâna lui nu o mai gâdilă și aproape toate temerile pe care i le provocase visul dispărură, în timp ce o iubea… aproape toate temerile…

— Ah, la naiba, am mormăit în timp ce Darius trăgea autobuzul pe aleea lungă care se desfășura sinuoasă în spatele Casei Nopții și conducea către parcare.

Abia ajunseserăm în campus, că i-am văzut pe Neferet, pe Dragon și pe alți cinci Războinici Fii ai lui Erebus stând acolo, de parcă ar fi fost un comitet ciudat de întâmpinare a vampirilor.

— Încetinește, i-am spus lui Darius. Trebuie să ne pregătim.

— Mda, nu arată prea bine, observă Kramisha.

— Uau, nu v-ar veni a crede dacă ați vedea ce de culori. Shaylin se uita cu gura căscată pe fereastră, la grupul de profesori. Câh, și iat-o și pe Doamna-Ochi-de-Pește-Mort, scârbos!

— Doamna-Ochi-de-Pește-Mort – îmi place, spuse Afrodita. I se potrivește.

— Doamna-Ochi-de-Pește-Mort este superintuitivă, le-am reamintit tuturor, deși vorbeam în mod special cu Shaylin.

— Și am hotărât cu toții că este mai bine dacă nu știe prea multe despre darul lui Shaylin, zise Stevie Rae, venind din spatele autobuzului, de pe locul pe care îl împărțea cu Rephaim. Z, vrei să invoci spiritul și să-l rogi să protejeze gândurile lui Shaylin, cel puțin până trecem de Neferet?

— Mda, am spus. Pare o idee bună. Am tras adânc aer în piept și am șoptit: Spirit, vino la mine. Am simțit că aerul de deasupra pielii mele se tulbură din cauza puterii elementului. Protejeaz-o pe Shaylin. Apără-i gândurile!

— Uuuh! Shaylin chicoti simțind elementul revărsându-se asupra ei. E așa mișto, și tu ești supermovulie când faci asta.

— Mulțam, cred, am zis. Puștoaica era, în mod evident, ciudată, dar părea destul de drăguță. M-am uitat în spate, la restul ocupanților autobuzului, alegându-le pe gemene și pe Damien. Și voi țineți-vă elementele aproape.

— Cred că, de fiecare dată când Neferet este prin preajmă, avem un motiv excelent să ne concentrăm gândurile asupra lecțiilor, spuse Damien.

Ne-am uitat lung la el.

— Lecții? întrebă Shaunee.

— Cum ar fi temele pentru acasă și lucruri din astea? adăugă Erin.

— Sau vorbești despre spectacolul de prezentare a tendințelor în modă pe care îl reprezintă, de fapt, școala pentru noi, zise Shaunee.

— N-am înțeles exact, conchise Erin.

Damien oftă exagerat.

— Lecții – adică studiu. De exemplu, atunci când Neferet este lângă voi, ar trebui să exersați memorarea definițiilor cuvintelor din vocabular. Se uită în jos, de-a lungul nasului lui lung, la gemene. Voi două ar trebui să începeți cu termenul *ticăloase*.

— Am o idee despre ceea ce înseamnă, soro. Tu, nu? întrebă Erin.

— Nu mă duce capul, soro, spuse Shaunee.

— Stați cuminți, două-la-un-creier. „Regina” Damien are dreptate. Nu am mai stat prin preajma lui Neferet de ceva vreme. Toată lumea trebuie să se concentreze și să își țină mintea ocupată – și nu cu problemele noastre. Ocupată cu chestii prostești de la școală. Afrodita se uită lung la Rephaim. Neferet îți poate citi gândurile?

Rephaim păru surprins de întrebare, dar nu ezită aproape deloc atunci când spuse:

— Nu poate.

— Știi sigur? am întrebat.

— Da, zise el.

— Cum? întrebă și Afrodita.

— Nu trebuie să îți explice ție asta, ripostă Stevie Rae.

— Ba da, trebuie. Stark vorbi înainte ca eu să apuc să spun ceva. Stevie Rae, trebuie să încetezi să fii atât de defensivă în privința lui Rephaim. A fost de partea lui Neferet. Ar putea avea informații care să ne fie de folos.

— Nu am fost niciodată de partea lui Neferet. Tonul lui Rephaim era la fel de tăios ca privirea cu care îl măsură pe Stark. Am fost de partea lui Kalona. La fel cum ai fost și tu.

Cu asta îl amuți cu totul pe Stark, și m-am folosit de ocazie pentru a face un pas între ei și a spune:

— Lăsând la o parte detaliile, ideea este că ai fost în tabăra cealaltă, și asta ne poate ajuta acum.

Se uită la mine și privirea i se înmuie, deși expresia îi trăda prudența.

— Știu că Neferet nu îmi poate citi gândurile pentru că nu a știut despre mine și Stevie Rae. O luă de mână pe Stevie Rae.

Am încercat să nu mă gândesc la tine când era ea prin preajmă, dar nu m-am putut abține. M-am gândit la tine. Adesea.

Stevie Rae rânji satisfăcută și se ridică pe vârfuri să îl sărute.

— Câh, spuse Afrodita. Să trecem repede peste asta, înainte să vomit. Este sigur că Neferet nu poate citi gândurile mele, pe ale lui Zoey și pe ale băiatului-pasăre. Restul trebuie să aveți grijă.

— Mai e un autobuz care tocmai a intrat pe alee, în spatele nostru, zise Darius, uitându-se în oglinda retrovizoare. Și pe aripa stângă scrie tot Casa Nopții.

De pe unul dintre locurile din spate, Johnny B strigă:

— Și nu e microbuz. De ce nu ne dau și nouă un autobuz normal?

— Nu ești normal la cap, spuse Kramisha.

— Și nici maică-ta…

— Bine, să ne pregătim de școală, i-am retezat-o.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să ne pregătim de bătălie, zise Stark.

— Parchează, i-am spus lui Darius.

Parcă și apoi coborî din autobuz împreună cu Stark și cu Rephaim, urmați de ceilalți. M-am gândit că puteam la fel de bine să dau piept cu orice chestie care s-ar fi putut întâmpla, așa că, flancată de Stevie Rae și de Stark, am mers direct către Neferet, m-am înclinat semipoliticos în fața ei și mai respectuos în fața lui Dragon și a Războinicilor. Apoi am zis pe un ton oficial:

— Bucuroasă de întâlnire.

— O, Zoey! Stevie Rae, mă bucur că tu și elevii tăi ați sosit în același timp cu celălalt autobuz. Așa nu mai pierd timpul cu explicații, spuse Neferet misterioasă.

Înainte să apuc să-i dau o replică inteligentă, de genul „ăăăă”, celălalt autobuz parcă lângă al nostru și, cu un sunet ciudat, ca în *Star Trek*, ușile se deschiseră.

Și piatra de clarvăzător începu să se încingă.

Aurox coborî primul.

În spatele lui apăru Dallas. Am auzit-o pe Stevie Rae oftând șocată. Acela a fost momentul în care am rămas eu cu gura căscată, pentru că, după Dallas, un grup întreg de novici roșii, *novicii roșii cei răi*, incluzându-i pe teribil de îngrozitoarea Nichole și pe Kurtis, bătut măr, dar la fel de gras, coborî din autobuz.

Novicii roșii și Aurox se aliniară în fața noastră. Mi-am amintit brusc de o scenă bizară de dans din *West Side Story*. Tăcerea ciudată fu spartă de Stevie Rae, care, cu o voce straniu de pițigăiată, spuse:

— Dallas, pentru numele cerului, ce faci aici?

Dallas își ridică buzele disprețuitor.

— Nu îți răspund ție. Se uită la Neferet și, subliniind fiecare gest, își ridică încet pumnul drept deasupra inimii, se plecă adânc și spuse: Bucuros de întâlnire, Mare Preoteasă. Toți novicii roșii din spatele lui îi imitară salutul.

Neferet zâmbi plină de bunăvoință. Vocea îi era caldă și înșelător de blândă.

— Ce salut minunat. Mulțumesc, Dallas. Când privirea ei de smarald se întoarse dinspre noii elevi spre Stevie Rae, vocea și ochii căpătară o expresie mai aspră. Îți voi răspunde la întrebare, Stevie Rae. Fac același lucru pe care îl faceți și voi aici – participă la cursuri. A, așteaptă. E o mică diferență între ei și micul tău grup. Dallas și novicii lui roșii vor locui aici, în școală, și eu voi fi Marea lor Preoteasă.

— El e?

Dallas se uită țintă la Rephaim, care stătea lângă Stevie Rae.

Îl puteam vedea emanând pur și simplu furie.

— Permite-mi să te prezint, Dallas. El e Rephaim. O, dar voi doi v-ați cunoscut deja, nu-i așa?

Neferet folosea același ton pe care l-ar fi folosit dacă le-ar fi făcut cunoștință la balul de absolvire. Jur că totul a fost atât de straniu, încât a trebuit să-mi reprim dorința de a-l ruga pe Stark să îmi dea una, ca să mă asigur că nu visez.

Apoi, privirea mi-a poposit asupra lui Dallas, și frica pe care mi-o provocă veni ca o dovadă a faptului că nu dormeam. Ochii îi străluceau într-un roșu șters. Părea sălbatic și foarte, foarte periculos. Mi-am adus aminte de vremurile în care mi se părea drăguț și simpatic. Ei bine, acel puști drăguț și simpatic trebuie să fi murit când acest nou vampir roșu, cu tatuajele lui care semănau cu niște bice, se transformase.

Stark se trase neliniștit mai aproape de mine.

Aflat în lateralul lui Dallas, Aurox, la care încercasem să nu mă uit deloc, se trase și el neliniștit mai aproape de mine.

— Mda, cum ai zis. Ne-am cunoscut, spuse Dallas.

— Da.

Vocea lui Rephaim era la fel de dură și de rece ca a lui Dallas, și asta îmi aminti că nu ar trebui să-l subestimez doar pentru că îi zâmbea atât de dulce lui Stevie Rae.

— Dacă tot sunteți aici cu toții, dați-mi voie să clarific ceva, spuse Neferet, și toți ochii se întoarseră spre ea. Părea a dracului de normală! Frumoasă și cu un aer regal, iar tot ce spunea părea atât de al naibii de rezonabil, încât, pentru un moment, am simțit o mare tristețe la gândul că pierdusem persoana care ar fi putut să devină. Au existat momente neplăcute între noi, în ultima vreme. Dar sunt de domeniul trecutului. Nu vor mai fi neînțelegeri, fie că sunteți novici sau vampiri, roșii sau albaștri.

— Momente neplăcute? După ton, lui Stevie Rae nu-i venea a crede. Au încercat să ne omoare, pe mine și pe Zoey!

— Zoey i-a omorât pe unii dintre noi! strigă Dallas, și am fost sigură că am auzit zbârnâind liniile de electricitate care alimentau școala și care treceau pe deasupra noastră.

— Stai puțin, nu am vrut. Nichole și Kurtis, și tipii ăia m-au atacat și…

— Destul! Porunca lui Neferet avea în ea o forță înspăimântătoare care pulsă în jurul nostru, părând a înghiți până și lumina argintie a lunii. Am spus că lucrurile astea rămân în trecut. Stevie Rae și Zoey, dacă nu vă puteți controla, atunci veți fi exmatriculate. Dallas, e valabil și pentru tine. Aurox și Războinicii Fii ai lui Erebus vor patrula pe holuri și în sălile de clasă. Orice încăierare care izbucnește va fi înăbușită de ei. Imediat. E clar? Nimeni nu rosti niciun cuvânt. Zâmbetul lui Neferet era rece. Bun. Acum, mergeți la ore. Se întoarse cu spatele la noi și, cu acel mers straniu, care părea mai degrabă plutit, Neferet se îndreptă către corpul principal de clădiri și către elevii care o așteptau acolo.

— Întunericul o înconjoară cu totul, spuse Stark încet, dar nu destul de încet.

— E totalmente înghițită de el, zise Rephaim.

— Absolut, spuse și Stevie Rae. Apoi se uită la Dragon și la ceilalți Războinici. Nu ați văzut cu toții? Este precum pânza lipicioasă de păianjen. Îi arătă cu degetul pe Dallas și pe ceilalți novici roșii. Pun pariu că ei pot să vadă.

— Nu știu despre ce dracu’ vorbești, zise Dallas.

— Mai dați petreceri imaginare cu păpușile în subsol? întrebă

Nichole sarcastic.

Dallas și novicii lui roșii izbucniră în râs.

— Dallas, Neferet vrea să te prezinți la centrul media. Au avut niște probleme cu computerul și are nevoie de ajutorul tău să rezolvi treaba, spuse Dragon, făcând un pas înainte pentru a se așeza între cele două grupuri.

Războinicii Fii ai lui Erebus i se alăturară, și la fel făcu și Aurox.

— Shaylin, ăsta e orarul tău. Stevie Rae te poate conduce astăzi prin școală. Îi dădu novicei o bucată de hârtie. Stark, Darius, continuă Dragon. Mergeți la grajduri și pregătiți-vă pentru cursuri. Restul faceți după cum v-a poruncit Marea Preoteasă. Primele cursuri încep în scurtă vreme.

— Orice dorește Marea Preoteasă e bine pentru mine, spuse Dallas și trecu rânjind pe lângă Rephaim.

L-am văzut pe Rephaim păstrându-și calmul. Nu părea scos din sărite și nu lăsa de înțeles că ar vrea să dea cu pumnul în vreun dulap – sau ceva de genul ăsta –, dar părea solid și puternic și rămase alături de Stevie Rae, protejând-o.

— Să mergem la ore și să încercăm să-i ignorăm pe idioții ăștia, am spus, luându-l de mână pe Stark.

— Nu vor să fie ignorați, zise Rephaim, în timp ce mergeam încet spre campus. Au venit aici pentru a provoca probleme.

— Să încingă puțin spiritele, spuse Stevie Rae și, din nu știu ce motiv, remarca ei îl făcu pe Rephaim să zâmbească.

Rephaim părea exact tipul de adolescent-care-rânjește-când-se-uită-la-iubita-lui, așa că trebuia să-mi reamintesc de fiecare dată că nu era tocmai ceea ce părea a fi. Trebuia să-mi aduc aminte că îi văzusem pe corbi luptând și că știam cât sunt de răi și de periculoși. M-am gândit la el și la faptul că, în cazul unei lupte reale cu Dallas – dacă se ajungea la asta –, acea umbră de întuneric din el avea să vină la viață. Brusc am văzut că își schimbă expresia. Cu o secundă în urmă îi zâmbise lui Stevie Rae, după care chipul i se transformase complet, de parcă ar fi auzit un sunet pe care nimeni altcineva nu l-ar fi perceput. Apoi am clipit, și el părea din nou normal.

— Hei, chiar am să călăresc la cea de-a șasea oră? întrebă Shaylin, citindu-și orarul, în timp ce încerca să țină pasul cu noi.

— Dacă scrie Studii Ecvestre, atunci da, îi răspunse Stevie Rae. Ne vedem la masa de prânz. Îi mai zâmbi o dată lui

Rephaim, ne făcu celorlalți cu mâna și apoi merse către Shaylin. Lasă-mă să văd. Citi orarul novicei. O, bun, ai Vrăji și Ritualuri prima oră. O să-ți placă. Am auzit că noua profesoară e mișto.

— Hei, ce-i cu tine? mă întrebă Stark.

— Nu sunt sigură, am spus încet. De fapt, probabil nimic altceva decât că mă duc la cursul de sociologie, ținut de Neferet. Dacă tot vorbim despre stres.

— O să fie bine. Acum se preface că e profesoară și Mare Preoteasă, spuse el.

— Mda, ceea ce înseamnă că mă va umili doar puțin, nu-mi va rupe capul cu ghearele ei, am mormăit.

— Dacă încearcă asta, ai grijă să alergi mult și să fii speriată, ca să pot ajunge la timp să te salvez.

Îmi zâmbi strengărește și am știut că încearcă (fără succes) să mă facă să mă simt mai bine.

— Am să țin minte. Ne vedem la masa de prânz.

Mă sărută și după ce îmi mai aruncă o privire îngrijorată, se îndreptă către grajduri împreună cu Darius. Toată lumea se împrăștie, în vreme ce eu, Damien și Rephaim am pornit spre sălile de curs.

— Ești OK? l-am întrebat pe Rephaim.

— Da. Bine, spuse el.

Nu îl credeam câtuși de puțin și presupun că privirile pe care le aruncam pe sub sprâncene erau destul de evidente, pentru că se opri, oftă și mă surprinse cu adevărat atunci când spuse:

— Hei, Damien, trebuie să vorbesc cu Zoey. Ne vedem în clasă?

Damien păru un pic mai mult decât curios, dar era prea politicos pentru a protesta.

— Sigur, nicio problemă. Dar nu întârzia. Profesorii de aici fac tare urât dacă întârzii.

— Am să mă asigur că se grăbește, l-am liniștit pe Damien, apoi am încetinit pasul pentru ca eu și Rephaim să rămânem lângă clădirea în care intra toată lumea. Ce s-a întâmplat?

— Tatăl meu e aici. Îi simt prezența.

— Kalona? Unde? Mi-am dat seama că făcusem ochii cât cepele și mă uitam disperată în jur, de parcă mă așteptam ca nemuritorul să se întrupeze de undeva, din umbre.

— Nu știu unde, dar vreau să știi că nu am luat legătura cu el, nu l-am văzut, nu am vorbit cu el din momentul în care m-a

eliberat. Rephaim scutură din cap. Nu vreau ca tu și restul prietenilor tăi să credeți că am secrete față de voi.

— OK. Ei bine, ăsta e un lucru bun. Ai idee ce vrea?

— Nu!

— Liniștește-te! Nu te acuz de nimic. Tu ai venit la mine să-mi spui asta, ții minte?

— Da, dar eu… Chipul îi împietri din nou. Apoi privirea lui o întâlni pe a mea, și tristețea din ochii lui era atât de intensă, încât am simțit un junghi în stomac. Mă cheamă.

Capitolul 14

Zoey

— Te cheamă? Ce naiba vrei să zici? Nu aud nimic.

Am continuat să mă holbez în jurul meu, așteptând ca acest bau-bau să apară de undeva și să mă sperie.

— Nu. Clătină din cap. Nu ai cum să-l auzi. Nici eu nu îl aud, propriu-zis. Tata mă poate chema prin intermediul sângelui de nemuritor pe care îl avem în comun. Nu am crezut că o va mai putea face după ce m-a schimbat Nyx. Se uită lung, în depărtare, cu un aer extrem de nefericit. Dar nu sunt cu adevărat uman. Sunt în continuare un amestec de bestie, om și nemuritor. Am în continuare sângele lui.

— Hei, e în regulă. Faci tot ce poți. Văd cum te uiți la Stevie Rae. Știu că o iubești. Și însăși Nyx te-a iertat.

Dădu din cap aprobator și își trecu palma peste față, lucru care mă făcu să observ că începuse să transpire. Din abundență.

Evident, își dădu seama că observasem și spuse:

— E dificil să nu îi răspunzi la chemare. Nu m-am împotrivit lui până acum.

— Uite ce e, rămâi aici. Mă duc să-i aduc pe Stark, pe Darius și pe Stevie Rae. Apoi poți să răspunzi chemării lui Kalona. Mergem cu toții cu tine și îi arătăm că ești cu adevărat unul de-al nostru – că trebuie să te lase în pace.

— Nu! Nu vreau să știe toată lumea că e aici. Mai ales Stevie Rae. Crede că ar trebui să-i întorc spatele definitiv, dar e atât de greu! Își împreună mâinile de parcă m-ar fi implorat să-l înțeleg. E, totuși, tatăl meu.

Chiar dacă mi-aș fi dorit să nu fie așa, începeam să înțeleg ce îmi zicea.

— Mama era total dată peste cap. A ales un tip în defavoarea mea, dar, undeva în adâncul meu, o iubeam în continuare și doream ca și ea să mă iubească. Să mă iubească… cu adevărat. Cred că partea cea mai grea în a-i accepta moartea este că nu mai exista nicio șansă să fie din nou mama mea.

— Atunci înțelegi, spuse el.

— Mda, într-un fel, cred că da, dar sunt de acord și cu Stevie Rae. Vezi, Rephaim, tu poate că te simți ca orice alt puști care are un părinte cu ceva probleme, dar ideea e că, în cazul tău, tatăl tău nu este un anonim care stă în blocul de alături. Este vorba despre un nemuritor periculos, care a ales tabăra greșită într-o bătălie foarte reală între bine și rău.

Rephaim închise ochii, de parcă vorbele mele îl răniseră fizic, dar dădu din cap aprobator și apoi îi deschise iar. Când am întâlnit privirea, am simțit puterea hotărârii sale.

— Ai dreptate. Trebuie să îi țin piept și să-l fac să înțeleagă că am ales, de fapt, drumuri diferite. Vino cu mine ca să fac asta. Te rog, Zoey.

— Bine, merg. Lasă-mă să mă duc să-l iau pe Stark și am să…

— Doar tu. Știu că e o prostie, dar nu vreau să îl umilesc pe tata, și, dacă aș face asta în fața lui Stark, ar fi o mare insultă.

— Rephaim, nu pot veni singură cu tine. Uiți că tatăl tău a încercat să mă omoare?

— Neferet îi luase trupul ostatic și l-a forțat să te urmărească pe Tărâmul de Dincolo. Nu a vrut să o facă. Nu a vrut niciodată să-ți facă rău. Zoey, tata mi-a spus că nu o să te omoare, cum nu o să omoare nicio altă Mare Preoteasă a Zeiței.

— Pe bune, revino-ți! Am scuturat din cap neîncrezătoare. Kalona nu ar ezita să omoare pe oricine ar sta în calea dorințelor sale.

— Ai fost aproape de el de când a scăpat din pământ. Poți să-mi spui cu sinceritate că nu ai simțit nicio tresărire a Războinicului lui Nyx în el?

Am ezitat, nedorind să îmi aduc aminte cât de fraieră fusesem înainte ca Heath să fie omorât. Am ridicat privirea.

— Kalona l-a omorât pe Heath pentru că am fost destul de proastă să las garda jos în preajma lui.

— Heath nu era Mare Preoteasă în serviciul lui Nyx. Și nu mi-ai

răspuns. Spune-mi adevărul. Ai simțit că a mai rămas în el ceva din ceea ce a fost odată, nu-i așa?

Pentru a mia oară mi-am dorit să fi putut minți mai bine. Am oftat.

— Da, da, OK. Am crezut că am văzut ce ar fi putut să ajungă. Am crezut că l-am văzut pe Războinicul lui Nyx, am spus cu sinceritate și am adăugat: Dar m-am înșelat.

— Nu cred, cel puțin, nu în totalitate. Cred că Războinicul este în continuare în sufletul lui. La urma urmelor, mi-a dat libertatea de a-mi alege drumul.

— Dar nu te lasă liber. E aici, te cheamă.

— Și ce-ar fi dacă m-ar chema pentru că îi este dor de mine?! strigă Rephaim, apoi își șterse chipul transpirat și încordat. Pe un ton mai controlat, continuă: Te rog, Zoey. Îți jur că nu îi voi permite tatei să îți facă rău, exact așa cum nu i-aș permite să îi facă rău lui Stevie Rae. Te rog să vii cu mine și să fii martoră la faptul că am rupt legăturile cu el, astfel încât nimeni din Casa Nopții să nu îmi mai pună la îndoială loialitatea. Și apoi spuse un lucru care mă făcu să mă topesc precum calota glaciară din cauza încălzirii globale. Nu m-a mai văzut de când am devenit băiat. Poate că, dacă vede dovada iertării lui Nyx, Războinicul din el se va trezi. Nu crezi că Nyx ar vrea să îi mai dai o șansă Războinicului ei?

M-am uitat la el și am văzut ceea ce trebuie să fi văzut Stevie Rae când se îndrăgostise de el – la urma urmelor, nu era decât un băiețel drăgălaș, care voia să fie iubit de tăticul lui.

— Ah, la naiba, am spus. Bine. Merg cu tine, atâta timp cât nu plecăm din campus. Și ar trebui să știi că, dacă îmi ies din fire sau mă supăr, sau mă sperii, sau mai știu eu ce, Stark o să simtă și o să vină alergând, cu un arc care nu își poate rata ținta, oricare ar fi această țintă. Și te asigur că va trage. Nu pot face nimic să împiedic asta.

Rephaim mă luă de braț și începu, pur și simplu, să mă târască spre zidul de est.

— Nu am să te pun în pericol. Nu ai să simți nimic din toate astea.

Voiam să spun ceva despre momentul în care vor începe să zboare porcii, în schimb, am tras aer în piept și am început să alerg ca să țin pasul cu el.

Desigur, știam încotro ne îndreptam. Avea logică.

— Tâmpitul de copac de lângă tâmpitul de zid, am gâfâit. Nu-mi place deloc asta.

— E ușor de ajuns acolo și nu e nimeni prin preajmă, zise Rephaim. De-aia e acolo.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine, am spus.

Am traversat în fugă peluza. M-am uitat peste umăr. Am văzut lămpile cu gaz din grajd, care se întindeau până spre zona campusului și m-am gândit că poate ar fi fost mai bine să renunț la tronul de Regină în Țara Proștilor și să-i transmit telepatic lui Stark un SOS cât toate zilele, când Rephaim încetini brusc și apoi se opri.

Mi-am îndreptat atenția și privirea spre ceea ce se întâmpla cu fața mea și l-am văzut pe Kalona lângă trunchiul copacului cu spatele la noi. Mai târziu, am avut timp să mă gândesc că ar fi trebuit să stea cu fața în direcția din care știa că avea să vină Rephaim, însă în momentul de față prezența lui umbrea lotul, exact așa cum știa și el că avea să se întâmple. Era înalt, puternic și, ca de obicei, gol de la brâu în sus. Incredibilele lui aripi negre se odihneau pliate și păreau făurite de un zeu direct din cerul nopții.

Uitasem cât de frumos, de puternic și de maiestuos era. Am strâns din dinți și mi-am impus să mă trezesc din reverie. Nu uitasem și cât de periculos era.

— Tată, sunt aici, spuse Rephaim cu un glas care părea atât de firav și de copilăros, încât am simțit nevoia să îi ating mâna cu care mă mai ținea încă de braț.

Kalona se întoarse. Ochii lui precum chihlimbarul se măriră uimiți. Pentru o clipă, chipul lui rămase golit de expresie, apoi îi trădă uimirea sinceră.

— Rephaim? Tu ești cu adevărat, fiule?

Am simțit tremurul care străbătu trupul lui Rephaim și l-am strâns de mână.

— Da, tată. Vocea lui devenea mai puternică pe măsură ce vorbea. Eu sunt, Rephaim, fiul tău.

Știu că nemuritorul a făcut multe nelegiuiri. Știu că a făcut înțelegeri cu Întunericul și că a fost ucigaș, mincinos și trădător. Dar cred că îmi voi aminti întreaga viață de expresia pe care o afișă Kalona când îl văzu pe Rephaim. Pentru o clipă, Kalona zâmbi, și întreaga lui ființă fu invadată de cea mai pură dintre bucurii. Am dat fără să vreau drumul mâinii lui Rephaim.

Stăteam acolo, cu gura căscată, uimită de bucuria lui Kalona, și am văzut în expresia lui aceeași iubire pe care o văzusem când se uitase la Nyx, pe Tărâmul de Dincolo.

— Nyx m-a iertat, spuse Rephaim.

Aceste cuvinte curmară bucuria lui Kalona.

— Și apoi ți-a dăruit forma unui om? întrebă nemuritorul, pe un ton lipsit de orice emoție.

Simțea ezitările lui Rephaim, și am știut că avea să facă exact ce făcusem și eu mult prea des – să spună tot adevărul, când ar fi fost mai bine să își țină gura –, așa că am bălmăjit versiunea prescurtată și pe jumătate corectă a răspunsului în locul lui.

— Mda, acum e băiat și e cu noi.

Ochii ca de chihlimbar ai lui Kalona zăboviră asupra mea.

— Zoey, arăți bine. Am crezut că fiul meu e partenerul Celei Roșii. Îl împarte cu tine?

— Îh, nu. Nu e tipul *ăla* de școală. Sunt prietena lui, atâta tot, am spus, alungându-mi din minte faptul că fusese atât de emoționat când îl văzuse pentru prima dată pe Rephaim. „Acesta este adevăratul Kalona”, mi-am reamintit. Și nu trebuie să fii atât de nesuferit. *Tu* l-ai chemat pe Rephaim, nu invers.

— Da, mi-am chemat fiul. Nu pe o novice a Marii Preotese.

— Eu am rugat-o să vină cu mine ca să vorbim, spuse Rephaim.

— Ai rugat-o pe Zoey, și nu pe Cea Roșie. Oare pentru că ea te obosește deja?

— Nu, și numele ei este Stevie Rae, nu Cea Roșie. Sunt partenerul ei și așa am de gând să rămân. Mi-a plăcut că din vocea lui Rephaim dispăruse toată acea adorație pentru tăticul-erou. De asta am răspuns chemării tale, pentru că trebuia să îți spun, exact așa cum i-am spus și lui Nisroc, că merg pe calea Zeiței, alături de Stevie Rae. Este ceea ce vreau. Ceea ce voi dori mereu.

— „Mereu” înseamnă foarte mult timp, zise Kalona.

— Da, știu. O mare parte din el mi-am petrecut-o răspunzând dorințelor tale.

— Ți-ai petrecut-o fiind fiul meu!

— Nu, tată. Nu chiar. Încep să înțeleg că există o singură diferență adevărată între Întuneric și Lumină, și aceasta este capacitatea de a iubi. Când lucram pentru tine, între noi erau obligații, teamă și intimidări, dar foarte puțină iubire.

Mă așteptam să-l văd pe Kalona explodând, dar el își lăsă umerii în jos și își feri privirea, de parcă nu ar fi putut să înfrunte privirea îndârjită a lui Rephaim.

— Poate că circumstanțele m-au făcut să nu am ce trebuie pentru a fi tată, zise el încet. Ai fost rodul furiei, al disperării și al poftei trupești. Cred că am lăsat toate acestea să ne influențeze relația.

Am simțit cum reînvie speranța în Rephaim – parcă ar fi transmis-o prin piele și prin voce.

— Nu trebuie să continue să ne influențeze relația, spuse încetișor.

Tresărind surprinsă, mi-am dat seama că spuneau amândoi cam același lucru. Am tras cu ochiul către Rephaim și am recunoscut forma ochilor, gura și maxilarul și, după ce am văzut asemănarea, m-am întrebat cum, Dumnezeule, putusem să nu observ. Nu era de mirare că Rephaim era frumos – semăna perfect cu tatăl lui!

— Îți dorești să o luăm de la capăt, așa cum tu ai început o nouă viață, spuse Kalona.

Nu o formulase ca pe o întrebare, dar Rephaim îi răspunse oricum.

— Da, tată.

Kalona se uită la mine.

— Și cum rămâne cu noii tăi prieteni? Nu cred că vor accepta vreodată faptul că noi doi nu mai suntem dușmani.

— Ei bine, nu pot vorbi în numele tuturor noilor lui prieteni, dar, în ceea ce mă privește, nu îmi pasă ce fel de relație are cu tine, atâta timp cât ne lași pe noi, ceilalți, în pace, am spus. Cea pentru care trebuie să-ți faci griji e Neferet. Dacă, într-adevăr, nu mai ești alături de ea, atunci pot să-ți promit că ea nu o să accepte faptul că tu și Rephaim nu sunteți dușmani.

— Neferet nu mă controlează pe mine!

Vocea puternică a lui Kalona mă făcu să mă înfiorez și să tremur, recunoscându-i atingerea ca de gheață.

— Mda, mă rog, am zis eu cu o nonșalanță forțată. Nu vorbesc despre control. Ci despre faptul că și tu, și ea vă aflați de aceeași parte a baricadei și că ea croiește drum Întunericului. Nu va permite ca unul cu puterea ta să stea deoparte.

— Neferet a zădărnicit orice posibilă alianță cu mine în momentul în care mi-a întemnițat trupul și mi-a folosit spiritul.

Ar trebui să știi, Zoey Redbird, că Neferet are un nou Consort.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Aurox nu e Consortul ei. Este doar unul dintre supuși.

— Nu mă refeream la noua creatură, ci la taurul alb.

M-am uitat lung la Kalona.

— Vorbești serios?

— Așa e, spuse Rephaim.

— Și de ce mi-ai spune asta? Nu suntem prieteni. Nu suntem aliați, am replicat eu hotărâtă.

— Am putea fi. Avem un inamic comun, zise Kalona.

— Nu cred. Ești supărat pe Neferet – sau, cel puțin acum, în această fracțiune de secundă, așa ești. Eu lupt împotriva Întunericului în general. Și asta e tabăra de partea căreia tu te afli de obicei.

— Te-a întrebat despre un nou început, spuse Rephaim.

Mi-am ridicat privirea către băiatul cu adevărat drăgălaș, plin de speranță, *naiv*, care stătea lângă mine.

— Rephaim, Kalona nu devine bun peste noapte. Singurul lucru la care mă puteam gândi era: „Stevie Rae o să mă omoare dacă i-l aduc înapoi cu atitudinea asta de «totul e minunat, frumos și perfect» față de tatăl lui”. Nu-i putem transforma pe alții în ceea ce vrem noi să fie doar pentru că ne-o dorim din tot sufletul.

— Nu am nicio intenție să fiu bun, admise Kalona. Exact așa cum nu am niciun interes anume în a fi rău. Îmi doresc doar să o văd înfrântă pe Tsi Sgili. M-a rănit, și îmi cer dreptul la răzbunare.

— Bun, și ce ar însemna asta mai exact? am întrebat.

— Înseamnă că avem un dușman comun. Te voi ajuta să scapi Casa Nopții de Tsi Sgili, care se dă drept Mare Preoteasă a lui Nyx, și de creatura ei, Aurox.

— Tată, vei spune adevărul și vei vorbi în fața Înaltului Consiliu, să le dezvălui tot ceea ce știi despre Neferet?

— La ce bun? întrebă Kalona pe un ton dur. Nu am nicio dovadă a spuselor mele. Aș acuza-o de faptul că și l-a ales pe taurul alb drept Consort. Ea ar nega. Presupun că și-a prezentat creatura ca pe un dar divin, nu-i așa?

— Mda, într-adevăr, am spus. Se presupune că Aurox ar fi un dar de la Nyx.

— Dați-mi voie să ghicesc – Zeița nu a apărut și nu a negat

spusele lui Neferet.

— Știi că lucrul ăsta nu s-a întâmplat, am zis.

— Evident că nu. Kalona clătină din cap, vizibil dezgustat. Și, pentru că Zeița voastră păstrează tăcerea, Neferet nu vine cu nicio dovadă. Ar fi cuvântul meu contra cuvântului lui Neferet, iar Consiliul este deja convins că ea m-a alungat. Ar considera că mint pentru a mă răzbuna.

— Și nu-i așa? am întrebat. Adică, nu asta spui că vrei, să te răzbuni?

— Nu vreau să fie mustrată de un Consiliu de birocrați, nu vreau să i se dea peste mână și să fie trimisă în exil, unde să pretindă că este în slujba Zeiței. Vreau să o văd distrusă.

Răceala urii care i se citea în voce mă făcu să mă înfior din nou, dar nu am putut să nu fiu de acord cu logica lui. Nu voiam să o omor pe Neferet. La naiba, nu voiam să omor pe nimeni. Dar în adâncul ființei mele știam că, dacă nu era distrusă, avea să sfârșească prin a ne provoca dureri și suferințe de neimaginat, nouă, tuturor.

— Bun, uite ce e. Trebuie să fii mai clar. Vorbești despre uciderea lui Neferet?

— Nu o pot ucide, a devenit nemuritoare. Se uită drept în ochii mei. Numai Neferet însăși își poate aduce distrugerea.

Simțeam că îmi explodează capul.

— Nu am idee cum aș putea să o determin să facă asta.

— Eu s-ar putea să am, spuse Kalona. Este Consoarta taurului alb. Neferet crede că îi poate controla puterea. Greșește amarnic.

— El este cheia distrugerii ei? întrebă Rephaim.

— Poate. Ar trebui să stăm și să privim de pe margine o vreme. Să vedem ce pune la cale, care va fi următoarea ei mișcare, spuse Kalona. Asta va fi ușor, având în vedere că stați aici, în Casa Nopții, cu ea. Supravegheaz-o bine, fiule.

— Nu stăm aici, zise el, înainte să îl pot opri. Stau cu Stevie Rae, cu Zoey și cu restul la depou.

— Serios? Ce interesant! Toți novicii roșii stau la depou, cu voi?

— Nu, Neferet i-a adus pe ceilalți novici roșii, cei care nu fac parte din grupul lui Stevie Rae, în Casa Nopții. Stau aici acum, răspunse Rephaim.

M-am uitat urât la el și i-am aruncat o privire de genul *nu vrei,*

te rog, să-ți ții gura?

— Asta ar putea fi o informație importantă. Schimbă echilibrul dintre Lumină și Întuneric în școala asta.

— Da, zise Rephaim. Mai e și o ucenică nouă care poate…

— Care poate să își țină gura și să nu spună tuturor problemele noastre, am terminat eu fraza în locul lui, aruncându-i o privire furioasă lui Rephaim.

Kalona zâmbi atotcunoscător.

— Nu ai încredere în mine, mică A-ya?

Am simțit că îmi stă inima-n loc.

— Nu. Nu am încredere în tine. Și nu îmi mai spune așa. Nu sunt A-ya.

— E în tine, spuse el. O simt.

— Este doar o parte din ceea ce am devenit, așa că termină. Nu mai am nimic de-a face cu ea.

— Poate va veni o zi în care vei afla că viețile trecute influențează prezentul, spuse el.

— Și de ce nu-ți ții tu răsuflarea până când o să se întâmple asta? l-am întrebat pe un ton fals mieros.

Kalona izbucni în râs.

— Continui să mă faci să râd.

— Și tu continui să mă dezgusți, am spus.

— Nu am putea face pace într-un fel? întrebă Rephaim.

— Putem să ajungem la un armistițiu, am spus, uitându-mă la Rephaim și forțându-l să mă privească în ochi. Dar asta nu înseamnă pace. Asta înseamnă să nu avem încredere în el și să nu-i spunem despre problemele noastre. Trebuie să-ți intre bine în cap, Rephaim, altfel pleci cu el chiar acum.

— Rămân cu Stevie Rae, spuse el.

— Atunci amintește-ți de partea cui ești, am zis.

— Poți sta liniștită că nu o să-l las să uite asta, spuse Kalona.

— Mda, și tu ar trebui să știi că sunt o mulțime de oameni care țin la Rephaim și că nu o să te lăsăm să-l folosești.

Kalona mă ignoră și vorbi, în schimb, cu fiul lui:

— Dacă o să ai nevoie de mine, uită-te spre vest și urmează-ți sângele. Începu să-și desfacă aripile. Ține minte că ești fiul meu, pentru că, te asigur, cei din jurul tău nu vor uita niciodată.

Sări spre cer și, dând cu putere de câteva ori din aripi, Kalona dispăru în noapte.

Capitolul 15

Zoey

Deci, până la urmă, am chiulit de la prima oră. Adică, să fim serioși. Nu aveam de gând să stau acolo și să o las pe Neferet să mă hărțuiască pasiv-agresiv după toată tărășenia cu Kalona și cu Rephaim. În schimb, l-am trimis pe Rephaim la oră (și i-am zis să-i spună profesoarei că fusese la toaletă) apoi am găsit un loc mai la umbră, nu departe de grajduri. Aveam nevoie să mă odihnesc și să mă gândesc. Singură.

Kalona spusese că voia un armistițiu cu noi, lucru pe care îl consideram o minciună gogonată. Probabil că, de fapt, dorea să se folosească de Rephaim pentru a se infiltra în rândurile noastre și a ne da peste cap – și asta suna de parcă eu și turma mea de tocilari ne transformaserăm într-un grup paramilitar de țărani de Oklahoma. Am oftat. De ce nu puteau avea grupurile astea un aer mai incitant? Ceea ce mă făcu să mă gândesc la personajele din *True Blood*. Și la cât de prost era Jason. Dumnezeule, trebuia să mai văd o dată sezonul trei. Rămăsesem cu totul în urmă cu sezonul patru…

„Alo, Zoey, concentrează-te”, mi-am spus.

Deci Kalona pretinde că vrea un armistițiu. Rephaim îl crede, pentru că puștiul ăsta suferă de vreau-să-mă-iubească-tati în stadiu final. Stevie Rae o să se enerveze la culme când o să afle că a vorbit cu Rephaim, lucru perfect justificabil. Voia să îi protejeze sentimentele lui Rephaim, iar ecuația Kalona + un Rephaim nou, îmbunătățit = catastrofă feroviară.

Și mai era și problema novicilor roșii răi care se întorseseră la școală și care pretindeau că nu erau niște nebuni cu acte în regulă și ucigași pe deasupra. Simplul gând la conflictele care aveau să se iște pe holurile școlii îmi dădea deja dureri de cap.

Dacă mai adăugam la asta și faptul că Stark avea în continuare probleme cu somnul, că noul Consort al lui Neferet era un taur (câh, asta nu putea să însemne ce părea să însemne, nu-i așa?) și că puștiul/ce-o mai fi fost Aurox mă făcea să mă simt superciudat – speriată, neliniștită și de-a dreptul scoasă din minți –, întreaga școală părea o bombă gata să explodeze.

M-am uitat în sus, la lună.

— Plus, am zis încet, de parcă aș fi vorbit direct cu semiluna strălucitoare, în șase zile, trebuie să merg și să execut un ritual de curățare pe pământul bunicii, pentru că mama a fost ucisă acolo.

Am clipit de mai multe ori. Nu aveam de gând să plâng. Din nou. Urma doar să stau aici, la lumina lunii, până se făcea ora pentru cel de al doilea curs, cel de artă dramatică.

De parcă nu aș fi avut parte de destulă dramă în viață.

— Ei bine, i-am spus lunii, cel puțin, sufletul nu îmi mai este făcut bucățele și nu sunt o aproape-fantomă lipsită de somn de pe Tărâmul de Dincolo. Imediat după acest gând plin de veselie, am rostit cu glas tare primul lucru care îmi veni în minte: Îmi este atât de dor de Heath!

Cuvintele încă mai pluteau în aer, în jurul meu, când acel loc de la mijlocul pieptului meu începu să se încălzească. Cu aceeași atracție bolnavă cu care suntem tentați să ne uităm la urmările unui accident, privirea mi se îndreptă de la luna cea liniștită la zidul care înconjura Casa Nopții. Aurox alerga ușurel pe lângă partea dinspre școală a zidului. Chiar și de la distanță puteam să văd că este în alertă, pornit în căutarea unor posibile probleme, cercetând cu privirea în jur și în sus. Părea chiar că adulmecă aerul. Venea spre mine, chiar dacă nu direct. Banca mea era la câțiva metri distanță de școală, dar ascunsă de umbra aruncată de copacii înalți, așa că nu mă văzuse. Dar nu dorea să rămână în umbră. Alerga în spațiu deschis și, în noaptea senină, semiluna dădea destulă lumină argintie-albăstrie cât să-i pot vedea fața în timp ce se apropia.

Aurox era, evident, un băiat pe care orice fată l-ar fi considerat frumos. Ei bine, orice fată care nu ar fi știut că, de fapt, era un soi de creatură mortală deghizată în băiat. Apoi mi-am amintit ce impresie făcuse asupra unui grup destul de consistent de novici, după ce îl omorâse pe corb. Presupun că nu le păsase dacă pielea lui era reală sau doar o iluzie. Am simțit că mă ia cu frig pe șira spinării și m-am cutremurat ușor. Mie îmi păsa. Îmi păsa foarte mult de ceea ce se afla sub pielea lui.

Ochii lui erau superciudați. Îi remarcasem și înainte. Destul de ironic, în această lumină, îmi aminteau de lună sau, cel puțin, de pietrele acelea numite piatra lunii – doar că ochii lui sclipeau, străluceau aproape.

Mâna îmi atinse ușor piatra de clarvăzător. Simțeam că inima mi-o ia la galop. „Ce are Aurox de mă sperie așa rău?” Nu știam, dar simțeam că trebuie să îmi învinge această teamă. Trebuia să mă uit prin piatra de clarvăzător și să văd ce îmi dezvăluia aceasta – Întuneric sau Lumină, rău sau bine. Am început să ridic piatra și exact în acel moment am văzut.

Umbra lui, aruncată pe zidul de piatră al școlii, nu reflecta forma înaltă, musculoasă a unui băiat. Umbra lui Aurox era umbra unui taur.

Probabil că am icnit speriată – trebuie să fi făcut vreun zgomot, pentru că ochii lui strălucitori mă găsiră pe dată. Schimbă direcția în care alerga și se îndreptă spre mine.

Am strecurat piatra de clarvăzător sub cămașă și am încercat să respir normal și să-mi potolesc inima care se zbătea să-mi iasă din piept.

Când ajunse la distanță de doar câțiva metri, nu m-am mai putut abține. M-am ridicat și m-am așezat în spatele băncii din fier forjat. Știu că era o prostie, dar, cumva, mă simțeam mai bine dacă exista ceva, orice, între noi.

Se opri și mă privi preț de câteva secunde, fără să spună nimic. Expresia lui era bizar de curioasă, de parcă nu ar mai fi văzut vreo fată până atunci, și încerca să își dea seama ce naiba eram – deși această analogie era ridicolă.

— Nu plângi în noaptea asta, spuse în cele din urmă.

— Nu.

— Ar trebui să fii la ore, zise. Neferet a dat ordin ca toți novicii să fie la ore.

— De ce arunci o umbră de taur?

Mi-a ieșit porumbelul din gură ca unei proaste și imediat mi-a venit să mă plesnesc cu palma peste gură. „Ce naiba se întâmplă cu mine?”

Se încruntă și se uită pe pământ, lângă el, acolo unde umbra lui – foarte umană și cât se poate de normală – își întoarse capul în același timp cu el.

— Umbra mea nu este de taur, spuse.

— Era de taur înainte, când alergai pe lângă zid. Am văzut-o, am spus, întrebându-mă cum de puteam să par atât de calmă și de sigură când, chiar și pentru urechile mele, totul părea o adevărată nebunie.

— Taurul este parte din mine, zise el și apoi păru la fel de

surprins de răspunsul lui pe cât fusesem și eu de întrebare.

— Taurul alb sau taurul negru? am întrebat.

— Ce culoare avea umbra mea? replică.

M-am încruntat și m-am uitat lung la umbra lui umană, întunecată.

— Neagră, desigur.

— Atunci și taurul meu e negru, spuse. Ar trebui să te întorci la ore. E ordinul lui Neferet.

— Zoey, e totul în regulă?

Vocea lui Stark mă făcu să tresar. Mi-am întors capul și l-am văzut venind repede spre mine, purtând în mână, cu o nonșalanță înșelătoare, un arc cu o săgeată crestată.

— Da, totul e bine, am spus. Aurox tocmai îmi spunea că trebuie să merg la ore.

Stark îi aruncă o privire dușmănoasă lui Aurox.

— Nu știam că ești profesor în școala asta.

— Urmez porunca lui Neferet, zise Aurox.

Avea același ton pe care îl folosise și înainte să apară Stark, dar limbajul trupului i se schimbase complet. Părea mai mare, mai agresiv, mai periculos.

Din fericire, sună clopoțelul care anunța finalul primei ore.

— O, ups, se pare că am ratat prima oră. Cu toate astea, aș face bine ca măcar la a doua să ajung la timp. I-am întors spatele lui Aurox, m-am îndreptat către Stark, l-am luat de braț și i-am spus: Mă duci la cursul de artă dramatică?

— Evident, replică el.

Niciunul din noi nu îi spuse nimic lui Aurox.

— Te sperie, zise Stark după ce am fost siguri că nu ne mai poate auzi.

— Mda.

Stark deschise ușa corpului principal de clădire a școlii, către holul lung presărat cu ușile sălilor noastre de clasă. Era aglomerație, plin de novici care mergeau la a doua oră, dar Stark continuă să vorbească pe un ton scăzut și rămase aproape de mine, astfel încât doar eu să îl pot auzi.

— De ce? A făcut ceva?

— Aruncă o…

Cuvintele au rămas în aer, căci din clasa lui Neferet am văzut ieșind o siluetă înaltă, cu părul negru, care apăru rapid în fața noastră. Eu și Stark ne-am oprit. La început, mi-a fost greu să-mi

cred ochilor și aș fi vrut să mă asigur cumva că nu am halucinații. Apoi, Stark își duse pumnul la inimă și se înclină, smulgându-mă din visare, iar eu i-am urmat exemplul în timp ce ziceam:

— Bucuroși de întâlnire, Thanatos.

— Ah, Stark, Zoey, bucuroasă de întâlnire. Îmi face plăcere să vă văd pe amândoi arătând așa bine.

— Ce cauți aici? am întrebat mai direct decât ar fi trebuit să o fac.

Sprâncenele ei negre se arcuiră, dar păru mai mult amuzată decât ofensată.

— Sunt aici pentru că Înaltul Consiliu a hotărât că novicii foarte speciali, făcu o pauză și se uită lung la Stark, și vampirii de aici merită o atenție suplimentară.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

Puștii care treceau pe lângă noi, pe hol, se uitau cu gura căscată și șopteau. L-am văzut pe Damien ițindu-și capul pe ușa clasei unde avea cea de-a doua oră și rotunjindu-și gura într-un „000” de surprindere când o văzu pe Thanatos.

— Înseamnă că luni, dacă lipsești de la prima oră, ai să lipsești de la un curs al lui Thanatos.

Neferet păși dincolo de ușa deschisă a clasei ei. Vorbea cu aceeași severitate pe care ar fi folosit-o orice profesor normal cu un elev care tocmai a lipsit de la cursul lui, dar ochii ei spuneau o cu totul altă poveste.

Am simțit că Stark se încordează și am ghicit că întunericul era peste tot în jurul ei.

— Aș vrea să cred că Zoey este destul de matură cât să aibă un motiv excelent pentru care nu a venit la curs azi.

Thanatos îi zâmbi lui Neferet, și tonul ei era evident superior.

Chipul lui Neferet păru să înghețe și ne aruncă un zâmbet fragil.

— Și mie mi-ar plăcea să cred asta. În orice caz, luni vei fi responsabilă de Zoey și de toți acești elevi *speciali* pe care dorești să îi incluzi în grup. E o sală de clasă liberă la nivelul ăsta, pe dreapta. Acum, am să te rog să mă scuzi, trebuie să mă asigur că s-a pregătit camera pentru șederea ta pe termen nelimitat.

— Bineînțeles că te scuz și îmi cer și eu din nou scuze că am venit neanunțată și fără să știu prea bine cât am să rămân cu

voi aici, în minunata Casă a Nopții din Tulsa. Trăim, pur și simplu, niște vremuri deosebite. Bucuroasă de întâlnire, bucuroasă de despărțire și din nou bucuroasă de întâlnire, Neferet, zise Thanatos.

Neferet își duse pumnul la inimă și înclină ușor capul, îngânând cuvintele de despărțire, apoi plecă grăbită.

— Nu e fericită că am venit, spuse Thanatos.

— Știai că nu o să fie, am zis încet.

În timpul ședерii noastre pe Skye, Stark îmi spusese că Thanatos îi fusese aliată, astfel că atât el, cât și restul prietenilor mei avuseseră suficientă încredere în vampirul acesta care avea o afinitate pentru moarte cât să îi spună tot ce știa despre Neferet.

Thanatos încuviință din cap.

— Știam, totuși m-am oferit cu bucurie voluntar pentru această misiune. La mijloc este însuși echilibrul dintre bine și rău din această lume, și cred că aici, în Casa Nopții, pot fi găsite răspunsurile.

Începu să sune clopoțelul.

— Ah, la naiba! am spus, după care am adăugat repede: Scuze. Am să întârzii la oră.

— Mergi la toate cursurile azi, Zoey. Abia aștept să ne vedem luni, la prima oră. Thanatos îi zâmbi lui Stark. Tinere Războinic, am vreo câteva bagaje în mașină. Vrei, te rog, să mă ajuți?

— Da, desigur, spuse el.

Îmi zâmbi și îmi făcu cu mâna, în timp ce eu îmi duceam pumnul la inimă și mă înclinam în fața lui Thanatos. Apoi am luat-o la fugă pe hol și am intrat pe furiș la cursul de artă dramatică, aruncându-i lui Erik o privire care arăta că îmi pare sincer rău.

El mă privi cu ochii mijiți, dar, din fericire, nu spuse nimic. De fapt, aproape mă ignoră, lăsându-mă să mă așez, să mă uit în gol și să mă întreb dacă voiam ca orele să treacă mai repede sau mă temeam de ceea ce ar fi putut urma după.

Parcă înclinam spre varianta cu temutul…

•

Mă uitam lung la mâncarea din farfurie și, în ciuda stresului prostesc prin care treceam, am zâmbit.

— Spaghete. Am oftat de fericire. Și suc acidulat, și pâine cu brânză și usturoi. Cât se poate de gustos.

— Știu. Și mie mi-a lipsit foarte mult mâncarea.

Stevie Rae zâmbi și se dădu la o parte, astfel încât eu și Stark să ne putem strecura lângă ea și Rephaim. Am observat că Rephaim avea gura plină până la refuz și mesteca repede, îmi întâlni privirea, zâmbi și, arătându-mi parcă prea multe spaghete molfăite, mormăi:

— E bun.

— Deci păsările mănâncă spaghete? întrebă Afrodita, în timp ce se așeza pe bancheta din fața noastră.

— Nu e pasăre, spuse Stevie Rae hotărâtă.

— În secunda asta nu e, replică Afrodita.

Damien veni în grabă și o înghesui pe Afrodita, care se încruntă la el, dar se dădu la o parte.

— OK, o, Dumnezeule. Muream să vorbesc cu voi. Ce caută Thanatos aici?

— Alo, ți-ai verificat corespondența? întrebă Afrodita, fluturând o bucată de hârtie care părea a fi foarte oficială, de genul unui anunț important primit de la școală. Bănuiesc că ai să primești aceeași schimbare de orar pe care am primit-o și eu. Două la un creier au primit-o deja.

Gemenele ni se alăturară.

— Nu ne mai spune așa, îi ceru Shaunee.

— Da, nu împărțim același creier. Împărțim un suflet. Și cele două sunt lucruri foarte diferite, comentă și Erin.

— Te rog, de parcă e normal să împărți un suflet!

Afrodita pufni și își dădu ochii peste cap.

— Începând de luni, Thanatos predă un curs special de la prima oră, am intervenit, înainte să se declanșeze un nou război mondial. Probabil vom primi cu toții anunțul de schimbare a orarului.

— Eu am primit, spuse Rephaim cu gura plină. Am verificat înainte să merg la prima oră.

— O, de asta ai întârziat, zise Damien. Nu am vrut să întreb.

— Ai întârziat? întrebă Stevie Rae. Știi că profesorii fac urât dacă întârzii.

Rephaim se uită la mine.

Eu m-am uitat la el.

Înghiți spaghetele pe care le avea în gură.

— Tata a fost aici.

— Poftim? Kalona? Aici?

Vocea lui Stevie Rae căpătă un ton aproape scârțâit.

Puștii de la mesele vecine se uitară curioși la noi.

— Exact, spuse Afrodita, ridicând tonul și părând deranjată, ca de obicei. La Barcelona găsești cei mai buni pantofi – nu aici. Folosește-ți creierul, dovlecel. Apoi își lăsă capul în jos și șopti: Nu e o idee prea bună să vorbești despre asta în public – ceea ce înseamnă în orice alt loc în afară de tuneluri.

— Rephaim, ești bine? îl întrebă Stevie Rae pe un ton mult mai potolit.

— Da. Nu am fost singur. Am fost cu Zoey, răspunse el încetișor.

Stevie Rae clipi surprinsă.

— Z?

— Are dreptate. Am fost cu el tot timpul. Este bine. Cât de bine poate fi câtă vreme este implicat Cel-Care-Nu-Poate-Fi-Numit, am șoptit.

— O, ce dracu'. Nu suntem la Hogwarts, zise Afrodita.

— Am vrea noi să fim, spuse Erin.

Apoi Shaunee făcu un lucru care mă șocă mai mult decât vizita lui Kalona. Nu deveni ecoul surorii sale gemene. În schimb, cu o voce firavă deloc caracteristică gemenelor, spuse:

— Îl iubești în continuare, nu-i așa?

Rephaim încuviință o dată din cap, abia perceptibil.

— Soro? Hogwarts? spuse Erin, părând un pic pierdută.

— Soro, asta e mai important. Privirea lui Shaunee îl găsi din nou pe Rephaim. Tații sunt importanți.

— Nu știam că ești apropiată de tatăl tău, spuse Stevie Rae.

— Nu sunt, răspunse Shaunee. De aceea înțeleg cât sunt de importanți. Dacă ai unul care nu îți acordă niciun fel de atenție, nu înseamnă că nu îți dorești să fi fost altfel.

— Ăăă, spuse Erin, părând în continuare un pic dezorientată. Nu știam că asta te deranjează, soro.

Shaunee ridică din umeri și păru stânjenită.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— A fost rău? îl întrebă Erin pe Rephaim.

Rephaim se uită lung la mine.

— Nu, nu foarte.

— Cred că Afrodita are dreptate. Trebuie să vorbim despre asta când nu o să riscăm să fim auziți. Acum, haideți să ne terminăm prânzul, și apoi toată lumea trebuie să-și verifice

corespondența pentru posibilele schimbări în orar care îi includ pe novicii roșii, am spus.

— Grupul lui Dallas le-a primit deja, zise Afrodita. I-am auzit vorbind despre asta la cursul de artă plastică.

M-am uitat la Stevie Rae. Se albise vizibil la față.

— Vom fi toți cu tine, am zis. Iar Thanatos este un vampir puternic, membră în Înaltul Consiliu. Nu va permite să se întâmple ceva.

— Shekinah era conducătoarea Înaltului Consiliu și a fost omorâtă în prima ei zi aici, îți aduci aminte? replică Stevie Rae.

— A fost omorâtă de Neferet, și nu de un pârlit de novice, am zis.

— Fetele mă enervează și pe mine, spuse Afrodita. Ticăloasei ăleia de Nicole ar trebui să i se smulgă părul din rădăcină, care probabil e de altă culoare decât restul căpiței de fân pe care o are pe cap.

— Nu-mi place deloc când sunt de acord cu tine, zise Stevie Rae.

— Ei bine, dovlecel, până și tu poți avea dreptate câteodată.

— Putem să ne oprim acum și să ne mâncăm restul de spaghete? am întrebat. Mai avem de rezistat doar două ore, apoi ne întoarcem la depou și avem un weekend întreg în care să ne gândim la chestiile astea.

— E o idee bună, spuse Damien. Ora următoare am să caut în niște cărți și în niște fișiere răspunsurile la unele întrebări. Am permisiunea profesoarei Garmy să merg la centrul media, în timpul orei de spaniolă. Mă descurc foarte bine la conjugarea verbelor, și pe asta se va concentra astăzi la oră.

— Îh, am spus. Toată lumea (mai puțin Damien) care stătea la masă dădu din cap în semn că era de acord cu îh-ul care-mi scăpase când auzisem de conjugarea verbelor în spaniolă, chiar dacă gemenele părură necoordonate, iar Erin continua să îi arunce lui Shaunee priviri care oscilau între enervare și confuzie.

Și asta a caracterizat, în mare, restul zilei: confuzie, sâcâială și, pur și simplu, îh.

Capitolul 16

Zoey

— Îmi place calul ăsta, i-am spus Lenobiei.

— Și mie îmi place calul ăsta, zise Lenobia, chiar dacă părea să nu îi placă deloc să admită asta.

Stăteam în țarc, un pic mai departe de grupul adunat în jurul lui Travis și al calului său gigantic Percheron, Bonnie. Cowboy-ul demonstrase unei audiențe foarte atente de novici (și lui Darius, Rephaim și Stark) cum se folosește o lance și o sabie călare.

— Deci, spuse Johnny B, asta e tot ce poate face? Adică, poate, cum ar veni, să sară peste obstacole sau să meargă înainte și înapoi în linie dreaptă?

De pe Bonnie, cowboy-ul părea de câțiva metri înălțime. În acel moment, avea o lance lungă în mână, și m-am întrebat, pentru o secundă, dacă nu are de gând să o înfigă în musculosul de Johnny B, care făcea pe deșteptul. Dar Travis își dădu doar pălăria pe ceafă, își sprijini lancea de șold și spuse:

— Fetița mea poate face aceleași lucruri pe care le face un cal mai mic. Știe să meargă în orice fel: la pas, la galop, poate să sară și să alerge. Se uită la Lenobia, și zâmbetul lui nonșalant deveni nesigur. Ei bine, Bonnie nu poate să se întoarcă la fel de repede. Nu poate alerga la fel de repede și la fel de mult ca un pursânge. Dar le poate ține piept și celor mai buni dintre ei. Nu uitați că mă poate duce pe mine, un maldăr de armură și de arme, și că poate depăși orice cal. Totul în același timp. Ar fi o nedreptate să o subestimezi. Îi mai aruncă o privire Lenobiei și adăugă: Oricum, să subestimezi doamnele nu e o idee prea bună, băiete.

Mi-am înăbușit râsul, prefăcându-mă că tușesc.

Lenobia îmi aruncă o privire scurtă.

— Nu-l încuraja. Novicii au stat pe lângă el toată ziua. Fetele vor să iasă cu el. Băieții vor să fie ca el. Mă apucă durerea de cap.

— Deci îți place un pic de el?

Am tresărit văzând privirea de gheață a Lenobiei, dar l-am auzit pe Travis ridicând vocea și strigând:

— Ei bine, ar trebui să o întrebați pe profesoara de aici despre asta, dar eu nu am nimic împotriva unei excursii.

„Ăăă? Excursie?” Mi-am ciulit urechile.

— Facem excursii? am întrebat.

— Nu, de când ne batem cu răul nu mai facem, mormăi Lenobia. Apoi ridică tonul și porni spre Bonnie și spre cowboy spunând: Îmi pare rău, Travis. Nu am auzit. Ce anume ai întrebat?

— Unul dintre puști a vrut să o vadă pe Bonnie în acțiune pe teren. Aș fi fericit să îi duc pe câțiva cu mine, împreună cu câțiva cai, într-o noapte senină. Am crescut lângă Sapulpa și cunosc vechile drumuri ale petrolului, de pe coastele de acolo, ca pe buzunarele mele.

Am văzut-o pe Lenobia trăgând aer în piept și am fost sigură că avea să explodeze și să-l proiecteze pe cowboy în stratosferă în timp ce Ani, cel mai mic dintre novicii roșii, se întinse și, cu un aer fascinat, o mângâie pe Bonnie pe bot spunând:

— Uau! Pe teren? Așa cum făceau cowboy-ii? Ar fi grozav.

Cu o adorație evidentă în privire, se uită la Lenobia. Doamnă profesoară Lenobia, am putea oare?

Cred că mi-am dat seama chiar în momentul în care a înțeles și Lenobia – Ani cerea un lucru normal pentru orice școală: să facă o excursie și să fie un puști normal, în comparație cu a fi mort și viu, în același timp, și a lupta cu nemuritorii și cu monștri înspăimântători pe care aceștia i-au adus cu ei și a ne face griji pentru salvarea lumii.

— Poate. Va trebui să văd dacă o pot include în planul meu de lecție. Deja am făcut câteva schimbări în ultima perioadă, spuse Lenobia, folosind tonul de profesoară.

Johnny B oftă.

— Schimbări. Ăștia am fi noi, cei care nu am murit și ne-am întors aici, să dăm peste cap programul.

— De fapt, profesoara se referă probabil mai mult la mine decât la tine, spuse Rephaim. Eu sunt motivul pentru care Stark și Darius au fost nevoiți să înceapă un curs nou aici, la grajduri.

— Aveți și nu aveți dreptate amândoi, spuse bătoasă Lenobia. Ați schimbat lucrurile în Casa Nopții, dar nu neapărat în rău. Îmi place să văd schimbarea ca pe un lucru pozitiv. Previne inerția. Și îmi place mult că grajdurile mele găzduiesc cursuri ale Războinicilor. După cum v-a demonstrat Travis azi, cu atât de mult talent, Războinicii și caii au o lungă și bogată istorie împreună.

Am văzut privirea surprinsă a lui Rephaim și tentativa lui de zâmbet. Apoi a sunat clopoțelul, și, înainte ca toată lumea să se îndrepte grăbită spre ușă, Travis strigă:

— Ascultați aici, copii! Nu pleacă nimeni din grajd până când nu e totul pus la locul lui. Voi, băieții de aici, ajutați-i pe Darius și pe Stark să adune armele și țintele. Apoi făcu un gest spre Rephaim și spre Ani. Voi doi, ajutați-mă să scot harnașamentul de pe Bonnie și s-o șterg de transpirație. A muncit din greu azi.

Toată lumea se conformă. Lenobia ezită, apoi dădu ușor din cap, parcă pentru ea însăși, schimbă direcția și dispăru în biroul ei.

Ha! Deci acum, cu aprobarea unui profesor-vampir-mai-dur-decât-cel-mai-dur-vampir, un simplu om, un cowboy, îi spunea unui fost corb, unor tipi nemuritori și unui grup de novici ce să facă. Ha!

•

Până când i-am strâns pe toți, ne-am urcat în microbuz și am plecat înapoi către depou, se făcuse ora 6 dimineața. Chiar și eu eram obosită și incredibil de fericită că era weekend. Jur că nu voiam să fac altceva decât să dorm, să mă uit la prostiile de la televizor și, poate, să mă ocup un pic de amenajarea tunelurilor. Tocmai mă gândeam la pătura mea albastră, groasă (pe care o înșfăcasem când îmi împachetasem în grabă hainele și celelalte lucruri din camera mea de internat) și la cât de bine m-aș fi simțit ghemuită în ea, lângă Stark și Nala, când Stevie Rae îmi strică tot cheful.

— Bun, trebuie să ne grăbim. Făcu semn către mine, Rephaim, Stark, Darius, Afrodita, gemene și Damien. O să răsară soarele cam într-o oră și jumătate. Rephaim și Zoey au să ne spună niște chestii despre Kalona.

Am oftat.

— Bine. În bucătărie.

Dură chiar mai mult până am reușit să eliberăm bucătăria de novicii înfometați și să-i trimitem în camerele lor.

— Nu o să ne mai putem întâlni aici multă vreme. Avem nevoie de un loc în care să ne ținem întrunirile de Consiliu, fără să ne mai stea pe cap toți dobitocii, spuse Kramisha, în timp ce se uita urât la Johnny B, care încerca să vadă cam câți fulgi de porumb poate să își îndese în gură.

— Mă uh muu, spuse Johnny B printre fulgi.

— Mișcă-ți fundul prost de aici. Avem lucruri de discutat. Clătină supărată din cap, în vreme ce îi dădea afară pe el și pe ultimul novice rămas în bucătărie. Apoi, Kramisha se întoarse spre noi. Nu, eu nu plec.

— O, la naiba, ai o altă poezie? întrebă Afrodita.

— Am citit în revista *People* că faci riduri de la atitudinea negativistă, îi zise Kramisha Afroditei. Poate ai să-ți reconsideri atitudinea când ai să te uiți în oglindă. Pentru că știu că tare îți mai place să te uiți în oglindă. Scoase un mic „ha”, apoi privirea îi poposi asupra lui Stevie Rae și asupra mea. Mi-a venit în ora de latină.

— Latină? Pe bune? replică Afrodita. Nici măcar engleză nu vorbești prea bine.

— *Non scholae sed vitae discimus*, zise Kramisha încet.

Se lăsă un lung moment de tăcere, apoi Stevie Rae spuse:

— Fir-ar, latina pare mereu o chestie atât de deșteaptă. Bravo, Kramisha!

— Mulțumesc. E mișto să fii apreciat de propria Mare Preoteasă. Oricum… Cotrobăi în geanta ei imensă până când își găsi caietul movuliu, apoi îl scoase, veni spre masă și îl trânti în fața mea. Asta e pentru tine.

— De ce? mi-a scăpat fără să mă pot controla.

Kramisha ridică din umeri.

— Nu știu, dar ar trebui să îl citești.

— Ar fi mai de ajutor dacă ai putea obține ceva mai multe informații când „te lovesc” poeziile astea, comentă sarcastic Afrodita.

— Riduri, spuse Kramisha fără să se uite la ea.

— Bun, am să-l citesc. Am luat caietul și m-am uitat la ceilalți. Da, cu glas tare.

Și am citit:

Ia naștere linia de separație – care e formată din:
Lacrimi de dragon
Ani pierduți
Frici înfrânte
Paradoxul focului și al gheții
Văzut cu Vedere Adevărată
Întunericul nu este mereu același lucru cu răul
Lumina nu aduce mereu binele.

Citind ultimele două versuri, am simțit că mi se strânge stomacul. Mi-am ridicat privirea către Kramisha.

— Ai avut dreptate. Trebuia să citesc asta.

— De unde știi? întrebă Stark.

— Ultimele versuri – partea care începe cu Întunericul – este ceea ce mi-a spus Nyx chiar înainte de a mă săruta pe frunte și de a-mi umple semiluna, în ziua în care am fost însemnată.

— Și restul are vreun sens pentru tine? întrebă Damien.

— Ei bine, nu știu. Știm cu toții de ce ar plânge Dragon. Rephaim își băgă capul între umeri, și i-am aruncat o privire în loc de scuze.

— Și partea cu anii și cu fricile poate avea de-a face tot cu Dragon. Evident că va trebui să o implicăm și pe Shaylin, din cauza părții cu Vederea Adevărată; și nu sunt prea sigură ce e un paradox. Deci, cu alte cuvinte, nu, nu am nicio idee despre restul poeziei.

— Un paradox este o afirmație sau o situație contradictorie, dar adevărată, explică Damien.

— Hă? am spus eu.

— Bun, un exemplu: paradoxul războiului este că trebuie să omori oameni pentru ca oamenii să nu mai fie omorâți.

— Dumnezeule, urăsc limbajul figurativ! spuse Afrodita.

— Dar ești deșteaptă, frumoasa mea. Când ai să îți pui mintea la contribuție, ai să îți dai seama despre ce este vorba, zise Darius.

— Paradoxul poate avea de a face cu Kalona și cu Rephaim, interveni brusc Shaunee.

— Ce vrei să spui? întrebă Stevie Rae.

— Soro? interveni Erin. Ești bine?

— Sunt bine, răspunse Shaunee și continuă: Ideea este că avem de-a face cu o situație paradoxală, nu-i așa? Pentru ca Rephaim să dovedească faptul că a schimbat tabăra și că este bun acum, trebuie să îi întoarcă spatele tatălui lui, și asta e ceva ce, în mod normal, ar fi considerat un lucru rău.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Damien.

— E ca focul, zise Afrodita.

Am clipit.

— Și Kalona, ca gheața.

— Dar sora mea nu are nimic de a face cu Kalona, spuse Erin.

— Ba da, răspunse Rephaim. Înțelege ce simt pentru el, mai ales după ziua de azi.

— Rephaim, știu că vrei ca tatăl tău să fie un tip bun și să te iubească, dar trebuie să renunți la năzuința asta, zise Stevie Rae.

Se simțea frustrarea în vocea ei.

— Te rog, povestește-i despre ziua de azi, îmi ceru Rephaim.

Mi-am înăbușit un oftat.

— Kalona vrea să încheie un armistițiu cu noi. După toată agitația în care toată lumea își exprimă părerea, de la „nici vorbă” la „o, te rog” – ei bine, toată lumea, cu excepția lui Shaunee și a lui Rephaim am continuat să explic ce se întâmplase între Kalona, Rephaim și mine și am terminat cu: Deci, nu, nu cred că putem avea încredere în el, dar un armistițiu nu e neapărat un lucru rău.

— Rephaim trebuie să-și țină gura când vine vorba despre problemele noastre, adăugă Kramisha și se uită urât la Rephaim.

— Mda, am lămurit deja acest lucru. Nu-i așa, Rephaim? am spus.

— Nu o să-i dezvălui tatei secretele noastre, zise Rephaim.

— Și totuși, nu la secrete se rezumă totul, spuse Stark. Nu e un secret că locuim aici, dar nu era obligatoriu să știe și Kalona.

— Dacă nu e un secret, tata ar fi aflat oricum, replică Rephaim.

— Mda, posibil. Dar te-ai gândit vreodată că, poate, dacă ar fi plecat cu adevărat din Tulsa și s-ar fi dus undeva în vest și ar fi crezut că ești în Casa Nopții, înconjurat de Fiii lui Erebus, ar fi continuat să zboare și am fi scăpat de el? spuse Stark.

— Asta nu s-ar fi întâmplat. Tata nu avea de gând să mă părăsească.

— A făcut-o deja! izbucni brusc Stevie Rae. Se ridică și își prinse corpul cu brațele, de parcă ar fi încercat să își stăpânească fizic emoțiile. Te-a părăsit în momentul în care ai ales binele. S-a întors doar pentru că frații tăi nu au reușit să te convingă să spionezi pentru el. Așa că acum încearcă el însuși.

— Să spioneze? repetă Darius.

Rephaim se uită la Stevie Rae de parcă aceasta tocmai l-ar fi pălmuit, dar îi răspunse lui Darius:

— Da. De aceea au venit frații mei să mă caute. Am refuzat

chiar înainte să mă găsească Dragon și creatura aia, Aurox.

— Bine, uitați, după cum am mai spus, este clar că nu ar trebui să avem încredere în Kalona, dar cred că a avut dreptate azi. Dacă Neferet este nemuritoare și poate fi distrusă doar prin sine însăși, atunci clar avem nevoie de ajutor pentru a ne da seama cum o putem împinge spre asta. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: Mai cred și că putem avea încredere în Rephaim, chiar dacă își iubește tatăl.

— Kalona este ca o bombă cu ceas, comentă Stark.

— La fel cum ai fost și tu odată. Cum am fost și eu, zise Rephaim.

Stevie Rae își lăsă în jos brațele și îl luă pe Rephaim de mână.

— Și eu eram o bombă cu ceas, Rephaim, exact ca voi. Dar toți trei am ales Lumina. Tatăl tău, nu. Te rog, trebuie să îți amintești asta.

— Din nou, sunt de acord cu dovlecelul, interveni Afrodita.

— Și eu, zise Erin.

Urmă pauza deja obișnuită, când Erin se uită la Shaunee, care nu îi repetase vorbele ca un ecou și nici nu îi susținu privirea.

— Ei bine, e un miracol. Să sune cineva la Vatican, spuse Afrodita sec.

Folosindu-se de mâna liberă, Rephaim se întinse și luă poezia Kramishei de pe masă. Se uită la ea, apoi citi:

— „Întunericul nu este mereu același lucru cu răul. Lumina nu aduce mereu binele.” Poate că lucrurile nu sunt chiar așa cum par a fi.

— Știu un lucru care sigur e chiar așa cum pare a fi, am spus. Eram și eu pe Tărâmul de Dincolo când Kalona a întrebat-o pe Nyx dacă îl iartă. Zeița a spus că va putea să întrebe doar după ce își va câștiga dreptul. Nu și l-a câștigat încă, Rephaim.

— Încă, sublinie Shaunee.

— Încă, repetă ca un ecou Rephaim.

— Încă? spuse Erin, scuturând din cap.

— Bun, uite cum facem: atâta timp cât Kalona nu își câștigă dreptul de a-i cere iertare lui Nyx, nu avem încredere în el. Putem să facem un armistițiu cu el, mergând pe ideea că dușmanul dușmanului meu este prietenul meu, am spus, sperând să fi dat citatul corect. Punct, sfârșit.

— Dar faptul că nu avem încredere în el nu înseamnă că ne pierdem speranța, spuse Shaunee.

— Nu, nu înseamnă asta, am admis încet.

Nu-mi plăcea deloc privirea resemnată și tristă din ochii prietenei mele, care îl privea acum lung pe Rephaim.

— Nu am să vă dezamăgesc. Rephaim se uită mai întâi la Stevie Rae, dar apoi privirea lui se mută către noi, ceilalți. Așa cum a spus Shaunee – pot să sper, dar nu voi avea încredere.

— O să-ți frângă inima, spuse Stevie Rae.

— Prea târziu să ne facem griji pentru asta, replică el. A făcut-o deja.

Rephaim se cutremură din tot corpul. Jur că i-am văzut pielea zvâcnind.

— Au venit zorii. Se ridică și o sărută pe Stevie Rae cu blândețe. Trebuie să plec. Te iubesc.

— Merg cu… începu Stevie Rae, dar apoi se opri. Nu, nu vrei să o fac. Bine. Știu că e un lucru prin care trebuie să treci singur. Se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor. Du-te, să nu rămâi blocat aici.

Rephaim încuviință din cap și fugi din cameră.

— Aha. Deci se transformă în pasăre? Pur și simplu? întrebă Afrodita.

— Pe lângă faptul că asta îi provoacă durere și umilință, da, pur și simplu, zise Stevie Rae și, icnind ușor, ieși în grabă din bucătărie.

— O, ce naiba, întrebam doar. Nu ar trebui să fie așa sensibilă.

— Tu cum te-ai simți dacă Darius s-ar transforma în pasăre în fiecare zi? am întrebat-o, încercând (în zadar) să o fac să o înțeleagă pe Stevie Rae.

— Iritată, spuse ea. Îmi place să mă țină în brațe. Afrodita păru a se mai gândi la ceva, după care adăugă: Știi, ar putea încerca să îl bage într-o colivie foarte, foarte mare, chiar înainte de a se face ziuă. Poate ar reuși să-l dreseze.

Ne-am uitat la ea cu gura căscată.

— Ce-i? Era o idee.

— Una pe care ai face bine să o ții pentru tine, o sfătui Damien.

— Deci asta înseamnă că ar trebui sau nu să o adaug pe lunga listă de cumpărături pe care o fac pentru amenajarea casei în weekendul ăsta?

— Eu spun să o adaugi dacă mă lași să fac eu restul listei,

spuse Kramisha.

— Mă duc să vorbesc cu prietena mea cea mai bună, am spus. Voi două mergeți la cumpărături, dar aveți grijă ce luați.

— Hei, dacă nu ai nimic împotrivă, mă duc la culcare, zise Stark. Simt că soarele mă doboară.

M-am străduit să zâmbesc și l-am sărutat.

— Sigur, vin și eu imediat.

— Nu te grăbi. Asigură-te că Stevie Rae e bine.

Aruncându-mi grăbit o privire, le făcu semn cu mâna celorlalți și ieși cu pași apăsați din încăpere.

Avea să adoarmă până când ajungeam și eu în pat. Mă făcea să mă simt ciudat, de parcă brusc aș fi avut o relație cu un bătrân care nu putea să stea treaz. Dar am alungat gândul acesta, mi-am luat rămas-bun de la grup și m-am grăbit spre cămăruța ordonată a lui Stevie Rae.

Stătea pe pat, plângând de mama focului și îmbrățișând-o pe Nala.

— Hei, bebeluș, am spus, așezându-mă lângă ea și mângâind-o pe Nala. Ai grijă de Stevie Rae?

Asta o făcu pe prietena mea să zâmbească printre lacrimi.

— Da, era aici când am venit eu. Se prefăcea că e țâfnoasă, dar mi-a sărit direct în brațe și, după ce m-a adulmecat un pic, și-a pus lăbuțele pe pieptul meu și capul lângă al meu și a început să toarcă.

— Nal știe ce face, am zis.

— Știe?

Stevie Rae începu să se smiorcăie și își scoase un șervețel clin cutia aflată lângă pat.

— E pisica-terapeut. Când intră în pielea profesionistei, îmi place să mă gândesc la ea ca la doamna doctor Nal.

— Taxează la oră? întrebă ea, mângâind-o pe Nala, care, evident, dăduse motorașul de tors la maximum.

— Da. Prestează contra delicatese pisicești. Cât mai multe.

Stevie Rae zâmbi și își șterse lacrimile.

— Am să mă asigur că o să am multe la îndemână.

— Vrei s-o suni pe mama ta? Asta te-ar face să te simți mai bine?

— Nu, e ocupată cu pregătitul micului dejun pentru frații mei. Sunt bine.

I-am aruncat o privire cu subînțeles.

— OK, bine, o să fie în regulă. Doar că sunt atât de îngrijorată pentru Rephaim. Știu că voi nu puteți uita faptul că a fost corb, dar aș vrea să înțelegeți că nu mai e rău. De când l-a transformat Nyx, e un băiat normal după apus. Și nu știe prea multe despre cum să fie băiat. Z, mi-e teamă că tatăl lui o să facă ceva și o să-l dea peste cap, iar apoi o să i se ia identitatea umană.

Izbucni în hohote de plâns.

Am luat-o în brațe, chiar dacă Nala începu să protesteze.

— Nu, iubito! N-o să se întâmple așa ceva. Odată ce Zeița dă un dar, nu îl ia înapoi, chiar dacă liberul-arbitru te poate face să strici cu totul lucrurile. Uită-te, Neferet e exemplul perfect. Este, în mod evident, cu totul sărită de pe fix, și, cu toate astea, are o grămadă de puteri dăruite de Zeiță. Rephaim va rămâne băiat în timpul nopții. Ceea ce trebuie tu să decizi este dacă poți suporta slăbiciunea pe care o aduce cu sine faptul că este uman.

— Dar dragostea nu este o slăbiciune, spuse ea.

— Este, dacă iubești persoana greșită, am răspuns.

Făcu ochii mari și rotunzi și începu din nou să plângă.

— Crezi că e greșit faptul că-l iubesc?

— Nu, iubito. Cred că e greșit că îl iubește pe Kalona – și asta îl face slab. Am făcut o pauză și am recunoscut încetișor: Știu despre ce vorbesc. Am trecut și eu prin asta. Știi că am fost convinsă că îl iubesc pe Kalona, și asta m-a făcut să cred că se va schimba.

— Mda, mi-am imaginat.

— A trebuit să-l omoare pe Heath ca să mă trezesc, am spus.

— Și dacă este nevoie tot de ceva îngrozitor pentru ca Rephaim să nu mai creadă că se va schimba?

Am oftat.

— Problema nu e că Rephaim crede că tatăl lui se va schimba, ci mai mult că speră că o va face.

— Și e vreo diferență?

— Da, cred că e o mare diferență între a crede că se va întâmpla ceva și a spera același lucru, am spus. Dă-i o șansă lui Rephaim să se ocupe de asta. Este greu, și, după cum ai spus, totul este nou pentru el. Iubește-l doar, pentru o vreme, și o să vezi ce se va întâmpla. Cred că nu ți-ar face niciodată rău intenționat, am zis.

— Am să-l iubesc și am să văd ce se întâmplă, fu și ea de

acord. Apoi trase adânc aer în piept și mă strânse tare în brațe, făcând-o pe Nala să mârâie și să se zbată.

Am râs împreună văzând reacția pisicii, și ne-a luat ceva timp s-o liniștim. Apoi am spus:

— Bun, am să mă prăbușesc aici dacă nu mă duc în momentul ăsta în pat. Am sărutat-o pe Nala pe creștet și i-am predat-o lui Stevie Rae. Păstreaz-o pe dr. Nala. Se pricepe să te alinte.

— Mulțumesc, Z. Ești cea mai tare.

Am ieșit pe ușa improvizată dintr-o pătură a lui Stevie Rae și mi-am croit drum încet prin tunel, până când am ajuns la pătura roz pe care îl pusesem pe Stark să o transforme în ușă pentru camera noastră. Mi-am trecut mâna pe suprafața moale și am zâmbit amintindu-mi cum obișnuiam în copilărie să tot îmbrac și să dezbrac păpușile și cum mama le tăiase părul, astfel încât nu mai știusem care era fetiță și care băiat.

Mama…

Am închis ochii și m-am concentrat.

— Spirit, am nevoie de tine, l-am chemat încet. Am simțit aproape imediat că elementul se strecoară în mine. De data asta, poți rămâne cu mine un pic, doar până ce adorm?

Spiritul răspunse dorinței mele, iar sentimentul mă făcu să simt căldură și o oboseală accentuată.

M-am strecurat pe sub pătura roz și am mers încet spre pat. Știam că adormise. M-am întins lângă el, am tras pătura albastră peste amândoi și l-am privit pe Stark vreo câteva minute, în timp ce lăsam spiritul să mă adoarmă. Se încrunta în somn. Sub pleoape, i-am văzut ochii mișcându-se de parcă ar fi urmărit un meci de ping-pong cu ochii închiși. I-am atins fruntea ușor, cu vârfurile degetelor, încercând să îi domolesc neliniștea.

— E în regulă, am șoptit. Să nu ai coșmaruri.

Păru să aibă efect, pentru că răsuflă adânc, trăsăturile feței i se relaxară și mă cuprinse cu brațul, astfel încât am putut să mă trag mai aproape de el, în timp ce, în cele din urmă, m-am cufundat într-un somn adânc, fără vise.

Kalona

La început, fusese simplu, aproape o întâmplare – Kalona urmărise firul spiritului nemuritor pe care îl împărțea cu Stark și care îl lega de el. Pătrunsese cu ușurință în mintea tânărului

vampir. Dar, pe măsură ce treceau zilele și experiența lor pe Tărâmul de Dincolo dispărea în amintire și în trecut, Kalona descoperi că sarcina de a-i invada subconștientul lui Stark devenea din ce în ce mai dificilă.

Mintea băiatului se revolta.

Spiritul invadator al lui Kalona trebuia să rămână pe loc și să fie un simplu observator sau să îi facă doar sugestii sumare Paznicului Războinic al lui Zoey Redbird, astfel subconștientul lui Stark rezista și, mult mai adesea, reteza legătura care îi unea, respingând spiritul lui Kalona în modul cel mai neplăcut.

Desigur, părea să fie mai ușor dacă băiatul era distras fie când făcea dragoste cu Zoey, fie când dormea și visa.

La început, Kalona preferase să pătrundă în mintea lui Stark când acesta era cu Zoey. Într-adevăr, era plăcut. Dar sexul era o distracție de care nemuritorul înaripat nu avea nevoie. Așa că, pe măsură ce zilele și nopțile treceau, Kalona se întoarse la un meșteșug pe care și-l perfecționase cu eoni în urmă – pătrundea în visele lui Stark.

Nemuritorul nu manipula însă visele Războinicului așa cum făcuse cu Zoey și cu mulți alții.

Ar fi fost prea evident. Stark și-ar fi dat seama. Dacă ar fi devenit conștient de prezența lui Kalona, băiatul ar fi putut împrumuta putere elementară de la Zoey și l-ar fi blocat. În cel mai bun caz, Stark și-ar fi luat măsuri de siguranță împotriva lui și, atunci, observarea subconștientului lui Stark n-ar fi fost altceva decât o pierdere plictisitoare a timpului său de nemuritor. Faptul că rămânea secret – că acționa subtil – era exact ceea ce trebuia să facă. Da, era mult mai bine să se strecoare în tăcere în colțurile minții lui Stark, să-i insufle gânduri negre, să tragă cu urechea.

Era doar o coincidență fericită că mintea tânărului vampir vorbea cu ea însăși în vis. Era ciudat, într-adevăr, cum subconștientul lui Stark avea tendința să se miște în cerc, în jurul aceluiași vis, în care se găsea pe o mică bucată de pământ, cu nimic altceva în jur, și în care vorbea cu o imagine în oglindă a lui însuși, mai dură și mai nemiloasă decât adevăratul Stark, pe care vampirul îl numea Celălalt. Stark nu ajungea în prezența Celuilalt în fiecare noapte, dar, când o făcea, Kalona auzea fragmente interesante din întâmplările prin care trecuse băiatul în timpul zilei.

În acea noapte, Kalona se pregătea să rupă legătura dintre ei, dezgustat de un vis banal, în care Stark își amintea de momente fericite din copilăria lui, când scena se schimbă și Stark crescu, se schimbă și se dedublă. Kalona se liniști și privi cum imaginile din oglindă începură să vorbească.

— Ai avut o zi de rahat?

— Mda, și tu ești bomboana de pe colivă, încununarea unei zile de rahat.

— Hei, Stark, nu-i nicio problemă. Poți conta mereu pe mine că am să te ajut să rămâi cu picioarele pe pământ. Deci de ce nu vorbim despre cum ar fi putut să fie ziua de azi mult mai ușoară dacă te-ai fi comportat ca un bărbat și nu ai mai fi fost atât de al naibii de drăguț.

— Mda, Celălalt. Pot fi mereu sigur că am să găsesc ceva la tine: *o atitudine nepotrivită.*

— Da, la naiba, atitudinea mea e de tot rahatul, dar eu nu mă plâng că am zile proaste. Poți fi sigur de asta.

— Pot fi sigur și pe faptul că Zoey este pusă în pericol de oameni care sunt prea apropiați de ea.

— Hai, spune ce ai pe suflet. Știi că joc mereu rolul de avocat al diavolului.

— Afurisitul ăsta de Rephaim mă scoate din minți.

— Spune-mi că nu ești într-atât de dobitoc încât să ai încredere în el.

— Sunt drăguț, dar nu prost.

— Hei, fătălăule, te-ai gândit că, dacă nu poți avea încredere în Rephaim, atunci nu poți avea încredere nici în cei care îi sunt apropiați?

— Ca Stevie Rae. Știu. Mă așteptam să fie nevoie să o supraveghez îndeaproape și să mă asigur că nu o pune pe Zoey în pericol, dar se pare că se întâmplă exact contrariul. Stevie Rae îl tot împinge pe Rephaim să stea departe de Kalona, să rămână la adăpost, să fie deștept și să nu îl bage în seamă pe diliul de taică-său.

— Și, atunci, care e problema?

— Shaunee.

Celălalt izbucni în râs.

— Te referi la jumătate din perechea de gemene? *Deci cele două îți fac probleme. Hei, atunci ce zici de asta – în loc să te plângi, mai bine o părăsești pe Zoey și te transformi în*

umplutura unui sendviș format din cele două gemene. Gagicile alea sunt bune.

— Ești un nesimțit fără pereche. Nu o părăsesc pe Z. O iubesc. Și nu gemenele sunt problema. Este vorba doar despre Shaunee. Se pare că are un soi de complex legat de tatăl ei și îi alimentează fanteziile lui Rephaim, cum că tatăl lui s-ar putea schimba.

— Pare nasol. Ai face bine să fii în gardă, la naiba, ori o să explodeze tot rahatul ăsta când...

Scena începu să se estompeze în momentul în care o pană albă, frumoasă, pluti peste capul lui Stark.

— E totul în regulă... Să nu ai coșmaruri.

Odată cu aceste cuvinte rostite în șoaptă, pana îl mângâie cu blândețe pe Stark pe fruntea încruntată și, precum o mătură care trece pe nisip, dădu la o parte imaginea din ce în ce mai neclară a Celuilalt.

În colțurile cele mai întunecate ale minții lui Stark, Kalona zâmbi și, pentru moment, tăie legătura lor nocturnă.

Capitolul 17

Shaunee

— Pe bune, soro. Du-te cu Kramisha și cu Afrodita. Încă mai am probleme cu burta de la micul dejun. Trebuie să stau cât mai aproape de baie, spuse Shaunee.

— Câh, soro. Am încercat să-ți spun că chestiile alea nu sunt de mâncat la micul dejun, zise Erin.

— Uite ce e, ai de gând să stai aici să o cocolești pe Shauneedy sau vii cu noi? Dovlecelul și pasărea sunt sus, încălzesc mașina și ne așteaptă. Avem cam două minute jumate să ajungem la ușa din spate de la Miss Jackson și să le punem pe Kramisha și pe Stevie Rae să-l *convingă* pe tipul de la pază să ne lase înăuntru înainte să iasă din tură și să închidă cu șapte lacăte afurisitul de magazin, spuse Afrodita. Am toleranță zero pentru prostiile cu gemenii. Toată excursia asta e deja o durere pentru capul meu desăvârșit, fiindcă știu că Stevie Rae o să mă facă să-mi dau numărul cardului de credit.

— Așa e corect, spuse Shaunee.

— Mă rog. *Să mergem*, zise Afrodita.

— Soro, ești… începu Erin, dar Kramisha o întrerupse.

— Știi că nu îmi place să fiu de acord cu țâfnoasa asta, dar, după cum ar spune mama, ori mănânci, ori te ridici de la masă.

— Necioplită, spuse Shaunee. Mai ales dacă te gândești la ce probleme am acum cu burta.

— Evident, se declară de acord Erin.

— Vii sau nu? întrebă Kramisha.

— Du-te, insistă Shaunee. Ia-mi ceva cu cașmir și *blană*. Pe roșu, pentru că sunt fierbinte. Și fă-o pe Afrodita să plătească.

Erin râni.

— Se rezolvă, soro.

— Vă luați rămas-bun acum sau ce? spuse Afrodita.

Erin își dădu ochii peste cap.

— Haide, Țâfnoaso. Să mergem la cumpărături.

— Era și timpul… bombăni Kramisha, în timp ce ieșeau grăbite toate trei din bucătărie.

Shaunee se simți vinovată când Erin îi aruncă o ultimă privire îngrijorată și îi făcu cu mâna. Se încruntă și fixă masa cu privirea când Zoey intră împreună cu Stark, care arăta foarte boțit.

— Salutare, Shaunee, spuse Z. Te simți mai bine?

— Unde e Erin? întrebă Stark.

— Nu mă simt mai bine. Și e la cumpărături, răspunse Shaunee. Nu îi plăcea felul în care se uita Stark la ea, dezaprobator și serios ca un adult. Care-i problema ta? îl întrebă.

— Niciuna. Ridică nonșalant din umeri și își băgă capul într-unul dintre frigidere. Am nevoie doar de un pic de cafeină ca să mă trezesc.

Dar, chiar dacă tonul îi era nepăsător, atitudinea îl trăda, și Shaunee nu se simțea în stare să se confrunte cu el.

— Mă duc să iau un pic de aer și apoi am să mă întind. Și, după cum ar spune Damien, am teme de făcut.

Se ridică și o luă spre ieșirea din colțul care ducea spre depoul abandonat, cel mai scurt drum spre exterior.

— Hei, ești sigură că e totul în regulă? Nu ești…

— Nu! spuse Shaunee repede, căci tonul îngrijorat al lui Z o făcea să se simtă și mai vinovată. Nu tușesc deloc. Pe bune. Sunt puțin deranjată la burtă. Prostiile pe care le-am mâncat. Știam că șunca nu e prea proaspătă, dar îmi plac minisendvișurile alea.

— Am să vin pe la tine mai târziu să văd ce faci, spuse Z.

— Mda, bine, mersi, strigă Shaunee și o luă pe scări, până la vechiul ghișeu de bilete.

Ajunsă aici, respiră ușurată. Depoul era un dezastru, dar îi plăcuse de la bun început – chiar dacă era dărăpănat și vechi, și avea nevoie să fie renovat. Cu toate astea, avea un aer care îi amintea de excursiile în familie, pe care le făcuseră înainte ca părinții ei să hotărască faptul că nu era destul de interesantă sau naiba știe cum și nu o mai luaseră cu ei în vacanțe.

Nu era de parcă ar fi dus o viață de rahat înainte de a fi însemnată. Avuseseră bani. Mersese la o școală privată, de elită, în Connecticut. Fusese populară și ocupată și… și…

Și singură.

Și apoi fusese însemnată în timpul unei excursii în care participa la un curs de artă pe timpul verii sau așa ceva, într-o escală pe Aeroportul Internațional din Tulsa. Profesorul ei o lăsase acolo la îmbarcare.

Plângând și extrem de îngrozită, îl sunase pe tatăl ei. Asistenta lui personală îi făcuse imediat legătura. În cei cinci ani de când lucra pentru tatăl ei, femeia nu o auzise niciodată pe fiica domnului Cole plângând.

Shaunee îl rugase pe tatăl ei să îi trimită un bilet către casă, astfel încât să îi poată vedea înainte să plece la Casa Nopții de pe Coasta de Est, preferabil la cea din Hamptons.

Tatăl ei îi spusese să rămână în Tulsa. Era o Casă a Nopții și acolo. Baftă și la revedere.

De atunci nu își mai văzuse părinții.

Cu toate acestea, îi deschiseseră un cont și vărsau bani în el.

Părinții ei credeau că banii pot rezolva orice problemă.

De fapt, și Shaunee se pricepea să pretindă că este de aceeași părere.

Se plimba încet în jurul depoului. Era frig și întuneric, și, aproape absentă, se opri lângă o grămadă de țigle sparte care fuseseră strânse în centrul depoului.

— Foc, vino la mine, spuse Shaunee. Inspiră și expiră, bucurându-se de căldura care circula în siguranță prin corpul ei, direcționând-o spre mâinile ei întinse. Degetele îi străluciră în flăcări pâlpâitoare. Atinse grămada de țigle. Încălzește-le.

Instantaneu, acestea absorbiră focul și începură să strălucească roșu incandescent.

— Este, evident, o afinitate folositoare.

Shaunee se întoarse speriată, cu mâinile ridicate, gata să arunce cu flăcări.

— Nu îți vreau răul. Kalona ridică și el mâinile deasupra capului. Am venit să vorbesc cu fiul meu, dar nu pot intra în tunelurile subterane fără să trec prin dureri îngrozitoare.

Shaunee se asigură că nu se uita în ochii nemuritorului – își amintea că are o privire plină de forță și seducătoare, în schimb, privi peste umăr, la o bucată de țiglă rămasă pe podeaua dărâmată a depoului, își aduse elementul mai aproape de ea și, cu ceea ce spera să fie o voce cât se poate de nepăsătoare, spuse:

— Deci doar te ascunzi aici?

— Nu mă ascund, aștept. Stau aici de la amurg, sperând că o să apară și Rephaim.

— Ei bine, nu ai să-l găsești aici, asta dacă nu cumva vine sus să facă un duș în fosta sală a vestiarelor. Asta nu e intrarea normală pe care o folosim, spuse Shaunee automat, apoi închise gura. „A fost o prostie. Nu ar fi trebuit să îi spun despre problemele noastre.”

— Nu aveam de unde să știu asta. Am presupus că intrați și ieșiți pe aici.

Făcu un gest către ușile largi din față, care păreau prăfuite și cam dărăpănate și care atârnau prinse doar pe jumătate în balamale.

— Rephaim nu e aici, spuse Shaunee. E la cumpărături cu Stevie Rae și cu ceilalți.

— O. Ei bine, atunci. Eu…

Kalona făcu stânjenit o pauză și Shaunee îi aruncă în fugă o privire. Nu se uita la ea. Avea umerii căzuți și privirea plecată. Părea stingher și stângaci.

Tresărind uimită, își dădu seama că seamănă foarte mult cu Rephaim. Sigur, în loc să aibă pielea mai tuciurie și să semene cu un indian cherokee, Kalona era mai blond. Și era și mai mare. Și, da, avea aripile acelea negre, gigantice. Dar gura era aceeași. Și chipul era același. Kalona se uită lung la ea.

Cu excepția faptului că aveau culoarea chihlimbarului, și ochii erau la fel.

Shaunee își feri grăbită privirea.

— Poți să te uiți în ochii mei fără frică, spuse el. Între noi

există un armistițiu. Nu vreau să-ți fac rău.

— Nimeni nu are încredere în tine, zise ea repede, rămânând fără suflu.

— Nimeni? Nici măcar fiul meu?

Părea înfrânt.

— Rephaim vrea să aibă încredere în tine.

— Ceea ce înseamnă că nu are, spuse Kalona.

Și, atunci, Shaunee se uită în ochii nemuritorului. Aștepta, dar nu se simți de parcă ar fi vrăjit-o sau așa ceva. De fapt, părea un tip bine, mai în vârstă, cu aripi și cu o expresie tristă. Foarte tristă.

— Ar trebui să plec, spuse el și dădu să se întoarcă.

— Vrei să-i transmit ceva lui Rephaim din partea ta?

Atunci, el ezită puțin, după care spuse:

— Am venit aici pentru că m-am gândit mult la dușmanul nostru comun, noua creatură a lui Neferet.

— Aurox, spuse ea.

— Da, Aurox. Din ceea ce mi-a spus celălalt fiu al meu, creatura are abilitatea de a-și schimba forma într-o ființă care seamănă cu un taur.

— Eu nu l-am văzut făcând asta, dar Zoey da, zise Shaunee. Și Rephaim.

Kalona dădu aprobator din cap.

— Atunci, ăsta trebuie să fie adevărul. Asta înseamnă că Aurox a primit putere de la un nemuritor, și, pentru a se manifesta așa cum a făcut-o, transformându-se atât de complex și de complet, puterea folosită pentru a fi creat trebuie să fi fost, într-adevăr, uriașă.

— Asta vrei să îi spun lui Rephaim?

— Și asta. Spune-i fiului meu și că o forță de o asemenea magnitudine trebuie să fi fost luată cu un mare sacrificiu. Poate a avut legătură cu moartea unei persoane apropiate, din grupul vostru.

— Jack?

— Nu. Băiatul acela a fost sacrificat de Neferet pentru a-și plăti datoria față de Întuneric pentru încarcerarea mea și exilarea spiritului meu pe Tărâmul de Dincolo. Tonul lui Kalona era amar – abia dacă își mai controla furia. De aceea știu că nașterea lui Aurox trebuie să fi fost rezultatul unei morți – la fel cum a fost și chinul meu. Cercetați sacrificiul și s-ar putea să

găsiți dovezi împotriva lui Neferet. Distrugerea ei ar putea fi mai ușor de realizat dacă se află în conflict cu Înaltul Consiliu.

— Am să-i spun lui Rephaim.

— Mulțumesc, Shaunee. Kalona rosti cuvintele încet, ezitant, de parcă ar fi fost neobișnuit cu gustul lor. Și spune-i că am zis că îi doresc numai bine.

— OK, am să-i spun. Hei, ăăă, cred că ar trebui să îți iei un telefon mobil.

Nemuritorul înaripat ridică din sprâncene.

— Telefon mobil?

— Mda, cum altfel să te contacteze Rephaim dacă vrea să stea de vorbă cu tatăl lui?

Lui Shaunee i se păru că vede umbra unui zâmbet pe chipul lui Kalona.

— Nu am telefon mobil.

— Presupun că un drum la un magazin de profil nu e o opțiune pentru tine.

— Nu. Zâmbetul îi dispăru de pe buze în momentul în care începu să clatine din cap. Nu prea știu ce aș putea face cu aripile.

— Foarte adevărat, spuse ea. Ăăă, ce zici de un laptop? Ai putea folosi Skype.

— Nici laptop nu am. Tânără novice, trăiesc în pădure, pe o stâncă, la sud-vest de Tulsa, cu un stol de creaturi care nu ar trebui să existe în lumea modernă. Nu am, după cum ai spune tu, acces la un computer.

Shaunee era, evident, în încurcătură.

— Aș putea să îți fac rost de un laptop. Nu ai mai avea nevoie decât de o chestie din aia de conectare de la distanță la satelit și de o sursă de curent, și ai putea avea internet oriunde – chiar și în pădurile de la sud-vest de Tulsa. Curent electric poți găsi, nu?

— Da.

— Deci, dacă îți fac rost de tot ce îți trebuie pentru un computer, ai să-l suni pe fiul tău?

Shaunee nu simți nici urmă de ezitare.

— Da, spuse el.

— OK, bine. Ia asta!

Băgă mâna în mica poșetă tip poștaș, cu o curea din lanț, marca Rebecca Minkoff, care era, în acel moment, favorita ei, își

scoase iPhone-ul și i-l aruncă lui Kalona. Nemuritorul îl prinse fără să clipească.

— Te sun când am laptopul și restul chestiilor.

— E foarte generos din partea ta.

— Nu te emoționa, spuse ea scurt. Părinții mei au bani. Am să cheltuiesc și eu o parte. Nimic special.

— Nu mă referem la bani. Vorbeam despre generozitatea prieteniei pe care i-o arăți fiului meu.

Shaunee ridică din umeri.

— Este prietenul unei prietene – atâta tot. Și să nu mă înțelegi greșit. Îmi vreau telefonul înapoi.

— Da, desigur, zise Kalona. Apoi zâmbi cu adevărat, și Shaunee se gândi că nu mai văzuse niciodată ceva atât de uimitor de plin de veselie și de frumos. Mulțumesc, Shaunee. De data asta, o spun din toată ființa mea – și ăsta e, într-adevăr, un lucru rar pentru mine.

— Cu plăcere. Doar să fii bun cu Rephaim. Merită un tată bun.

Kalona se uită în ochii ei, și ea simți că îi privește direct în adâncul inimii.

— Și tu meriți, prietena mea novice. Adio!

Apoi, Kalona se întoarse și o părăsi, ieșind prin ușile dărâmate. Shaunee îi auzi bătaia aripilor imense în timp ce se ridica pe cerul întunecat al nopții.

Multă vreme după aceea, rămase pe loc, încălzind grămada de țigle sparte cu flacăra ei și gândindu-se…

•

— Soro, pe bune. Nu tușești și nu scuipi sânge? Ești sigură că *nu* mori?

Pielea de porțelan a lui Erin devenise și mai palidă, fiind acum albă ca zăpada.

— Soro. Pe bune. Sunt bine.

— Nu. Dacă nu ești pe moarte, atunci ce naiba s-a întâmplat cu tine? I-ai dat lui Kalona *iphone-ul tău*!

Din cauza șocului, se lăsă tăcerea, în vreme ce toți membrii grupului, pe care Shaunee reușise, în cele din urmă, să îi adune – Erin, Zoey, Stevie Rae, Rephaim, Damien, Afrodita, Darius și Kramisha –, făcură o pauză, pentru a lăsa ecoul vocii lui Erin, care aproape că țipase, să ricoșeze din pereții tunelului, în bucătărie.

— Ei bine, soro. Vocea lui Shaunee părea fără vlagă și foarte

calmă, în așteptarea istericalelor lui Erin. Așa cum tocmai am explicat tuturor, eram sus, și tatăl lui Rephaim era și el acolo, pentru că aștepta să își vadă copilul. Mi-a spus să îi zic lui Rephaim lucrurile pe care tocmai vi le-am transmis. I-am dat telefonul meu ca să-l pot suna când au laptopul pe care am promis că i-l cumpăr, pentru că nu se poate duce la un magazin cu aripile alea. Apoi a zburat de aici, ca de obicei. Asta e tot. Sunt foarte bine. Sfârșit.

— Nu-și poate ascunde aripile alea sub o haină neagră lungă sau sub o haină de cowboy? întrebă Kramisha.

— Nu cred. Probabil ar atârna pe sub marginile hainei. Plus că ar părea diform și cocoșat și probabil ar atrage atenția asupra lui, ceea ce nu-și dorește, spuse Damien.

— Pe bune! Ar atrage atenția dacă ar purta ceva neatractiv care a fost la modă în 1999, zise Afrodita absentă, în timp ce scotocea prin sacoșa Miss Jackson de la picioarele ei.

— Ei bine, indiferent că este vorba despre modă sau despre frică, logic vorbind, presupun că are nevoie ca Shaunee să-i cumpere un laptop, conchise Damien.

— A spus că îmi dorește binele? fu primul lucru pe care îl întrebă Rephaim după anunțul lui Shaunee.

— Da.

Shaunee îi zâmbi lui Rephaim.

— Kalona avea și informații despre Aurox sau cel puțin avea o idee despre punctul din care ar trebui să îi căutăm originile, spuse Darius. Zoey, cred…

— Mama ar fi putut fi sacrificiul. Știu.

Shaunee clipi, după care simți că îi vine să vomite. Nici măcar nu se gândise la mama lui Zoey când Kalona îi pomenise despre sacrificiul unei persoane apropiate de ei! Jack fusese primul la care se gândise, și apoi mintea îi fusese invadată de o grămadă de alte lucruri. Clătină din cap și îl întrerupse pe Darius, care vorbea despre ritualuri și despre alte lucruri de genul ăsta.

— Z, îmi pare tare rău.

Pe chipul lui Zoey se citea un mare semn de întrebare.

— Nu trebuie să îți pară rău. Tocmai ne-ai spus ce s-a întâmplat. Nu ai făcut nimic rău.

— Ba da, am făcut. Nici măcar nu m-am gândit la faptul că mama ta a fost omorâtă acum câteva zile. M-am gândit la problemele mele cu tata și la alte alea. Îmi pare tare rău, repetă

ea.

Zâmbetul lui Zoey era la fel de prietenos și de iertător ca întotdeauna.

— Nu-i nimic, Shaunee. Nu e vina ta că tot ceea ce s-a întâmplat cu Rephaim și Kalona te-a supărat.

— Da, Shaunee. Încercăm cu toții să facem tot ce putem. Câteodată nu e chiar așa ușor, zise Stevie Rae, luându-l de mână pe Rephaim. Îți mulțumesc mult că îl aperi și că ții la Rephaim. Îți sunt recunoscătoare.

— Și eu, spuse Rephaim.

— Ah! Hei! Nu-i mare lucru. Da, eu doar... începu Shaunee, însă Erin o întrerupse cu ceea ce păru o variantă sarcastică a obiceiului lor de a se juca de-a termină-propoziția-începută-de-cealaltă.

— Mda, trebuie doar să pun deoparte prada de la Miss Jackson și să atârn noua perdea de mărgele pe care am luat-o de la Pier One. Ne vedem mai târziu.

Erin înșfăcă mai multe pungi și ieși grăbită din bucătărie.

Total confuză, Shaunee o privi plecând, simțindu-se de parcă nu ar fi fost sigură dacă vrea să țipe sau să plângă.

— Du-te!

Zoey venise lângă ea și îi vorbea încet, în timp ce Damien și Darius începură să discute despre diferențele dintre ritualurile de purificare și cele funerare și dacă exista vreo modalitate ca unul dintre acestea să fie transformat într-un ritual de tipul spune-cine-a-ucis-o.

— Poftim?

— Du-te și vorbește cu Erin! Dacă mai are cineva întrebări despre ceea ce s-a întâmplat, am să vin după tine. Nu vreau ca asta să vă afecteze prietenia, spuse Zoey, uitându-se lung la Stevie Rae. Prietenele bune sunt extrem de importante. Cu toții trebuie să ne amintim asta.

— OK, mulțumesc.

Shaunee se strecură afară din bucătărie și se grăbi de-a lungul tunelului, către camera foarte la modă pe care o împărțea cu geamăna ei. Dar nu trebuia să se grăbească. Erin avea mâinile pline de sacoșe și, la doar câțiva metri de bucătărie, scăpase un pachet gigantic de la Pier One.

— Hei, soro, spuse Shaunee și se aplecă să ridice o pernă strălucitoare. Arată de parcă a explodat o bombă cu sclipici aici.

Erin nu zâmbi. Luă perna cu paiete din mâinile lui Shaunee și o înghesui într-o sacoșă deja plină ochi, spunând:

— Mă descurc eu cu astea.

Shaunee puse mâna pe umărul lui Erin, care părea tare rece și lipsit de viață la atingere.

— Așteaptă, soro, ce s-a întâmplat? De ce ești așa enervată?

— Nici măcar nu mi-ai spus că ții atât de mult la tatăl tău. Pur și simplu, ai ascuns asta de mine, spuse Erin și se smulse din mâna lui Shaunee.

— Nu, nu-i adevărat. Shaunee scutură cu hotărâre din cap, simțindu-se de parcă Erin tocmai o plesnise. Am încercat să-ți spun anumite lucruri, dar aveai o atitudine din aia: „Hei, asta ține de trecut, soro, hai la cumpărături”, așa că am renunțat. Nu-ți aduci aminte?

— OK, mda, mă rog. Ce mare lucru? Doar că nu înțeleg! Suntem cele mai bune prietene de când am fost amândouă însemnate – *în aceeași zi*. Totul a fost bine până a intervenit prostia cu tatăl lui Rephaim, și acum, brusc, nu mai suntem cele mai bune prietene.

— Stai așa, spre deosebire de tine, eu înțeleg cum se simte Rephaim, asta e tot. N-am spus niciodată că nu mai suntem cele mai bune prietene.

— Mda, bine, ai dreptate. Nu înțeleg. Erin își încrucișă brațele pe piept. Care e problema, mai exact?

Shaunee se simți de parcă ar fi avut întreaga lume pe umeri, și prietena ei cea mai bună devenise brusc o străină.

— Erin, câteodată mi-e dor de tata. Atâta.

— De tatăl tău? Nici măcar nu i-a păsat de tine, cu ani de zile înainte să fii însemnată. Cum poate să îți fie dor de el?

Shaunee ezită. Se uită cu atenție și o *văzu* cu adevărat pe Erin.

— Uau! Chiar nu îți pasă, nu-i așa?

— De ce anume? De rahaturile la modă care nu erau, evident, la solduri la Pier One și pe care le-am luat cu cardul Afroditei? La naiba, da. De toate chestiile noi pe care le-am șterpelit de la Miss Jackson, după orele de program? De două ori la naiba, da, îmi pasă! Alice + Olivia sunt de rahat la colecția de primăvară. Ți-am luat însă un șal de cașmir roșu, cu căptușeală de blană de vulpe, care e mortal. O, și mi-am luat și mie unul, care se asortează perfect, doar că e pe albastru. O să arătăm grozav cu

chestiile astea. Perfect. Suntem perfecte. De asta îmi pasă. Și de tine, soro. Îmi pasă de tine, și ție îți pasă de lucrurile noastre. Mereu ți-a păsat.

Erin se opri din tiradă, părând oarecum tristă și confuză. Se șterse la ochi, și rimelul ei albastru Wonder Woman, de la MAC, i se întinse pe obraz.

— Nu, spuse Shaunee încet. Nimic din toate astea nu este real. Și, soro, nimeni nu este perfect. În niciun caz noi două.

— Ce naiba e asta? Cum de a putut tatăl lui Rephaim să schimbe totul? strigă Erin.

— Problema mă preocupă de o vreme, dar nu am spus nimic.

— Tatăl lui Rephaim sau tatăl tău? întrebă Erin.

— Niciunul din ei, Erin. Nu vorbesc despre niciunul din ei. Vorbesc despre anumite lucruri, în general. Cum ar fi moartea lui Jack.

Shaunee se simțea foarte, foarte obosită.

— M-a afectat și pe mine moartea lui Jack! Am plâns și tot restul.

— Nu, am plâns, și apoi ai primit un e-mail de la Danielle, cu un link pentru Rue La La, și am plecat la cumpărături, spuse Shaunee.

— Și? Am cumpărat pantofi negri. Stai, nu. *Ne-am* cumpărat pantofi negri. Platforme. Cu funde roz și cristale Swarovski pe toc. Am spus că e o ținută potrivită de doliu și că lui Jack i-ar fi plăcut. Apoi, am mai plâns un pic. *Noi*. Amândouă. Și cum se face că ești mult mai bună decât mine, din moment ce am făcut amândouă același lucru?

Shaunee se întrebă cum putea Erin să arate, în același timp, plină de remușcări și ofticată.

— Nu sunt mai bună decât tine. Nu am spus asta. De fapt, tu ești mai bună decât mine, pentru că te simți bine, pe când eu nu. Asta e cel mai important. Eu nu mă mai simt bine. Nici cu mine însămi și cred că asta înseamnă că nici cu noi, dar nu știu dacă…

— Hai să-ți zic eu cum stă treaba, *soro*, o întrerupse Erin, ștergându-și furioasă lacrimile care îi lăsau urme albastre pe obraji. Când ai să te simți din nou bine, să vii la mine. Până atunci, găsește-ți o cameră și niște lucruri. Nu vreau o colegă de cameră sau o soră care nu se simte bine cu mine. Plângând încetișor și ignorând lucrurile care continuau să se reverse din

pungile ei de cumpărături, Erin o luă cu pași mari prin tunel, lăsând-o pe Shaunee în mijlocul unei grămezi de perne cu sclipici și pantaloni din catifea.

Cineva își drese glasul, iar Shaunee tresări speriată. Abia când Zoey îi întinse câteva batiste deja folosite, își dădu seama că rămăsese cu gura căscată.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu chiar, zise Shaunee.

— OK, vrei să rămâi singură? întrebă Zoey.

— Nu sunt sigură. Dar știu un lucru, și o să sune foarte prost, spuse Shaunee, oftând și sughițând ușor.

— Ei bine, atunci spune-o repede, pentru că astfel trece la fel de repede și nu mai pare la fel de rău.

— Vreau să merg să locuiesc iar în Casa Nopții.

Se lăsă o tăcere grea. După un timp, Zoey întrebă:

— Și Erin vrea să meargă cu tine?

— Nu, spuse Shaunee, ștergându-și și ultima lacrimă. Merg singură.

Capitolul 18

Zoey

Duminică a fost o zi la fel de proastă ca sâmbătă. Mai târziu, privind retrospectiv, mi-am dat seama că întreaga problemă începuse să prindă contur în momentul în care Erin și Shaunee se certaseră. A fost ciudat ce efect a avut asupra noastră, a tuturor, faptul că ele două nu și-au mai vorbit. De parcă supărarea lor ne-ar fi dat pe toți peste cap.

— Nu știu ce crezi tu, dar două-la-un-creier mă scot din minți.

Afrodita se trânti lângă mine pe bordura trotuarului care înconjura vechea intrare circulară în depou. Am oftat și m-am gândit: „S-a zis cu pauza în care să stau un pic singură”. M-am dat la o parte, să îi fac loc.

— Mda, știu. E ciudat să nu le mai vezi mereu împreună, și acum Shaunee pare pe punctul să izbucnească în plâns în orice moment, iar Erin e foarte tăcută și botoasă. Situația s-a transformat într-o adevărată nebunie.

— Foc și gheață, mormăi Afrodita.

Mi-am ridicat uimită sprâncenele.

— Știi ceva, s-ar putea să ai dreptate.

— Nu știu când o să-ți pice naibii fisa și o să-ți dai seama că *am dreptate aproape mereu*. Afrodita scoase o mică pilă incrustată cu pietricele din geanta ei de la Coach și începu să își pilească unghiile. Nu știu ce altceva ar putea să însemne afurisita de poezie, dar o parte din ea sigur e despre două-la-un-creier.

— De ce îți pilești unghiile?

Îmi aruncă o privire ucigătoare.

— Pentru că orașul ăsta tâmpit nu are destule saloane de cosmetică deschise non-stop. Bine, cu excepția celor mai dubioase, și eu vreau doar să-mi aranjez unghiile, nu să-mi tatuez vaginul. Și, dacă tot veni vorba, nu vreau nici să mă căptușesc cu HIV.

— Afrodita, câteodată nu are niciun sens ceea ce spui.

— Ești bine-venită dacă vrei să îți lărgești orizonturile. Acum, revenind, ce ai de gând să faci cu Pic și Poc?

— Ăăă, nimic. Sunt prietene. Câteodată, prietenele se supără una pe cealaltă. Trebuie să găsească o modalitate să se împace singure.

— Pe bune? Asta e tot ce ai de zis?

— Ei bine, Afrodita, ce naiba vrei să fac eu?

— Mi se pare mie sau ai înjurat? „Naiba” nu e o înjurătură?

— Ce-ar fi să te duci direct acolo și să afli? Mi-am mijit ochii la ea. Și pentru a enșpea mia oară: *nu e nimic în neregulă cu oamenii care nu au o gură spurcată*!

— Țipi și înjuri. Cine știe, poate că în iad chiar a dat înghețul.

— Ești. De. Groază, am spus.

— Mulțumesc. Acum pe bune. Ce ai de gând să faci cu gemenele?

— Să le las în pace! Nu am vrut să țip, dar ecoul care reverberă în zidul de piatră al clădirii mă contrazise. Am tras adânc aer în piept și am încercat să îmi stăpânesc dorința de a o sugruma pe Afrodita. Nu pot fi trasă la răspundere de fiecare dată când unul dintre prietenii mei are ceva de împărțit cu alt prieten de-al meu. Nici măcar n-ar avea sens.

— Răspunsul e într-o poezie tâmpită, dar profetică, spuse ea pilindu-și în continuare unghiile.

— Tot nu văd cum mă face pe mine asta…

Am tăcut în momentul în care am zărit o limuzină mare,

neagră, un Lincoln, trecând de intrarea circulară și oprind în fața Afroditei și a mea. În timp ce noi priveam scena cu o expresie tâmpă și cu gurile căscate, un Războinic Fiu al lui Erebus coborî de pe locul șoferului, ne ignoră complet și deschise portiera din spate a mașinii.

Înaltă și suplă, îmbrăcată în catifea de un albastru-închis, Thanatos îl luă de mână pe Războinic și coborî plină de grație. Ne zâmbi și dădu din cap binevoitoare când ne văzu înclinându-ne, dar atenția ei era clar atrasă de clădirea depoului.

— Ce exemplu minunat de arhitectură Art Déco din anii 1930, spuse, în timp ce privirea ei se plimba de-a lungul fațadei depoului. Am jelit finalul epocii trenului. Când a ajuns, în cele din urmă, la apogeu, a fost o modalitate minunat de relaxantă de a străbate această măreață țară. De fapt, continuă să fie. E trist că sunt atât de puține rute de cale ferată în prezent. Ar fi trebuit să vizitați un depou în anii 1940 – tragedie, speranță, disperare și curaj, toate se întâlneau într-un singur spațiu plin de viață. Continuă să se uite cu dragoste la vechea clădire. Nu cum sunt aeroporturile oribile de azi. Au fost curățate de orice romantism și nu au suflet, mai ales după tragedia de pe 11 septembrie. Atât de trist… atât de trist…

— Ăăă, Thanatos, te pot ajuta cu ceva? am întrebat în cele din urmă, căci devenise evident că avea de gând să stea acolo la nesfârșit și să se holbeze la depou.

Îi făcu semn Războinicului să se întoarcă în mașină.

— Așteaptă-mă vizavi, în parcare. Vin imediat. Acesta se înclină în fața ei și plecă. Ea se întoarse spre mine și spre Afrodita. Doamnelor, cred că a venit momentul pentru o schimbare.

— O schimbare a ce? am întrebat.

— Din câte se pare, o schimbare a intrării, spuse sec Afrodita. Kalona a venit aici. Thanatos e aici, sus. Trebuie să punem un soi de preș la intrare, pe care să scrie bun venit, din moment ce intrarea pe care am stabilit-o noi nu are succes.

— Cam ciudat, dar cred că adevărat, zise Thanatos. Și acesta este unul dintre motivele pentru care am cumpărat această clădire pentru voi, în numele Înaltului Consiliu.

Am clipit surprinsă și am încercat să găsesc răspunsul potrivit, când am auzit-o pe Afrodita spunând:

— Sper că asta presupune și o renovare.

— Evident, răspunse Thanatos.

— Așteaptă, am spus. Nu suntem o Casă a Nopții. De ce s-ar interesa Înaltul Consiliu de locul în care locuim?

— Pentru că suntem speciali și mișto și nu vor să ne lase să locuim într-o magherniță împuțită, zise Afrodita.

— Sau pentru că vor să controleze locul în care stăm și tot ceea ce facem, am spus.

Thanatos ridică din sprâncene.

— Vorbești cu siguranța de sine a unei Mari Preotese.

— Nu sunt Mare Preoteasă, am asigurat-o. Sunt o novice. Stevie Rae este Marea Preoteasă de aici.

— Și ea unde e?

— E cu Rephaim. Se va lumina curând și îi place să stea cu el înainte să se transforme în pasăre, am spus fără menajamente.

— Și tu ce ești?

M-am încruntat.

— Știi la fel de bine ca mine ce sunt. Știi că lui Stark i-a fost oferită Sabia Paznicilor pe Tărâmul de Dincolo, ceea ce înseamnă, într-o oarecare măsură, că sunt Regină, din moment ce el e Războinicul și Paznicul meu.

— De ce toate aceste întrebări? Am crezut că ești de partea noastră, spuse Afrodita.

— Sunt de partea adevărului, răspunse Thanatos.

— Știi bine că Neferet e o ticăloasă mincinoasă, continuă Afrodita. Ți-am spus asta pe insula San Clemente, când Zoey era pe Corabia Nebunilor.

— Vrea să zică pe Tărâmul de Dincolo.

Mi-am dat ochii peste cap, exasperată de Afrodita.

— Mda, mă rog, Tărâmul de Dincolo. Cum i-o zice. Dar ți-am spus atunci cum stă, de fapt, treaba cu Neferet, și ai părut că ne crezi. Chiar ne-ai ajutat să deslușim chestia cu Skye, împreună cu Stark. Deci ce-i cu tine acum?

Urmă o pauză extrem de lungă, ceea ce însemna că am avut suficient timp să mă întreb dacă eu și Afrodita nu merseserăm prea departe. Thanatos era un vampir bătrân, puternic, membră a Înaltului Consiliu, a cărei afinitate dăruită de Zeiță era moartea. Era, probabil, o idee proastă să o luăm la întrebări – cu atât mai mult s-o scoatem din sărite.

— Cred că tot ce mi-ați spus în momentele acelea în care sufletul lui Zoey era sfărâmat a fost ceea ce voi, voi toți,

considerați că e adevărul, spuse, în cele din urmă, Thanatos.

— M-am întors și nu suntem în Italia, dar adevărul nu s-a schimbat. Neferet nu s-a schimbat, am spus.

— Și totuși insistă că Nyx a iertat-o și că i l-a dăruit pe Aurox, ca semn al favorii divine, zise Thanatos.

— Un mare rahat, am răspuns. Neferet nu s-a schimbat, iar Aurox nu este un dar de la Nyx.

— Sunt convinsă că Neferet ascunde un adevăr, spuse Thanatos.

— E un mod de a vedea lucrurile, am replicat.

— Dar nu modul în care le vedem noi, adăugă Afrodita.

— Nu vrem să părem lipsite de respect, am continuat. Doar că deja ne confruntăm cu Neferet de ceva vreme și am văzut lucruri pe care a avut grijă să le ascundă de Înaltul Consiliu și, de fapt, de majoritatea vampirilor.

— Dar, când vrem să o dăm în vileag, nimeni nu ne crede pentru că suntem copii, spuse Afrodita. De fapt, un grup de copii cu probleme, care au fost respinși.

Am ridicat din sprâncene spre Afrodita, și aceasta se corectă:

— Ei bine, nu vorbesc despre mine. Vorbesc despre voi, restul.

— Este unul dintre motivele pentru care am venit aici, spuse Thanatos. Ca să fiu ochii și urechile Înaltului Consiliu.

— Ca să revenim la subiect, ce înseamnă, mai exact, faptul că Înaltul Consiliu a cumpărat această clădire? am întrebat.

— Din fericire, înseamnă că pot să mai las deoparte cardul mamei și că unii dintre noi – adică aceia dintre noi care nu trebuie să se ascundă într-un coșciug atunci când răsare soarele – pot beneficia de camere decente, odată ce clădirea asta o să fie renovată, zise Afrodita.

— Chiar asta înseamnă. Dar mai înseamnă și că aceasta poate deveni o Casă a Nopții legitimă, de sine stătătoare, fără niciun fel de legătură cu prima Casă a Nopții din Tulsa, explică Thanatos. Consiliul crede că poate fi o mișcare înțeleaptă să avem o Casă a Nopții a novicilor roșii, care să rămână, în cea mai mare parte, separată de casa originală.

— Bine, nu. Tocmai de aceea nu s-au construit două licee. Ai fi prea multă rivalitate într-un singur district, am spus. Ura dintre Union și Jenkins e de-ajuns pentru noi – și Broken Arrow trebuie să facă asta cu un front comun.

— Despre ce naiba vorbești? întrebă Afrodita.

— Broken Arrow, Union, Jenks, am zis. Licee. Prea multe licee într-un oraș nu e o idee bună.

— Ai fost președinta consiliului de elevi sau ai avut o altă funcție jenantă din punct de vedere social? Tulsa are un milion de licee, și încă nu s-a sfârșit lumea, spuse Afrodita. Să ai de transportat cu autobuzul prea mulți elevi la o școală ar fi aiurea și ar permite să se infiltreze și elemente ciudate. Câh. Pur și simplu, câh.

Din fericire, Thanatos interveni:

— Standardele adolescenților umani nu au guvernat niciodată legile novicilor de vampiri. Tulsa se află chiar în centrul acestei țări. Poate, fără îndoială, să susțină o nouă Casă a Nopții. Rândurile noastre se îngroașă, mai ales ca urmare a afluxului de novici roșii, lucru constatat și în alte zone, nu doar aici.

— Mai există și alți novici roșii? Adică, în afară de ai noștri? am întrebat.

— Da.

— Dar unii dintre ei au fost însemnați direct cu roșu sau au murit cu toții, după care au înviat și au devenit roșii? întrebă Afrodita înainte să apuc să îi arunc o nouă privire de tipul *taci din gură*.

— Ai voștri sunt singurii novici roșii cunoscuți până la această dată ca fiind însemnați cu roșu, spuse Thanatos.

— Deci știi despre Shaylin? am întrebat, ținându-mi răsuflarea.

— Da. Neferet a anunțat că era oarbă înainte de a fi însemnată și că acum vede. A extrapolat spunând că bietul copil era oricum sortit pieirii, așa că nu a fost nevoie să moară ca să primească semnele roșii.

Am vrut să sar în apărarea lui Shaylin și să spun că nu era sortită pieirii, că era specială, dar instinctul mi-a spus că trebuie să îmi țin gura și să nu pomenesc despre Vederea Adevărată.

— Zoey, nu există niciun motiv pentru a ascunde ceva de cineva care se află în căutarea adevărului, asta doar dacă nu preferi minciunile și înșelătoria, mă surprinse Thanatos.

I-am întâlnit privirea.

— Nu prefer minciunile și înșelătoria, dar singurul lucru important pe care l-am învățat de la Neferet a fost să am grijă în privința persoanelor în care mă încred. Și, apoi, pentru că

instinctul continua să îmi dicteze, am spus restul lucrurilor pe care le aveam în minte: Am auzit că Neferet are un Consort nou. Știi ceva despre asta?

— Nu. Zoey, îl confunzi pe Aurox cu un Consort de-al ei? Fie că este sau nu un dar din partea lui Nyx, Neferet nu a dat de înțeles că ei doar ar avea o relație romantică; pare, pur și simplu, un servitor.

— Nu vorbesc despre Aurox, am continuat, chiar dacă simpla menționare a numelui lui îmi făcea stomacul să mi se întoarcă pe dos. Vorbesc despre taurul alb.

Thanatos părea cu totul și cu totul șocată.

— Zoey, cultul celor doi tauri, alb și negru, este unul antic, dar popularitatea lui a scăzut cu secole în urmă. Știu însă foarte puține despre această religie și despre trecutul ei, dar pot să-ți spun că nicio Preoteasă a lui Nyx nu s-a dăruit taurului alb. Ceea ce spui ar fi o monstruozitate și este o acuzație gravă. În timp ce vorbea, Thanatos devenea din ce în ce mai albă la față, până când tulburarea ei crescândă făcu aerul din jur să-i zbârlească părul și să formeze mici vârtejuri de vânt.

„O afinitate pentru aer, dar și o afinitate pentru moarte – foarte interesant”, m-am gândit.

— Nu acuz, am spus cu glas tare. Te întreb doar dacă ai auzit ceva despre asta.

— Nu! Atât Înaltul Consiliu, cât și comunitatea vampirilor îl cred pe Kalona, creatura pe care Neferet a convins-o că era Erebus pe Pământ, în continuare Consortul ei, chiar dacă a fost alungat de lângă ea de o sută de ani.

Afrodita pufni.

— Prostii. A fost cu ea pentru că a crezut că ea deținea controlul asupra sufletului lui. Cu toate acestea, ceva s-a întâmplat pe Tărâmul Nebunilor, și Neferet a pierdut controlul asupra lui Kalona. Am crezut că avea de gând să zică și restul noutăților despre Kalona, care ne tot dădea târcoale, dorind un armistițiu cu noi pentru a o distruge pe Neferet, dar, în schimb, Afrodita spuse ceva mai inteligent: Ah, ai vrea să îmi răspunzi la o mică întrebare?

Părând de-a dreptul speriată, Thanatos încuviință din cap.

— OK, să spunem că Aurox nu este un dar de la Nyx, ci este, în schimb, nu știu, ceva supermalefic pe care Neferet și taurul alb l-au realizat împreună, pentru că fac niște lucruri cu totul

nepotrivite. Ce fel de chestii ar duce la crearea unui lucru ca acesta?

— Un mare sacrificiu, răspunse Thanatos.

— Vrei să spui că Neferet ar fi trebuit să ucidă pe cineva anume pentru crearea lui Aurox? întrebă Afrodita.

— Da, deși mă trec fiorii doar la gândul unui astfel de comportament psihopat.

— Mda, și pe noi, zise Afrodita, uitându-se în ochii mei cu o tristețe plină de înțelegere. Au murit prea mulți oameni în jurul nostru în ultima perioadă.

— Mda, am spus și eu, simțind că mi se face extrem de rău. Prea mulți.

Aurox

Atenția fetei reprezentă o surpriză totală. Plecase în rondurile sale de noapte, așa cum îi ordonase Neferet, pentru a se asigura, în mod special, că niciun corb nu încalcă teritoriul Casei Nopții, când trecu pe lângă clădirea internatului fetelor. Ea stătea sub unul dintre copacii înalți și, în timp ce el se apropie, îi ieși direct în cale.

— Bună. Zâmbetul ei era mieros. Eu sunt Becca. Nu am făcut cunoștință încă, dar te observ de ceva vreme.

— Bună, Becca.

În mod straniu, îi permise să îl oprească. Nu era frumoasă sau neobișnuită, așa cum erau unele dintre celelalte novice, „cum era Zoey”, își șopti în minte, dar își alungă rapid gândul. Novicele acesta, Becca, avea o anumită atitudine, iar limbajul trupului ei, modul în care își legăna șoldurile și își dădea pe spate părul lung și blond, spunea că îl găsea plăcut.

— Eu sunt Aurox.

Ea izbucni în râs și își linse buzele subțiri și rozalii.

— Mda, știu cine ești. După cum am spus, te-am urmărit.

— Și ce anume ai aflat din faptul că *m-ai urmărit*? întrebă el, repetându-i cuvintele.

Ea se apropie și își dădu din nou părul pe spate.

— Că te descurci în luptă, și ăsta e un lucru bun în ziua de azi.

Și atunci îl atinse, trecându-și unghia vopsită în roz peste pieptul lui, și în acel moment emoțiile ei îl loviră. Putea să îi simtă dorința. Era amestecată cu disperare și cu un pic de

răutate. Aurox trase adânc aer în piept, inhalând mirosul îmbătător al poftei trupești amestecat cu un pic de cruzime. Un tremur de anticipare îi străbătu tot corpul, în timp ce puterea interioară începu să crească în el.

— O, ești tare. Becca râse încetișor, trăgându-se mai aproape de el. Mușchii tăi, vreau să zic. Dorința ei crescu în timp ce își freca sânii de pieptul lui, sprijinindu-se de el, lingându-i gâtul și apoi mușcându-l – nu destul de tare cât să dea sângele, dar nici destul de delicat cât să fie doar din joacă.

Asta îi făcu plăcere taurului din el, iar creatura se trezi la viață.

— Îți place durerea? Aurox îi puse această întrebare în timp ce își trecea cu asprime palmele pe spatele ei. Apoi își plecă ușor capul, astfel încât dinții lui să găsească arcul delicat descris de gâtul ei. Mușcă, cu scopul de a-i da sângele, deși de nimic nu îi păsa mai puțin decât de gustul ei. Îți place durerea? Repetă întrebarea cu sângele ei în gură, deși îi putea simți răspunsul în valul de poftă trupească ce pusese stăpânire pe ea.

— Îmi place tot, gemu Becca. Haide! Lasă-mă să gust puțin. Fii Consortul meu – fii bărbatul meu.

Aurox nu se gândi să o oprească. Nu se gândi la nimic. Simțea doar atât: pofta trupească intensificată de un spirit meschin, disperat. Aurox se lăsă copleșit. Se așeză peste ea, își închise ochii și i se dărui spunând cuvinte care veneau din adâncul subconștientului său – care erau atât de instinctive și de automate, încât gândirea și înțelegerea nu aveau nimic de-a face cu ele.

— Da, Zo. Mușcă-mă!

— Dobitocule! Zoey? Am să-ți arăt eu ție, să-ți iasă Zoey din cap.

Becca îl mușcă. Adânc. Simți durerea ascuțită și căldura sângelui care curgea șiroaie. Apoi gura ei se lipi de rana proaspătă de pe gâtul lui – dar numai pentru un moment. Simți schimbarea care puse stăpânire pe ea imediat ce îi gustă sângele. Furia și pofta ei se evaporară, înlocuite de frică în stare pură.

— O, Zeiță! Nu, nu e în regulă! Becca încercă să se desprindă de el, dar Aurox o ridică, făcu doi pași mari și o lipi cu spatele de un copac. Așteaptă, nu! Becca insistă, încercând să își ascundă tremurul din voce, deși frica ei trecea peste și prin el, hrănindu-l,

schimbându-l. Oprește-te! Ai un gust ciudat!

Creatura din interiorul lui pulsă și se mișcă, încercând să se elibereze, pentru a aduce pustiire și distrugere. Pufni, și taurul răspunse ca un ecou al sunetului.

— Pe bune, oprește-te! Nu vreau să fiu cu cineva care nu se gândește decât la Zoey!

„Zoey…”

Numele răsună ca un ecou în interiorul lui, stingând taurul așa cum stinge apa focul.

— Ce se întâmplă aici?

La auzul vocii lui Dragon Lankford, Aurox făcu un pas înapoi, eliberând-o pe Becca. Fata se sprijini de copac și se uită cu frică în sus, la Aurox.

— Aurox? Becca? Voi doi aveți o problemă? întrebă Dragon.

— Nu, doar o mică neînțelegere. Am crezut că fata înțelege ce dorește, spuse Aurox, întorcându-se către Maestrul Sabiei și ignorând-o pe Becca. A fost o greșeală.

Fata fugi imediat de lângă copac și se grăbi să îl pună pe Dragon tampon între ea și Aurox – frica ei fiind înlocuită de încredere și de furie.

— Știu ce *nu* vreau, și ăsta e un alt tip amorezat de Zoey Redbird. Să sperăm că ai un avantaj ca să te bagi în față, pentru că e o listă întreagă de tipi care s-au așezat la coadă înaintea ta.

— Becca, nu ai niciun motiv să fii crudă. Știi că vampirii cred în libertatea de a alege și în dorința reciprocă. Dacă dorința nu este reciprocă, atunci mai bine te retragi cu grație, spuse Dragon ferm.

— Mi se pare corect, îi zise Becca lui Dragon, apoi rânji în direcția lui Aurox. Pa și du-te naibii, idiotule!

Se îndepărtă furioasă.

— Aurox, începu Dragon calm, societatea vampirilor este deschisă numeroaselor modalități diferite care duc către dorință și împlinirea pasiunilor, dar trebuie să știi că unele dintre aceste căi nu trebuie urmate dacă nu există un consimțământ clar din partea tuturor celor implicați și un anume nivel mai aprofundat de experiență. Oftatul lui Dragon îl făcu să pară bătrân și obosit. Înțelegi ce încerc să îți explic?

— Da, spuse Aurox. Becca are un spirit meschin.

— Da? Presupun că nu am observat.

— Nu cred că Zoey Redbird are un spirit meschin, zise el.

Dragon ridică din sprâncene.

— Nu, nici eu nu cred asta. Știi că Neferet și Zoey nu se înțeleg, nu-i așa?

Aurox se uită în ochii lui.

— Sunt dușmani.

Privirea lui Dragon nu șovăi.

— Poți să le spui și așa, da, deși mi-aș dori ca altele să fi fost circumstanțele.

— Tu nu ești un aliat de-al lui Neferet, spuse Aurox.

Expresia Maestrului Sabiei îngheță, și chipul lui obosit, dar sincer, deveni brusc indescifrabil.

— Sunt adeptul meu și al nimănui altcuiva.

— Nici al lui Nyx?

— Nu mă voi ridica împotriva Zeiței, dar nu voi apăra pe nimeni altcineva în afară de mine însumi. Dragonul este singura cale care îmi rămâne.

Aurox îl studie. Emoțiile lui erau ascunse. Vampirul nu dezvăluia nimic – nici furie, nici disperare, nici frică. Nimic. Era o adevărată enigmă. Poate că tocmai acea enigmă îl făcu să vorbească despre misterul din interiorul lui:

— Am rostit numele lui Zoey în loc de al Beccăi.

Dragon ridică din nou din sprâncene, și expresia lui spunea că era ușor amuzat.

— Ei bine, Aurox, femeilor – cu spirit meschin sau nu – nu le place să rostești numele unei alte femei.

— Dar nu știu de ce am făcut-o.

Dragon ridică din umeri.

— Trebuie să te fi gândit la Zoey.

— Nu mi-am dat seama de asta.

— Câteodată nu o facem.

— Deci este normal? întrebă Aurox.

— Acum mai mult de o sută de ani, singurul lucru clar pe care l-am descoperit a fost că nu există nimic *normal* când vine vorba despre femei, zise Dragon.

— Maestre al Sabiei, pot să vă cer o favoare?

— Poți, spuse el.

— Nu îi spuneți nimic din ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta lui Neferet.

— Eu țin lucrurile pentru mine, băiete. Ar trebui să îți aduci aminte să faci și tu la fel. Maestrul Sabiei îl bătu ușor pe umăr și

plecă, lăsându-l pe Aurox confuz, încurcat și, ca întotdeauna, singur.

Capitolul 19

Zoey

— O să fie un rahat de proporții cosmice, îmi șopti Afrodita, în timp ce stăteam în dreptul încăperii desemnate sală de clasă a lui Thanatos pentru prima oră de luni.

Încăperea era una dintre cele mai mari din școală. De fapt, cu excepția sălii de clasă pentru orele de teatru, care era mai degrabă un miniamfiteatru, și a amfiteatrului însuși, aceasta era cea mai mare sală de clasă „normală” din școală. „Minunat, m-am gândit, cât mai mult spațiu pentru explozia care va urma.”

— Sub nicio formă nu putem lipsi de la această oră, i-am șoptit la rândul meu Afroditei. Apoi, am spus către restul grupului: Bun, să intrăm. Nu vă faceți griji. Suntem împreună, deci nu poate fi chiar atât de rău.

Turma mea de tocilari, dar și Stevie Rae, Rephaim și restul novicilor ei roșii mă flancară. Toată lumea dădu aprobator din cap și păru resemnată și pregătită pentru orice s-ar fi putut întâmpla. Am deschis ușa și am pășit înăuntru.

Piatra mea de clarvăzător începu imediat să radieze căldură.

Dallas și grupul lui erau deja în clasă, ocupând, firește, locurile din spate.

Aurox se așezase în primul rând de bănci aflate în partea opusă, separându-se clar de grupul lui Dallas. Mă puse pe gânduri faptul că nu stătea cu băieții cei răi, din moment ce era în echipa lui Neferet, așa cum, în mod evident, erau și ei, dar mi-am ferit cu grijă privirea de el.

— Am să încerc să păstrez o atitudine pozitivă, spuse Stevie Rae, ignorând rânjetul cu care o întâmpină Dallas și râsul răutăcios care puțea a parfum ieftin și care venea din direcția lui Nichole. Îl luă pe Rephaim de mână și zâmbi, sărutându-l pe obraz. Nu-i lăsa să te supere.

— Multă baftă cu asta, le ură Erin.

Shaunee, care se afla la câteva persoane distanță de Erin, nu spuse nimic.

— Este roșu, și nu un roșu frumos precum Shaunee, zise

Shaylin, uitându-se peste umărul meu, către Dallas.

Am privit-o.

— Ce vrei să spui?

— Eu sunt roșie? întrebă Shaunee.

— Da, îi spuse Shaylin. Culoarea ta este clară și ușor de înțeles. Ești ca un foc de tabără – cald și benefic.

— Foarte drăguț, zise Stevie Rae.

— Mersi, replică Shaunee. Frumos din partea ta.

— Dar cum rămâne cu Dallas? întrebă Rephaim.

— Este roșu ca o bombă. Ca furia. Ca ura, zise ea.

— Atunci, cred că e mai bine să mergem în față și să stăm cât mai departe cu putință de el, spuse Stevie Rae.

— De unele lucruri e mai greu să stai departe, zise Erin, dar nu se uita la Dallas.

O privea pe Shaunee, cea roșie precum un foc de tabără, care își admira unghiile.

— Nu mai fi așa negativistă, îi spuse Stevie Rae lui Erin, spulberând momentul jenant. Apoi, îmi zâmbi larg și dulce. Să mergem să ne așezăm în față!

— Bine, am să te urmez, am spus, chiar dacă mi-aș fi dorit să fug din încăpere țipând.

— Vreau să fug țipând de aici. Afrodita se făcu, în mod straniu, ecoul gândurilor mele, în timp ce ne urma pe mine, pe Stevie Rae și pe Rephaim.

M-am abținut să spun „Mi-ai luat vorba din gură” și, din obișnuință, am ocupat banca de lângă Stevie Rae. Sună clopoțelul, și Thanatos intră pe o ușă care se deschidea dintr-un mic birou, direct către partea din față a clasei, care era puțin înălțată, cam ca o scenă, și avea un podium în mijloc, cu o tablă în spate.

— Oooo! Ce culori frumoase! spuse Shaylin, de pe scaunul aflat în spatele meu.

— Bucuroasă de întâlnire, zise Thanatos.

Am răspuns cu toții salutului ei. M-am gândit că are un aer regal și puternic. Purta o rochie de culoarea nopții, decorată doar cu firele de argint ale conturului brodat al lui Nyx, înfățișată cu brațele ridicate și îmbrățișând o semilună.

— Bine ați venit la o premieră a premierelor. În toată istoria noastră nu a mai existat o clasă ca aceasta, formată din diferite tipuri de novici, din novici aflați în plină transformare, din

oameni și chiar din vampiri. Vin în fața voastră ca reprezentant al Înaltului Consiliu al Vampirilor, care este, atâta timp cât veți exista în societatea noastră, consiliul vostru de conducere.

Thanatos se uită lung la mine, în timp ce rostea ultima parte a frazei. I-am susținut privirea cu curaj. La naiba, eram de acord cu ea.

Doar că nu eram foarte sigură dacă eu și grupul meu voiam să trăim în societatea vampirilor.

— Știu că vă întrebați cu toții despre ce va fi vorba la acest e urs, dar pot răspunde doar parțial la nedumerirea voastră. Mă aflu aici pentru a vă conduce și a vă îndruma într-o călătorie rară și unică, la fel cum sunteți fiecare dintre voi. Acest curs va înlocui ora de sociologie a vampirilor; prin urmare, voi supune atenției voastre subiecte pe care toți novicii și vampirii trebuie să încerce să le înțeleagă până la urmă, cum ar fi Moartea și Întunericul, Gardienii și Însemnele, Lumina și Dragostea. Dar, datorită alcătuirii unice a acestei clase, există și subiecte pe care mi le veți aduce voi în atenție, și, astfel, le vom prezenta tuturor. Vă făgăduiesc că voi căuta numai adevărul împreună cu voi și că, dacă nu voi avea un răspuns la întrebările voastre, voi face tot ce îmi stă în putință pentru a-l descoperi împreună cu voi.

M-am gândit că, deocamdată, cursul nu părea atât de rău și începusem să mă simt cât de cât în largul meu și curioasă, când explodă și bomba.

— Deci să începem să căutăm adevărul! Vreau ca fiecare dintre voi să reflecteze pentru câteva momente. Apoi, pe o bucată de hârtie, scrieți cel puțin o întrebare la care doriți să obțineți un răspuns prin intermediul acestui curs. Împăturiți foaia și, după ce mi-o lăsați, am s-o citesc. Fiți onești în întrebările voastre, fără a vă teme că veți fi cenzurați sau judecați. Nu trebuie să vă semnați întrebările, dacă preferați să rămâneți anonimi.

După o scurtă pauză, Stevie Rae ridică mâna.

— Da, Stevie Rae, o strigă Thanatos.

— Vreau doar să mă asigur că am înțeles bine. Putem întreba orice? Absolut orice, fără să ne facem griji că putem avea probleme?

Thanatos îi zâmbi cu bunăvoință lui Stevie Rae și începu să-i răspundă:

— Este un excelent…

Deodată, din spatele clasei, șoapta nu prea bine șoptită a lui Dallas: „Vreau să întreb ce are o pasăre și nu are un tip și de ce îi place așa de mult!” se auzi foarte clar.

Stevie Rae îl apucă pe Rephaim de mână, și am știut că o face pentru a-l împiedica să se ridice și să meargă să-l înfrunte pe Dallas. Apoi nu le-am mai dat atenție celei mai bune prietene ale mele și iubitului ei, căci veni momentul reacției lui Thanatos. Schimbarea care puse stăpânire pe ea fu rapidă și extrem, teribil de înspăimântătoare. Părea că se făcuse mai mare. Vântul bătea în jurul ei, ridicându-i părul. Când vorbi, mi-am adus aminte de scena din *Întoarcerea regelui*, când Galadriel îi arăta lui Frodo ce fel de regină întunecată și teribilă ar deveni dacă ar lua inelul de la el.

— Mă confunzi cu o ființă neînsemnată, Dallas?

Puterea prezenței ei înfioră aerul din jurul nostru. Thanatos era atât de maiestuos de furioasă, încât era greu să o privești, așa că m-am uitat peste umăr, la Dallas. Se făcuse cât putuse de mic. Chipul îi era alb ca zăpada.

— N-nu, doamnă profesoară, se bâlbâi el.

— Spune-mi Preotească! exclamă Thanatos, arătând de parcă ar fi fost în stare să arunce cu fulgere și să cheme tunetul în ajutor.

— Nu, Preotească, se corectă el imediat. N-nu am vrut să par lipsit de respect.

— Dar ai vrut să arăți lipsă de respect pentru cel puțin unul dintre colegii tăi de clasă, și aici, în clasa *mea*, acest lucru este inacceptabil. M-ai înțeles, tinere vampir roșu?

— Da, Preotească.

Vântul din jurul ei se potoli, și înfățișarea lui Thanatos deveni din nou regală, nu letală.

— Excelent, spuse ea, apoi își îndreptă atenția către Stevie Rae. Răspunsul la întrebarea ta este că, atâta vreme cât te comporți într-o manieră respectuoasă, mă poți întreba orice, fără să îți fie frică de repercusiuni.

— Mulțumesc, răspunse Stevie Rae, cu jumătate de gură.

— Ei bine, atunci puteți începe să scrieți întrebările. Thanatos se opri și se uită de la Rephaim la Aurox, adresându-le ambilor aceeași întrebare: Nu m-am gândit să întreb înainte, dar cum amândoi sunteți nou-veniți în, ei bine, să spunem, lumea

academică, aveți nevoie de ajutor la citit sau la scris?

Rephaim scutură din cap și răspunse primul:

— Nu am nevoie de ajutor. Pot citi și scrie în câteva limbi ale oamenilor.

— Uau, serios? Nu știam asta, zise Stevie Rae.

El zâmbi timid și ridică din umeri.

— Tatălui meu i s-a părut folositor.

— Dar tu, Aurox? insistă Thanatos.

L-am văzut că înghite în sec și părea emoționat.

— Pot să scriu și să citesc. Cu toate acestea, n-nu știu cum am ajuns să stăpânesc aceste abilități.

— Hmm, ei bine, asta e interesant, spuse Thanatos. Și apoi, de parcă ar fi fost foarte normal ca oamenii să aibă capacitatea magică de a citi și de a scrie, continuă la fel de calmă: Zoey și Stevie Rae, din moment ce voi stați aproape, vă rog să vă împărțiți clasa în două și să ridicați întrebările colegilor, ca să mi le aduceți.

Eu și Stevie Rae am mormăit aprobator, apoi m-am așezat și am început să mă uit lung la bucata albă de hârtie din caiet. Oare trebuia să întreb ceva inofensiv, ceva legat de afinități și de momentul în care ar fi „normal” să se manifeste? Sau să iau treaba în serios și să întreb ceva ce mă interesa cu adevărat?

M-am uitat în jurul meu. Stevie Rae scria, cu o expresie foarte serioasă întipărită pe chip. Rephaim tocmai pusese creionul jos și își îndoia hârtia. M-am uitat rapid la ea, dar tot ce am putut vedea a fost că își semnase întrebarea.

„Am să iau treaba în serios”, mi-am zis și am scris: „Cum să treci peste pierderea părinților?” Am ezitat, dar apoi mi-am trecut numele sub întrebare. Am încercat să văd ce scria Stevie Rae, însă terminase deja și își ținea hârtia în mână. Se ridică zglobie din bancă și începu să se plimbe în sus și în jos, printre băncile din partea ei de clasă, ridicând hârtiile ca o profesionistă.

Am oftat și am început să curăț de bombe zona mea. Bineînțeles că pe partea mea stătea și Aurox. Următorul la rând după Damien și Shaunee. Nu voiam să dau ochii cu el, așa că m-am uitat la hârtia pe care mi-o întinse. Pe ea, scrisă cu litere mari de tipar, era întrebarea: „CE SUNT EU?” Și o semnase.

Total surprinsă, i-am întâlnit privirea. Se uită la mine calm. Apoi vorbi atât de încet, încât numai eu l-am putut auzi:

— Aș vrea să știu.

Nu mi-am putut dezlipi privirea de ochii lui neobișnuiți, de culoarea pietrei lunii. Dintr-un anume motiv cu totul prostesc, m-am auzit șoptind la rândul meu:

— Și eu.

I-am smuls hârtia și m-am grăbit să plec de lângă el, încercând să nu mă mai gândesc, ci doar să fac ceea ce mi se spusese. Dallas și grupul lui erau foarte liniștiți. Abia dacă se uitau la mine și la Stevie Rae, dar am observat că nu scriseseră nimic pe hârtiile pe care le-am luat de la ei, un semn rău pasiv-agresiv. Am băgat respectivele foi de hârtie în spatele teancului, în timp ce mă întorceam spre rândurile din fața clasei. Thanatos luă hârtiile, ne mulțumi, apoi spuse:

— Voi studia întrebările voastre în noaptea asta și mâine vom începe să le discutăm pe unele dintre ele. Pentru restul orei, să ne întoarcem la un subiect pe care cred că majoritatea dintre voi îl găsesc relevant – acela al găsirii unui partener sau a unui Consort.

Mă așteptam ca Thanatos să ne servească discursul standard cu „pur și simplu, spuneți nu” despre chestia cu partenerii, încă de la bun început, dar m-am înșelat. Ne vorbi deschis despre plăcerea și frumusețea unei relații normale, dar și despre posibilele tragedii atunci când lucrurile nu merg bine. Era interesantă și amuzantă (cu un umor sec britanic). Ora trecu foarte repede; și, înainte parcă să apucăm să clipim, sună clopoțelul.

Am rămas un pic în urmă, în așteptarea Afroditei, care era implicată într-o discuție surprinzător de serioasă cu Thanatos despre dragoste. Punctul de vedere al Afroditei era că atracția nu este bazată pe sexualitate. Thanatos insista, spre marea consternare a Afroditei (care se simțise atrasă de Stevie Rae, chiar dacă atracția nu durase foarte mult), că atracția sexuală mergea mână în mână cu găsirea unui partener.

Thanatos puse, în cele din urmă, capăt discuției, spunând:

— Afrodita, faptul că tu admiți sau nu un lucru îl face mai puțin adevărat.

— Am să mă asigur că Zoey ajunge la ora a doua, spuse Afrodita, părând nemulțumită.

— Așa să faci, tânără Profetesă. Zâmbetul lui Thanatos i se simțea în voce, chiar dacă nu i se vedea pe chip. Și mulțumesc

pentru discuția animată de azi. O aștept cu nerăbdare pe cea de mâine.

Afrodita încuviință din cap și se încruntă, iar după ce se asigură că Thanatos nu o mai putea auzi, zise:

— Minunată conversație, ce să zic. Nu mai discut rahaturi despre atracții lesbi vreodată. Cât am să trăiesc.

— Nu cred că asta voia să spună, Afrodita, am zis, atentă să nu mi se vadă vreo urmă de zâmbet pe chip. Dar avea dreptate, a fost o oră frumoasă – mult mai interesantă decât cursul normal de sociologie a vampirilor, cu toate problemele prezentate de Neferet.

Afrodita deschise ușa.

— Mă bucur foarte mult că am putut amuza mulțimile și…

Și astfel am pășit în mijlocul haosului.

— Haide, păsărică! striga Dallas. Nu te poți ascunde după fustele lui Stevie Rae la nesfârșit! Johnny B cel musculos îl ținea de brațe pe Dallas, dar acesta se zbătea ca un nebun.

— Nu mă ascund, prost arogant ce ești! țipă Rephaim.

Stevie Rae îi atârna de braț ca o liană și încerca să îl tragă din calea lui Dallas.

— Mă duc după Darius și Stark, zise Afrodita și plecă repede.

— OK, stați așa, oameni buni, opriți-vă!

Am pășit între cei doi și grupurile lor de susținători care continuau să crească.

— Stai naibii deoparte, Zoey! Asta nu e treaba ta. Dallas își revărsa acum veninul asupra mea. Crezi că ești cu mult mai bună decât ceilalți, dar tu nu valorezi nici cât o ceapă degerată pentru noi. Își smuci capul către grupul lui de novici roșii aflați în apropiere, care doar priveau și zâmbeau.

Am fost surprinsă să constat cât de mult mă jignea ceea ce îmi spusese.

— Nu cred că sunt mai bună decât ceilalți!

— Nu te lăsa afectată de ceea ce zice el, Z. Nu e nimic altceva decât un băiețel răutăcios și trist, deghizat în vampir, spuse Stevie Rae.

— Și tu nu ești altceva decât o curvă! îi strigă Dallas lui Stevie Rae.

— Ți-am spus să încetezi să îi mai spui așa!

Rephaim încercă să se smulgă din brațele lui Stevie Rae.

— Toată lumea știe că ești ofticat pentru că nu mai e cu tine,

i-am spus lui Dallas, gândindu-mă la cât de ticălos se dovedise a fi.

— Nu, sunt ofticat pentru că e cu o ciudățenie a naturii!

Cuvintele lui mă loviră din plin. Am observat că, deși se zbătea și urla, ochii lui se întorceau într-un punct aflat jos, pe perete, de care se tot apropia. I-am urmărit privirea și am văzut o priză electrică – una de tip industrial, cu trei borne.

„Ah, la naiba!”

— Nu sunt o ciudățenie! Rephaim părea gata să explodeze. Sunt om!

— Pe bune? Ce-ar fi să așteptăm până iese soarele, și atunci o să vedem cât de om ești.

Dallas rânji și se apropie și mai mult de perete.

Cât mai nonșalant cu putință, am făcut doi pași către priză și am început să mă gândesc intens ce element ar fi mai bine să invoc dacă aș fi nevoită să mă lupt cu electricitatea.

— Îmi convine de minune, spunea Rephaim. Cu ochi de om sau de pasăre, nu aș avea bucurie mai mare decât să te văd mistuit de flăcări!

— Vise, dobitocule!

Dallas se repezi înainte, către priză, aproape smulgându-se din brațele lui Johnny B și făcându-mă să mă împiedic și să cad pe spate.

Și apoi niște mâini puternice mă prinseră și niște brațe riguroase mă susținură și nu mă lăsară să cad în fund. Dintr-o singură mișcare, Stark mă puse înapoi pe picioare și mă trase în spatele lui, lângă perete. Apoi se duse să îl înfrunte pe Dallas.

— Pleacă. Stark nu își ridică vocea. Părea calm, rece și extrem de periculos.

— Nu e lupta ta, zise Dallas, dar deja nu se mai zbătea în brațele lui Johnny B.

— Dacă e implicată Zoey, atunci este lupta mea. Și trebuie să înțelegi că eu am să câștig. De fiecare dată. Așa că pleacă.

— Încetați imediat! Vorbind ca un general care comandă unor trupe de dezertori, Dragon Lankford apăru în scenă însoțit de câțiva dintre Războinicii Fii ai lui Erebus, inclusiv Darius, făcând un spectacol din a-i despărți pe Dallas și pe Rephaim. Chipul Maestrului Sabiei era precum un nor de furtună. Dallas, tu stai aici. Arătă către un punct din fața lui, apoi, abia uitându-se la Rephaim, adăugă: Și tu acolo.

Dragon arătă către un loc de lângă Dallas. Cei doi făcură întocmai cum li se ceru, deși Dallas continua să îi arunce lui Rephaim priviri pline de ură. Rephaim se uita țintă la Maestrul Sabiei, care începu să li se adreseze cu severitate:

— Nu voi tolera niciun fel de bătaie în școala asta. Ăsta nu este un liceu al oamenilor. Mă aștept să vă ridicați deasupra unui asemenea comportament primar, copilăresc. Dragon își plimbă privirea de la Dallas la Rephaim. M-ați înțeles?

— Da, spuse Rephaim repede și clar. Nu vreau să fiu motiv de neplăceri.

— Atunci pleacă, pentru că, atâta timp cât ești aici, vor fi neplăceri! ripostă Dallas.

— Nu! Dragon mânui cuvântul ca pe un bici. Nu vor mai fi probleme în școala asta, altfel veți da socoteală în fața mea.

— El nu are ce căuta aici, spuse Dallas, dar vocea îi era mai potolită și părea mai mult îmbufnat decât periculos.

— Sunt de acord cu tine, Dallas, zise Dragon. Dar Nyx nu e. Și, câtă vreme Casa Nopții o servește pe Nyx, îi vom respecta alegerile, chiar dacă ea alege să ierte când noi nu putem.

— Nu puteți sau nu vreți? Atenția tuturor fu atrasă de Stevie Rae. Merse lângă Rephaim, îl luă de mână și îl înfruntă pe Dragon. M-am gândit că arată exact ca o Mare Preoteasă puternică, destul de supărată cât să scuipe foc, și m-am bucurat că elementul ei era pământul, nu focul. Rephaim nici măcar nu a provocat prostia asta cu Dallas. Nu a făcut decât să îmi ia apărarea când Dallas m-a numit curvă, târfă și în alte moduri, prea urâte ca să le repet. Dacă în locul lui Rephaim ar fi fost oricine altcineva, nu i-ai lua partea lui Dallas.

— Înțeleg de ce Dallas și mulți dintre elevi au probleme în a-l accepta pe Rephaim, spuse Dragon calm.

— Asta e ceva ce trebuie să lămurești cu Zeița.

Vocea lui Neferet traversă precum un fir de mătase mulțimea. Toată lumea se întoarse și o văzu stând în capătul holului, alături de Thanatos.

— După cum se știe, Zeița și-a spus părerea în ceea ce privește acceptarea lui Rephaim, zise Thanatos. Dallas, va trebui, pur și simplu, să te supui deciziei lui Nyx, la fel cum va trebui să o faci și tu, Maestre al Sabiei.

— Este cât se poate de acceptat. Stevie Rae părea extrem de deranjată. Așa cum am încercat să explic, Dallas este cel care

face probleme, nu Rephaim.

— Și problemele astea se vor termina acum, spuse Dragon. Am fost cât se poate de clar.

— Ai fost cât se poate de clar și că nu îl vrei pe Rephaim aici, replică Stevie Rae.

— Maestrului Sabiei nu i se cere să îi placă pe elevii noștri, spuse Neferet, dând din cap cu un aer superior. Datoria lui este să ne protejeze, nu să ne alinte.

— Datoria lui este să fie și corect, și onorabil, comentă Thanatos. Dragon Lankford, crezi că poți fi corect și onorabil în privința sentimentelor tale față de Rephaim, în ciuda problemelor personale cu el?

Expresia lui Dragon era concentrată, vocea sugrumată, dar răspunsul veni fără ezitare:

— Da.

— Atunci, accept cuvântul tău adevărat și drept, spuse Thanatos. La fel cum ar trebui să o facem toți.

— La fel cum ar trebui să mergem cu toții la ora a doua, replică prompt Neferet. Problema *asta* ne-a răpit mult prea mult din timp.

Privirea îi poposi disprețuitor asupra lui Rephaim și asupra lui Stevie Rae, înainte de a se îndepărta cu un aer regal, împingându-i din spate pe elevii din fața ei. Dragon i se alătură, îndrumându-i pe elevii gură-cască pe hol, de parcă ar fi mânat vitele.

— Vezi Întunericul care îi înconjoară pe ea și pe ceilalți novici roșii?

Am clipit surprinsă, din moment ce Stark îi adresase întrebarea direct lui Thanatos.

Membra Înaltului Consiliu ezită, după care încuviință încet din cap.

— Nu am avut de-a face cu Întunericul. Nu este vizibil pentru mine.

— Îl văd, interveni Rephaim. Stark are dreptate.

— Și eu îl văd, zise și Stevie Rae încet. Se târăște în jurul lor asemenea unor insecte, atingându-i și rămânând permanent prin preajmă. Se înfioră. E dezgustător.

— Dar Dragon? am întrebat. Este și în jurul lui?

Rephaim îmi răspunse:

— Da și nu. Îl urmărește, dar nu îl înconjoară așa cum face cu

ceilalți. Oftă din greu. Cel puțin nu deocamdată.

— Nu este vina ta, îi spuse Stevie Rae cu înflăcărare. Alegerile pe care le face acum Dragon nu sunt din vina ta.

— Am să cred asta în ziua în care o să mă ierte, zise Rephaim. Haide, te conduc la a doua oră.

Ne-am luat rămas-bun și am stabilit să ne vedem la prânz, dar eu și Stark nu am plecat nicăieri. Am rămas acolo, împreună cu Thanatos, uitându-ne lung după Rephaim și Stevie Rae.

— Băiatul are conștiință, spuse Thanatos.

— Da, are, am încuviințat.

— Atunci, înseamnă că mai există speranță pentru el, zise ea.

— Poți să-i spui asta și lui Dragon? întrebă Stark.

— Din păcate, este un lucru pe care Dragon Lankford trebuie să-l descopere singur, dacă moartea partenerei sale nu l-a făcut să se piardă complet pe el însuși.

— Crezi că asta s-a întâmplat? Crezi că Dragon s-a schimbat radical? am întrebat.

— Da, admise Thanatos.

— Ceea ce înseamnă că Întunericul poate să pună stăpânire pe el, spuse Stark. Și, dacă Maestrul nostru al Sabiei trece de partea Întunericului, o să avem cu toții necazuri.

— Într-adevăr, zise Thanatos.

„Ah, la naiba”, m-am gândit.

Capitolul 20

Lenobia

Existau unele zile de școală în care Lenobia nu avea nevoie de ora pusă la dispoziția fiecărui profesor, numită oră de planificare, ceea ce însemna că, timp de o oră întreagă, nu avea niciun elev în clasă.

Astăzi nu era una dintre acele zile.

Astăzi, pauza de la a cincea oră, dedicată planificării, nu ar fi putut veni destul de devreme și nici nu ar fi putut să dureze suficient de mult. De îndată ce clopoțelul anunță începutul celei de-a cincea ore, ea ieși grăbită din arenă. O arenă care era, *în continuare*, plină de novici care își fluturau săbiile unii în fața altora și care trăgeau cu săgețile la țintă.

— Dă-i lui Bonnie o pauză de o oră, îi spuse lui Travis când

trecu pe lângă el. Dar fii atent la novicii ăia. Nu vreau ca vreunul dintre ei să sâcâie caii.

— Da, doamnă. Unii dintre ei cred că este vorba de niște câini mai mari, nu despre cai, spuse cowboy-ul, aruncându-le novicilor o privire nemulțumită. Ei bine, nu este deloc așa.

— Am nevoie de o pauză, am obosit să-i supraveghez constant. Nu aveam idee că atât de mulți novici care nu călăresc sunt fascinați de cai.

Clătină din cap obosită.

— Luați o pauză. Am să vorbesc cu Darius și cu Stark. Trebuie să aibă mai multă grijă de puștii ăștia.

— Sunt de acord cu tine, mormăi Lenobia și, simțindu-se surprinzător de recunoscătoare că Travis era cel care avea să se ducă să le atragă atenția celor doi Războinici, se strecură afară, în tăcerea răcoroasă a nopții.

Banca ei era tot atât de pustie pe cât de aglomerată și de agitată era clădirea școlii. Briza se întețise și era neobișnuit de cald pentru sfârșitul iernii. Lenobia era recunoscătoare pentru asta și pentru singurătatea de care avea parte. Se așeză, răsucindu-și umerii și inhalând și apoi expirând profund aerul.

Nu îi părea chiar rău că își oferise domeniul pentru cursul Războinicilor, dar afluxul de novici – novici care nu practicau echitația – era un lucru cu care se obișnuia mai greu. Părea că, de fiecare dată când își întorcea capul, un elev rătăcit intra din arenă în grajdurile ei. Până în acel moment, doar în ziua aceea, găsise trei dintre ei uitându-se ca viteii la poarta nouă la o iapă gestantă care era periculos de aproape de momentul fătării și, prin urmare, era neliniștită și sensibilă, și *deloc* în dispoziția necesară pentru a accepta compania lor. De fapt, iapa chiar încercase să îl muște pe unul dintre băieți, care dorise *doar să o mângâie*.

— De parcă ar fi, într-adevăr, un câine ceva mai mare, mormăi Lenobia încetișor.

Dar asta nu se compara cu ceea ce crezuse un prost din clasa a treia, care se gândise că ar fi o idee bună să încerce să ridice una dintre copitele lui Bonnie, pentru că pusese pariu cu prietenii lui că ar putea să aprecieze *cât cântărește iapa cu adevărat*. Bonnie se speriase când unul dintre băieți se văitase că are *o labă cu adevărat mare*, și iapa, dezechilibrată și nelămurită de intențiile lor, se lăsase în genunchi.

Din fericire, îngenunchease pe rumegușul arenei, nu pe cimentul care ar fi putut să o rănească.

Travis, care supraveghea un grup de elevi aflați la lecția despre noțiunile de bază legate de călărit, se ocupase eficient de cei doi băieți. Lenobia zâmbi amintindu-și cum îi apucase pe amândoi de guler și îi aruncase direct într-o grămadă de bălegar lui Bonnie, care era, după spusele lui, aproape la fel de mare și de grea cât una dintre copitele ei. Apoi își calmase iapa mângâind-o ușor, în timp ce îi studia genunchii, hrănind-o cu una dintre napolitanele cu mere pe care părea că le poartă mereu în buzunare și, extrem de calm, se întorsese la grupul de novici care învățau noțiunile de bază.

„Se poartă frumos cu elevii, se gândi ea. Aproape la fel de frumos cum se poartă cu caii.”

Ca să spunem adevărul, Travis Foster părea un adevărat câștig pentru grajdurile ei. Lenobia râse încetișor. Neferet urma să fie foarte dezamăgită de asta.

Râsul i se stinse repede de pe buze, fiind înlocuit de o strângere de stomac pe care o tot simțise din momentul în care îi întâlnise pentru prima dată pe Travis și pe calul lui. „Din cauză că este om, recunoscu în gândul ei Lenobia. Pur și simplu, nu sunt obișnuită să am prin preajmă un om, și bărbat pe deasupra.”

Uitase multe lucruri despre ei. Cât de spontan putea să le fie râsul. Cum puteau să găsească o plăcere atât de nouă în lucruri care ei îi păreau atât de vechi, cum ar fi un simplu răsărit de soare. Cât de puțin și de intens trăiau.

„Douăzeci și șapte, doamnă.” Doar atâția ani trăise el pe acest pământ. Cunoscuse douăzeci și șapte de ani de răsărituri de soare, iar ea – mai mult de două sute patruzeci. El avea să mai cunoască probabil încă vreo treizeci sau patruzeci de ani, înainte să moară.

Viața lor era atât de scurtă.

În cazul unora, chiar mai scurtă. Unii nu trăiau nici cât să vadă douăzeci și una de veri, ca să nu mai vorbim de răsărituri cu care să umpli o viață.

„Nu!” Mintea Lenobiei fugi de aceste amintiri. Cowboy-ul nu avea voie să le trezească. Le închisese ușa în ziua în care fusese însemnată – în ziua aceea minunată și îngrozitoare totodată. Ușa nu putea să se mai deschidă – nici acum, nici niciodată.

Neferet știa câte ceva despre trecutul Lenobiei. Cândva, fuseseră prietene ea și Marea Preoteasă. Vorbeau, și Lenobia e crezuse că își făcuseră confidențe. Bineînțeles, fusese o falsă prietenie. Chiar înainte să apară Kalona din pământ și să se așeze alături de Neferet, Lenobia începuse să își dea seama că anumite lucruri nu erau deloc în regulă în ceea ce o privea pe Marea Preoteasă – ceva întunecat și îngrijorător.

— E pierdută, șopti Lenobia în întuneric. Dar nu am s-o las să mă piardă și pe mine.

Ușa avea să rămână închisă. Mereu.

Auzi copitele grele ale lui Bonnie bătând cu putere pe iarba pârjolită de iarnă, înainte să simtă gândurile iepei. Lenobia își limpezi mintea și se gândi la lucruri pline de căldură și de afecțiune. Bonnie necheză în chip de salut, iar sunetul fu atât de profund, încât păru că vine din partea a ceea ce mulți dintre elevii ei o considerau a fi – un dinozaur –, lucru care o făcu pe Lenobia să râdă. Încă mai râdea în momentul în care Travis o conduse pe Bonnie către banca ei.

— Nu. Nu am nicio napolitană pentru tine.

Lenobia zâmbi, mângâind iapa pe botul ei mare și moale.

— Uite, doamnă șefă.

Travis îi aruncă o napolitană Lenobiei, așezându-se în celălalt capăt al băncii din fier forjat.

Lenobia prinse gustarea și i-o întinse lui Bonnie, care o apucă cu o delicatețe surprinzătoare pentru un animal atât de mare.

— Știi, un cal normal s-ar îngrășa cu o asemenea cantitate de dulciuri.

— Este fată mare și îi place să mănânce prăjituri, spuse Travis cu glas tărăgănat.

În momentul în care rosti cuvântul *prăjituri*, urechile iepei se întoarseră către el. El râse și se întinse peste Lenobia pentru a-i mai oferi o napolitană. Lenobia clătină din cap.

— Alintată, alintată, alintată!

Dar zâmbetul i se simțea clar în voce.

Travis ridică din umerii lui lați.

— Îmi place să-mi alint fata. Întotdeauna am făcut-o. Am s-o fac mereu.

— La fel simt și eu pentru Mujaji. Lenobia o mângâie pe Bonnie pe fruntea ei latră. Unele iepe au nevoie de un tratament special.

— O, deci în cazul iepei dumitale e *tratament special*. Când vine vorba despre iapa mea, e alint?

Îi întâlni privirea și văzu că ochii îi sclipesc a zâmbet.

— Da. Desigur.

— Desigur, zise el. Și acum îmi amintiți de mama.

Lenobia ridică din sprâncene.

— Trebuie să-ți mărturisesc sincer că asta sună foarte bizar, domnule Foster.

Atunci el izbucni într-un râs sănătos, plin de veselie, care îi aminti Lenobiei de răsăritul de soare.

— Este un compliment, doamnă. Mama insista ca lucrurile să se facă ori cum voia ea, ori deloc. Mereu. Era încăpățânată, dar lucrurile se echilibrau pentru că, în același timp, avea aproape mereu dreptate.

— *Aproape* mereu? întrebă ea cu subînțeles.

El izbucni din nou în râs.

— Ei bine, exact asta ar fi replicat și ea.

— Îți este dor de ea, nu-i așa? îl întrebă Lenobia, studiindu-i chipul bronzat, cu linii ferme.

„Pare mai bătrân de douăzeci și șapte de ani, dar într-un fel plăcut”, se gândi ea.

— Da, șopti el.

— Asta spune foarte multe despre ea, zise Lenobia. Foarte multe lucruri bune.

— Rain Foster era o persoană foarte bună.

Lenobia zâmbi și dădu ușor din cap.

— Rain Foster. Un nume neobișnuit.

— Nu și dacă te-ai născut în anii 1960, în perioada hippie, spuse Travis. Lenobia, ăsta da, nume neobișnuit.

Fără să se gândească, răspunsul îi veni de pe vârful limbii:

— Nu și dacă erai fiica unei femei cu visuri de mărire, din Anglia secolului al XVIII-lea.

Abia rosti Lenobia cuvintele, că își și strânse buzele, controlându-și gura care o luase razna.

— Nu vă plictisiți să trăiți atât de mult?

Lenobia era surprinsă. Se așteptase să îl vadă uluit să audă că avea mai bine de două sute de ani. În schimb, el părea mai degrabă curios. Și, dintr-un motiv anume, curiozitatea lui o relaxa, astfel încât îi răspunse sincer și fără ocolișuri:

— Dacă nu aș avea caii, cred că m-aș plictisi foarte tare de

viață.

El dădu din cap, de parcă ar fi înțeles ceea ce îi spusese ea, dar, atunci când vorbi, zise doar:

— Secolul al XVIII-lea... E ceva. S-au schimbat multe între timp.

— Nu și caii, replică ea.

— Fericirea și caii, zise el.

Ochii lui zâmbiră din nou ochilor ei, și rămase din nou uimită de culoarea lor, care părea să se schimbe și să se lumineze.

— Ochii tăi, spuse ea. Își schimbă culoarea.

Colțurile buzelor i se ridicară într-un zâmbet.

— Așa-i. Mama spunea că mă poate citi după culoarea lor.

Lenobia nu putea să-și ia privirea de la el, chiar dacă se simțea cuprinsă de o stare de neliniște.

Din fericire, Bonnie alese acel moment pentru a o împinge cu botul. Lenobia mângâie iapa pe frunte, în timp ce se străduia să își stăpânească adevărata furtună de sentimente pe care i-o stârnea această prezență umană. „Nu. Nu voi permite o asemenea greșeală.”

Cu o detașare autoimpusă, Lenobia se uită de la iapă la cowboy.

— Domnule Foster, de ce ești aici, și nu înăuntru, pentru a te asigura că grajdul meu este la adăpost de novicii curioși?

Ochii lui se întunecară imediat, redevenind de un căprui liniștit, obișnuit. Tonul lui se schimbă de la cald la neutru.

— Ei bine, doamnă, am discutat cu Darius și cu Stark. Cred că toți caii tăi sunt în siguranță, pentru că înăuntru sunt doi vampiri foarte supărați care-i tot bat la cap pe novici cu lupta corp la corp – concentrându-se mai ales să le arate cum să își vină de hac unul altuia. Își dădu pălăria pe spate. Se pare că nici băieților ălora nu le place că novicii le fac probleme, așa că au de gând să îi țină foarte ocupați de acum încolo.

— Aha. Bine. E o veste bună, zise ea.

— Mda, și eu văd lucrurile la fel. Așa că m-am gândit să vin aici și să vă ofer ceva cu adevărat plăcut.

Oare bărbatul chiar flirta cu ea? Lenobia își înăbuși fiorul de emoție pe care îl simțea și, în schimb, întoarse spre el o privire rece, calmă.

— Nu mă pot gândi la nicio modalitate prin care tu mi-ai putea oferi ceva cu adevărat plăcut.

Era sigură că ochii lui începuseră să se lumineze, dar privirea îi rămase la fel de fermă ca a ei.

— Ei bine, doamnă, m-am gândit că o să fie evident. Vă ofer o plimbare călare. Făcu o pauză și apoi adăugă: Pe Bonnie.

— Bonnie?

— Bonnie. Calul meu. Fata solidă și sură care stă chiar aici și vă împinge cu botul. Cea căreia îi plac dulciurile.

— Știu cine e, se răsti Lenobia.

— M-am gândit că v-ar plăcea să o călăriți. De asta am venit aici cu ea, gata înșeuată. Cum Lenobia nu spunea nimic, își dădu pălăria pe spate și păru ușor stingher. Când vreau să mă relaxez – să-mi aduc aminte să zâmbesc și să respir –, mă urc pe Bonnie și pornesc la galop. În viteză. Se mișcă bine pentru o fată așa mare, dar te simți un pic de parcă ai călări un munte, și asta mă face să zâmbesc. Am crezut că poate să aibă același efect și asupra dumitale. Ezită și adăugă: Dar, dacă nu vreți, o duc înăuntru.

Bonnie o împinse ușor cu botul în umăr, de parcă s-ar fi oferit singură pentru o plimbare.

Și asta o făcu pe Lenobia să se hotărască. Nu mai refuzase niciodată un cal, și niciun om, indiferent cât de inconfortabil o făcea să se simtă, nu avea să o facă să refuze acum.

— Cred că ai putea avea dreptate, domnule Foster.

Se ridică, luă hamurile din mâna lui și le aruncă peste gâtul larg și arcuit al lui Bonnie.

Ar fi putut spune că îl surprinsese, după modul în care se mișcă. Se ridică într-o clipă.

— Haide, am să vă ajut să încălecați.

— Nu am nevoie, spuse ea.

Lenobia se întoarse cu spatele la el și se prinse de iapă, încurajând-o să se îndrepte spre partea din spate a băncii. Mișcându-se cu o grație care venea din secole de practică, Lenobia păși de pe pământ pe bancă și apoi pe spatele din fier al acesteia, găsind imediat scara și aruncându-se sus, sus, în șaua lui Bonnie. Observă imediat că el ajustase scările șeii sale pentru a se potrivi cu picioarele ei mult mai scurte, astfel încât, chiar dacă șaua era prea mare, se simțea mai degrabă confortabil, nu ciudat. Se uită în jos la Travis și îi veni să zâmbească, pentru că părea foarte, foarte departe de ea.

El îi răspunse zâmbind la rându-i.

— Știu.

— E diferit de aici, de sus, zise ea.

— Da, asta e sigur. Scoateți-mi fata la plimbare. O să v-aducă aminte să respirați și să zâmbiți. Lenobia, aș fi recunoscător dacă nu mi-ați mai spune domnule Foster. Își duse mâna la pălărie, apoi zâmbi și spuse încet: Dacă sunteți amabilă, doamnă.

Lenobia doar ridică din sprâncene. O strânse pe Bonnie cu genunchii și scoase același sunet ca o sărutare pe care îl auzise la Travis. Iapa răspunse fără să ezite. Porniră încet. Vântul continuase să se întețească, iar căldura serii îi amintea Lenobiei de primăvară. Zâmbi.

— Poate că iarna asta lungă și friguroasă e pe sfârșite, Bonnie dragă. Poate că primăvara *chiar* vine.

Bonnie își trase urechile pe spate, ascultând, iar Lenobia o bătu ușor pe gâtul lat. Mână iapa spre nord și călări de-a lungul zidului din piatră, pe lângă copacul doborât, care fusese martorul atâtor momente de durere, pe lângă grajduri și arenă. Merseră, când la trap, când la galop, până în locul în care estul se întâlnea cu nordul, în colțul dreptunghiului care reprezenta terenul campusului. Până ajunseră în colț, Lenobia simți că îi câștigase ritmul și încrederea lui Bonnie. Întoarse iapa astfel încât aceasta să o ia din nou în direcția din care veniseră.

— Bine, Bonnie dragă, să vedem ce poți. Lenobia se aplecă în față, își strânse genunchii, o lovi cu călcâiele și scoase un sunet ca un sărut, în timp ce lovi iapa peste crupa ei lată, cu capetele frâielor.

Bonnie porni ca din pușcă.

— Ha! strigă Lenobia. Asta e! Să mergem!

Copitele uriașe ale lui Bonnie mușcau din pământ. Lenobia simțea bătăile puternice de inimă ale iepei. Aerul cald al nopții îi făcea pletele să fluture, iar Stăpâna Cailor se aplecă și mai mult în față, încurajând-o pe Bonnie să se dezlănțuie – să dea totul.

Iapa răspunse țâșnind ca o săgeată, lucru de neimaginat în cazul unui animal care cântărea aproape o tonă.

În timp ce vântul șuiera pe lângă urechile lor, fluturând părul lung și argintiu al Lenobiei în același timp cu coama iepei, în acel dans magic care îi făcea pe cal și pe călăreț să devină una, Lenobia se gândi la o veche zicală persană: „Suflarea raiului se găsește între urechile unui cal”.

— Asta e! Exact asta e! strigă Lenobia și se prinse mai bine de spinarea iepei care prindea viteză.

Cu bucurie, în libertate, minunat, Lenobia se mișca în același timp cu Bonnie. Nu își dădu seama că râdea în gura mare până când nu trase de hățuri și opri iapa – care sufla greu și era transpirată –, aducând-o exact lângă Travis.

— E minunată!

Lenobia râse din nou și se aplecă în față pentru a îmbrățișa gâtul umed al lui Bonnie.

— Da, v-am spus că o să fie mai bine după asta, îi strigă Travis, prinzând frâiele lui Bonnie și răspunzând cu un hohot de râs la râsul Lenobiei.

— Și cum să nu fie? A fost așa plăcut!

— De parcă ați fi călărit un munte?

— Exact, de parcă aș fi călărit un munte frumos, deștept, minunat! Lenobia o îmbrățișă din nou pe Bonnie. Și știi ceva? Chiar că meriți toate dulciurile alea, îi spuse iepei.

Travis izbucni în râs.

Lenobia își trase piciorul peste Bonnie pentru a coborî din șa, dar pământul era mult mai departe decât anticipase. Se împletici și ar fi căzut dacă Travis nu ar fi prins-o strâns de cot.

— Ușurel... ușurel, fetițo, murmură el, părând că vorbește cu o iepșoară speriată. Pământul e departe. Ia-o ușor sau ai să cazi rău.

Încă sub influența valului de adrenalină stârnit de plimbarea cu iapa, Lenobia râse.

— Nu-mi pasă! Plimbarea ar merita o căzătură. Plimbarea ar merita orice risc!

— Unele fete merită orice risc, replică Travis.

Lenobia se uită în sus, la cowboy. Ochii i se luminaseră și nu mai erau doar căprui. Erau punctați acum de pete de un verde oliv distinct, luminos și cât se poate de cunoscut.

Lenobia nu mai așteptă. Păși spre brațele lui. Nici Travis nu mai stătu pe gânduri, căci dăduse drumul frâielor lui Bonnie și o trase pe Lenobia în brațe. Buzele lor se întâlniră cu un fel de disperare care era în parte pasiune, în parte întrebare.

Ar fi putut să se oprească, dar nu o făcu. Se lăsă luată de val. Nu, mai mult de atât. Lenobia răspunse pasiunii lui Travis cu aceeași pasiune și îi răspunse la întrebare cu dorință și nevoie.

Sărutul dură suficient de mult pentru ca Lenobia să îi

recunoască gustul și îmbrățișarea și să admită că îi fusese dor de el – îi fusese foarte dor de el.

Și apoi începu să gândească din nou.

Se trase un pic, și el o lăsă să se retragă din cercul cald format de brațele sale.

Lenobia clătină din cap în vreme ce inima i-o luase la galop.

— Nu, spuse ea, încercând să-și stăpânească ritmul respirației. Nu se poate. Nu pot face asta.

Ochii lui frumoși, cu pete oliv, erau nedumeriți.

— Lenobia, fetițo. Hai să stăm de vorbă. E ceva între noi, nu putem ignora asta. De parcă noi…

— Nu! Lenobia făcu apel la stăpânirea desăvârșită pe care o deprinsese de secole, acoperindu-și dorința și nevoia, și teama cu mantia furiei și a răcelii. Să nu mai presupui nimic. Oamenii sunt atrași de noi. Ceea ce ai simțit tu este ceea ce ar simți orice bărbat pe care m-aș coborî să-l sărut. Se forță să râdă, dar, de data aceasta, sunetul era cu totul lipsit de bucurie. Tocmai de aceea nu mi-am făcut un obicei din a săruta bărbați. Nu se va mai întâmpla.

Fără să se uite la Travis sau la Bonnie, Lenobia se îndepărtă cu pași mari. Se întoarse cu spatele la ei, astfel încât să nu o vadă cum își acoperă gura cu mâna, înăbușindu-și un oftat. Deschise ușa laterală a grajdului cu atâta putere, încât aceasta se lovi de zidul din piatră. Nu se opri. Merse direct în camera ei de deasupra grajdului, trase ușa după ea și o închise cu cheia.

Atunci, și doar atunci, Lenobia se lăsă pradă lacrimilor.

Capitolul 21

Neferet

Lucrurile mergeau bine.

Novicii roșii provocau probleme.

Dallas îl ura pe Rephaim cu o intensitate de-a dreptul delicioasă.

Gaea se simțea extrem de confuză în privința oamenilor care se ocupau de gazon. Era atât de dezorientată, încât uitase să închidă poarta laterală de serviciu, și unul dintre boschetarii care își făceau veacul pe Cherry Street fusese *cumva* condus clătinându-se pe picioare pe Utica Street și prin poarta deschisă

și, de acolo, direct în campus.

— Și, imediat, aproape că a fost spintecat în două de Dragon, care vede corbi în fiecare umbră și în fiecare colț, spuse Neferet, torcând practic de încântare.

Își mângâie visătoare bărbia. Ura faptul că Thanatos îi invadase Casa Nopții. Dar partea bună a amestecului Înaltului Consiliu era că toți acei elevi *speciali* fuseseră puși într-o clasă, ceea ce echivala cu a pune paie pe un foc mocnit.

— Haos! Neferet izbucni în râs. Ceva va lua foc.

Întunericul, care era tovarășul ei nedespărțit, se târî mai aproape, încolăcindu-se afectuos pe picioarele ei.

În timpul pauzei dinaintea orei anterioare, le auzise pe două dintre prietenele ridicole ale lui Zoey vorbind. Se părea că gemenele, Shaunee și Erin, intraseră într-un conflict care afecta întreaga turmă.

Neferet pufni sarcastică.

— Evident că asta trebuia să se întâmple. Niciunul dintre ei nu este destul de puternic pentru a sta pe propriile picioare. Se înghesuie unul în altul, ca niște oi ce sunt, încercând să se apere de lup. Avea să se distreze urmărind desfășurarea dramoletei. Poate ar trebui să o consolez pe Erin în aceste momente grele… se gândi cu glas tare.

Neferet zâmbi și trase la o parte draperiile grele din catifea, care acopereau, de obicei, marea fereastră cu menouri a apartamentului său privat, ferind-o de ochii curioși ai celor din școală. Deschise fereastra, inhalând adânc briza caldă, înviorătoare. Neferet își închise ochii și își lăsă simțurile să preia controlul. Simți în vânt mai mult decât mirosul cunoscut de tămâie venit dinspre templu sau mirosul ierbii proaspăt cosite. Neferet își deschise mintea pentru a gusta aromele emoțiilor tulburătoare care se ridicau din Casa Nopții și dinspre locuitorii ei.

Era intuitivă în sens propriu și nu numai. În anumite momente, putea, într-adevăr, să citească gândurile. În altele, putea doar să guste emoțiile. Dacă respectivele emoții erau destul de puternice sau dacă mintea persoanei era destul de slabă, putea chiar să vadă imagini mentale – tablouri ale gândurilor care trăiau în acea minte.

Era mai ușor când se afla mai aproape de persoana respectivă, fizic și emoțional. Dar nu era imposibil să cearnă prin

mantia nopții și să aleagă anumite lucruri, mai ales când era o noapte atât de plină de emoții ca aceasta.

Neferet se concentră.

Da, gusta durerea. O cernu mai bine și recunoscu emoția banală ce venea din partea lui Shaunee și a lui Damien, și chiar a lui Dragon, deși vampirii erau mereu mai greu de citit decât novicii sau decât oamenii.

Gândurile lui Neferet se întoarseră spre oameni. Încercă să o simtă pe Afrodita – să atingă chiar și cea mai mică emoție venită din partea fetei, dar nu reuși. Afrodita rămăsese mereu o carte închisă pentru ea, la fel ca Zoey.

— Nu contează. Își alungă iritarea. Mai sunt și alți oameni ieșiți la joacă în Casa mea în noaptea asta.

Neferet se gândi la Rephaim, se gândi la trăsăturile hotărâte ale chipului său, care le copiau atât de bine pe ale tatălui lui, se gândi la infatuarea pe care i-o adusese forma umană…

Din nou, nimic.

Nu îl putea găsi pe Rephaim, deși știa că fierbea de emoții ușor de citit. Ce ciudat! Oamenii erau, de obicei, o pradă atât de ușoară. Oamenii…

Neferet zâmbi în timp ce își concentră atenția asupra unui om mai interesant. Cowboy-ul – cel pe care îl alesese cu atâta grijă pentru biata, draga, scorțoasa de Lenobia.

Ce îi spusese Stăpâna Cailor când se întâlniseră prima oară, iar Lenobia crezuse că sunt prietene? Ah, Neferet își aminti. Vorbiseră despre prietenii oameni și despre cum niciuna din ele nu dorea să aibă vreunul. Neferet nu recunoscuse că aceștia îi întorc stomacul pe dos, că nu ar putea niciodată să permită unui om să o atingă fără să reacționeze cu violență – nu ar *mai* putea vreodată. În schimb, ascultase, pur și simplu, confesiunea Lenobiei: „Am iubit, la un moment dat, un băiat. Când l-am pierdut, aproape că m-am pierdut pe mine însămi. Nu mai pot permite așa ceva, așa că prefer să evit cu totul oamenii”.

Neferet închise ochii, trase cu putere aer în piept și își înfipse unghiile lungi și ascuțite în palma mâinii stângi. Când țâșni sângele și apoi începu să picure, îl oferi umbrelor aflate în căutare, gândindu-se la cowboy-ul pe care îl plantase în solul arenei pline de bălegar a Lenobiei.

Dă-mi puterea Întunericului

Să îi văd emoțiile cowboy-ului!

Durerea din palmă nu era nimic în comparație cu valul de putere rece ca gheața care o străbătu. Neferet îl controlă și îl concentră spre grajduri. Și primi o răsplată pe măsură. Simțea căldura și compasiunea cowboy-ului – bucuria și dorința lui. Și apoi începu să râdă cu putere, pentru că îi simți și suferința, și confuzia, dar și o urmă a ceea ce nu putea fi decât durerea din inima frântă a Lenobiei.

— Este atât de delicios! Totul merge conform planurilor mele. Cu un aer absent, Neferet dădu la o parte tentaculele mai agresive ale Întunericului și își linse rănile din palmă, închizându-le. Asta e tot deocamdată. Așteaptă să primești mai mult mai târziu.

Râse când le simți șovăiala de a pleca și de a nu se mai hrăni din ea. Le controla cu ușurință. „Știu că adevărata mea loialitate, adevăratul meu sacrificiu este doar pentru el – pentru taurul alb.” Numai gândul la el – la puterea lui magnifică – o făcu pe Neferet să se cutremure de dor. „Este tot ce trebuie să fie un zeu sau o zeiță; sunt atât de multe lucruri pe care le pot învăța de la el.”

Neferet luă atunci hotărârea să se scuze în fața lui Thanatos, care era mult prea curioasă, și să părăsească școala înainte de ivirea zorilor. Trebuia să fie alături de taurul alb, trebuia să absoarbă și mai mult din puterea lui.

Închise ochii și trase în piept aerul nopții, lăsând gândul la Consortul ei, însuși Întunericul, să îi dea târcoale. Și, pentru o clipă, Neferet se crezu aproape fericită.

Apoi, o deranjă *ea*. *Ea* o deranja mereu.

— Pe bune, Shaunee, nu poți sta aici.

Buzele lui Neferet se strâmbară într-un rânjet când își deschise ochii și se uită în jos, prin fereastră, spre trotuarul de dedesubt. Zoey o prinsese pe fata de culoare de braț și încerca să o împiedice să meargă în parcare.

— Uite ce e, m-am străduit, dar azi a fost ca naiba. Cu adevărat ca naiba. Așa că am să mă duc să-mi iau geanta pe care am pregătit-o la depou și pe care mi-am lăsat-o în microbuz și am să mă mut în fosta mea cameră din cămin.

— Te rog să nu faci asta, spuse Zoey.

— Trebuie. Erin își bate joc de sentimentele mele iar și iar.

Neferet se gândi că fata nu mai avea mult și izbucnea în lacrimi. Slăbiciunea ei o dezgusta pe Tsi Sgili.

— Și, la urma urmelor, ce mai contează?

— Contează, pentru că ești una de-a noastră! Neferet nu putea să sufere căldura sinceră din vocea lui Zoey. Poți fi supărată pe Erin. Puteți chiar să nu mai fiți cele mai bune prietene, dar nu poți lăsa asta să îți afecteze întreaga viață.

— Nu eu sunt cea afectată. Ea e, ripostă Shaunee.

— Atunci fii tu o persoană mai bună. Fii tu însăți și, poate, dacă faci asta, ai să-i arăți și lui Erin cum poate fi din nou prietena ta.

— Dar nu și sora mea. Shaunee vorbi atât de încet, încât Neferet o auzi cu dificultate. Nu mai vreau să fiu sora nimănui, niciodată. Vreau doar să fiu eu însămi.

Zoey zâmbi.

— Doar asta va trebui să fii. Du-te la ora a șasea, îți promit că am să stau de vorbă cu Erin. Faceți amândouă parte în continuare din cercul nostru, și asta ar trebui să conteze.

Shaunee încuviință ușor din cap.

— Bine. Dar numai dacă vorbești tu cu ea.

— Așa am să fac.

Neferet rânji din nou cu dispreț, în timp ce Zoey o îmbrățișa pe fata de culoare care o luă înapoi pe cărarea ce ducea către clădirea principală a școlii. Se aștepta să o vadă pe Zoey însoțind-o, dar nu se întâmplă așa. În schimb, umerii fetei se prăbușiră și își frecă fruntea de parcă ar fi durut-o. „Dacă nemernica asta mică nu și-ar fi băgat nasul în treburile celor mai buni ca ea, nu ar fi avut nicio problemă”, se gândi Neferet, în timp ce o urmări pe Zoey părăsind trotuarul și lovind cu zgomot o cutie de suc goală, pe care oamenii care se ocupau cu întreținerea curții o lăsaseră, fără îndoială, în urma lor. Știind ce reacție avea să îi provoace Gaeii gunoiul aruncat la întâmplare, Neferet zâmbi.

Cutia lovită de Zoey se rostogoli până când se opri lângă unul dintre stejarii bătrâni răspândiți în incinta școlii. Ramurile golite de iarnă se clătinară sub altă rafală puternică de vânt cald, ascunzând-o pe Zoey de privirea ei – ca și cum s-ar fi întins pentru a o proteja, în timp ce fata se apleca să ia cutia de jos.

„Să o protejeze…”

Neferet făcu ochii mari. Și dacă Zoey chiar avea nevoie de

protecție? Copacii, cu siguranță, nu ar proteja-o – decât dacă fata asta enervantă ar invoca pământul. Și Zoey nu ar fi avut de unde să știe că trebuia să-și cheme elementul dacă o rafală bruscă de vânt – un *accident* petrecut pe neașteptate – ar fi dus la ruperea unei crengi care cădea apoi peste ea.

Zoey ar fi înțeles ce se întâmpla abia când ar fi fost prea târziu.

Fără să clipească, Neferet își băgă unghia în cicatricele roz care nu dispăruseră încă. Își ridică mâna, prinzând sângele ca într-o cupă, și spuse:

Bea și ascultă
Creanga nu trebuie doar să se legene într-o doară
Rupe-o – smulge-o – la pământ să cadă
Strivește-o – rănește-o – fă-o pe Zoey să dispară.

Neferet se pregăti pentru durerea pe care o aducea cu ea hrănirea Întunericului și fu surprinsă să observe că nu simțea nimic. Își mută privirea de la copac la palma ei. Tentaculele lipicioase ale Întunericului tremurau și se încolăceau în jurul ei, dar nu se hrăneau.

Ceea ce ne ceri Soarta sfidează
Și pentru asta sacrificiul tău nu contează.

Cuvintele cântate trecură prin mintea lui Neferet și recunoscu în ele ecoul puterii Consortului ei.

Ce lucru anume îmi ceri mie?
Ce fel de sacrificiu trebuie să fie?

Răspunsul bubui în mintea lui Neferet.

Forța ei vitală îți cere
un sacrificiul egal ca putere.

•

Neferet se simți extrem de iritată. Zoey îi provoca mereu probleme! Făcând un efort considerabil, Neferet își controlă tonul, astfel încât cuvintele ei să nu îl jignească pe Consort:

Îmi schimb cererea,
moartea ei nu aș mai vrea.
Să o înspăimânt – să o rănesc
fără să o omor sau viața să i-o jertfesc.

Într-un abandon dureros, tentaculele Întunericului coborâră spre sângele care băltea în mâna lui Neferet. Ea nici nu clipi. Nu scoase niciun sunet. Neferet zâmbi și arătă spre copac.

Sângele meu de la mine la tine
*la porunca mea – calea îi ațin*e!

Întunericul se revărsă de la fereastra lui Neferet. Imitând vântul, se învolbură în jurul ramurilor puternice ale stejarului. Captivată cu totul, Neferet privea. Zoey luase cutia de pe jos și mergea acum încet de la copac spre trotuar.

Dar bătrânul stejar era imens, și fata se afla exact sub ramurile lui.

Ca un bici, tentaculele Întunericului se prinseră în jurul ramurii celei mai de jos a copacului. Se auzi un pârâit teribil, minunat! Ramura se rupse și căzu, în timp ce Zoey se uita în sus, cu ochii mari și cu gura căscată din pricina șocului.

În ciuda a ceea ce spusese Consortul ei, preț de o clipă minunată, Neferet crezu că Zoey avea să fie ucisă.

Dar apoi, total pe neașteptate, își făcu apariția o ceață argintie. Zoey fu dată la o parte, și ramura se lovi de pământ, fără a face rău nimănui. În timp ce Neferet privea, incapabilă să-și creadă ochilor, Aurox și Zoey începură să se desfacă încet din grămada încâlcită în care se transformaseră când el o salvase de *accident*.

Scoțând un sunet de dezgust absolut, Neferet se întoarse cu spatele la fereastră și trase draperiile grele.

— Spuneți-i Consortului meu că am spus că ar fi putut permite să fie un pic mai rănită decât atât. Vorbea cu tentaculele negre și încolăcite, care îi erau tovarășe nedespărțite, știind că acestea aveau să ducă mai departe, la taurul alb, dacă nu cuvintele însele, atunci măcar intenția cu care fuseseră rostite. Cred că sângele meu ar fi meritat mai mult decât o tumbă, deși înțeleg că a fost înțelept din partea lui să-l trimită pe Aurox să o

salveze. Astfel, creatura va părea și mai eroică în ochii novicilor tineri și proști. Neferet făcu ochii mari, înțelegând mai bine situația. Ce complicație delicioasă dacă unul dintre novicii tineri și prostuți care îl văd ca pe un erou este tocmai Zoey Redbird! Întunericul îi învălui picioarele în timp ce ieșea din cameră și, cu un zâmbet șiret întipărit pe chip, merse să o caute pe Thanatos.

Zoey

Deci făcusem doar un lucru util – două lucruri utile, de fapt.

O convinsesem pe Shaunee să nu părăsească depoul și strânsesem gunoiul de pe jos. Țineam în mână cutia, gândindu-mă ce mult aș vrea să beau un suc rece, acidulat, când vântul, care bătuse de nebun toată noaptea, suflă într-o rafală furioasă și *poc*! Ramura gigantică aflată direct deasupra mea se rupse din copac. Nu am avut timp să fac altceva decât să mă uit cu gura căscată, într-o stare de șoc absolut – și apoi el mă lovi dintr-o parte, cu putere, așa cum văzusem de un milion de ori că fac jucătorii de rugby pe teren. Mi-am pierdut răsuflarea și m-am simțit de parcă m-aș fi sufocat sub un tip de o tonă.

— Dă-te de pe mine! am icnit, încercând să îi îndepărtez piciorul care i se încolăcise în jurul meu. M-am zvârcolit destul încât să-l fac să se ridice cu un mormăit. Odată eliberată de sub greutatea lui, am putut să trag aer în piept. Mi-am făcut loc cu cotul, ca să mă așez în fund. Mintea abia dacă îmi mai funcționa. Cu coada ochiului, am văzut ramura enormă încă tremurând în urma impactului cu solul. „Asta ar fi putut să mă omoare”, mi-am dat seama și m-am uitat către cel căruia trebuia să îi mulțumesc.

Ochii de culoarea pietrei lunii se uitau fix la mine. Își ridică mâinile în clipa în care privirile ni se întâlniră și făcu un mic pas înapoi, de parcă s-ar fi așteptat să mă reped la el și să-l atac.

Căldura radia din piatra de clarvăzător care îmi atârna pe piept. Îmi invada corpul, intensificată parcă de atingerea pielii lui Aurox. Probabil că imaginația îmi juca feste, căci aveam impresia că valul de căldură adus de piatră stăruia în tot corpul meu, chiar și după ce atingerea lui încetă.

— Patrulam.

— Mda, am spus și m-am uitat dincolo de el, prefăcându-mă ocupată să-mi scutur iarba și frunzele de pe cămașă, în timp ce

încercam să-mi pun în ordine gândurile scăpate de sub control. Faci cam des asta.

— Te-am văzut sub copac.

— Aha. Am continuat să mă scutur de iarbă și de alte alea, în timp ce în minte îmi răsunau cuvintele: „Aurox ți-a salvat viața!”

— Nu aveam de gând să mă apropii de tine, dar am auzit ramura rupându-se. Nu am crezut că am să ajung la timp.

Vocea îi tremura. Atunci m-am uitat în sus la el. Părea tare stânjenit. În timp ce îl priveam lung, stând acolo, părând nelalocul lui și stingher, mi-am dat seama că, indiferent ce altceva mai era, în clipa aceea, Aurox era, pur și simplu, un băiat nesigur pe el, ca orice alt adolescent.

O parte din anxietatea, din neliniștea accentuată pe care o simțisem din primul moment în care îl văzusem începu să dispară.

— Ei bine, mă bucur că ai ajuns la timp. Mi-am controlat vocea, mi-am ținut emoțiile în frâu. Singurul lucru de care mai aveam nevoie era ca Stark să vină valvârtej. Și poți să lași mâinile jos. Nu am de gând să te mușc sau ceva de genul ăsta.

Își lăsă mâinile jos și le băgă în buzunarele jeanșilor.

— Nu am vrut să te dobor la pământ. Nu am vrut să te rănesc, spuse el.

— Ramura ar fi făcut mult mai mult. În plus, a fost un placaj bun. Heath ar fi fost de acord cu mine.

Am rostit cuvintele, apoi am închis brusc gura. De ce naiba vorbeam cu el despre Heath?

Aurox părea doar foarte confuz.

Am oftat.

— Cu alte cuvinte, mulțumesc că m-ai salvat.

Clipi.

— Cu plăcere.

Am încercat să mă ridic, și el întinse mâna să mă ajute. Era o mână perfect normală. Nu se simțea nici urmă de copită. Mi-am strecurat mâna într-a lui. Palmele noastre s-au lipit, și am știut atunci că nu îmi imaginasem. Atingerea lui emana aceeași căldură ca piatra de clarvăzător.

De îndată ce m-am ridicat, mi-am tras mâna din mâna lui.

— Mulțumesc, am zis. Din nou.

— Cu plăcere. Făcu o pauză și aproape că zâmbi. Din nou.

— Aș face bine să ajung la ora a șasea, am zis eu, spărgând

liniștea care începuse să se aștearnă între noi. Am de terminat de țesălat o iapă.

— Eu trebuie să continui să patrulez, spuse el.

— Deci tu nu trebuie să mergi decât la prima oră?

— Da, asta e porunca lui Neferet, zise.

Tonul lui mi se păru ciudat. Nu chiar trist, dar cumva resemnat și, în continuare, un pic stânjenit.

— OK, atunci. Ne vedem la prima oră, mâine.

Nu știam ce altceva să spun. El dădu aprobator din cap. Ne-am întors cu spatele unul la altul și ne-am îndreptat fiecare pe drumul lui, dar ceva legat de prima oră îmi stăruia în minte și nu îmi dădea pace. M-am oprit și l-am strigat.

— Aurox, stai puțin.

Părând interesat de ceea ce doream să îi spun, se întoarse către mine, și ne-am întâlnit lângă creanga ruptă.

— Ăăă, întrebarea pe care ai scris-o azi era pe bune?

— Pe bune?

— Da, adică chiar nu știi ce ești? am întrebat.

Ezită aproape o veșnicie înainte de a-mi răspunde. Vedeam că se gândește, cântărind poate ce ar trebui să îmi spună. Mă pregăteam să rostesc un clișeu (lucru neadevărat, pe deasupra), de genul „nu-ți face griji, nu am să spun nimănui”, când, în cele din urmă, vorbi:

— Știu ce ar trebui să fiu. Nu știu dacă sunt doar asta, cu adevărat.

Ochii ni s-au întâlnit și, de această dată, am văzut clar tristețea din ei.

— Sper că Thanatos te va ajuta să găsești răspunsurile pe care le cauți.

— Și eu, zise el. Apoi, surprinzător, adăugă: Nu ai un spirit meschin, Zoey.

— Ei, nu sunt eu cea mai drăguță fată din lume, dar încerc să nu fiu rea, am spus.

Încuviință ușor din cap, de parcă vorbele mele aveau vreun sens pentru el.

— OK, bine, acum am să plec. Baftă cu patrulatul.

— Ai grijă când mergi pe sub copaci, zise, apoi dispăru alergând.

M-am uitat în sus, la copac. Vântul nu mai era nebun și sălbatic, ci devenise blând și abia dacă se simțea. Stejarul

bătrân părea puternic, bine înfipt în rădăcini și de neînfrânt, în timp ce mă îndreptam spre ora a șasea, m-am gândit cât de înșelătoare pot fi aparențele.

Capitolul 22

Zoey

Avusesem intenția să mă întorc la ore. Direct la ora a șasea. Pe bune. În ciuda întâmplărilor din ultima vreme, nu obișnuiesc să chiulesc. Adică, nu prea are sens să chiulesc. Oricum aș avea de făcut teme pentru a doua zi. Și, ca bonus, m-aș mai băga și în belele.

Permiteți-mi să-mi manifest dezacordul față de consemnarea la domiciliu și față de alte sisteme ciudate și ineficiente de pedepsire a liceenilor, care îi fac pe copiii buni să împartă o sală de studiu cu adevărați infractori sau cu membrii unor bande. De parcă asta nu ar crea și mai multe probleme…

Oricum, ajunsesem la jumătatea drumului către grajduri, când Thanatos păru să se materializeze din umbrele de lângă trotuar, făcându-mă să sar speriată și să-mi duc mâna la inimă, ca să mă asigur că nu îmi sare din piept.

— Nu am vrut să te sperii, spuse ea.

— Mda, ei bine, am o zi tare ciudată, am zis și apoi, amintindu-mi de modul în care vântul se învolburase în jurul ei când se supărase pe Dallas, am adăugat: Hei, ai o afinitate cu aerul? Ridică dintr-o sprânceană, și mi-am amintit și ce înspăimântătoare și puternică era, așa că am adăugat: Bineînțeles că nu e treaba mea. Nu vreau să par necuviincioasă sau așa ceva.

— Nu este necuviincios să întrebi, și apropierea mea de aer nu este un secret. Nu este chiar o afinitate. Nu pot să invoc elementul, deși se manifestă adesea atunci când am nevoie de el. Multă vreme am crezut că aerul stă aproape de mine din cauza adevăratei mele afinități.

— Moartea? Acum mă făcuse cu adevărat curioasă. Aș fi crezut că spiritul e aproape de tine grație adevăratei tale afinități.

— Pare logic, dar afinitatea mea are de-a face doar cu înlesnirea trecerii dincolo a celor morți și, uneori, cu consolarea

celor vii, pe care i-au lăsat în urmă. Mergeam încet, potrivindune ritmul una cu cealaltă, în timp ce vorbeam. Morții se mișcă precum vântul, sau cel puțin așa se manifestă în fața mea. Sunt eterici, diafani. Par să nu aibă substanță cu adevărat, deși sunt, de fapt, foarte reali.

— Precum vântul, am spus. Este real. Poate mișca lucrurile. Dar nu poți să îl vezi.

— Exact. Dar ce-i cu întrebările astea despre aer?

— Ei bine, astăzi s-a comportat cam nebunește. M-am întrebat dacă ai simțit și tu ceva ciudat.

— De parcă ar fi fost manipulat?

— Da, categoric, am zis.

— Nu, nu pot spune că am simțit că aerul ar fi fost manipulat. Se uită lung la crengile celui mai apropiat copac, pe care vântul, blând, leneș, le legăna în ritmul unei melodii liniștite, tăcute. Se pare că totul e liniștit acum.

— Da, așa se pare.

Și m-am întrebat dacă nu cumva elementul aer fusese cel responsabil pentru ramura ruptă care aproape că mă omorâse. „Nu fi atât de paranoică”, mi-am reamintit pe dată. Apoi, cuvintele lui Thanatos mi-au șters toate gândurile despre vreun vânt nebunesc și toată paranoia.

— Zoey, trebuie să îți cer două lucruri: mai întâi, să îmi răspunzi la o întrebare, și apoi să îmi accepți scuzele.

— Poți să-mi ceri orice vrei. „Dar am să am grijă cum îți răspund”, am adăugat în gând. Dar nu îmi dau seama de ce ai avea nevoie de iertarea mea.

— Mai întâi întrebarea, apoi îți voi explica. Aș vrea să te rog să mi te alături la discuțiile de la ora de mâine. Își ridică mâna pentru a mă opri, în timp ce eu deschideam gura pentru a-i răspunde: „Bine, cum vrei tu”. Ar trebui să știi că discuția va fi despre cum să îți revii după moartea unuia din părinți.

Brusc, am simțit că mi se usucă gâtul. Am înghițit în sec, apoi am spus:

— O să-mi fie greu să vorbesc despre asta, pentru că nu mi-am revenit după moartea mamei.

Thanatos încuviință din cap și apoi zise cu glas blând:

— Da, îmi dau seama de asta. Dar mai sunt câțiva elevi care nu și-au revenit după pierderea unuia din părinți, deși a ta este singura pierdere provocată de moarte.

— Poftim?

— Mai sunt trei elevi care au pus aceeași întrebare ca tine.

— Serios?

— Da. Trebuie să știi că este vorba de o experiență pe care o trăim cu toții, noi, cei care trecem prin întregul ciclul al Schimbării. Nu suntem nemuritori, dar vom trăi mai mult decât părinții noștri oameni. Mulți dintre noi au ales să taie legăturile cu oamenii din copilăria noastră încă din primele zile ca vampiri. Asta pare să facă inevitabila pierdere mai puțin dureroasă. Unii dintre noi păstrează relații cu oamenii din trecut – pentru unii dintre noi, *asta* face pierderea mai puțin dureroasă.

— Dar, în cazul meu, nu este vorba despre niciunul din aceste lucruri. Nu sunt vampir, iar mama a fost omorâtă – nu a murit, pur și simplu, de bătrânețe.

— Erai apropiată de mama ta?

Am clipit des și-am încercat să-mi rețin lacrimile.

— Nu. Nu în ultimii trei ani.

— Deci cel mai mult te doare modul în care a murit?

M-am gândit cu atenție la întrebare înainte de a-i răspunde lui Thanatos:

— Cred că pot spune și așa. Dacă aș ști exact ce s-a întâmplat cu ea, poate aș reuși să accept cumva situația. Dar mai e și faptul că acum nu mai există nicio șansă ca noi două să ne apropiem.

— Nu mai aveți șanse în viața *asta*. Dacă ea așteaptă pe Tărâmul de Dincolo, vă puteți regăsi acolo, spuse Thanatos. O cunoștea pe Zeiță?

Am zâmbit, de data asta printre lacrimi.

— Mama nu o cunoștea pe Nyx, dar Nyx o cunoștea pe mama. Zeița mi-a trimis un vis în noaptea în care a murit. Am văzut-o pe mama când era întâmpinată pe Tărâmul de Dincolo.

— Ei bine, atunci acea tristețe trebuie să fi fost îndepărtată din sufletul tău. Rămâne doar incertitudinea legată de moartea ei.

— Asasinarea ei, am corectat-o. Mama a fost omorâtă.

Urmă un moment lung de tăcere, apoi întrebă:

— Mai exact, cum a fost omorâtă mama ta?

— Poliția spune că a fost vorba despre niște drogați care i-au jefuit casa bunicii. Mama era acolo și le-a ieșit în cale.

Vocea îmi era la fel de pustie pe cât îmi era și sufletul în clipa

asta.

— Nu, vreau să spun *cum* a fost omorâtă? Ce răni avea?

Mi-am adus aminte că bunica spusese că, deși crima fusese violentă, mama nu suferise. Mi-am adus aminte și de umbra care trecuse peste chipul bunicii când îmi povestise despre asta. Am înghițit din nou în sec.

— A fost o crimă violentă. Asta e tot ce mi-a spus bunica.

— Bunica ta i-a văzut corpul?

— Bunica a găsit-o.

— Zoey, există vreo posibilitate ca bunica ta să-mi povestească despre moartea mamei tale?

— Nu sunt sigură că ar vorbi cu tine. De ce? La ce bun?

— Nu vreau să îți faci speranțe prea mari, dar, dacă o moarte este foarte violentă, însăși substanța pământului rămâne uneori impregnată cu amintiri, iar eu pot avea acces la acele imagini ale morții.

— Ai putea vedea cum a fost ucisă mama?

— Posibil. Nu-i nimic sigur. Dar trebuie, mai întâi, să o întreb pe bunica ta, să aflu dacă ar putea măcar să fie posibil.

— Nu pot să-ți garantez cât de multe îți va spune bunica, în acest moment, respectă cele șapte zile ale ritualului de purificare de după moarte. Ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Thanatos, i-am explicat: Bunica e o Femeie Înțeleaptă cherokee. Respectă vechea religie și ritualurile ei.

— Atunci este important să discut cu ea imediat, dacă vrem să existe vreo speranță de a reînvia imaginile morții mamei tale. Câte zile au trecut de la crimă?

— A fost omorâtă joia trecută, seara.

Thanatos dădu aprobator din cap.

— Mâine va fi a cincea noapte de la moartea ei. Trebuie să stau de vorbă cu bunica ta azi.

— OK, bine, te-aș putea duce la ferma de lavandă, dar știu că nu vrea pe nimeni acolo până când nu e purificată.

— Zoey, bunica ta are telefon mobil?

— Ăăă, da. Vrei să o suni?

Colțurile buzelor lui Thanatos se ridicară a zâmbet.

— Este secolul XXI, chiar și pentru mine.

Simțindu-mă ca o proastă, am bâiguit numărul de mobil al bunicii, în timp de Thanatos îl salva în iPhone-ul ei.

— Am s-o sun, dar aș prefera să fiu singură când fac asta.

Expresia lui Thanatos îmi dădea de înțeles că nu voia ca eu să aud întrebările pe care avea de gând să i le pună bunicii, și am dat imediat aprobator din cap.

— Mda, înțeleg. Nicio problemă. Oricum, trebuie să ajung la ora a șasea.

— Pot să-ți cer mai întâi iertare?

— Da, sigur. Dar pentru ce?

— Am mințit mai devreme. Aș vrea să-ți cer iertare pentru asta și aș mai vrea să te rog să ții pentru tine ceea ce am de gând să îți spun. Să nu le zici nici măcar Războinicului tău sau prietenei tale celei mai bune.

— Bine. Am să păstrez secretul.

— Când Stark a întrebat dacă pot să văd Întunericul care îi înconjoară pe Neferet și pe novicii roșii ai lui Dallas, răspunsul meu a fost o minciună.

Am clipit uimită.

— Vrei să spui că poți vedea Întunericul?

— Da.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să le ceri iertare și lui Stark, lui Rephaim și lui Stevie Rae. Ei sunt cei care pot vedea Întunericul, la fel ca tine – ei sunt cei pe care minciuna îi va răni cel mai tare.

— Nu trebuie să știe. Mi-ai dat cuvântul că vei păstra secretul.

— De ce? De ce eu trebuie să știu adevărul, iar ei nu?

În loc să îmi dea un răspuns clar, ea începu să explice:

— Trăiesc de aproape cinci secole. În majoritatea timpului, am avut de-a face zilnic cu moartea. Am văzut Întunericul. Am văzut ravagiile făcute de acesta, pierderile pe care le provoacă, prețul pe care îl pretinde. Îi recunosc prea bine tentaculele și umbrele. Poate pentru că l-am privit atât de mult timp, pot să recunosc și opusul lui – ceea ce slăbește puterea Întunericului, ceea ce îl face să dea greș.

— Despre ce vorbești?

Îmi venea să urlu.

— Despre tine, Zoey Redbird. Ai ceva ce nu poate fi atins de Întuneric; prin urmare, destinul tău este să stai în Lumină și să conduci bătălia împotriva răului.

— Nu. Nu vreau să conduc nicio bătălie. Fă-o tu! Sau cere-i lui Darius să o facă. Sau chiar lui Stark. La naiba, adu-i pe Sgiach și pe Gardieni! Sunt cu toții conducători. Sunt cu toții Războinici

care știu să lupte. Eu nu știu nimic. Nu știu nici măcar cum să mă descurc fără mama. Am terminat propoziția cu răsuflarea tăiată și apăsându-mă cu mâna pe piept. Cum Thanatos nu mai spuse nimic, ci doar se uită la mine cu ochii ei negri, am reușit, în cele din urmă, să capăt un ton mai puțin disperat și am spus: Nu vreau să fac asta. Vreau doar să fiu o adolescentă normală.

— Ăsta poate fi, în parte, motivul pentru care misiunea a căzut pe umerii tăi, tânără Mare Preoteasă, pentru că tu *nu* vrei asta. Poate că puterea care vine odată cu faptul că o revendici nu te va putea corupe.

— Ca pe Frodo, am șoptit, mai mult pentru mine însămi decât pentru Thanatos. El nu a vrut niciodată afurisitul de inel.

— J.R.R. Tolkien. Bune cărți – excelente filme.

I-am aruncat o *privire* și am spus:

— Mda, știu. Este secolul XXI și probabil că ai cablu.

— Evident că am cablu.

— Mă bucur pentru tine, dar să ne întoarcem la faza cu purtătorul inelului. Ăăă, dacă îmi amintesc bine, și îmi amintesc, pentru că am văzut versiunea neprescurtată a filmelor de un miliard de ori, Frodo este, până la urmă, distrus de inelul ăsta pe care nu voia să-l poarte.

— Și astfel a salvat lumea de Întuneric, spuse Thanatos.

Am simțit un fior rece ca gheața pe șira spinării.

— Nu vreau să mor. Nici măcar pentru a salva lumea.

— Moartea vine pentru toți, replică Thanatos.

Am clătinat din nou din cap.

— Eu nu port inelul. Sunt o simplă adolescentă.

— O adolescentă care a învățat cum să-și smulgă viața din ghearele Întunericului și nu o dată, ci de mai multe ori.

— Bun, dacă înțelegi asta – și dacă înțelegi faptul că Neferet este de partea Întunericului pentru că o *vezi*, de ce te prefaci că nu e așa?

— Am venit aici pentru a lămuri problema cu Neferet și apartenența ei, o dată pentru totdeauna.

— Atunci spune Înaltului Consiliu despre Întunericul care o înconjoară!

— Și să fie doar mustrată puțin, apoi să se întoarcă, poate mai puternică, pentru a face și mai mult rău? Și dacă este, într-adevăr, Consoarta Întunericului? Dacă acesta este adevărul, atunci întreaga putere a Înaltului Consiliu trebuie să se ridice

împotriva ei, și, ca să se întâmple asta, trebuie să avem o dovadă de necontestat că este o cauză pierdută pentru Zeiță.

— De-aia ești tu aici. Pentru a obține dovada.

— Da.

— Nu voi pomeni despre faptul că și tu ai văzut Întunericul, și îți spun adevărul gol-goluț – pregătește-te să îl vezi foarte des. Grăbește-te să găsești dovada, pentru că sunt cât se poate de convinsă că Neferet a ajuns acolo.

Eram gata să adaug că nici măcar nu mai era muritoare. Dar, nu. Asta era ceva ce Thanatos trebuia să descopere singură.

— O, și te iert. Promite-mi doar că vei rămâne cu ochii deschiși și, când va veni timpul, te vei asigura că Înaltul Consiliu face ceea ce trebuie.

— Îți jur.

— Bun, am spus.

Și apoi, când Thanatos o sună în cele din urmă pe bunica, m-am întors la ora a șasea.

Shaunee

Nu avusese idee cât de nasol era să nu mai fie sora lui Erin. Ca și cum un singur lucru – pierderea statutului de cea mai bună prietenă a lui Erin – ar fi schimbat întregul sens al vieții.

Era atât de al naibii de ciudat!

Când o pierduse pe Shaunee și devenise una din gemene? Nu știa cu adevărat. Fuseseră însemnate în aceeași zi și ajunseseră la Casa Nopții din Tulsa exact la aceeași oră. Și se împrieteniseră imediat. Shaunee crezuse că totul se întâmplase pentru că erau suflete-pereche, pentru că nu contase că ea era neagră, și Erin albă. Că ea era din Connecticut, și Erin din Tulsa. Se *împrieteniseră* și, brusc, Shaunee nu se mai simțise singură. Mai ales pentru că nu mai trebuia să fie singură. La propriu. Ea și Erin erau colege de cameră, aveau același orar, mergeau la aceleași petreceri și chiar se întâlneau cu tipi care erau prieteni între ei.

Stând singură pe scaunul din microbuz, Shaunee clătină din cap. O auzea pe Erin râzând cu Kramisha, undeva în spatele microbuzului. Pentru o secundă, un gând răutăcios i se strecură în minte: „Cred că mă înlocuiește cu o altă prietena de culoare”. Dar își alungă din minte asemenea prostii. Nu era vorba de

culoarea pielii. Nu fusese niciodată vorba despre așa ceva. Era vorba despre incapacitatea de a mai trăi singur. Ceea ce era extrem de ironic, pentru că, dându-și seama de asta, se pusese într-o poziție de singurătate absolută.

— Hei, pot să stau aici?

Privirea lui Shaunee se mută de la fereastra prin care admira cerul ce se lumina înainte de răsărit către Damien, care stătea pe culoarul dintre scaune.

— Mda, sigur.

— Mersi. Se așează lângă ea și își lăsă geanta grea, plină de cărți, să cadă printre genunchi. Am atâât de multe teme pentru acasă. Dar tu?

— Da, zise ea. Cred că și eu. Ai văzut-o pe Zoey la ora a șasea?

— Nu în timpul orei a șasea. Ea are studii ecvestre, iar eu am curs de afaceri, dar am văzut-o imediat după școală. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Ți s-a părut că e bine?

— Bine? Fizic bine sau nestresată bine?

— E mereu stresată. Vreau să zic fizic.

— Da, era bine. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Shaunee. Doar că eu, ăăă, am văzut-o la începutul orei a șasea. Am vorbit amândouă lângă parcare. Apoi am plecat la ore. Îl studie cu atenție pe Damien, întrebându-se dacă putea să-i spună adevărul. Ai simțit ceva ciudat în aer, în noaptea asta?

Damien își lăsă capul pe o parte.

— Nimic ciudat. Ei bine, a bătut vântul, dar asta nu e nimic ieșit din comun pentru Oklahoma. Știi că suntem în statul *unde vântul bate în câmpie*, cântă el.

— Știu asta, domnule cântăreț de Broadway. Tot ce vreau să spun este că vântul bătea *cu adevărat* tare când m-am despărțit de Z și cred că am auzit ceva despre niște crengi de copac care au căzut și…

— A căzut, într-adevăr, o creangă de copac.

Stark interveni în timp ce se strecura împreună cu Zoey pe locurile din fața lui Damien și a lui Shaunee.

— Da, a bătut vântul ca turbatul, interveni Stevie Rae, așezându-se lângă Rephaim, pe locul din cealaltă parte a culoarului, lângă Damien. Dar, dacă ți-aș spune asta, ar fi ca în

cum ți-aș spune că orezul e alb.

— Și ce mama naibii ar trebui să însemne asta? Afrodita o sili pe Zoey să se dea într-o parte și se cocoță lângă ea, în timp ce Darius numără repede ocupanții microbuzului și se instală apoi în scaunul șoferului, pornind mașina.

— Vrea să însemne, Urâcioaso, că Damien știe deja că azi a bătut vântul, pentru că afinitatea lui *este* vântul. Exact la fel cum orezul *este* alb. Nu știu ce e atât de greu să pricepi o analogie, spuse Stevie Rae.

— Doar. Taci. Din. Gură, îi zise Afrodita lui Stevie Rae.

— Orezul poate fi și brun, spuse Shaunee.

Afrodita ridică din sprâncene.

— Tocmai ai făcut un comentariu răutăcios la adresa surorii tale gemene?

— Mda, spuse Shaunee, uitându-se calmă la ea.

Afrodita pufni și își feri privirea, apoi spuse:

— Era și timpul.

— Să revenim la vânt, propuse Zoey. Mda, a bătut cam nebunește în noaptea asta și chiar a rupt o creangă dintr-unul dintre stejarii aceia bătrâni. Ridică din umeri. Dar, așa cum zicea și Damien, în Oklahoma bate vântul. Hei, apropo, Damien, știai că Thanatos are o mică afinitate cu vântul?

— O, Dumnezeule! Nu sunt surprins! Ai văzut ce înfricoșătoare devenise azi în clasă, când Dallas a spus tâmpeniile alea? Nu mi-am putut crede ochilor…

Shaunee lăsa cuvintele celorlalți să zboare în jurul ei, dar continua să o privească pe Zoey, așteptând ca aceasta să spună ceva – orice – despre ceea ce se întâmplase, de fapt, cu creanga aceea ruptă din copac. Ea știa. Văzuse toată tărășenia.

În timp ce își croiau drum spre depou, țopăind și zgâlțâindu-se în microbuz, Shaunee își dădu seama că Zoey nu avea de gând să spună nimic. „OK, bine, poate i-a spus doar lui Stark ce s-a întâmplat – faptul că era cât pe ce să fie strivită de creanga de copac dacă Aurox nu ar fi salvat-o.” În următoarea pauză în conversație, care surveni în momentul în care se opriră la o trecere de cale ferată, Shaunee mormăi:

— Nu credeți că e ciudat că Aurox vine la un curs, după care nu mai face nimic în afară să patruleze prin școală, de parcă ar fi un soi de android, pentru tot restul timpului?

— Multe chestii sunt ciudate în ceea ce îl privește pe tipul

ăsta, zise Afrodita. Dar nu-i nicio surpriză. Doar e iubițelul lui Neferet.

— Nu cred că fac sex, spuse Zoey.

Shaunee o studie cu atenție.

— De ce nu?

— Nu știu, spuse Zoey cu un aer mult prea nepăsător. Poate pentru că Neferet nu se poartă ca atare. Îl tratează mai degrabă de parcă el ar fi sclavul ei.

Stark chicoti.

— Neferet se poartă de parcă întreaga lume ar fi sclava ei.

— Pun pariu că Doamna-Ochi-de-Pește-Mort e cât se poate de opărită că am fost retrași cu toții de la cursul ei, zise Afrodita.

— Știi că așa e, mai ales pentru că Thanatos este o profesoară cu adevărat bună, spuse Stevie Rae. Și, apropo, nu-mi place atitudinea ta plină de resentimente față de scurtul nostru moment de atracție nonsexuală, pe care ai manifestat-o în clasă azi. Mi s-a întâmplat și mie și pot să-ți spun că nici pentru mine nu a fost vorba despre momentul pe care l-am așteptat întreaga viață.

— Te rog, spune-mi că nu ai folosit o *altă* analogie din aia, de mahala, comentă Afrodita.

Cearta care urmă dură până când microbuzul se opri în fața depoului, dar Shaunee nu se amestecă. În schimb, o privi pe Zoey. Și îl privi și pe Stark. Până să coboare din microbuz, se convinsese de două lucruri. Unul era că Stark habar nu avea că Aurox îi salvase viața lui Zoey în acea noapte. Al doilea, că nu ar fi aflat niciodată despre Aurox sau Zoey, sau Stark dacă ar fi continuat să fie una dintre gemene. Ar fi fost prea preocupată să fie jumătatea altcuiva pentru a mai acorda atenție unui alt lucru sau unei alte persoane.

Nu știa ce naiba se petrecea între Zoey și Aurox, dar știa că avea să își țină ochii și mintea în alertă și, dacă putea, avea să afle mai multe. Totul de una singură. Totul doar prin puterile ei. Lucru care nu mai era, brusc, chiar așa îngrozitor. Și, pentru prima dată de când nu mai era cea care termină gândurile lui Erin, Shaunee zâmbi.

Capitolul 23

Zoey

Nu i-am spus lui Stark despre Aurox și despre chestia cu ramura de copac. Adică, pe bune, ce sens ar fi avut? Lui Stark nu-i trebuie un motiv în plus de stres. În continuare nu se poate odihni din cauza coșmarurilor care *continuă* și despre care refuză să îmi spună, dar despre care știu totul pentru că dorm lângă el și *nu sunt proastă*. În plus, toată tărășenia cu creanga de copac s-a întâmplat repede. N-a fost nimeni rănit. Gata. Punct, sfârșit.

Ei bine, cu excepția unui lucru. Acela care are legătură cu decizia mea de a mă uita la Aurox prin piatra de clarvăzător. OK, nu aveam de gând să o fac chiar în secunda asta. De altfel, Aurox nici măcar nu era de față. Dar mă hotărâsem. În clipa în care pusese mâna pe mine, mă hotărâsem.

Din momentul în care mă atinsese nu îmi mai fusese frică de el.

Cu toate acestea, continuam să fiu înspăimântată.

Încă mă frământam în sinea mea dacă să-i spun sau nu lui Stark că mă hotărâsem să mă uit la Aurox prin piatra de clarvăzător și ascultam cu jumătate de ureche cearta dintre Afrodita și Stevie Rae, cu privire la detaliile renovării tunelului (Afrodita dorea mulți muncitori și multă strălucire – Stevie Rae nu voia să intre altcineva în tuneluri, în afară de *oamenii noștri*. Of!), când microbuzul opri lângă depou, și Darius deschise ușa.

— Am să sun la Andolini pentru o livrare serioasă, spuse Stevie Rae, în timp ce ea și Rephaim coborau din microbuz.

— În sfârșit, suntem și noi de acord cu ceva, zise Afrodita, mutându-se în brațele lui Darius, în timp ce noi, ceilalți, coboram din mașină. Comandă-mi și mie o pizza Santino. Merită din plin caloriile. În plus, merge perfect cu sticla aceea de chianti pe care am luat-o de la cantină când am chiulit de la ora a cincea… Și, brusc, s-a întâmplat. Afrodita tocmai ne spunea ceva extrem de normal – că chiulise de la oră –, când trupul îi deveni brusc rigid. Rămase înțepenită. Își dădu ochii peste cap și *începu să plângă cu lacrimi de sânge*. De parcă s-ar fi transformat dintr-o fată minunată, perfectă, în cineva care abia dacă mai arăta a om. Abia dacă mai părea în viață.

Darius nu ezită. Îi ridică trupul țeapăn, cu ochi injectați, absenți, și o coborî din microbuz. Mi-am reprimat reacția automată de groază și m-am ridicat, întorcându-mă către restul puștilor, care fie se uitau cu gura căscată, fie își acoperiseră ochii, cât pe ce să plângă.

— Afrodita are o viziune.

Vocea părea că nu-mi mai aparține. Vorbea cineva calm. Stark mă luă de mână pentru a mă îmbărbăta.

— O să fie bine, am continuat, agățându-mă de Stark.

— De fapt, o să fie ofticată și răutăcioasă când o să-și revină, pentru că nu-i place absolut deloc când i se întâmplă chestiile astea în public, spuse Stevie Rae.

Urcase pe jumătate scările microbuzului. Am observat că făcuse ochii mari, dar și vocea ei părea extrem de calmă și de stăpânită.

— Mda, Stevie Rae are dreptate, am zis. Așa că nu are rost să facem mare vâlvă – acum sau după ce își revine. Am făcut o pauză și, simțindu-mă ca ultima proastă, am adăugat: OK, nu insinuez că viziunile ei sunt lipsite de importanță. Vreau doar să zic că nu o să își dorească să audă o grămadă de „Hei, cum te mai simți” de la cei din jur.

— Mă duc să comand niște pizza. Crezi că Afroditei o să-i fie foame mai târziu? întrebă Stevie Rae.

M-am gândit la ultima dată când avusese o viziune și la cât de îngrozitor se simțise după aceea. Voiam să spun că ceea ce ar fi vrut cu adevărat Afrodita ar fi fost un Xanax și o sticlă de vin, dar mi-am zis că asta ar fi dat, probabil, un exemplu urât. Așa că m-am mulțumit cu:

— Ăăă, de ce nu îi iei și ei una și să o pui la frigider? O s-o aibă mai târziu, dacă i se face foame. Acum merg să văd ce face. Pentru o vreme, o să vrea doar niște apă și liniște.

— Perfect. Stevie Rae zâmbi și, comportându-se absolut normal, le spuse celorlalți din microbuz: Dau comanda pentru pizza aici. Semnalul telefoanelor mobile este execrabil în tuneluri. Așa că, înainte să vă răspândiți cu toții jos, spuneți-mi ce doriți, și ar fi bine să stați prin preajmă, ca să nu încurc comanda. Apropo, Kramisha, notezi tu pentru mine ce vrea fiecare, te rog? M-ar ajuta. Se uită lung la Shaunee, care părea pierdută cu totul, și adăugă: Hei, crezi că putem folosi cardul tău de data asta? Eu și Zoey o să ne asigurăm că îți recuperezi

banii.

Shaunee se încruntă.

— Juri? Data trecută am rămas cu o factură de la Queenies. Sendvișurile alea cu salată de ouă sunt grozave, dar nici chiar atât de grozave cât să merite vreo două sute de dolari.

— Jur. Stevie Rae își miji ochii, fulgerându-i pe toți cei din mașină cu o privire nemiloasă. O să dați toți banii înapoi.

— Mda, bine, OK, se auziră voci în cor, din partea din spate a microbuzului.

Aș fi fost în stare să îmi sărut prietena cea mai bună. Distrăsese cu totul atenția celorlalți de la viziunea oribilă și de la imaginea neatrăgătoare a Afroditei *și* se asigurase că aveau să fie aici, sus, hotărându-se asupra tipului de pizza și asupra modalității de plată, în loc să stea în tuneluri, căscând gura și vorbind despre Afrodita.

Între timp, l-am scos pe Stark din microbuz.

— O să luăm o pizza mare, cu de toate, spuse el când am trecut pe lângă Stevie Rae.

— Pizza? Pe bune? i-am șoptit și am avut senzația că-l aud spunând celebra frază: „Dacă n-au pâine, lasă-i să mănânce cozonac” sau o chestie de-asta lipsită de considerație pe care a spus-o femeia aceea mulțimii, când lucruri cu adevărat importante urmau să se întâmple în ziua respectivă.

— Am crezut că vrei să ne comportăm normal, îmi șopti la rândul lui.

Am oftat. Ei bine, avea dreptate. Prin urmare, i-am spus lui Stevie Rae:

— Cu mai multă brânză și cu măsline. Apoi, fără să mă audă cineva, am adăugat: Și mulțumesc.

— Am să fiu în bucătărie când ai să te simți pregătită să vorbești, replică ea la fel de încet, apoi întrebă cu glas normal și pe un ton foarte firesc: Deci câte să fie cu pepperoni?

— Să mergem prin depou, ca să luăm niște sticle de apă din bucătărie în drum spre camera Afroditei, i-am spus lui Stark, când l-am văzut că se îndreaptă, din obișnuință, către intrarea de la subsol. Schimbă direcția, dar am continuat să îi explic (probabil mai mult ca să-mi aud vocea calmă decât din alt motiv): O să-i fie sete. Va trebui să luăm și câteva cârpe. O să le înmoi în apă și o să i le pun peste ochi.

— Îi sângerează mereu la fel de rău?

— Da, de când și-a pierdut semnul. Ultima dată când a avut o viziune, mi-a spus că durerea și sângele sunt din ce în ce mai puternice. M-am uitat lung la Stark. Arăta rău, nu-i așa?

— O să fie bine. Darius e cu ea. Nu o să permită să i se întâmple ceva. Mă strânse de mână înainte de a mă lăsa să urc în fața lui, prin intrarea spre tuneluri din vechiul chioșc de bilete.

— Cred că nici chiar Războinicul ei nu o poate proteja de lucruri de genul ăsta.

Îmi zâmbi.

— Eu am găsit o cale de a te proteja pe Tărâmul de Dincolo. Cred că Darius o să se descurce cu niște viziuni și cu un pic de sânge.

Nu am mai adăugat nimic și ne-am grăbit spre bucătărie, să luăm apa și cârpele.

Voiam ca Stark să aibă dreptate. Voiam cu adevărat, *cu adevărat* ca Stark să aibă dreptate, dar aveam o presimțire urâtă, și nu îmi plăcea deloc când se întâmpla asta. Însemna mereu că ceva avea să meargă oribil, îngrozitor, teribil de prost.

— Hei! Stark mă luă de braț și mă opri chiar în fața perdelei aurii, sclipitoare, care era cea mai recentă ușă a camerei Afroditei. Are nevoie să fii în formă.

— Știu, ai dreptate. Doar că viziunile chiar îi fac rău, și asta mă îngrijorează.

— Dar și ele sunt un cadou de la Nyx și sunt informații de care avem nevoie, nu?

— Ai dreptate din nou, am spus.

Zâmbetul lui îi trădă îngâmfarea.

— Îmi place când spui că am dreptate.

— Nu te obișnui cu asta. Ești bărbat. Ai un număr limitat de „am dreptate” – alocat special pentru tine.

— Hei, mă mulțumesc și eu cu ce pot obține, zise. Apoi își recăpătă expresia serioasă. Ține minte doar că acum trebuie să fii Marea Preoteasă, nu prietena ei.

Am încuviințat ușor din cap, am tras adânc aer în piept și m-am aplecat pe sub perdeaua aurie.

Bun, camera Afroditei era într-o continuă schimbare, și de fiecare dată când intram în ea, mi se părea că semăna din ce în ce mai mult cu un amestec între camera lui Kim Kardashian și cea a lui Conan Barbarul. De data aceasta, adăugase un șezlong auriu. Nu, nu aveam nicio idee de unde făcuse rost de el sau

cum îl adusese aici, jos. Pe peretele tunelului din ciment din spatele șezlongului atârnase o parte din colecția de cuțite a lui Darius, ca decor. Atârnase și ciucuri cu mărgele aurii de fiecare dintre mânerele cuțitelor. Pe bune. Patul ei era mare. Cu adevărat mare. În seara asta, cuvertura era din catifea movulie, cu flori aurii cusute pe ea. Avea milioane de perne înfoiate. Iar îngrozitoarea ei pisică persană, Maleficent, avea un pat asortat, așezat lângă patul ei. Doar că, în acest moment, Maleficent nu era în patul ei. Stătea ghemuită în poala Afroditei, ca să o protejeze. Afrodita era sprijinită de maldăre de perne, arătând îngrozitor de palidă. Darius pusese un șervețel umed de hârtie îndoit peste ochii ei, și acesta era deja roz. M-am simțit un pic mai bine când am văzut că o mângâia pe Maleficent, lucru care însemna că era conștientă. Dar sentimentul meu de ușurare se spulberă când m-am apropiat de pat, și pisica aia îngrozitoare începu să miorlăie amenințător spre mine.

— Cine e?

Vocea Afroditei părea slabă și straniu de speriată.

Darius îi atinse fața.

— Sunt Zoey și Stark, frumoasa mea. Știi că nu las pe nimeni altcineva să intre.

Stark mă strânse de mână, apoi îmi dădu drumul. Am înălțat o rugăciune scurtă, în tăcere, către Nyx – „Te rog, ajută-mă să fiu Marea Preoteasă de care are nevoie Afrodita” –, apoi am intrat în rolul care îmi părea în continuare prea important pentru mine.

— Am adus niște cârpe și apă rece, am spus vioaie, mergând către o latură a patului și umezind una dintre cârpe. Ține-ți ochii închiși. Am să schimb prosopul ăsta de hârtie.

— Bine, spuse ea.

Ochii îi rămaseră închiși. Dar continua să plângă cu lacrimi de sânge. Mirosul acestora ajunse la mine, și, pentru o clipă, m-am gândit că voi avea o reacție de tipul *o-dumnezeule-gustos-vreau-să-mănânc*. Dar nu a fost așa.

Afrodita nu mirosea a om. Am încercat să-mi aduc aminte cum îi mirosise sângele ultima dată când avusese o viziune, dar nu am reușit – ceea ce însemna că, probabil, nici atunci nu mirosise normal.

Am alungat un asemenea gând și m-am așezat pe pat, lângă ea.

— Am adus și o sticlă de apă. Vrei să bei?

— Da. Vin. Roșu. E la Darius.

— Frumoasa mea, te rog să bei apă mai întâi.

— Darius, vinul ajută la calmarea durerii. Și adu-mi și un Xanax din geantă, dacă tot te-ai ridicat. Și ăla ajută.

Darius nu se mișcă. Se uită pur și simplu la mine.

— Ăăă, Afrodita, ce-ar fi să alegi între Xanax și vin? Nu pare prea sănătos să le amesteci, am spus.

— Mama le ia împreună tot timpul, se repezi ea. Apoi strânse din buze. Trase adânc aer în piept și zise: Aveți dreptate. Am să mă rezum la vin. Nu. Sunt. Mama.

— Evident că nu ești mama ta, am fost de acord.

Darius părea mai ușurat și începu să deschidă sticla de vin.

— Bun, acum, în timp ce bărbatul tău lasă vinul să respire, vreau să bei un pic din apa asta.

Buzele i se strâmbară în ceva ce semăna cu rânjetul ei atât de bine cunoscut.

— Ce știi tu despre cum să lași vinul să respire? Nici măcar nu bei.

— Dar mă uit la televizor. Dumnezeule, oricine, chiar dacă are numai jumate de creier, știe că vinul trebuie să respire, am spus, conducându-i mâinile ca să deschidă sticla de apă și ajutând-o să o bea. Cum a fost de data asta? La fel de rău ca data trecută?

Cum era evident că nu avea de gând să răspundă, Darius o făcu în locul ei:

— Mai rău, zise el. Poate ar trebui să te întorci după ce se mai odihnește.

Acea Zoey prietenă cu Afrodita era perfect de acord cu el. Dar Zoey, Marea Preoteasă în Devenire, știa mai bine ce trebuia făcut.

— Va fi beată și epuizată tot restul nopții și, probabil, și o bună parte din ziua de mâine. Trebuie să știu despre ce a fost vorba în viziunea ei acum, cât mai e în stare să vorbească.

— Z are dreptate, spuse Afrodita, înainte ca Darius să apuce să protesteze. Și, oricum, asta a fost scurtă.

M-am bucurat să văd că golise sticla de apă, dar întinse mâna ca să pipăie și spuse:

— Gata cu apa. Unde mi-e vinul?

Darius îi aduse un pahar de vin care părea supersimplu, doar cristal și o formă frumoasă, dar avea marca Riedel incrustată pe

fund, așa că am știut că trebuia să fie vorba de sticlărie *frumoasă* de la Williams-Sonoma. Știam asta pentru că Afrodita îmi ținuse o adevărată predică, în urmă cu câteva zile, când aproape că spărsesem unul. (De parcă mi-ar fi păsat!) Oricum, Darius o ajută să bea cu sete din paharul de cristal. Apoi Afrodita expiră încet.

— Pregătește o altă sticlă. Am nevoie de mai mult.

Darius nici măcar nu se uită la mine în căutarea unei confirmări; părea, pur și simplu, învins.

— Și spune-i lui Stark să nu mai tânjească la cuțitele tale. El e cu arcul, nu cu cuțitul.

— Acum sunt un soi de supereroi? am întrebat, încercând (probabil fără succes) să fiu amuzantă.

Buzele i se strâmbară satisfăcute și, pentru o secundă, păru să semene mult prea mult cu pisica ei pentru a te simți confortabil.

— Ei bine, al meu este supererou din *multe* puncte de vedere, în ceea ce îl privește pe al tău, va trebui să te hotărăști singură.

— Viziunea, șopti Stark abia auzit, din capătul opus al camerei unde se afla, admirând, într-adevăr, cuțitele ornamentale.

— Bun, spune-mi acum despre ce a fost vorba de data asta, am zis.

— A fost din nou una dintre viziunile alea afurisite despre moarte. Una în care eram *înăuntrul* unui tip care era omorât.

— Tip? Am simțit un mic fior de panică născându-se în mine. „Este vorba oare de Stark?”

— Stai calmă, nu era vorba de tipul tău sau despre al meu. Era Rephaim. Eram în interiorul lui când a fost ucis. Și, apropo… Ezită, bând din nou din vin. Băiatul-pasăre are numai tâmpenii în cap.

— Acum dă-mi doar amănuntele esențiale. Lăsăm bârfele pe mai târziu, am spus.

— Ei bine, ca de fiecare dată când sunt în interiorul unei persoane care este măcelărită, viziunea a fost neclară, zise ea, apăsând cu mâna peste cârpă și strâmbându-se de durere.

— Spune-mi doar ce îți amintești, am intervenit prompt. Cum a murit?

— A fost aproape tăiat în două cu sabia. Cât se poate de scârbos, deși nu i s-a desprins capul de corp, cum ți s-a întâmplat ție în altă viziune.

— Ei bine, frumos din partea lui, am spus, fără să-mi dau seama dacă era serioasă sau sarcastică. Cine l-a tăiat în două?

— Aici vine partea neclară. Nu sunt sigură cine îl omoară, de fapt. Sunt sigură că era și Dragon pe acolo.

— Dragon îl omoară? Îh. Îngrozitor.

— Ei bine, cum am mai spus, nu sunt sigură de asta. Pot să-ți spun că îmi amintesc privirea lui Dragon chiar înainte ca sabia să mă taie. Era totalmente dus. Arăta chiar mai rău decât arată în ultima vreme. De parcă nu mai există speranță sau lumină, sau fericire în niciun colț al vieții sale, și plângea – urla, de fapt, cu muci și tot tacâmul.

— Deci Rephaim este omorât cu *sabia*, am spus.

— Da, confirmă ea. Știu. Răspunsul pare la mintea cocoșului. Se pare că Dragon a făcut-o, dar nu pot fi sigură sută la sută, mai ales când adaugi partea cu urlatul și toate celelalte chestii confuze.

— Alte chestii confuze?

— Da, prin jur tot apăreau chestii bizare. Era ceva alb care părea mort. Era și gheață care ardea un cerc. Peste tot sânge și țâțe, *și apoi* eu – adică Rephaim – eram moartă. Sfârșit.

M-am frecat pe tâmplă, unde simțeam că va începe durerea.

— Țâțe?

Stark deveni dintr-odată curios.

— Da, băiatu' cu arcul. Țâțe. De parcă o femeie goală și-ar fi făcut veacul pe acolo. La propriu. Nu i-am văzut fața, pentru că Rephaim era, evident, fascinat de sânii ei, dar știu că avea legătură cu sângele și cu chestia albă, moartă.

— Hei, stai așa, am spus. Nu vorbea ultimul poem al Kramishei despre foc și gheață?

— Hmm, uitasem de asta. Ceea ce mi-a fost foarte ușor pentru că, ei bine, la naiba cu poezia!

— Nu fi atât de negativistă, am zis. Și nu este o simplă poezie. Este poezie profetică.

— Ceea ce e și mai rău, comentă ea.

— Îmi amintesc. Poemul spunea ceva și despre lacrimile Dragonului, zise Stark.

— Poate plânge pentru că îl omoară pe Rephaim, chiar și după ce i s-a dat sarcina să îi fie protector, ca Maestru al Sabiei al acestei Case a Nopții, spuse Darius.

— Dar nu e așa, am zis. Avem propria noastră Casă a Nopții

aici, așa că, teoretic, el nu este Maestrul *nostru* al Sabiei. Poate că ăsta a fost raționamentul care i-a permis să îl omoare pe Rephaim.

— Totul pare foarte logic, dar mai lipsește o piesă. Asta e senzația mea. Și, pur și simplu, nu pot găsi piesa respectivă. Totul, cu excepția lui Dragon, îmi era mai mult sau mai puțin clar, mai ales pentru că Rephaim era foarte concentrat asupra lui Stevie Rae, care era superconcentrată pe ritualul pe care îl făcea.

— Ritual? Eram și eu acolo?

— Mda, era toată turma de tocilari. S-a format un cerc. Tu conduceai lucrurile, dar ritualul, în sine, avea în centrul lui pământul, așa că Stevie Rae juca un rol important. Trase aer în piept. Fir'ar să fie! Tocmai mi-am dat seama unde eram – la ferma de lavandă a bunicii tale.

— Ah, la naiba! Ritualul de purificare pe care trebuie să îl fac peste vreo două zile. Sau poate că nu. Thanatos a sunat-o pe bunica să vadă dacă putem să facem ceva mai devreme – ceva ce ar putea dezvălui ce s-a întâmplat, de fapt, cu mama. M-am oprit, copleșită de gândul la lucrul alb și mort și la sâni, toate în contextul în care mama fusese omorâtă. Oare asta înseamnă că nu îmi e dat să aflu și că nu ar mai trebui să fac nimic?

Afrodita ridică din umeri.

— Z, știu că îți va fi greu să crezi pentru că ai fost personaj principal într-o mulțime dintre viziunile mele, dar, în aceasta, abia dacă te-am zărit. Pur și simplu, nu cred că are vreo legătură cu tine.

— Dar se întâmplă la ferma bunicii.

— Da, dar, de data asta, Rephaim este cel hăcuit, nu tu, zise ea.

— Stai așa, și asta nu e o veste bună? întrebă Stark venind către mine și luându-mă de mână.

Afrodita pufni.

— Sigur, dacă nu ești Rephaim.

Stark îi ignoră comentariul și continuă:

— L-ai văzut pe Rephaim omorât. Știi unde și mai știi și cine a fost acolo. Ce-ar fi dacă ne-am asigura că toate aceste elemente nu se întâlnesc în același loc? Asta ar opri moartea, nu-i așa?

— Poate, spuse Afrodita.

— Să sperăm, am zis.

— Trebuie să ne asigurăm că Dragon stă departe de Rephaim, spuse Darius. Chiar dacă nu el l-a omorât, știi sigur că era prezent când Rephaim a fost ucis.

— Atâta lucru știu sigur, răspunse Afrodita.

— Atunci, asta e. Îi ținem pe Dragon și pe Rephaim departe unul de altul, chiar dacă asta înseamnă ca Rephaim să nu vină cu noi când o să mergem la ferma bunicii.

— Dacă merg eu, atunci merge și Rephaim.

Eu, Stark și Darius ne-am întors și i-am văzut pe Stevie Rae și pe Rephaim aplecându-se pe sub pătură și intrând în cameră. Afrodita se încruntă, dar nu-și dădu la o parte cârpa de pe ochi.

— Viziunea ei a fost despre Rephaim.

Stevie Rae nu pusese nicio întrebare și, cu toate astea, i-am răspuns:

— Da. Moare.

— Cum? Cine face asta?

Tonul lui Stevie Rae era dur. Părea gata să înfrunte pe toată lumea.

— Nu sunt sigură, spuse Afrodita cu glas mai puternic. A fost din punctul de vedere al băiatului-pasăre, ceea ce înseamnă că toată afurisenia a fost foarte confuză.

— Dar știm că se întâmplă la ferma bunicii și că Dragon este acolo, am zis. De asta spunem că Rephaim ar trebui să rămână aici când o să mergem cu toții acolo, *dacă* o să mergem cu toții acolo.

— Așa vom face, spuse Stark. Nu poți îngădui să fie oprit ritualul pe care aveam de gând să îl facem pentru mama ta.

— Nu este pentru ea, am zis necăjită. E moartă. Asta n-o să se schimbe.

— Asta așa e, admise el. Este pentru tine și pentru bunica ta, ceea ce înseamnă că-i mai important decât tot ceea ce ai putea face pentru o femeie moartă. Se uită lung la Rephaim și la Stevie Rae. Ritualul trebuie să aibă loc, dar Rephaim nu trebuie să fie prezent și să se pună în pericol. Ar fi mai inteligent dacă, așa cum zicea Z, ar rămâne acasă.

— Astfel încât cineva, cum ar fi Dragon, să se poată strecura aici, când este singur-singurel? Nu prea cred, spuse Stevie Rae.

— Nu înțeleg, zise Rephaim.

Am oftat.

— Afrodita are viziuni despre diverse morți. Câteodată sunt

reale, clare și ușor de evitat. Câteodată sunt confuze.

— Pentru că se află în interiorul persoanei ucise. Așa a fost cu tine. Și, apropo de asta, zborul este cam înfricoșător. Indiferent de ceea ce ar crede creierul tău de pasăre.

— Nu e înfricoșător când ai aripi, spuse Rephaim sec.

— Aha, am îngăimat.

— Nu! Stevie Rae ridică tonul. Păstrează pentru tine ce ai descoperit în mintea lui. Nu e treaba nimănui.

— A fost în mintea mea?

Rephaim era cât se poate de nedumerit.

— În timpul viziunii, da. Nu se va mai întâmpla. Sper. Și mai era ceva ce tot apărea în viziune, în afară de Dragon. Era un taur sau, cel puțin, umbra unui taur.

— Umbra unui taur? Am simțit că mi se face rău de la stomac. Asta era chestia albă și moartă pe care ai văzut-o?

— Nu. Aia era clar altceva.

— Ai văzut ce culoare avea?

— Zoey, umbrele au o singură culoare, spuse ea.

— Aurox! exclamă Stark.

— L-ai văzut pe Aurox? am întrebat repede.

— Nu. Doar umbra taurului. Și, să se consemneze, sunt de acord cu tine, cu Stark și cu Darius – băiatul-pasăre ar trebui să stea departe de Dragon. Dacă asta înseamnă să rămână aici, atunci așa să fie. Acum, pot să vă rog să-mi umpleți din nou paharul și să mă lăsați să mă odihnesc?

— Nu cred că e bine să bei câtă vreme sângerezi în halul ăsta, zise Stevie Rae.

— Nu-mi pune la îndoială deciziile. Sunt o profesionistă, răspunse Afrodita.

— Ce vrea să zică asta? am întrebat.

— Înseamnă că frumoasa mea a terminat de vorbit și trebuie să doarmă, spuse Darius.

— Pizza ar trebui să ajungă în curând. Ți-am luat și ție una, o anunță Stevie Rae.

— Dacă mai sunt trează când ajunge aici, am să mănânc, spuse Afrodita. Apoi își luă cârpa de pe ochi și clipi încet, deschizându-i.

Eu eram pregătită. Mai văzusem și înainte. Cu toate acestea, Rephaim nu era pregătit.

— Pe toți zeii! Chiar plângi cu lacrimi de sânge, spuse el.

Își întoarse privirea tivită cu roșu către el.

— Mda. Până și eu știu că situația e de un simbolism îngrozitor. Băiete-pasăre, trebuie să ții minte un lucru. Am primit afurisita asta de viziune pentru că în ea e un mesaj pentru tine. Păzește-ți fundul. Stai departe de obiecte ascuțite și, dacă asta înseamnă să stai departe de Dragon Lankford, atunci asta să faci.

— Câtă vreme? o întrebă. Cât timp trebuie să mă ascund de vampirul ăsta?

Ea clătină din cap.

— Am primit un avertisment, nu o planificare.

— Aș prefera să nu mă ascund.

— Aș prefera să nu mori, spuse Stevie Rae.

— Aș prefera să dorm, zise Afrodita.

— Bun, să mergem, am spus. I-am dat lui Darius ultima sticlă de apă. Încearcă să o faci să bea asta printre paharele de vin.

— Sunt aici. Nu trebuie să vorbești despre mine de parcă nu te-aș auzi. Făcu un gest de toast cu paharul, după care îl goli lacomă.

— Ești beată, deci te ignor, am spus. Odihnește-te! Vorbim mai târziu.

Am plecat din camera Afroditei, cu Rephaim și Stevie Rae ținându-se de mână și vorbind în șoaptă, în timp ce ne croiam drum prin tuneluri și afară, unde urma să așteptăm un foarte nedumerit băiat cu pizza, care, aveam să mă asigur, urma să primească un bacșiș excelent.

— Ce crezi despre viziune? mă întrebă Stark, luându-mă în brațe și ținându-mă strâns lângă el.

— Cred că Stevie Rae o să constituie o problemă. O să încerce așa de tare să-l protejeze pe Rephaim, încât acesta o să sfârșească prin a fi ucis.

Stark dădu aprobator din cap și afișă o expresie sumbră.

— Așa lucrează Întunericul. Transformă dragostea în ceva rău.

Cuvintele lui mă luară prin surprindere. Părea atât de cinic, atât de bătrân.

— Stark, Întunericul nu poate transforma dragostea în nimic. Dragostea este singurul lucru care rezistă în Întuneric și dincolo de moarte și de distrugere. Știi asta – sau știai asta.

Atunci se opri și m-am trezit deodată luată în brațe și strânsă atât de tare, încât am simțit că mă sufoc.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit. Ce este?

— Câteodată cred că eu ar fi trebuit să fiu cel care moare, iar Heath, cel care rămâne cu tine. El credea în dragoste mult mai mult decât mine.

— Nu este important cât de mult crezi. Contează lucrul în care crezi.

— Atunci, totul o să fie bine, pentru că eu cred în tine, zise el.

L-am luat în brațe, la rândul meu, și l-am ținut așa, încercând să-l conving și să mă conving prin atingeri, căci cuvintele, pur și simplu, nu mai păreau de ajuns.

Capitolul 24

Neferet

Cum merge treaba cu haosul, iubita mea cea fără inimă? Glasul profund al taurului alb își găsi ecou în mintea ei.

Neferet se răsuci cu aproape 360 de grade înainte să îi zărească pielea magică, luminoasă, coarnele imense, copitele despicate. Se apropia de ea din spatele unui mormânt, de pe care privea statuia angelică a unei tinere, cu capul plecat. Timpul mâncase una din mâinile ei din piatră, și Neferet se gândi că expresia statuii lăsa să se înțeleagă că îngerul se oferise în parte ca ofrandă, poate chiar taurului alb.

Gândul o făcu pe Neferet să ardă de gelozie.

Păși către întâlnirea cu taurul ei, mișcându-se încet, languros. Neferet știa că era frumoasă, dar, cu toate acestea, simți nevoia să ia putere din umbrele din jurul ei, pentru a deveni și mai frumoasă. Părul ei lung și des strălucea, semănând cu mătasea lichidă a rochiei ei negre. O alesese pentru că îi amintea de Întuneric – îi amintea de taurul ei.

Neferet se opri în fața lui și căzu cu grație în genunchi.

— Totul merge perfect, stăpâne.

Deci sunt stăpânul tău? *Ce interesant*!

Neferet își dădu capul pe spate și zâmbi seducător către zeul uriaș aflat deasupra ei.

— Ai prefera să îți spun Consortul meu?

Ah, numele unui lucru anume. Aici stă puterea.

— Într-adevăr.

Neferet ridică mâna și atinse unul din coarnele lui groase...

Sclipea precum opalul.

Sunt de acord cu numele pe care l-ai găsit pentru slujitorul nostru – Aurox, după măreții și puternicii bouri[1] *din trecut. Numele acesta pare bun și foarte potrivit*.

— Sunt bucuroasă că ești de acord, stăpâne, spuse ea, gândindu-se că încă nu îi răspunsese dacă îl putea numi Consort.

Și cum te servește această creatură născută dintr-un sacrificiu imperfect?

— Mă servește bine. Nu văd nicio imperfecțiune când mă uit la el, doar un dar plin de mărinimie de la tine.

Îți vei aminti totuși că te-am avertizat, nu-i așa? *Slujitorul poate prezenta puncte slabe.*

— Slujitorul în sine nu este important, spuse Neferet nepăsătoare. Este doar un mijloc prin care voi atinge un scop. Se ridică și se apropie de el. Nu trebuie să irosim momente prețioase vorbind despre Aurox. Mă va servi, și mă va servi bine – altfel va înceta să existe.

Renunți atât de ușor la darurile mele?

— O, nu, stăpâne! zise Neferet supusă. Pur și simplu, te ascult pe tine și avertismentul tău. Nu putem vorbi despre lucruri mai plăcute decât despre o slugă imperfectă?

Ai menționat numele de Consort. Mi-am amintit de ceva ce aș vrea să îți arăt – ceva ce ai putea considera interesant.

— Sunt la porunca ta, stăpâne.

Neferet făcu o reverență.

Enorma încarnare a Întunericului îngenunche, cu spatele la ea. *Vino, iubita mea cea fără inimă*.

Neferet se urcă pe spatele lui. Pielea lui era de gheață – netedă, rece și impenetrabilă. O purtă în noapte, plutind inuman de repede printre umbre, călărind curenții nopții, folosindu-se de lucrurile ascunse și oribile care răspundeau mereu, mereu poruncii, până când, într-un final, se opri în umbrele cele mai dese, sub bătrânii copaci albi, desfrunziți, de pe o coastă aflată la sud-vest de Tulsa.

— Unde suntem?

Neferet se înfioră în timp ce se prinse mai bine de el.

Liniște, iubita mea cea fără inimă. Observă în liniște. Privește. Ascultă.

[1] Auroch este numele bourului în limba engleză (n. red.).

Neferet privi, ascultă, și, foarte curând, ceea ce părea a fi un bărbat înalt și musculos coborî dintr-una din cele trei colibe din lemn care se ridicau pe coastă în fața ei. Acesta merse până la marginea stâncii și se așeză pe un bolovan imens din gresie.

Doar după ce se așeză îi văzu aripile. „Kalona!” Se gândi la numele lui, nu îl rosti cu voce tare, dar taurul îi răspunse. *Da, este fostul tău Consort, Kalona. Să ne apropiem. Să observăm*. Noaptea care îi înconjura se tulbură și prinse o nouă formă, acoperind taurul și învăluind-o pe Neferet într-un mod sinistru, astfel încât să pară că erau parte din umbre și din ceața lenești care începuse, brusc, să curgă peste stâncă.

Neferet își ținu respirația în timp ce taurul se mișcă încet și invizibil către Kalona, atât de aproape, încât ea putu vedea peste umerii lați ai taurului că bărbatul ținea în mână un telefon mobil. Începu să atingă ecranul, și Neferet văzu că acesta se luminează. Nemuritorul înaripat ezită, iar degetul lui pluti deasupra telefonului nehotărât.

Înțelegi ceea ce vezi?

Neferet se uită lung la Kalona. Umerii lui se prăbușiră. Se frecă pe frunte. Își lăsă capul în jos, de parcă s-ar fi declarat învins și, în cele din urmă, reticent, puse ușor telefonul pe piatra de lângă el.

„Nu, se gândi Neferet. Nu știu ce văd.”

Kalona, Războinicul căzut al lui Nyx, duce dorul cuiva care a plecat de lângă el. Al cuiva cu care nu are curajul să ia legătura.

„Este vorba de mine?” Nu putu să nu se gândească la asta.

Râsul lipsit de veselie al taurului îi străbătu gândurile. *Nu, iubita mea cea fără inimă. Fostului tău Consort îi este dor de fiul lui*.

„De Rephaim!” Neferet simți că se înfurie. „Îi este dor de băiatul ăla?”

Da, deși nu și-a găsit încă vorbele potrivite pentru a-și exprima sentimentul. Știi ce înseamnă asta?

Neferet se gândi înainte să vorbească. Dădu la o parte gelozia, invidia și toate capcanele iubirii muritorilor. Atunci, și numai atunci, înțelese totul pe deplin. „Da. Înseamnă că și Kalona are o mare slăbiciune.”

Are, într-adevăr.

Începură să se îndepărteze de creastă, alunecând din umbră în umbră, în noapte. Neferet mângâie gâtul taurului, se gândi la

noile posibilități care i se deschideau în față și zâmbi.

Rephaim

— Trebuie să vorbim despre viziunea Afroditei, spuse Stevie Rae.

Rephaim luă una dintre buclele ei și o răsuci pe deget. Când o prinse pe toată, trase în joacă de ea.

— Vorbește tu. Eu am să-ți mângâi părul.

Ea zâmbi, dar îi împinse mâna cu blândețe la o parte.

— Rephaim, stai puțin. Fii serios! Viziunea Afroditei este înfricoșătoare.

— Nu mi-ai zis tu că Afrodita a prezis moartea lui Zoey? De două ori. Precum și moartea bunicii ei? De fiecare dată, faptul că au știut dinainte le-a ajutat să o ocolească. Rephaim o mângâie pe obraz și o sărută ușor înainte de a-i spune: Vom folosi această viziune pentru a ocoli și moartea mea.

— Bun. Mi se pare în regulă. Își atinse obrazul de mâna lui. Dar trebuie să lămurim ceva. Dragon joacă un rol foarte important, așa că trebuie să stai departe de el.

— Da. Știu. O mângâie pe cap, încântat de părul ei moale, și își lăsă degetele să treacă ușor de-a lungul gâtului și al umărului ei.

— Rephaim, te rog să mă asculți.

Stevie Rae îi prinse chipul în mâini și nu îl lăsă să îi mai mângâie părul și pielea.

— Te ascult.

Fără tragere de inimă, Rephaim își concentră atenția asupra spuselor ei.

— M-am tot gândit că poate am greșit. Poate n-ar mai trebui să mergi la școală și sigur că nu trebuie să participi la nu știu ce ritual vom face la ferma bunicii lui Z sau, cel puțin, ar fi bine să stai departe de toate astea până când înțelegem mai multe dintre detaliile viziunii Afroditei.

Rephaim îi luă mâinile de pe față și le prinse între ale sale.

— Stevie Rae, dacă încep să mă ascund acum, când se vor termina toate astea?

— Nu știu, dar măcar vei rămâne în viață.

— Există lucruri mai rele decât moartea. Să fii prins în capcană de frica proprie este unul dintre ele. Zâmbi. De fapt,

cred că toată chestia asta este ciudat de pozitivă. Viziunea înseamnă că sunt, cu adevărat, uman.

— Ce naiba vrei să spui? Sigur că ești om.

— Arăt ca un om – cel puțin până la răsăritul soarelui. Faptul că sunt muritor mă face cu adevărat să fiu ceea ce par.

— Dar faptul că nu mai ai sânge de nemuritor nu te întristează?

— Nu, mă face să mă simt un pic mai normal.

Ochii de un albastru strălucitor ai lui Stevie Rae se măriră de uimire.

— Știi în ce te mai transformă? Într-un om *fără* nicio legătură de sânge cu Kalona.

Rephaim se străduia să înțeleagă faptul că Stevie Rae îi nega legătura cu tatăl lui. Însă nu își putu reprima sentimentul defensiv, aproape furios, care îl cuprindea când ea încerca să îl îndepărteze de nemuritorul înaripat.

— Nu crezi că e nevoie de ceva mai mult decât de sânge pentru a fi tată?

Vorbea rar, încercând să gândească limpede printre sentimente și să găsească adevărul ascuns de ele.

— Da, absolut, zise ea.

— Atunci, este logic că absența sângelui nu te face, automat, să nu mai fi tată. Înainte ca ea să îi poată răspunde, el continuă: Kalona este nemuritor, dar am stat destul alături de el pentru a zări umanitatea în nemurirea lui.

— Rephaim, nu vreau să ne certăm din cauza tatălui tău. Știu că tu crezi că îl urăsc, dar nu este așa. Urăsc faptul că te face să suferi.

— Înțeleg. O trase în brațele lui și o sărută pe creștet, inspirând parfumul dulce și cunoscut de fată, șampon și săpun. Dar trebuie să mă lași să mă descurc singur cu asta. Este tatăl meu. Nimic nu va schimba lucrul acesta.

— OK, am să încerc să nu te mai bat la cap să stai departe de tatăl tău, dar vreau să îmi promiți că te vei gândi la o modalitate de a sta departe de Dragon – cel puțin pentru un timp.

— Asta e ușor de promis. Deja încerc să-l evit pe Maestrul Sabiei pentru că știu că prezența mea îi provoacă durere, dar nu mă voi ascunde. Nu mă pot ascunde de Dragon, așa cum nu mă pot ascunde de tata.

Ea se trase înapoi și se uită atentă la el.

— Suntem împreună în asta, nu-i așa?

El îi întâlni privirea.

— Suntem. Mereu.

— În regulă. Să stăm împreună, chiar dacă este periculos. Am să te apăr eu, zise ea.

— Și eu am să te apăr pe tine, zise și el aprobator.

Și atunci Rephaim o sărută, încet și îndelung. O mai ținu aproape o vreme, lăsându-se învăluit de parfumul și de dulceața ei.

— Acum trebuie să pleci?

Vorbea cu chipul îngropat la pieptul lui.

— Știi că trebuie.

— N-am să te mai întreb dacă pot să merg cu tine acolo sus, pentru că știu că nu îți dorești să merg, dar vreau să știi că, dacă te vei răzgândi vreodată, am să stau cu tine până la final. Chiar și atunci când ești pasăre, ești pasărea *mea*.

Asta îl făcu să chicotească.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar sunt pasărea ta, și pasărea ta trebuie să iasă pe cerul dimineții ca să-și dezmorțească aripile.

— În regulă. Îi plăcu faptul că ea îi dădu drumul prima și că îi zâmbi cu entuziasm, chiar dacă era evident că se prefăcea. Am să fiu aici când ai să zbori înapoi către casă.

— Bun, pentru că am să zbor mereu către tine.

O sărută repede, își trase cămașa pe el și ieși din cameră. Se bucura că plecase înainte ca pielea să îi fie cuprinsă de înțepăturile acelea îngrozitoare. Ura sentimentul de panică pe care îl încerca în momentul când alerga prin tuneluri, tânjind din ce în ce mai tare după lumea de deasupra pământului și după cerul care îl chema.

Cu puțin înainte de ultima intersecție din fața intrării în subsol, văzu ceva mișcându-se în umbră și luă automat o postură defensivă.

— Hei, calmează-te! Sunt eu.

Se liniști când recunoscu vocea lui Shaunee, urmată îndeaproape de fata însăși, care ieși dintr-o ramificație a tunelului, din partea dreaptă. Părea agitată și căra un coș mare, din plastic.

— Bună, Shaunee, spuse el. Ești bine?

— Mda, așa cred. Mai am un transport și termin de dus toate

lucrurile din camera lui Erin în noua mea casă de aici. Arătă cu degetul mare către un loc aflat în întuneric, în spatele lui. Și, da, știu că va trebui să pun niște becuri.

— *Tu* ai nevoie de lumină?

Ea zâmbi, ridică o mână, cu palma în sus, suflă și brusc apăru o flăcăruie, care dansa veselă.

— Ei bine, nu chiar, dar cine va dori să vină în vizită probabil va avea.

— Am să te ajut mâine să faci asta, dacă vrei, se auzi spunând, dar apoi își dori să nu o fi făcut.

Dacă era la fel ca alți novici și nu voia să aibă prea mult de-a face cu el?

Grijile îi erau neîntemeiate. Shaunee nu îl respinse. De fapt, zâmbetul ei deveni mai larg.

— Ar fi grozav. Aveam de gând să încerc ceva după ce aduceam și ultimele bagaje, dar e cam nasol mutatul ăsta, așa că acum nu vreau decât să mă ghemuiesc în patul meu nou, superconfortabil, și să revăd ultimul episod din *Urzeala tronurilor* pe iPad. Chiar aș vrea să-i mai văd pe cei din familia Daenery.

— Eu și Stevie Rae ne-am uitat la serial. Știu că sunt și niște corbi în el.

— Da, și dragoni, și chestii moarte, și un pitic mișto, care ar trebui să fie nebun și să i se fâlfâie, și chiar așa și e, dar într-un sens bun. Își mușcă buzele și păru că se gândește dacă să zică mai multe sau nu, așa că Rephaim rămase acolo, așteptând, chiar dacă începuse să-l furnice pielea. În cele din urmă, Shaunee spuse foarte încet: Lui Erin nu i-a plăcut niciodată. A spus că seamănă cu un joc *Temnițe și Dragoni* pentru proști, și, de față cu ea, eram de acord cu asta, dar mă strecuram și îl urmăream când dormea.

Rephaim nu știa sigur cum ar fi trebuit să răspundă unei astfel de mărturisiri. Nu prea înțelegea de ce gemenele trebuiau să se comporte de parcă ar fi fost o singură persoană, așa că îi era greu să înțeleagă de ce ambele, fiecare în felul ei, păreau acum atât de supărate și de confuze.

— Ai putea să îl vezi cu mine și cu Stevie Rae, când începe noul sezon?! îi sugeră el.

— Stevie Rae o să facă popcorn cu unt? Obișnuia să facă niște floricele cu unt grozave.

— Face în continuare, așa că da, aș zice că o să facă popcorn. Cu unt.

— Oooo, super! Mă bag. Mulțumesc, Rephaim.

— Cu plăcere. Trebuie să plec acum… Începu să se îndepărteze de ea și să se îndrepte spre ieșirea din subsol care ducea sus.

— Hei, am auzit de viziunea Afroditei. Vreau doar să-ți spun că sper să nu fii omorât.

— Și eu sper să nu fiu omorât. Făcu o pauză, după care adăugă: Dacă se întâmplă ceva cu mine, ai să suni pe telefonul ăla pe care i l-ai dat tatei ca să-l anunți?

— Da, sigur. Dar nu o să ți se întâmple nimic. Sper. Și, în plus, nu trebuie să aștepți să fii omorât – poți să suni la numărul ăla de fiecare dată când vrei, știi tu, doar ca să vorbești cu el.

Rephaim își dădu seama că nici măcar nu se gândise la ceva atât de simplu, de lumesc, de normal – să își sune, pur și simplu, tatăl.

— Așa am să fac. Curând, zise el, și spunea adevărul. Ne vedem după apus.

— Pa, strigă ea.

Apoi Rephaim fu nevoit să se grăbească prin ultima parte a tunelului și să alerge pe scara din fier și prin subsol, dar nu mai conta. Ultimul lui gând, înainte ca mintea lui de om să fie luată în stăpânire de corb și de cer, era că se bucura că Shaunee și Erin nu mai erau una și aceeași persoană, pentru că Shaunee, de una singură, era o fată drăguță. Alături de Damien, și poate chiar de Zoey, s-ar fi putut număra printre primii lui prieteni adevărați…

Kalona

Noaptea aceea avea ceva ce nu îl lăsa să se odihnească. Fii lui adormiseră, la căldură și în siguranță, cuibăriți în cele trei adăposturi de vânătoare. Și el ar fi trebuit să doarmă. În schimb, se trezi pe marginea culmii, așezat pe un bolovan imens și plat, gândindu-se.

Ținea iPhone-ul în mână. Se gândi la lumea modernă și la magia ciudată pe care o dezvoltase aceasta. Nu se putea hotărî dacă îi plăcea mai mult decât vechea lume. Evident, era mai comodă. Și categoric mai complicată. Dar mai bună? Kalona

tindea să creadă că nu.

Se uită la telefon. Fata i-l dăduse ca să poată lua legătura cu Rephaim, și, cu toate acestea, numărul băiatului nu era trecut la contacte. „Lucru prostesc, inutil”, reflectă. Și apoi, gândindu-se mai bine, își dădu seama că avea, în schimb, numărul lui Stevie Rae. Dacă o contacta pe Cea Roșie, lua legătura cu fiul lui.

Nu voia să stea de vorbă cu Cea Roșie. Ea se afla la baza problemelor lui. Dacă nu ar fi intervenit ea, Rephaim ar fi fost aici, alături de el, așa cum era ordinea firească a lucrurilor.

„Sau Rephaim ar fi fost mort, după ce ar fi sângerat până la ultima picătură, distrus și singur, în noaptea aceea îngrozitoare. Și nu ar fi fost acesta un sfârșit mai bun, mai potrivit pentru fiul meu, decât să fie ținut în lanțuri de o tânără vampiriță și de Zeița ei necruțătoare?”

Abia prinseră viață în mintea lui Kalona aceste gânduri, că le regretă pe dată.

Nu, nu ar fi fost mai bine dacă Rephaim ar fi murit.

Și Nyx nu era necruțătoare. Îl iertase pe fiul lui. Doar pe el refuza să îl ierte.

Kalona se adresă cerurilor:

— Ironia este că, fiind bună cu fiul meu, ai fost crudă cu mine. Ai luat de lângă mine ultima ființă din lume care mă iubea cu adevărat.

Vocea lui se pierdu repede în noapte și rămase complet singur. Se săturase să fie singur!

Îi lipsea tovărășia lui Rephaim.

Umerii lui Kalona se prăbușiră.

Și atunci simți prezența Întunericului. Era subtilă și bine ascunsă, dar Kalona cunoștea Întunericul de prea mult timp – atât din luptele pe care le purtase împotriva lui, cât și din bătăliile duse alături de el – pentru a se mai lăsa păcălit.

Kalona puse telefonul alături și își luă o mască impasibilă, neutră. Nu avea idee de ce alesese taurul alb tocmai această noapte pentru a da târcoale, dar știa că prezența lui prevestea mari necazuri pentru această lume și, poate, chiar pentru el.

Înțelegea un lucru de care Neferet, prea amețită de putere, nu putea să își dea seama: încarnarea întunericului nu putea fi niciodată un aliat, cu adevărat. Taurul alb avea doar un obiectiv: de a distruge și de a consuma taurul negru. Pentru a-și atinge scopul, avea să se folosească de orice și de oricine, la fel cum

avea să distrugă orice și pe oricine care s-ar fi pus în calea lui.

Dacă Neferet credea că era Consoarta lui, făcea o mare și gravă greșeală. Taurul alb al Întunericului nu avea Consoarte – avea cuceriri.

Prezența se disipă, și Kalona oftă ușurat. Apoi se îndreptă de spate, gândindu-se. „Neferet? Am simțit oare și prezența ei?”

Se uită în jos, la telefon. De când îl priveau? Ce auziseră? Ce știau?

Rephaim era în pericol?

Kalona sări în picioare și se ridică pe cer. Aripile lui puternice băteau noaptea, în timp ce plutea pe curenții de aer tăcut și lin, îndreptându-se spre est, către ziua care abia se năștea.

Ajunse la depou cu câteva clipe înainte de răsărit, aterizând pe terenul acoperit cu pietriș de lângă liniile de cale ferată, destul de departe de intrarea din față, despre care Shaunee îi spusese deja că nu era folosită. Kalona se plimba cu pași mari, fixând cu privirea un grilaj metalic vechi și blestemând în tăcere faptul că își lăsase afurisitul de telefon pe piatră, când grilajul ruginit se dădu la o parte, și fiul lui apăru în fugă din clădire.

Kalona se îndreptă spre el, extrem de ușurat că băiatul lui era teafăr și sănătos, când gura fiului său se deschise, și Rephaim scoase un țipăt – un sunet teribil. Apoi privi cum trupul începe să tremure, să se contorsioneze, să se transforme, și *un corb se năpusti către cer, țâșnind din pielea băiatului*!

Ascultându-și doar instinctul, Kalona porni spre cer, în urmărirea corbului. Nemuritorul zbura sus, mult deasupra ochilor curioși ai orașului, deși, de fapt, corbul petrecea foarte puțin timp în oraș. În schimb, zbură către vest și apoi spre sud, urmând în mod straniu același traseu pe care îl urmase Kalona. Nu peste multă vreme, corbul se afla pe culme, cocoțat într-un stejar bătrân, ale cărui ramuri se întindeau ca un uriaș protector în jurul foișoarelor de vânătoare. Acolo se opri Rephaim Corbul, hrănindu-se din când în când, urcând uneori către cer, dar mereu, mereu, întorcându-se pe culme.

Când se apropie apusul, pasărea își luă zborul. De data aceasta, nu mai dădu târcoale în cercuri, ci se orientă cu fața spre est și o luă spre Tulsa. Kalona îl urmări, și, în timp ce soarele se strecura dincolo de orizont, corbul ateriză chiar lângă intrarea subterană în depou. Pasărea scoase un țipăt care se transformă în strigăt de durere, și iată-l apărând pe Rephaim,

gol, respirând cu greu și prăbușit în genunchi.

Kalona se retrase în umbră și îl urmări pe fiul său cum se îmbracă; sunetul grilajului metalic care se deschidea îi făcu pe amândoi să se uite în acea direcție.

— Te-ai întors! Da!

Cea Roșie se aruncă în brațele fiului lui.

El o prinse și o strânse lângă el, râzând și sărutând-o. Ținându-se de mână, cei doi dispărură în subsolul clădirii.

Kalona se simți brusc inimaginabil de bătrân. Se așeză pe șinele ruginite și rosti cu glas tare în noapte, adresându-i-se Zeiței care era întruchiparea ei:

— L-ai iertat, dar cu toate astea, tot îl mai faci să sufere ca un animal. De ce? Fiindcă plătește pentru păcatele mele? Să te ia naiba, Nyx! Să te ia naiba!

Capitolul 25

Zoey

Gândul la prima oră și la ceea ce avea să spună Thanatos despre pierderea unui părinte – mai exact, despre mama mea – îmi dădea o stare de neliniște, dar ziua începu bine. Pentru prima dată după o perioadă cu adevărat lungă, Stark se trezi înaintea mea, așa că am fost trezită de sărutările lui și de faptul că mă alinta șoptindu-mi Frumoasa Adormită. Mâncă în grabă cel mai mare bol de cereale pe care l-am văzut vreodată și, în parcarea de lângă depou, se prosti cu Darius într-un așa-zis meci de box, în timp ce restul puștilor se urcau în microbuz.

Eram deja în mașină privindu-l cu ceea ce sunt sigură că era un zâmbet prostesc pe față, când am zărit-o pe Afrodita ieșind din depou. Am fost surprinsă să o văd, pentru că mă așteptam să aibă o mahmureală cumplită și să fie mult prea obosită pentru a merge la școală. Își mijii ochii și își puse ochelarii de soare, cu toate că era șapte jumătate seara, iar soarele apusese de mult.

— Nu arată bine, comentă Kramisha, care stătea în spatele meu.

— Cum poți să-ți dai seama de la distanța asta?

— Nu poartă tocuri și și-a prins părul în coadă de cal. Fata asta nu poartă niciodată pantofi fără toc, iar părul ei seamănă,

de obicei, cu părul unei păpuși Barbie, răspunse Kramisha. Și mă refer la o Barbie normală, nu la una dintre păpușile alea *Barbie la tenis* sau *Barbie merge la sală*.

— Toată lumea știe că Barbie nu trebuie să meargă la sală ca să aibă un corp beton, zise Shaunee.

— Foarte adevărat, admise Stevie Rae.

— Ăăă? am îngăimat, complet depășită.

— Ai încredere în noi. Afrodita nu arată bine, repetă Kramisha.

— Nici măcar nu s-a dat cu gloss pe buze. Semn rău, zise Erin.

— Dacă nu are nici urmă de fard pe pleoape, atunci vine oficial sfârșitul lumii, spuse Shaunee, lucru interesant, pentru că era cea mai apropiată replică de un comentariu tipic de geamănă pe care o rostise în ultimele zile.

M-am uitat la Shaunee, care stătea pe primul rând de locuri al microbuzului, cât se poate de departe de locul din spate ocupat de Erin. Shaunee căuta de zor ceva prin geantă, de parcă rătăcise unul dintre rujurile de sezon de la MAC, pe care le cumperi și de care te îndrăgostești ȘI APOI NU-L MAI FABRICĂ PENTRU CĂ NE URĂSC CU ADEVĂRAT ȘI VOR SĂ O LUĂM RAZNA.

Oricum, sunt sigură că Shaunee se îmbujorase. Era oare jenată de comentariul care îi scăpase ori era emoționată din cauza acestuia? Nu am avut timp să îmi dau seama, pentru că Afrodita urcă în microbuz și se trânti pe primul scaun din spatele șoferului, care se afla exact în fața mea.

— Cafea, gâjâi ea. I-am spus lui Darius că trebuie să facem un ocol pe la Starbucks, pe Utica. Am să mor dacă nu iau un espresso dublu cu caramel, superdulce, și o porție gigantică din prăjitura lor cu afine.

— O grămadă de calorii, comentă Kramisha.

— Dacă încerci să mă oprești, am să te omor, replică Afrodita.

— Cred că părul tău arată bine așa, spuse Shaunee.

— Ce mama mă-sii, nu am nevoie de mila uneia cu juma' de creier. Nu mă simt chiar așa rău.

Shaunee o fulgeră cu privirea.

— Nu sunt jumate de nimic și nici nu mi-e milă de tine. Spuneam doar că îmi place cum îți stă părul pentru că nu îl porți niciodată așa, dar, dacă ești prea ticăloasă ca să accepți un compliment, atunci poți să te duci dracului.

Întreaga asistență își ținu răsuflarea. Tăcerea era adâncă și înspăimântătoare. Nu știam dacă să invoc elementele sau să

fug. Apoi, Afrodita își trase ochelarii pe nas și se uită la Shaunee peste ramele acestora. Ochii îi erau roșii și umflați și, în general, lipsiți de drăgălășenie, dar sclipeau de bună dispoziție.

— Cred că îmi place când îți folosești singură creierul.

— Mda, bine, eu nu m-am hotărât dacă îmi placi sau nu, dar părul tot îți stă bine.

— Aha, spuse Afrodita.

— Aha, repetă Shaunee.

Am răsuflat cu toții ușurați.

Și cam așa a continuat întreaga zi. Stark era din nou totalmente sexy, fabulos, șarmant. Când l-am întrebat ce naiba pățise, mi-a zis:

— Z, am dormit bușteан și mă simt ca Superman azi! Pe bune, Superman.

Și, din câte se pare, vorbea serios, pentru că era peste tot, râzând și ajutând pe toată lumea.

Era cel mai drăguț lucru pe care îl văzusem de la ultimul video cu pisici de pe YouTube.

Deci înainte de școală a fost chiar ca lumea. Drumul către școală a fost și el în regulă. Ei bine, Afrodita era țâfnoasă, dar ăsta e un lucru normal. În plus, chiar vorbea cu Shaunee, ceea ce era drăguț, la cât de nesigură de ea însăși era Shaunee acum, că nu mai făcea parte din echipa gemenelor. Și ne-am oprit la Starbucks pe drum. Știu că se presupune că novicii nu ar mai trebui să se simtă revigorați de cafeină, dar în mod clar eram cu toții superagitați când am ajuns la Casa Nopții.

Desigur că, odată ajunși acolo, orice altceva a fost, după cum ar spune Stevie Rae, la fel de previzibil ca o turmă de pisici.

Totul a început la prima oră. Bun, nu uitasem că Thanatos avea să mă folosească drept exemplu pentru proiectul ei cum-să-treci-peste-moartea-unui-părinte sau așa ceva. Lăsasem pur și simplu asta la o parte, lucru care, probabil, avea de-a face cu faptul că Stark era atât de adorabil și că eu eram atât de fericită că se purta ca odinioară.

Și poate că nu am vrut să-mi aduc aminte. Poate că, pur și simplu, dorisem să nu mă mai simt orfană de mamă și distrusă, doar pentru un scurt moment.

Oricum, amnezia mea selectivă nu dură mai mult de două secunde și jumătate din momentul în care am pășit în sala de curs și i-am urmat pe Stevie Rae și pe Rephaim către primele

bănci. Aurox era acolo, exact unde stătuse și ieri. Ochii ni s-au întâlnit pentru un moment după care el își feri privirea. Apoi mi-am adus aminte despre ce era vorba – cursul nu avea să fie despre starea mea de bine sau despre faptul că visam cu ochii deschiși. Cursul avea să fie, ei bine, despre *mine*. Asta îmi făcu stomacul să se strângă, și, dintr-odată, am devenit stresată și nerăbdătoare și mi-am dorit să fi obținut permisiunea de a merge la toaletă sau la cabinetul medical, sau oriunde în altă parte, numai în clasă nu.

Doar mai târziu mi-am dat seama că, pentru prima dată, piatra mea de clarvăzător nu se încălzise la vederea lui, și asta pentru că Thanatos începuse să vorbească, lucru care mă distrase cu totul și care puse bomboana pe coliva liniștii mele.

— V-am citit întrebările și am găsit o temă comună în multe dintre ele, spuse. Câțiva dintre voi și-au exprimat dorința de a discuta despre cum poți să faci față pierderii unui părinte. Adevărul este că, dacă terminați Transformarea și deveniți vampiri, îi veți pierde, inevitabil, nu doar pe unul din părinți, dar și pe toți contemporanii voștri, căci, după cum știți deja, deși vampirii nu sunt nemuritori, trăim, evident, mai mult decât oamenii. Deci, pentru a ne ajuta să intrăm în subiect, am solicitat ajutorul singurei voastre colege care a pierdut un părinte, dar și un partener, în fața morții – Zoey Redbird.

Am vrut să mor.

Toată lumea tăcuse și era acum atentă, chiar și cei din rândul din spate, adică novicii roșii ticăloși care îl înconjurau pe Dallas.

— Mai întâi, permiteți-mi să încep cu un cuvânt de încurajare, spuse Thanatos. După cum știți, afinitatea mea este moartea. Conduc adesea spiritele în trecerea lor din această lume spre Tărâmul de Dincolo, așa că vă pot spune tuturor că există o Lume Cealaltă care ne așteaptă. Eu nu am mers acolo, dar Zoey a făcut-o. Îmi zâmbi în semn de încurajare. Cred că i-ai văzut atât pe mama ta, cât și pe partenerul tău întâmpinați cu bucurie pe tărâmul lui Nyx.

— Da. Mi-am dat seama că vocea îmi era prea slabă, așa că mi-am dres glasul și am încercat din nou, mai tare. Da, am văzut-o pe mama cum era întâmpinată de Nyx și chiar am petrecut un timp acolo cu Heath.

— Și este un loc frumos?

Am simțit că nu îmi mai este chiar atât de greață când mi-am

adus aminte de lucrurile bune.

— Da, este grozav. Chiar și atunci când sufletul îmi era sfărâmat și eram cât se poate de tulburată, am simțit pacea și fericirea în Dumbrava Zeiței.

„Doar că nu puteam ajunge eu însămi la ea”, am adăugat în tăcere.

Stevie Rae ridică mâna.

— Da, Stevie Rae.

— Este în regulă dacă punem întrebări?

— Zoey?

Privirea înțeleaptă a lui Thanatos se întoarse spre mine.

— Da, sigur, cred.

— Atunci pune întrebarea, Mare Preoteasă Roșie. Privirea lui Thanatos cuprinse întreaga clasă. Dar să ne aducem aminte de regulile de civilizație care se aplică mereu la orele mele.

Urmă o pauză, apoi Stevie Rae mă întrebă:

— Ăăă, deci Tărâmul de Dincolo este o dumbravă mare?

Am fost surprinsă de întrebare și de curiozitatea ei evidentă – apoi mi-am dat seama că nu îmi pusese nicio întrebare despre Tărâmul de Dincolo. De fapt, în afară de Sgiach și de faptul că o menționasem atunci când condusesem ritualul pentru Jack, abia dacă vorbisem vreodată despre acest subiect.

— Ei bine, da, dar știu că Tărâmul de Dincolo este format din mult mai multe părți. Pentru că, atunci când l-am găsit pe Heath, pescuia de pe un doc aflat pe un lac cu adevărat frumos. Chiar dacă dorul de el mă întrista, amintirea mă făcu să zâmbesc. Lui Heath îi plăcea la nebunie să pescuiască. Chiar era nebun după pescuit. Deci acolo l-am găsit la început, dar, când a trebuit să fim în siguranță, am mers în Dumbrava Zeiței. Asta era într-o altă zonă a Lumii Celeilalte.

Damien ridică mâna, și Thanatos îi rosti numele.

— Știu că nu l-ai văzut pe Jack acolo, dar vrei să spui că pe Tărâmul de Dincolo sunt locuri specifice pentru fiecare dintre noi?

M-am gândit la asta pentru o secundă, apoi am dat aprobator din cap.

— Da, cred că e o descriere potrivită. Jack este, probabil, în zona de arte și meserii.

Damien zâmbi printre lacrimi.

— Voia să fie creator de modă. Trebuie să fie în zona *Project*

Runaway.

— Oooo! Mișto zonă, am auzit de undeva, din spatele meu, și vreo câțiva puști râseră încetișor.

Ezitând, Aurox ridică mâna. După ce Thanatos îi dădu cuvântul, se întoarse astfel încât să mă privească în ochi.

— Ai spus că Tărâmul de Dincolo are zone diferite. Crezi că există vreo parte destinată pedepselor?

Ochii lui stranii, de culoarea pietrei lunii, erau plini de o durere tăcută, și am știut că întrebarea lui venea din ceva mai profund decât din simpla curiozitate și că răspunsul meu avea să însemne mai mult decât o informație seacă primită la curs. „Te rog, Nyx, dă-mi cuvintele potrivite; fă ca răspunsul meu să fie adevărat.”

Am tras adânc aer în piept și am găsit spiritul în mine. Am reținut elementul care era cel mai apropiat de inima mea și am avut încredere că, prin acesta, Zeița mea îmi va călăuzi cuvintele. În momentul în care am început să vorbesc, am observat ce liniște se lăsase în încăpere și chiar am simțit că toți cei din rândurile din spate își țineau respirația.

— Am văzut pe Tărâmul de Dincolo lucruri înspăimântătoare și deloc drăguțe, dar era vorba despre forțe exterioare, și nu despre lucruri venite de la Zeiță. Dacă am văzut un loc destinat pedepselor? Nu, dar l-am văzut pe Heath mutându-se către un alt ținut al Tărâmului de Dincolo. El credea că avea să renască din acea parte a ținutului. În timp ce pleca, mi-a spus că, deși mergea mai departe, dragostea noastră rămânea cu el. Am făcut o pauză și a trebuit să clipesc și să-mi șterg o lacrimă care îmi scăpase cumva. Instinctul meu îmi spune că Nyx nu este o Zeiță care pedepsește, dar nu m-ar surprinde dacă oamenii cu adevărat răi s-ar naște într-un fel care fie să compenseze lucrurile teribile pe care le-au făcut într-o viață anterioară, fie să îi învețe lucruri pe care nu le-au învățat înainte.

— Vrei să spui că unul care își bate soția renaște ca femeie? întrebă Shaunee.

— Sau poate chiar ca femeie în Afghanistan, care poartă *burka*? adăugă Afrodita, ridicând sarcastic o sprânceană.

— Da, cam asta vreau să spun, am răspuns. Dar mai cred că Zeița decide ce, unde și cine.

— Crezi că depinde vreodată și de persoana în cauză? mă întrebă Aurox.

— Sper că da, am spus cu sinceritate, gândindu-mă la Heath și la mama.

— Deci, faptul că știm fără niciun dubiu că există un Tărâm de Dincolo și că cei dragi nouă își pot găsi drumul spre el, chiar dacă nu sunt vampiri sau novici, reprezintă o oarecare mângâiere pentru noi, cei care trăim mai mult decât muritorii care sunt parte din viața noastră. Asta nu înseamnă că poți trece ușor peste moartea unui părinte. Zoey, știu că este dureros, dar ne-ai putea spune și nouă care consideri că este cel mai dificil lucru legat de moartea mamei tale?

Am dat din cap aprobator și am deschis gura să spun ceva despre faptul că acum nici măcar nu mai putea să-și ia revanșa pentru absența ei, ca mamă, în ultimii trei ani, dar vorbele nu voiau să iasă.

— Nu te grăbi, zise Thanatos.

Stevie Rae se întinse și mă luă de mână. Mă strânse ușor și-mi șopti:

— E în regulă, prefă-te că nu mai e nimeni în afară de noi. Mie poți să-mi spui.

M-am uitat la prietena mea cea mai bună și am îngăimat:

— Este atât de îngrozitor că nu știu ce i s-a întâmplat, de fapt.

— De ce crezi că asta te întristează cel mai mult?

Thanatos pusese întrebarea de sus, de la catedră, dar eu continuam să mă uit la Stevie Rae. Ea zâmbi și spuse:

— Cum anume te-ar ajuta să știi ce s-a întâmplat cu mama ta?

— Pentru că cineva trebuie să plătească pentru ce i-au făcut, i-am spus prietenei mele celei mai bune.

— Răzbunare? întrebă Thanatos.

Atunci m-am uitat la ea.

— Nu. Dreptate, am spus hotărâtă.

— Este admirabil, dar și de înțeles faptul că dorești dreptate. Sper ca aceasta să fie o lecție pentru voi, restul – există o diferență clară între a dori să te răzbuni prin propriile mijloace și a dori ca adevărul să iasă la iveală, astfel încât să se deschidă calea dreptății pentru toată lumea. Thanatos se uită în ochii mei. Cred că te pot ajuta să afli adevărul, astfel încât să poți să îi faci dreptate mamei tale și să te simți și tu mângâiată.

— Ce vrei să spui?

— Am vorbit cu bunica ta. Azi este a cincea noapte de la

moartea mamei tale. I-am explicat că numărul cinci este important în sistemul nostru de credințe – reprezintă elementele și faptul că suntem apropiați de ele. A fost de acord să facă o pauză în această a cincea noapte și să se oprească din ritualul ei tradițional de purificare. Nu este sigur, dar, cu puterea elementelor pe care o are cercul tău și cu legătura pe care o ai cu aceea a cărei moarte căutăm să o scoatem la iveală, cred că pot dezvălui adevărul despre cum a fost omorâtă mama ta, dacă ești dispusă să aduni cercul și să fii martoră la ce va dezvălui.

— Sunt dispusă.

Simțeam că mi se face rău, dar știam că trebuia să trec prin asta.

— Mai e ceva, spuse Thanatos. Își plimbă privirea de la mine la Stevie Rae. Zoey va arunca o vrajă. Eu voi fi acolo pentru a invoca prezența morții, dar vraja care invocă moartea depinde de tine.

— De mine? chițăi Stevie Rae.

— Fapta a fost imprimată în elementul tău. Prin elementul tău va fi scos la iveală adevărul. Privirea lui Thanatos poposi asupra fiecărui membru al cercului meu, în timp ce continuă să explice: Vraja aceasta nu va fi plăcută. Mama lui Zoey a fost omorâtă. Dacă avem succes, vom fi martori la o faptă îngrozitoare. Trebuie ca fiecare dintre voi să participe de bunăvoie și în cunoștință de cauză.

— Sunt de acord, spuse imediat Stevie Rae.

— Și eu… Da, și eu… Sunt de acord, se auzi din direcția lui Shaunee, a lui Damien și a lui Erin.

— Atunci, am hotărât. Plecăm de îndată ce se termină prima oră. Dacă vă auziți numele, vă veți aduna în parcare și vă veți pregăti pentru ritual și pentru vrajă. Dacă nu vă auziți numele, vă rog să mergeți la ora a doua. Tema voastră va fi un eseu despre pierdere – iar tema va fi obligatorie atât pentru cei care participă la ritual, cât și pentru cei care nu o fac. Elevii care merg cu mine sunt: Zoey, Stevie Rae, Damien, Shaunee, Erin și Afrodita. Restul puteți începe să lucrați la eseu. O zi bună și fiți binecuvântați.

Thanatos făcu o plecăciune oficială în fața clasei, și apoi merse și se așeză în spatele catedrei.

Rămăsesem cu gura căscată. După cum ar fi spus bunica, toată treaba asta mă lăsa mască.

Afrodita se trânti în banca de lângă mine și îmi șuieră:

— Vorbește cu Thanatos! Asigură-te că nu îl lasă pe Dragon să vină cu noi. Făcu o pauză, își ridică un pic capul și se holbă la Stevie Rae și la Rephaim, care stăteau cap în cap și vorbeau cu însuflețire. Dacă nu mă înșel – și nu mă înșel niciodată –, o să insiste ca băiatul-pasăre să meargă cu noi, ceea ce nu e surprinzător, pentru că îți garantez că nici Darius nu o să mă lase să merg fără el. Dar faptul că Rephaim e cu noi înseamnă că Dragon nu poate veni, căci, altfel, conform viziunii mele, o să fie tăiat în două.

— La naiba! am exclamat.

— Înjuri? spuse Afrodita.

— Nu. Este un loc. Nu am trimis pe nimeni acolo, am zis.

— Maturizează-te, îmi replică.

— Du-te naibii, am spus scurt.

Afrodita izbucni în râs, lucru care șterse orice aluzie răutăcioasă din așa-zisa mea înjurătură. Am oftat și, când sună clopoțelul, m-am ridicat din bancă și m-am îndreptat încet, dar hotărât, spre Thanatos.

Din scaunul ei aflat la catedră, Thanatos își ridică privirea, dar ochii ei nu poposiră asupra mea. În schimb, se uită în jurul meu și spuse:

— Aurox, doar un moment, te rog.

Aurox tocmai se îndrepta spre ieșirea din clasă, dar se opri și se întoarse.

— M-ați strigat, Preoteasă?

— Vreau să-ți răspund la întrebare.

— Ăăă, am să aștept afară cât timp voi…

— Nu trebuie să pleci, mă întrerupse Thanatos. Răspunsul meu este același pentru oricine mi-ar pune întrebarea.

— Nu înțeleg, spuse Aurox.

De fapt, nici eu nu înțelegeam. Întrebarea lui era „Ce sunt?”. Cum putea să existe doar un singur răspuns la această întrebare?

— Cred că vei înțelege după ce mă vei asculta. La întrebarea referitoare la cine suntem doar noi putem da un răspuns. Fiecare dintre noi decide cine este prin deciziile pe care le ia în viață. Cum suntem construiți, cine ne sunt părinții, de unde suntem, culoarea pielii noastre, pe cine alegem să iubim, toate aceste lucruri nu ne definesc. Acțiunile noastre ne definesc și

vor continua să ne definească chiar și după ce murim.

Am văzut surprindere în expresia de pe chipul lui Aurox.

— Trecutul nu contează?

— Trecutul contează mult, mai ales dacă nu învățăm nimic din el. Dar viitorul nu este obligatoriu dictat de trecut.

— Eu decid ceea ce sunt?

Vorbea rar, de parcă încerca să afle răspunsul la o ghicitoare.

— Da.

— Mulțumesc, Preoteasă.

— Cu plăcere. Și acum poți să pleci.

Își puse pumnul în dreptul inimii și se plecă adânc în fața ei, înainte de a ieși din încăpere.

Mă uitam după el, gândindu-mă în continuare la surpriza pe care o văzusem pe chipul lui Aurox, când Thanatos mi se adresă:

— Zoey, știu că acest ritual și aruncarea vrăjii vor fi dificile pentru tine, dar cred că îți vor oferi alinare.

— Da, și eu cred la fel. Simțindu-mă ca un copil prins cu mâna în borcanul cu bomboane, am început să vorbesc repede, întorcându-mi privirea către Thanatos. Adică, nu vreau să fac asta. Nu vreau să văd ce s-a întâmplat cu mama, dar îmi imaginez că oricum am să mă tot gândesc la asta. Măcar adevărul nu îmi va lăsa imaginația să o ia razna.

— Așa va fi, zise ea.

— Și la acest ritual… cine va fi prezent acolo?

— Cei ale căror nume le-am rostit mai devreme. Îmi imaginez că Paznicul tău te va însoți, așa cum va face și Darius al Afroditei. Și eu voi fi acolo. Urmează-ți instinctul, Zoey. Mai vrei să fie prezent cineva?

Prezența lui Aurox părea să stăruie în încăpere cu noi; am scuturat din cap.

— Nu, nu vreau să mai fie prezent nimeni altcineva. Cercul meu și Războinicii noștri sunt de-ajuns, dar este cineva care *nu* vreau să fie prezent.

Ea ridică din sprâncene, așa că am continuat:

— Dragon Lankford. Îl urăște pe Rephaim, și acesta se comportă cam ca Războinicul lui Stevie Rae, așa că ar trebui să meargă cu ea. Am luat rapid hotărârea „Thanatos trebuie să afle” și am adăugat: în plus, ieri, Afrodita a avut o viziune care îl înfățișa pe Dragon evident implicat în faptul că Rephaim era

tăiat în două cu o sabie. Aș prefera ca așa ceva să nu se întâmple în timpul ritualului.

— Sarcina lui Dragon Lankford este de a apăra această școală și pe elevii ei. Dacă el permite sau ia parte la rănirea lui Rephaim, atunci se va comite o mare nedreptate și trebuie să își îndeplinească rapid sarcina și…

— Stai, oprește-te! am întrerupt-o. Nu vreau ca această vrajă să fie cadrul problemelor lui Dragon. Nu vreau ca nimic din drama asta să aibă de-a face cu ceea ce s-a întâmplat cu mama. Asasinarea ei este și-așa destul de dramatică. Nu poți doar să mă ajuți și să te asiguri că nu vine și Dragon? Ne vom ocupa de problemele lui mai târziu.

Thanatos își înclină încet capul.

— Ai dreptate și faci bine să îmi reamintești. Moartea mamei tale nu este ocazia potrivită pentru a-l pune la încercare pe Dragon sau pentru a-i scoate la lumină greșelile. Am să mă asigur că nu ne va însoți.

— Mulțumesc, am spus.

— Mulțumește-mi când se va fi terminat ritualul și vraja va fi fost deja aruncată. Am descoperit destul de des că morții scot la iveală lucruri care ar fi trebuit să rămână ascunse celor vii.

Și, pe această notă sumbră, am părăsit clasa morții și m-am îndreptat spre parcare și spre un viitor pe care niciunul dintre noi nu ar fi putut să îl prezică.

Neferet

Când clopoțelul sună pentru a marca sfârșitul primei ore, Neferet se deplasă nonșalant spre ușa clasei ei. Sub pretextul că își ia rămas-bun de la cei care mai rămăseseră la cursul ei, după ce Thanatos triase elevii pentru propria primă oară *specială*, Neferet se așeză în așa fel încât să poată să îi observe pe elevii de la cursul membrei Înaltului Consiliu, în timp ce aceștia plecau.

„Dallas, acum ar fi momentul să pui la cale o altă altercație.”

Imediat ce gândul îi trecu prin minte, tânărul vampir roșu intră în raza ei vizuală. Nu avea o postură agresivă și nici nu părea dornic să provoace pe cineva. Neferet se încruntă. El și grupul lui de tovarăși zdrențăroși se târau de la prima oară a lui Thanatos de parcă ar fi fost niște câini cu coada între picioare.

Apoi membrii grupului lui Zoey – mai puțin Zoey, observă ea – ieșiră grăbiți din clasă, îndreptându-se cu toții în aceeași direcție. „Aceeași direcție?” Dar nu aveau în continuare toți același curs. Oricât de mult semănau ei, de regulă, cu o turmă de oi, era ciudat să-i vadă acum pe toți împreună.

Apăru Aurox, și Neferet zâmbi.

De parcă i-ar fi putut simți privirea, acesta se uită în direcția ei.

— Vino la mine, rosti ea cuvintele cu grijă, să nu fie auzită, și făcu un gest către biroul ei. Neferet nu așteptă să vadă dacă o asculta. Știa că avea să facă după cum îi poruncise.

— Da, Preoteasă, spuse el, oprindu-se în fața biroului ei. M-ai chemat?

— S-a întâmplat ceva neobișnuit la prima oră?

— Neobișnuit, Preoteasă?

Neferet își stăpâni cu greu iritarea. „Trebuie, oare, să fie chiar atât de prost?”

— Da, neobișnuit! Am observat că Dallas și cei din grupul lui păreau ciudat de rezervați și că mulți dintre ceilalți elevi, cei foarte apropiați de Zoey Redbird, au plecat împreună, de parcă ar fi trebuit să meargă toți într-un anume loc, și nu la ora a doua.

— Observația ta este corectă, Preoteasă. Thanatos intenționează să îi supervizeze pe Zoey și pe cei din cercul ei în timp ce efectuează un ritual, pentru ca mai apoi ea să poată arunca o vrajă prin care să invoce moartea. Intenția sa este ca Zoey să fie martoră la adevărul despre moartea mamei ei și, prin aceasta, să obțină alinare.

— Poftim?

Neferet simți că mintea ei mai avea puțin și exploda.

— Da, Preoteasă. Thanatos o folosește pe Zoey drept exemplu despre modul în care novicii și vampirii pot să treacă peste pierderea unui părinte.

Neferet ridică mâna, cu palma spre el, iar tentaculele întunericului începură să se adune către ea. Aurox făcu un pas în spate, evident stânjenit de emoțiile ei tumultuoase. Ea făcu un efort conștient de a se controla, și tentaculele lipicioase se liniștiră.

— Unde are loc aruncarea vrăjii?

— În locul în care a fost omorâtă mama lui Zoey.

Printre dinții pe care îi ținea încleștați, Neferet reuși să articuleze:

— Când? Când se întâmplă asta?

— Se adună să plece acum, Preotească.

— Și ești sigur că Thanatos merge cu ei?

— Da, Preotească.

— Blestemați fie toți nemuritorii! Neferet aproape că scuipă blestemul. Un ritual de dezvăluire. Trebuie să fie însoțit de aruncarea unei vrăji foarte specifice... Bătu darabana în birou cu unghiile ei ascuțite, gândindu-se. Ar trebui să se bazeze pe pământ, din moment ce moartea trebuie să se fi imprimat în acel loc anume. Atunci, Stevie Rae trebuie să fie împiedicată, nu Zoey. Își îndreptă din nou atenția spre Aurox. Iată porunca mea: vei zădărnici acest ritual și aruncarea unei vrăji de moarte. Fă orice trebuie să faci, chiar dacă asta înseamnă să ucizi, deși nu vreau ca victimă să fie vreuna dintre Preotese. Se strâmbă enervată. Din păcate, prețul de plătit pentru moartea unei Preotese este prea ridicat, mai ales că nu am cum să ofer un sacrificiu echivalent, mormăi ea ca pentru sine. Apoi, privirea ei găsi privirea de culoarea pietrei lunii a slujitorului ei. Să *nu* omori vreo Preotească. Aș prefera ca *nimeni* să nu își dea seama că ești acolo, dar, dacă nu poți împiedica vraja fără să te dai de gol, atunci fă ceea ce trebuie făcut. Porunca pe care trebuie să o îndeplinești este ca ritualul și vraja să fie împiedicate, astfel încât Thanatos să nu dezvăluie modul în care a murit mama lui Zoey. M-ai înțeles?

— Da, Preotească.

— Atunci, pleacă de aici și fă precum ți-am poruncit. Dacă ești descoperit, să nu te aștepți să te salvez. Așteaptă-te să uit chiar și de faptul că am avut această conversație.

Cum el rămase, pur și simplu, locului, holbându-se la ea, îl întrebă:

— Ce mai e? De ce nu ai plecat deja să-mi îndeplinești ordinele?

— Nu știu unde trebuie să merg, Preotească. Cum ajung în locul unde se desfășoară acest ritual?

Neferet își înfrână dorința de a-l îngenunchea șfichiuindu-l cu tentaculele Întunericului. În schimb, scrise în grabă o adresă pe o foaie, o rupse și i-o dădu.

— Folosește GPS-ul, așa cum ți-am arătat. Asta e adresa. Nu

ar putea fi mai ușor de atât nici dacă te-aș trimite acolo cu o vrajă.

El făcu o plecăciune, strângând hârtia în mână.

— După cum poruncești, Preoteasă, zise el și părăsi încăperea.

— Și ai grijă să nu te vadă sosind!

— Da, Preoteasă, spuse el, înainte de a închide ușa în urma lui.

Neferet îl urmări plecând.

— Mi-aș dori să fi fost mai deștept, le șopti ea tentaculelor întunecate care se târau pe brațele ei și care îi mângâiau încheieturile. O, dar voi sunteți, nu-i așa? Mergeți cu el. Întăriți-l! Observați-l! Asigurați-vă că nu dă greș în a-mi asculta poruncile *simple*. Apoi întoarceți-vă și spuneți-mi totul! Tentaculele ezitară. Neferet oftă și, cu o lovitură rapidă a unghiei arătătorului, se tăie în interiorul brațului și strânse din dinți în timp ce întunericul se hrănea din ea. În scurtă vreme, alungă tentaculele și linse rana superficială, care se închise numaidecât. Mergeți acum. V-ați primit plata. Faceți ce v-am cerut.

Umbrele se îndepărtară de ea târându-se, și Neferet, mulțumită, își chemă asistenta să îi aducă un pahar de vin amestecat cu sânge.

— Găsește sânge de fecioară de data asta, o repezi ea pe tânăra vampir care venise la chemarea ei. Celălalt e pur și simplu prea obișnuit și am sentimentul că, în curând, voi avea motive să sărbătoresc.

— Da, Preoteasă, după cum poruncești.

Asistenta făcu o plecăciune și se grăbi să iasă.

— Așa e. Neferet le vorbea cu glas tare umbrelor care o ascultau. Totul va fi după porunca mea. Și, într-o zi, curând, nu îmi vor mai spune Preoteasă, ci Zeiță. Într-o zi, *foarte* curând... Neferet izbucni în râs.

Capitolul 26

Dragon

Un Maestru al Sabiei observă totul. Este parte din ceea ce-l face să aibă succes – ceea ce îl ține în viață. Deși nu avu nevoie

de capacitățile lui supranaturale de observație, Dragon Lankford își dădu seama că se întâmpla ceva cu grupul de prieteni ai lui Zoey. Trebui doar să își asculte instinctele și să pună o simplă întrebare.

La puțin timp după începerea celei de-a doua ore, Dragon le spuse elevilor să facă exercițiile de încălzire și îi lăsă puțin singuri. Instinctul nu îi dădea pace, conducându-l, îmboldindu-l, neliniștindu-l. Darius și Stark erau Războinici talentați – amândoi mai mult decât capabili să mânuiască armele în care erau specializați. Darius era, probabil, cel mai talentat aruncător de cuțite pe care îl cunoscuse vreodată Dragon, iar invincibilitatea lui Stark la trasul cu arcul cu săgeți era, într-adevăr, uimitoare.

Niciuna dintre aceste abilități nu însemna totuși că ar fi trebuit să se ocupe de pregătirea tinerilor novici impresionabili. Predatul cursurilor era un dar în sine, și Dragon se îndoia foarte mult că asemenea tineri vampiri ar avea experiența și înțelepciunea de care era nevoie pentru a fi profesori adevărați.

Ea era atât de tânără când a fost făcută profesoară, atât de tânără. Așa o întâlnise pe ea – partenera lui – viața lui – cea totuna cu el. Știa ce ar fi spus Anastasia dacă ar fi fost aici cu el. I-ar fi zâmbit cu blândețe și i-ar fi spus să nu îi judece aspru pe alții doar din cauza tinereții lor – că, odată, și el știuse cum e să fii așa. I-ar fi reamintit că se afla în poziția perfectă de mentor pentru tineri – și că trebuia să se asigure că deveneau Războinici destoinici și profesori excepționali.

Dar Anastasia era la fel de moartă ca trecutul, și, din cauza asta, viața lui era cu totul schimbată. Dragon nu voia să supervizeze, să fie mentor sau să supravegheze profesorii tineri, mai ales pentru că această oră suplimentară fusese introdusă astfel încât el să nu trebuiască să suporte prezența corbului transformat în băiat. Dar Dragon descoperea că datoria era un lucru ciudat. Chiar dacă părăsise calea pe care păși alături de partenera lui și de Zeiță, se părea că nu se eliberase cu totul de legăturile care îl uneau de onoare și de responsabilitate.

Așa că, invidios, Dragon cedă instinctului care îi spunea să meargă și să-i verifice pe tinerii Războinici și străbătu poteca scurtă care lega casa din câmpie de arena de lângă grajdurile Lenobiei, acolo unde Stark și Darius își țineau orele de antrenament.

De îndată ce puse piciorul în arena acoperită de rumeguș,

Dragon își dădu seama că avusese dreptate să se îngrijoreze. Antrenamentul nu era condus de cei doi vampiri, ci de omul de la grajduri. Lenobia nu se zărea pe nicăieri, iar cei doi Războinici o urmau pe Afrodita spre *ieșirea* din grajduri. Dragon dădu dezgustat din cap.

— Darius! strigă el.

Tânărul vampir se opri, le făcu semn lui Stark și Afroditei să o ia înainte, apoi se grăbi să ajungă lângă Dragon.

— De ce îți ține ora omul ăsta?

— Nu se poate altfel, spuse Darius. Eu și Stark trebuie să le însoțim pe Afrodita și pe Zoey.

— Să le însoțiți? Unde?

Dragon își dădu seama că Darius nu se simțea confortabil să discute subiectul cu el, dar nu prea avea de ales. Oricare ar fi fost părerile lor personale despre Rephaim, despre Neferet și despre unii dintre noii novici roșii, Dragon continua să fie totuși Războinicul superior al lui Darius, și, prin urmare, îi era dator Maestrului Sabiei cu un răspuns.

— Thanatos îi va conduce pe Zoey și pe cei din cercul ei la un ritual, la ferma bunicii lui Zoey. Se va face o vrajă cu intenția de a dezvălui modul în care a murit mama lui Zoey.

Dragon simți șocul acestor cuvinte – era o vrajă extrem de importantă, care implica un anumit grad de pericol, chiar dacă mai mult emoțional decât fizic. „Ar fi trebuit să fiu informat. Ar fi trebuit să particip.”

Dragon nu dădu glas gândurilor, ci se mulțumi că întrebe:

— De ce acum, în timpul cursurilor, de ce are loc fix acum acest ritual?

— Este a cincea noapte de după crimă.

Dragon dădu din cap în semn c-a înțeles.

— Câte o noapte pentru fiecare element. Patru nu ar fi de-ajuns. În a șasea ar fi prea târziu. Trebuie să se întâmple în noaptea asta.

— Da, așa a explicat și Thanatos, adăugă Darius, evident stânjenit. Am permisiunea să plec, Maestre al Sabiei? Profetesa mea mă așteaptă.

— Da, pleacă.

Darius făcu o plecăciune, și Dragon îl privi cum se îndepărtează. Apoi, cu o expresie întunecată pe fața lui plăcută, Dragon Lankford schimbă direcția și se îndreptă repede spre

clasa pe care Thanatos o transformase în cabinetul ei.

I se ridică o piatră de pe inimă când văzu că Marea Preoteasă era încă acolo, uitându-se într-unul dintre dulapurile din spatele clasei și adunând lumânări și ierburi, pe care le punea cu grijă într-un coș mare pentru vrăji, pe care îl cunoștea mult prea bine. Fusese coșul preferat al Anastasiei.

Privelișteа îl duru și îl făcu să se simtă vulnerabil. Cu toate acestea, își drese glasul și zise:

— Preotească, pot să vorbesc ceva cu tine?

Thanatos se întoarse la auzul vocii lui.

— Desigur, Maestre al Sabiei.

— Darius mi-a zis că vei conduce cercul lui Zoey într-un ritual de dezvăluire și că veți face niște vrăji la ferma bunicii ei.

Deși cuvintele nu fuseseră formulate într-o întrebare, Thanatos dădu din cap aprobator.

— Da.

— Preotească, am avut impresia că știi că eu sunt conducătorul Fiilor lui Erebus din această Casă a Nopții.

— Știu care este poziția ta aici, Maestre al Sabiei, spuse ea.

— Atunci, deși nu vreau să te admonestez sau să par lipsit de respect, trebuie să te întreb ce motive ai avut să nu mă informezi și să nu mă incluzi într-o misiune de o importanță atât de mare și tot atât de periculoasă.

Thanatos ezită, dar apoi dădu din cap, de parcă ar fi fost de acord cu el.

— Ai dreptate, datorită poziției tale în această școală, ar fi trebuit să te informez de planurile mele. Nu am făcut-o dintr-un motiv foarte simplu: am hotărât că prezența ta la ritual ar reprezenta un motiv de distragere a atenției; de aceea nu te-am chemat și nici nu te-am informat. Îmi cer scuze dacă a părut că nu îți respect poziția. Nu asta a fost intenția mea.

— Un motiv de distragere? De ce aș distrage eu atenția?

— Din moment ce este Consortul și protectorul lui Stevie Rae, Rephaim va asista la ritual.

Deranjat de-a binelea, Dragon replică:

— Și ce are a face Rephaim cu faptul că eu v-aș distrage atenția?

— Dacă îi faci rău Consortului Preotesei care întrupează elementul pământ, acest lucru o va distrage evident de la îndeplinirea rolului ei foarte important în ritual și va afecta vraja

care va urma.

— Aș fi acolo pentru a proteja elevii, nu pentru a le face rău.

Dragon rosti cuvintele printre dinții încleștați.

— Și, cu toate acestea, Afrodita a primit o viziune în care tu apari rănindu-l pe Rephaim.

— Nu aș face asta decât dacă ar pune în pericol alți elevi!

— Oricum ar fi, prezența ta ar reprezenta o sursă de distragere a atenției. Dragon, vor fi prezenți alți doi Războinici, iar puterea cercului lui Zoey va fi mare. Studenții sunt protejați. Și, Maestre al Sabiei, dă-mi voie să adaug că am observat o schimbare profundă, îngrijorătoare la tine, de la moartea partenerei tale.

— Îi plâng pierderea.

— Maestre al Sabiei, cred că adevărul este că tu ești *pierdut*. Chiar dacă Rephaim nu ar fi prezent la ritual, tot nu aș vrea să vii.

— Atunci, am să plec, ca să nu mai fiu un motiv de distragere a atenției.

Dragon se întoarse pe călcâie, dar, înainte să iasă din încăpere, cuvintele lui Thanatos îl prinseră din urmă.

— Te rog să mă lași să-ți explic. Nu aș vrea să fii prezent la niciun ritual în cadrul căruia se va arunca o vrajă de dezvăluire a adevărului despre o moarte, cu intenția de a aduce consolare și dreptate. Nu vreau să te insult, dar simt că ești atât de tulburat, încât simpla ta prezență ar afecta profund vraja.

Dragon se opri, de parcă aceste vorbe ar fi ridicat un zid în fața lui. Nu se întoarse Marea Preoteasă. Cu o voce pe care abia dacă și-o putea recunoaște, spuse:

— Prezența mea ar afecta profund vraja. Asta mi-ai spus?

— Ți-am spus adevărul, după cum bine știi.

— Doar asta vrei să-mi spui, Preoteasă?

Tot nu se întorsese să se uite la ea.

— Da, și faptul că îți doresc să fii binecuvântat, Maestre al Sabiei.

Dragon nu se plecă în fața ei. Nici nu își duse pumnul în dreptul inimii, în semn de respect. Nu putea să o facă. Dacă nu pleca mai repede, Dragon simțea că avea să explodeze. Se împletici până pe hol și începu să meargă fără să se uite în fața lui. Ignorând privirile curioase ale elevilor, își croi drum din clădirea principală a Casei Nopții și se repezi afară.

Amintirile îl asaltau. Cuvintele i se învălmășeau în minte. Fusese de față atunci când un alt Războinic fusese împiedicat să asiste la ritualul unei alte Preotese cu mulți, mulți ani în urmă, dar auzea vocea Anastasiei la fel de clar ca atunci: „Nu vreau să te insult, dar nu pot arunca o vrajă în timp ce sunt păzită de un Războinic. Pur și simplu, afectează profund vraja…”

Marea Preoteasă de la Casa Nopții din Tower Grove se pusese de acord cu tânăra ei profesoară de Vrăji și Ritualuri și îi dăduse poruncă lui Dragon să o însoțească pe Anastasia în locul unui Războinic vampir. Fusese însărcinat cu protecția ei în acea noapte – să o supravegheze în timp ce ea arunca o vrajă de pace în mijlocul orașului St. Louis.

Și o dezamăgise pe Anastasia.

O, ea supraviețuise. Nu fusese omorâtă în *acea* noapte, dar Dragon permisese răului să scape de sabia lui. Același rău, o sută șaptezeci și șapte de ani mai târziu, îi omorâse dragostea, viața, însăși ființa lui.

Dragon respira cu dificultate. Se sprijinea de ceva ce părea rece și reconfortant pentru inima care îi fierbea în piept. Clipind, se uită în sus și își dădu seama unde îl purtaseră picioarele. Dragon se sprijinea de statuia lui Nyx, care se ridica în fața templului ei. În timp ce se uita la chipul de marmură al Zeiței, vântul ca o șoaptă suflă la o parte norii de pe lună și lumina argintie o mângâie pe Nyx, făcându-i ochii să sclipească.

Pentru o fracțiune de secundă, păru că e vie și că se uită la el cu o tristețe profundă, care îi provocă o durere acută în inima pe care o crezuse distrusă în mii de bucățele și menită a nu mai simți ceva vreodată.

Atunci, Dragon înțelese ce trebuia să facă.

— Merg la ritual. Voi privi fără a interveni – cu excepția cazului în care răul încearcă să lovească din nou. Dacă o face, de data asta îți jur că îl voi tăia din rădăcină.

Zoey

— Ești sigură că nu ar trebui să o rugăm și pe Shaylin să vină? întrebă Stevie Rae.

Stătea cu Rephaim la locul lor obișnuit din microbuz, în timp ce o așteptam pe Thanatos să ni se alăture.

— Chiar cred că nu e bine să ne însoțească, am spus. A fost

însemnată cu doar câteva zile în urmă. Nu a avut timp nici să se acomodeze cu viața de novice, ca să nu mai vorbim despre chestia cu Vederea Adevărată.

— În plus, nu am bătut toba despre faptul că are Vederea Adevărată, zise Afrodita. Cu cât știu mai puțini despre treburile noastre, cu atât mai bine.

— Cu toate astea, apare în poezia Kramishei, spuse Stevie Rae.

— Nu știm sigur. Poezia spunea – mi-am mijit ochii, de parcă asta m-ar fi putut ajuta să îmi amintesc, și apoi, corect în cea mai mare parte, am recitat – „Văzut cu Vedere Adevărată, Întunericul nu este mereu același lucru cu răul, Lumina nu aduce mereu binele". Și dacă partea cu Vederea Adevărată este la fel ca mare parte din poemele Kramishei – o chestie simbolică, nu literală?

— O, Zeiță, urăsc poezia, spuse Afrodita.

— Nici Kramisha nu vine? întrebă Stevie Rae, părând ciudat de smiorcăită. Nu ar trebui să o chemăm?

— Nu, Stevie Rae, trebuie să ne rezumăm la cercul nostru – la nucleul cercului nostru, am zis.

— Turma de tocilari, plus băieții și *moi*, spuse Afrodita. Care-i problema, dovlecel? De parcă nu am mai luat până acum lumea în piept și nu am ieșit aproape mereu întregi.

— Pari speriată, zise și Damien.

Stevie Rae se uită în spatele meu, acolo unde stăteau Damien și Erin, mai spre mijlocul microbuzului.

— Mi-e frică, recunoscu ea încetișor.

— Să nu-ți fie frică. Rephaim își strecură brațul în jurul ei. Viziunea Afroditei ne-a avertizat. Mie nu o să mi se întâmple nimic.

— Ăăă, nu sunt așa sigură că nu e bine să ne fie un pic frică. Am ridicat tonul, lăsându-mi instinctul să-mi conducă gândurile. Am să văd cum a fost omorâtă mama. Asta mă sperie, deci știu că va trebui să mă pregătesc pentru ceva teribil și extrem de greu de privit. Afrodita a avut o viziune a morții lui Rephaim, probabil în timpul ritualului la care ne pregătim să mergem. Cred că e bine dacă lui Stevie Rae îi este frică, și ție ar trebui să îți fie frică, Rephaim – destul de frică încât să fiți amândoi pregătiți și gata pentru lucruri rele, dacă așa ceva se va întâmpla.

— Și mie mi-e frică, recunoscu Damien. Moartea lui Jack este încă prea vie în mintea mea, prea aproape, iar gândul că voi vedea o altă moarte mă înspăimântă.

— Vom fi toți cu tine, i-am spus. Suntem cu toții băgați în asta.

— Mi-e frică. Nu am format niciodată cercul fără să fiu geamănă, se bâlbâi Shaunee.

Urmă un moment de tăcere penibilă, și apoi, dinspre mijlocul microbuzului, am auzit-o pe Erin:

— Eu sunt tot aici. Sunt în continuare apă pentru focul tău. Nu ai să fii singură.

— Avem nevoie cu toții de frică, dar nu de o frică paralizantă, am spus, simțindu-mă incredibil de ușurată că gemenele își vorbeau din nou, cât de cât.

— Frica poate fi benefică dacă este temperată de bun-simț și de curaj.

Am sărit speriați când Thanatos apăru ca prin magie în fața microbuzului. Ducea cu ea un coș imens pentru vrăji și purta o mantie lungă, cu glugă, de un albastru safir minunat. Părea puternică, bătrână și de temut. Apoi zâmbi și își schimbă aerul înspăimântător într-unul binevoitor, și atunci m-am mai relaxat un pic.

— Suntem toți aici, am spus după ce mi-am simțit la loc inima care îmi sărise în gât. Suntem gata.

— Sunteți *aproape* gata. Înainte de a pleca din campus, am o sarcină pentru fiecare dintre cei cinci membri ai cercului. Pentru că este vorba despre un ritual de dezvăluire, iar vraja pe care o voi arunca va permite celor prezenți să vadă lucrurile care au fost ascunse, fiecare dintre voi trebuie să aducă la altar ceva care dezvăluie un adevăr despre el, un adevăr care este, de obicei, ascuns.

— Of, Dumnezeule, am oftat.

— Gândiți-vă un moment la ceea ce trebuie să dezvăluiți despre voi înșivă și apoi mergeți să luați ceva care să simbolizeze acest lucru. Repede. Trebuie să terminăm ritualul și să aruncăm vraja în noaptea asta, înainte să treacă miezul nopții și să înceapă o nouă zi.

Shaunee se ridică prima. Părea hotărâtă în momentul în care ieși din microbuz. Damien o urmă. Apoi, Stevie Rae. Apoi, Erin. Mi-a venit brusc o idee și am început să caut în geantă. La

fundul ei, printre șervețelele folosite, strugurelul fără capac și niște firimituri, am găsit. Satisfăcută, am ridicat privirea și i-am văzut pe Stark, Darius, Rephaim și Afrodita uitându-se cu gura căscată la mine.

— Ai nevoie de ajutor pentru tema asta? întrebă Afrodita, doar pe jumătate sarcastică.

— Zoey are deja la ea tot ceea ce îi trebuie, zise Thanatos.

— Da. Are dreptate. Am.

Am simțit nevoia foarte imatură de a scoate limba la Afrodita, lucru pe care nu l-am făcut (evident). În schimb, m-am mulțumit să-mi încrucișez brațele la piept și să abordez un aer trufaș.

Nu a trebuit să așteptăm mult până s-au întors toți. Stevie Rae era prima. Părea neobișnuit de încruntată. Nu ducea nimic cu ea, dar, când se așeză, am văzut că își puse mâna pe unul dintre buzunarele din față ale jeanșilor, de parcă ar fi protejat ceva aflat acolo.

Damien plecase cu geanta lui și se întoarse tot cu ea. Îi aruncă lui Thanatos un zâmbet extrem de arogant și spuse:

— Misiune îndeplinită!

Următoarea se întoarse Shaunee. Nu spuse nimic. Se duse doar înapoi la locul ei și reîncepu să se uite pe geam.

În cele din urmă, veni și Erin. Ducea cu ea o gentuță termorezistentă. De felul acelora pe care ți le dau la magazinele mai fițoase (precum Petty's, din Uttica Square) când cumperi înghețată sau alte chestii congelate pentru acasă.

— Ce-i? se repezi la noi. M-am întors. Suntem gata. Să mergem.

Thanatos potoli izbucnirea lui Erin cu o privire severă, ceea ce o făcu pe geamănă să se retragă furiș către capătul microbuzului. Apoi îi spuse lui Darius:

— Du-ne la ferma de lavandă a Sylviei Redbird.

Darius scoase microbuzul din campusul Casei Nopții. Mă așteptam ca Thanatos să se așeze (ăăă, ca un profesor normal) și să stea lângă noi. În schimb, se apucă bine cu o mână de bara pentru (îmi pare rău să o spun) handicapați, iar cu cealaltă cotrobăi prin coșul de vrăji superîncărcat și scoase un morman de ceva care arăta ca un pumn de ierburi, cu smocuri de mici inflorescențe albe, exact ca acelea pe care le văzusem pe marginea drumului, pe câmpurile din Oklahoma și prin șanțuri, de mii de ori.

— După cum știți cu toții, vom efectua un ritual de dezvăluire și voi arunca o vrajă de invocare a morții care, să sperăm, va aduce lumină asupra imaginilor din trecut, mai ales asupra acelora care au legătură cu asasinarea mamei lui Zoey. Este un ritual dificil și include o vrajă complexă. Thanatos vorbise până atunci cu toți, dar acum își îndreptă atenția către Stevie Rae. După cum am mai spus, pământul este cheia cu care putem dezlega vraja. Succesul viziunii stă în puterea ta de a te conecta cu pământul, dar și în angajamentul cercului de a aduce la viață imagini ale evenimentelor din trecut.

— Sunt cu adevărat conectată cu pământul. Promit, spuse Stevie Rae.

Colțurile buzelor lui Thanatos schițară un zâmbet.

— E un început excelent.

— Cred că și cercul meu este cu adevărat implicat în acest ritual, am zis.

I-am auzit pe prietenii mei confirmându-mi ca un ecou cuvintele, cu da-uri și aha-uri.

— Care-i treaba cu buruienile? întrebă Afrodita.

Thanatos scoase o plantă dintre celelalte și o ridică astfel încât să o putem vedea. Exact cum mă gândisem de la început, era doar o buruiană simplă, care avea într-un capăt mai multe inflorescențe destul de drăguțe, albe, care păreau extrem de fragile.

— Nu este o buruiană. Este o floare minunată care se numește angelică. Proprietățile ei sunt neobișnuit de puternice și de pure. Este o floare a comunicării. Când este folosită la vrăji, scopul ei este de a scoate la lumină ceea ce i-a fost ascuns ochiului conștient. În timpul ritualului din noaptea asta, tu, tânăra mea Mare Preoteasă Roșie, ai să porți o coroniță împletită de prietenii tăi din această floare magică.

— Ooo! Asta e super!

Thanatos îi dădu lui Stevie Rae mormanul de flori de câmp.

— Împarte astea. Voi, ceilalți, împletiți plantele pe care le primiți într-o coroniță. Stevie Rae va ține pe cap aceste coroniță înainte de ritual.

— Să împletim? mormăi Stark.

Stevie Rae dădu drumul unui maldăr de flori în brațele noastre. M-am uitat la Stark ridicând din sprâncene.

— Da, am spus. Împletim. Ne-o poruncește Moartea.

— Ei bine, în cazul ăsta…

Oftă și începu să împletească stângaci codițele lungi ale florilor.

În timp ce împleteam cu toții (chiar și Rephaim, care părea în mod ciudat dăruit pentru lucrul de mână – astfel că ajunsese să facă o împletitură frumoasă și complicată, care îl ajută pe Stark să iasă din dezastrul ce-i dădea bătăi de cap), Thanatos se plimba pe culoarul microbuzului și vorbea cu noi. Ne simțeam ciudat, ca într-o sală de clasă mobilă.

— Din momentul în care punem piciorul pe pământul unde va avea loc ritualul, trebuie să ne concentrăm asupra scopului vrăjii noastre. Încercați să uitați de restul lumii. Concentrați-vă doar asupra unui singur lucru – asupra faptului că trebuie să vedem adevărul despre moartea Lindei Heffer.

— Asasinarea, m-am auzit vorbind. Nu a murit, pur și simplu. A fost omorâtă.

Thanatos se întoarse, și privirea ei o întâlni pe a mea. Dădu din cap aprobator.

— Ai dreptate. Suntem în căutarea adevărului, deci trebuie să spunem adevărul. Mama ta nu a murit din cauza unei boli sau a vârstei înaintate. A fost omorâtă. Cerem să ni se permită să fim martori la omor.

— Mulțumesc, am spus și m-am întors la împletit.

— Întâmplător, crima a avut loc la o fermă de lavandă. Lavanda este o plantă magică puternică. Are proprietăți de purificare, dar, în forma ei cea mai pură, lavanda este întruchiparea liniștii. Calmează și alină. Evocă pacea și liniștea.

— Și de ce e ăsta un lucru bun? Mama lui Z a fost omorâtă în mijlocul unei grămezi de lavandă. Se pare că chestia cu calmatul nu prea a funcționat, comentă Afrodita.

— O plantă nu poate schimba acțiunile cuiva hotărât să meargă pe calea distrugerii. Lavanda nu putea să o salveze pe mama lui Zoey. Dar faptul că a fost omorâtă pe acel pământ care hrănește lavandă înseamnă că pământul însuși este deranjat de actul de violență care s-a comis într-un spațiu menit liniștii.

— Și asta e bine pentru noi deoarece… am început eu, simțindu-mă cam grea de cap.

— Deoarece pământul va dori să scape de violența la care a fost martor. Ar trebui să ne ofere de bunăvoie imaginile, dacă nu

cu ușurință.

— De ce nu cu ușurință? întrebă Damien.

— Ritualurile și vrăjile cu mare încărcătură emoțională nu sunt niciodată ușoare, zise Thanatos. Vrăjile de moarte sunt, în mod special, complicate. Moartea cooperează rareori, chiar dacă vrem doar să vedem o frântură, și nu să o îmbrățișăm în totalitate.

— Deci, mama avea dreptate când spunea că nimic bun nu se obține ușor, zise Stevie Rae.

— Da, admise Thanatos. Să continuăm să ne pregătim. Vraja va avea trei părți. Prima începe aici și durează până ajungem la locul fizic al ritualului. Este cunoscută sub numele de Eliberare. Pentru a avea succes în această noapte, trebuie să ne punem cu toții de acord asupra scopului. Eliberați-vă mintea de gânduri. Concentrați-vă.

— Asupra morții? întrebă Stevie Rae.

— Nu, asupra adevărului. Concentrați-vă asupra dorinței noastre comune de a căuta și de a găsi adevărul în noaptea aceasta.

— Vederea Adevărată.

Nu mi-am dat seama că am rostit aceste cuvinte cu glas tare până când Thanatos nu dădu din cap și spuse:

— Da, într-adevăr. Vederea Adevărată este o modalitate excelentă de a o descrie. În noaptea aceasta, dorim să avem Vedere Adevărată.

Thanatos merse către capătul microbuzului pentru a verifica împletitura lui Erin. Am simțit că sunt pironită cu privirea și, când mi-am ridicat ochii din propria coroniță din flori de câmp, le-am văzut pe Afrodita și pe Stevie Rae uitându-se urât la mine.

— În noaptea asta, „văzut cu Vedere Adevărată”, cită încetișor Afrodita. „Întunericul nu este mereu același lucru cu răul. Lumina nu aduce mereu binele.”

— Ți-am spus că ar fi trebuit să o luăm și pe Kramisha, șopti Stevie Rae.

— Cred că ar fi trebuit să luăm un afurisit de tanc, spuse Stark.

— *Eliberați-vă mintea de gânduri*! aproape că am șuierat printre dinți, însă în șoaptă, aruncându-le tuturor o privire aspră.

Apoi m-am întors la împletit.

Am încercat să-mi eliberez mintea de gânduri.

Am încercat să mă gândesc la adevăr.

Dar eram prea tânără – prea speriată – prea îngrijorată. Așa că adevărul la care m-am trezit că mă concentrez era simplu, dar, evident, nu acela la care se referise Thanatos:

„Adevărul este că am nevoie de mama și că aș da aproape orice să fie în viață și să o am din nou lângă mine.”

Capitolul 27

Aurox

Aurox părăsi repede campusul Casei Nopții, sigur că pornise cu mult înaintea microbuzului școlii. Era, după standardele omenești, foarte târziu, și drumurile erau aproape pustii. Era fericit că vocea din vehicul îi dădea indicații. Bucuros că avea timp să conducă și să se gândească fără să se îngrijoreze că era descoperit urmărindu-l pe mult prea conștiinciosul Darius.

Neferet îi poruncise să zădărnicească ritualul care urma să aibă loc și vraja de moarte pe care urma să o arunce Thanatos, deși îi spusese clar că nu trebuia să o omoare pe niciuna dintre Preotese în timp ce făcea asta. Pe Aurox nu-l mira faptul că era recunoscător pentru acea mică interdicție. Pentru o clipă, în timp ce Neferet îi dădea poruncile, crezuse că avea de gând să îi ceară să o omoare pe Zoey. Gândul îi făcuse rău, deși, conform Preotesei, nu avea capacitatea de a *simți*. Era doar o unealtă. Emoțiile celorlalți îi alimentau puterea, dar, odată folosite, emoțiile trebuiau să dispară.

Atunci de ce, din momentul în care rămăsese singur cu Zoey, atunci când ea plânsese moartea mamei ei, mai simțea încă tristețe, o disperare profundă și apăsătoare, vină și, mai recent, și altceva, ceva nou? Aurox se simțea singur.

Aproape că putea auzi râsul disprețuitor al Preotesei.

— Da, simt! strigă el, iar vocea lui răsună cu ecou în vehiculul aflat în viteză, de parcă ar fi fost singur într-o peșteră – mereu singur. Simt, chiar dacă Preoteasa spune că nu simt. Lovi bordul cu pumnul, fără să bage de seamă că încheieturile i se răniră și că lăsase urme în pielea din interiorul mașinii. *Îi* simt tristețea. *Îi* simt frica. *Îi* simt singurătatea. De ce? De ce mă face Zoey Redbird să simt?

„Fiecare dintre noi hotărăște ce este prin alegerile pe care le

face în viață.” Vocea lui Thanatos părea a fi acolo, cu el, în mașină. „Acțiunile noastre ne definesc și vor continua să ne definească chiar și după moarte.”

— Am fost creat ca s-o slujesc pe Neferet.

Putea, oare, să aibă dreptate Thanatos, chiar și în cazul unei creaturi ca el?

În minte îi veniră și alte cuvinte ale Preotesei, ca un răspuns la întrebarea lui.

„… viitorul nu trebuie să fie dictat de trecut.”

Vocea din mașină se auzi din nou, risipind dovezile de înțelepciune ale lui Thanatos. Îi spunea să o ia la dreapta și că, după jumătate de kilometru, avea să ajungă la destinație. Aurox coti la dreapta, dar apoi ieși de pe drumul principal și nu se opri până când nu fu sigur că parcase cât se poate de departe de lumina altor faruri și de ochii iscoditori. Se dădu jos din mașină și, deplasându-se rapid și în tăcere, o luă pe lângă vechea alee cu pietriș care ducea spre o casă modestă.

Aurox se opri înainte de a ajunge la casă, și nu doar pentru că avea nevoie să se folosească de ascunzătoarea oferită de o mică livadă din apropiere și de câmpul întins de lavandă care o încadra. Se opri pentru că văzu cercul ars din mijlocul ierburilor uscate de iarnă. Cunoștea acea urmă arsă. Pământul era pârjolit și lavanda fusese distrusă, dar nu din cauza focului. Era o arsură rece – o rană înghețată.

„Întunericul a fost aici, își spuse Aurox. Și atunci înțelese. Neferet și taurul alb au făcut asta. Ei au omorât-o pe mama lui Zoey Redbird.”

Și atunci ceva se urni în adâncul lui la fel cum o roată blocată în mizerie și în noroi se eliberează în cele din urmă. Aurox își simți picioarele moi și se așeză dintr-odată pe pământ, cu spatele sprijinit de coaja aspră a unuia dintre copaci, așteptând… privind… fără a face însă nimic.

Dragon

Fusese ușor și nu îi luase mult timp să caute adresa de acasă a lui Zoey. Ferma bunicii ei se afla la doar o oră și ceva distanță. Așteptă până când microbuzul școlii părăsi campusul, apoi îl urmă încet, asigurându-se că Darius, cel mereu vigilent, nu îl observă în oglinda retrovizoare. Dragon nu trebuia să stea

aproape de microbuz. Știa încotro mergea. Știa ce trebuia să facă.

Datoria era totul.

Sarcina lui era să se asigure că școala și elevii ei nu erau în pericol.

Un dragon își protejează semințiа.

Doar asta mai rămăsese – dragonul.

Moartea ta m-a omorât
Doar dragon pot fi, doar atât.

Propriile cuvinte îl urmăreau.

— Îți spuneam adevărul! strigă el în pustiul din jur. Anastasia, ai plecat. Nu mi-a mai rămas nimic în afară de dragon și de datoria mea.

Dacă nu ai fi partenerul meu, bun și cinstit,
Altfel cum crezi că te-aș mai fi găsit?

Răspunsul Anastasiei păru că plutește în jurul lui, aducând cu el mirosul fecund al pământului care mărginea râul Mississippi și o adiere călduță și umedă de vară, în care florile-soarelui își pleacă ușor capetele grele, ca într-un semn de aprobare.

— Nu! strigă el, alungând amintirea. S-a dus totul. *Tu* te-ai dus. Nu mai am nimic. Nu a fost alegerea mea, ci a Zeiței tale, atunci când a permis să fii luată de lângă mine, pentru că am arătat milă vreme de atât de mulți ani. Scutură din cap cu furie. Nu voi mai face din nou aceeași greșeală.

Ignorând pustiul din el, Dragon Lankford își continuă drumul.

Zoey

Pe măsură ce ne apropiam de casa bunicii, deveneam tot mai emoționată. Stomacul mă omora. Mă durea capul. Coronița mea din angelică era de tot râsul. Stark mă ajutase să o termin. Pe bune. Stark. Iar băiatul ăsta nu este ceea ce s-ar numi un talent la împletit flori.

„Mama mea este adevărul. Asta e tot ceea ce știu.”

— Aduceți-vă aminte, spuse Thanatos când am ajuns pe aleea atât de cunoscută din fața casei bunicii. Intenția este

importantă. Suntem aici pentru a scoate la iveală adevărul, astfel încât să facem dreptate pentru o viață curmată prematur. Nimic mai mult. Nimic mai puțin. Se uită la mine. Poți face asta. Nu ești lipsită de curaj.

— Ești sigură?

Ea doar zâmbi ușor.

— Sufletul ți-a fost zdruncinat. Asta ar fi trebuit să fie o sentință la moarte, dar, cu toate acestea, ai supraviețuit și te-ai întors în tine însăți, împreună cu Războinicul tău. Așa ceva nu s-a mai întâmplat. Nu ești lipsită de curaj, repetă ea.

Stark mă strânse de mână. Am dat din cap ca și cum aș fi fost de acord cu ea, dar, în interiorul meu, strigam un alt adevăr: „Dacă aș fi fost cu adevărat curajoasă, aș fi fost în stare să-l salvez pe Heath, și sufletul nu mi-ar fi fost distrus, și Stark nu ar fi trebuit salvat”.

Din fericire, înainte să îmi scape vreunul dintre aceste cuvinte și să stric tot ce încerca Thanatos să facă pentru a ne ajuta, Darius opri microbuzul și deschise ușa.

Am rămas cu toții pe loc. În cele din urmă, Thanatos zise:

— Zoey, tu trebuie să atingi pământul prima. Aici a fost omorâtă mama ta.

M-am ridicat și, strângând în continuare cu putere mâna lui Stark, am coborât scările microbuzului.

Parcasem în fața casei bunicii. Microbuzul părea din cu totul alt film în parcarea cu pietriș, lângă jeepul bunicii.

Presupun că, din moment ce știam că bunica nu stătea în casă pe timpul ritualului de purificare de șapte zile, mă așteptasem ca aceasta să fie întunecată și să arate straniu, dar era fix pe dos. Lumina era aprinsă în toate camerele. Locul era atât de luminat, încât a trebuit să mijesc ochii ca să mă uit direct spre casă. Ferestrele sclipeau de parcă sticla ar fi fost proaspăt lustruită. Marea verandă din față era și ea luminată, dezvăluind balansoarele confortabile și măsuțe pregătite pentru servitul limonadei.

Și apoi apăru și bunica, luându-mă în brațe și umplându-mi lumea cu mirosul copilăriei.

— O, *u-we-tsi-a-ge-ya*, inima mi se umple de bucurie când te văd! spuse în cele din urmă când ne-am simțit pregătite să ne desprindem din îmbrățișare.

Purta rochia ei favorită din piele de ied. Știu că era foarte

veche și că lucrase împreună cu mama ei la broderia de mărgele mov și verzi care decora corsetul. Îmi povestise adesea cum, atunci când era copilă, îi dăduse unei Femei Înțelepte din tribul ei o curea la broderia căreia muncise o iarnă întreagă cosând mărgele, la schimb pentru scoicile și mărgelele din sticlă pe care le înșirase apoi pe ciucurii de la mâneci și de pe tivul rochiei. Îmi aminteam de vremea în care rochia era de un alb atât de pur, încât mă gândeam că seamănă cu norii; însă acum se îngălbenise. Asta ar fi trebuit să o facă să arate învechită și ponosită, dar nu era așa. Pentru mine, era un lucru drag și valoros, dincolo de orice etichetă de magazin sau de vreo licitație pe eBay.

Nu am putut să nu observ că bunica slăbise și că ochii ei expresivi erau încadrați de cearcăne negre.

— Ce mai faci, bunico?

— Acum, mai bine, fiica mea. Și, după ritualul din noaptea asta, cred că voi fi chiar mai bine. Bunica își puse pumnul pe piept și se înclină cu respect în fața lui Thanatos. Fii binecuvântată, Mare Preoteasă.

— Fii binecuvântată, Sylvia Redbird. Este o plăcere să te cunosc personal. Mi-aș fi dorit doar să fi fost în circumstanțe diferite.

— Și eu. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu Moartea, zise bunica, în vreme ce ochii îi sclipiră o clipă ca în trecut.

— Mă onorezi, spuse Thanatos. Deși nu pretind că sunt Moartea. Am doar o afinitate pentru ea.

— Pentru ea? întrebă bunica.

— O mamă ne aduce pe această lume. Nu ar fi logic ca tot o mamă să ne cheme să facem trecerea din lumea asta?

— Ăăă. Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta, spuse Shaunee.

— Așa pare aproape drăguț, zise Stevie Rae.

— Depinde de mama ta, sublinie Afrodita.

— Nu, Profetesă. Depinde de *Mamă*, o corectă Thanatos.

— Ei bine, asta e o veste bună, zise Damien. Mama mea nu a fost mama de coșmar pe care a avut-o Afrodita, dar nici nu era chiar model.

— Conversația asta e foarte interesantă, dar nu ar trebui să ne concentrăm pe vrajă? întrebă Stark. Nu ne ajung problemele pe care le avem?

— Tinere Războinic, ai dreptate, zise Thanatos. Să începem! Sylvia, te rog să ne conduci în locul unde ai descoperit cadavrul fiicei tale.

— Foarte bine.

Bunica trebui să facă doar câțiva pași. Locul era extrem de evident. Acolo, la marginea câmpului de lavandă care încadra latura de nord a casei bunicii și în spatele căreia se întindea o pajiște, se afla un cerc perfect de plante arse. Toată suprafața era înnegrită, moartă și oribilă. Chiar și plantele care încadrau cercul păreau pălite și pe moarte.

— Nu e nici urmă de sânge, spuse Thanatos, ridicând mâna, astfel încât niciunul dintre noi să nu intre, propriu-zis, în cercul distrugerii.

— Asta este una dintre ciudățeniile pe care șeriful și ajutoarele lui nu au putut-o explica, zise bunica.

Thanatos se mișcă astfel încât să se plaseze chiar în fața bunicii. Își puse mâna pe umărul ei, și am văzut că bunica trage aer în piept, adânc și cu sete, de parcă Marea Preotească i-ar fi transferat energie prin atingerea ei.

— Înțeleg că este greu. Dar este necesar să te întreb: Mai exact, în ce mod a murit fiica ta?

Bunica trase din nou aer în piept, apoi spuse cu voce puternică și clară:

— Gâtul fiicei mele a fost tăiat.

— Și, cu toate astea, nu au găsit sânge pe pământul din jurul cadavrului ei?

— Nu. Nici aici. Nici pe verandă. Nici în casă.

— Și în cadavru? Mai rămăsese sânge în cadavru?

— Din raportul legistului reiese că nu. Însă legistul a mai spus și că este imposibil. Că Lindei i s-a întâmplat ceva mai mult decât să i se taie gâtul, dar nu a putut oferi vreo explicație. Nimeni nu a putut.

— Sylvia Redbird, ne aflăm aici pentru a primi răspunsuri, dacă ești destul de puternică să le vezi.

Bunica ridică fruntea.

— Sunt.

— Atunci, așa să fie! Toate ritualurile vampirilor încep având un altar închinat Zeiței noastre în centrul lor, ne spuse Thanatos.

Mă gândeam că știm cu toții acest lucru, însă următoarele ei cuvinte mă făcură să nu mai pun nicio întrebare.

— Sylvia, aș vrea să te rog să ridici tu altarul care va sta în inima acestui ritual. Ești dispusă să faci asta?

— Da.

— Atunci, așa să fie. Vei intra pe pământul întinat alături de mine și îmi vei arăta exact unde ți-ai găsit copila. Acesta va fi locul altarului nostru și centrul, inima și spiritul cercului nostru. Se uită lung către noi, ceilalți. Nimeni altcineva să nu mai intre. Cercul lui Nyx nu este încă format, dar intenția noastră este clară în acest spațiu. Veți trece de limitele lui doar după ce este invocat fiecare element. Se uită de la Stark la Darius și la Rephaim. Războinici, formați un triunghi exterior și înconjurați cercul. Thanatos arătă spre un punct aflat direct în fața ei. Rephaim, într-acolo este nordul. Locul tău este acolo. Stark, ia poziție la est. Darius, locul tău este la vest.

— Și eu unde să stau? întrebă Afrodita.

— În afara cercului, protejând singura poziție care mai rămâne – la sud.

— Ea nu e Războinic, spuse Darius.

— Nu, este ceva mai puternic, o Profetesă a Zeiței noastre, îi pui la îndoială forța?

Afrodita își puse mâinile în șold și ridică dintr-o sprânceană blondă în timp ce se uita la el.

— Nu, nu i-aș pune niciodată la îndoială forța, zise Darius. Și, făcându-i o plecăciune lui Thanatos, el, Afrodita și ceilalți doi Războinici se duseră spre locurile desemnate din afara cercului.

Thanatos o luă de mână pe bunica și, cărându-și coșul de vrăji, întrebă:

— Ești gata, Sylvia?

Bunica dădu aprobator din cap și spuse „da” în limba cherokee:

— *Uh*.

Păși împreună în cercul distrugerii. Bunica o conduse pe Thanatos într-un punct aflat un pic mai la sud de centru.

— Aici era fiica mea.

— Stai unde zăcea copila ta. Cu fața spre nord, în direcția elementului pământ, reprezintă spiritul lui Nyx în cercul pe care îl vom smulge din ghearele distrugerii și îl vom face al nostru, prin adevărul scos la lumină.

Bunica încuviință solemn din cap. Stătea acolo cu o grație care îi făcea rochia din piele de ied să fluture încet. Era cu fața

spre nord, cu spatele la noi, dar vedeam că își ținea fruntea sus și umerii drepți și avea un aer mândru.

În momentul acela, văzând-o, inima mi se umplu de mândrie.

Thanatos își puse coșul lângă bunica. Îl deschise și scoase o bucată minunată de pânză ca o catifea, făcută din același material ca pelerina ei. Scuturăm bucata pătrată de material și o puse pe pământ, în fața bunicii. Apoi, scoase coronițele de angelică pe care le împletiserăm. Am fost surprinsă să văd cât de frumoase erau prinse împreună, florile albe aproape sclipind pe catifeaua de culoarea safirului. În continuare, scoase o pungă de catifea neagră, pe care sunt sigură că o văzusem folosită de Anastasia la ore. Dacă aveam dreptate, trebuia să fie plină cu sare. O puse și pe aceasta pe pânză, împreună cu cele cinci lumânări reprezentând fiecare dintre elemente. Toate erau la îndemâna bunicii.

Thanatos se întoarse cu fața la noi. Vocea ei se auzea clar în noapte, de parcă până și insectele și păsările din jurul nostru se opriseră din sporovăit pentru a asculta.

— Formarea acestui cerc va fi neobișnuită, din moment ce ritualul nostru este, de fapt, o vrajă în cadrul unui ritual dintr-un cerc, chiar dacă vom începe cu aerul și vom termina cu spiritul. Când vă chem pe fiecare dintre voi, să vă apropiați de altar. Dați-i Sylviei obiectul care simbolizează adevărul despre voi pe care vreți să-l dezvăluiți. Spuneți-i adevărul. În schimb, ea vă va da lumânarea corespunzătoare. Apoi, mergeți la locul vostru din jurul cercului.

— Atunci, vei chema toate elementele? am întrebat, nefiind sigură dacă voi conduce sau nu formarea cercului.

— Vom forma amândouă acest cerc, tânără Preoteasă, spuse ea. Eu voi incanta vraja și o voi lega cu sare. Tu vei aprinde lumânările. Intenția mea este ca, atunci când spiritul este invocat și cercul este format, următoarele cuvinte pe care le voi spune, cu ajutorul tuturor elementelor – mai ales al pământului, să arunce vraja și să invoce Moartea.

— OK, am spus. M-am uitat spre prietenii mei, și aceștia au dat din cap aprobator. Suntem gata.

— Damien, vino la altar și reprezintă-ți elementul, aerul.

L-am auzit pe Damien trăgând aer în piept, înainte de a păși în cercul de lavandă arsă și de a se apropia de bunica.

— Ce anume vrei să dezvălui spiritului? întrebă Thanatos.

Damien băgă mâna în geanta pe care o purta mereu pe umăr și scoase o cutie de pudră compactă de la MAC. O deschise, și o rază de lună căzu luminând-o, dezvăluind o suprafață spartă și o reflexie în cioburi. În timp ce i-o dădu bunicii, spuse:

— Am adus o oglindă spartă pentru că, deși poate arăt și mă comport de parcă aș fi bine, mă întreb în sinea mea dacă moartea lui Jack nu a spart pentru totdeauna ceva în sufletul meu.

Bunica puse cutia pe pânza de altar, apoi îi dădu lui Damien lumânarea galbenă a aerului. În acest timp, îi atinse mâna și spuse:

— Te aud, copile.

Damien se duse la dreapta bunicii și ocupă zona de est de la marginea cercului.

— E rândul meu, spuse Shaunee încet și apoi merse către bunica. Când ajunse lângă ea, îi dădu o pană albă și lungă, pe care o adăpostise între palme. Pana simbolizează faptul că, deși multă vreme mi-a fost frică să fiu singură, vreau să mă eliberez de această teamă.

Bunica puse pana lângă oglinda spartă a lui Damien și îi dădu lui Shaunee lumânarea ei roșie.

— Te aud, copilă, spuse ea, atingându-i mâna ușor, blând, la fel cum făcuse și cu Damien.

Erin nu zise nimic. Merse repede la bunica și îi dădu gentuța termorezistentă pe care o adusese în microbuz. Bunica o deschise, băgă mâna în ea și scoase un cub de gheață.

— Eu sunt. Sunt înghețată, de parcă nu aș avea deloc sentimente.

Bunica luă gheața și o adăugă celorlalte obiecte de pe pânza de altar. Îi dădu lui Erin lumânarea ei albastră, atingând-o ușor și spunându-i:

— Te aud, copile.

Albă la față, Erin se duse către marginea de est a cercului.

— Urează-mi succes, îmi șopti Stevie Rae.

— Succes, am spus încet.

Merse către bunica și îi zâmbi.

— Bună, bunico.

— Te salut, copilă a pământului. Bunica îi zâmbi la rândul ei. Ce dorești să îmi dezvălui?

Stevie Rae scoase o bucată de hârtie din buzunarul jeanșilor.

Era neagră, ca hârtia pe care o foloseam în generală pentru a decupa diverse lucruri în timpul orei de lucru manual. I-o dădu bunicii, spunând:

— Această hârtie simbolizează frica mea că l-aș putea pierde pe Rephaim în fața a ceva întunecat și înspăimântător, pe care nici nu îl înțeleg, de fapt.

Bunica desfăcu hârtia neagră și o netezi pe pânza de altar. Îi dădu lui Stevie Rae o lumânare verde, o atingere ușoară și zise:

— Te aud, copilă.

Înainte ca Stevie Rae să își ocupe locul în partea de nord, Thanatos ridică toate coronițele împletite din angelică și le puse pe capul lui Stevie Rae.

— Adevărul se dezvăluie din pământ prin tine. Astfel vom întreba și așa să fie.

— Mulțumesc. Am să fac tot ce îmi stă în putință, spuse Stevie Rae solemn, apoi își ocupă locul în cerc.

Era rândul meu. „Nyx, te rog să mă ajuți să fiu destul de puternică încât să fac față la ceea ce am să văd în noaptea asta.” M-am dus spre bunica. Ea îmi zâmbi și spuse:

— Ce anume vrei să-mi dezvălui, *u-we-tsi-a-ge-ya*?

Îmi lăsasem geanta în autobuz, dar nu înainte de a scoate simbolul din ea. Din buzunarul jeanșilor am scos un elastic de păr. Era unul din cauciuc, care nu ar fi trebuit să te tragă de păr, dar care reușea mereu să facă exact asta. I l-am dat bunicii.

— Acum, aproape tot timpul mă simt de parcă aș fi trasă într-o mulțime de direcții diferite, de o mulțime de oameni. Cred că, la un moment dat, am să plesnesc precum o bucată de cauciuc și am să mă prăbușesc din nou. De data asta, pentru totdeauna.

Bunica puse încet elasticul meu de păr pe pânza de altar. Când îmi dădu lumânarea mov, îmi prinse palmele între palmele ei. Vocea îi tremură ușor când spuse:

— Te aud, copilă.

Atunci am pășit în spatele bunicii, în centrul cercului, și m-am uitat spre Thanatos, ca să văd care era următoarea mea mișcare.

Din coșul de vrăji, Marea Preoteasă scoase o cutie lungă de chibrituri din lemn. Ridică punga de sare și îmi zise:

— Îți poți lăsa lumânarea pe altar. Bunica ta servește drept păstrător al spiritului, până în momentul în care ai să-ți invoci elementul.

Am pus lumânarea în mijlocul cercului pe care bunica îl formase din lucrurile pe care i le dădusem fiecare dintre noi. M-am aplecat și i-am sărutat obrazul catifelat.

— Indiferent ce vom vedea în noaptea asta, ține minte că te iubesc și că ne avem în continuare una pe alta, am spus.

Bunica mă îmbrățișă și am crezut că o să mă sărute pe obraz. În schimb, îmi șopti:

— *U-we-tsi-a-ge-ya*, ai grijă. Simt ochi care ne privesc din umbră.

Înainte să pot spune ceva, Thanatos îmi dădu chibriturile, dar și ultimele instrucțiuni.

— Am să stau la stânga ta, astfel încât să conduci formarea fizică a cercului, dar, când vom aborda fiecare element, eu îl voi invoca. Vraja de dezvăluire este țesută în interiorul invocării elementelor. În timp ce ne vom mișca în jurul cercului, voi lega vraja cu sare și, dacă ne ascultă, voi invoca Moartea. Thanatos ridică tonul, adresându-se prietenilor mei care așteptau. Cu un cerc atât de puternic, m-aș aștepta la un răspuns destul de puternic la invocarea mea. Pregătiți-vă și nu uitați: acest ritual nu este ceva ce vi se face vouă, ci, mai degrabă, ceva ce se face prin intermediul vostru. Apoi, ridică mâinile și intonă: „Să începem așa cum intenționăm să terminăm – căutăm adevărul, astfel încât acest pământ, acești oameni să se poată vindeca”.

Împreună cu Thanatos, m-am îndreptat spre Damien, care își ținea strâns lumânarea galbenă cu ambele mâini și care părea la fel de emoționat ca mine.

„În regulă, am pornit, m-am gândit. Te rog, ajută-mă, Nyx. Nu pot face asta fără tine.”

Capitolul 28

Neferet

Umbrele erau agitate. Ceva nu era deloc în regulă.

— Citiți următorul capitol din cartea de sociologie. Am niște treabă de care trebuie să mă ocup.

Neferet se repezi să le dea acest ordin elevilor ei de la ora a cincea, înainte de a ieși grăbită din clasă, lăsându-i cu gura căscată. Se învălui în ceață și în întuneric, astfel încât ochii iscoditori și profesorii mult prea curioși să nu fie martorii trecerii

ei grăbite spre camera sa privată. Acolo, se tăie imediat la mână. Ridicând palma, o întinse ca pe o ofrandă.

— Beți! Spuneți-mi ce lipsește!

Tentaculele Întunericului se repeziră spre sângele ei, prinzându-se de ea ca niște lipitori. În timp ce se hrăneau, mintea i se umplu de cuvinte șoptite pe mai multe voci diferite.

Slujitorul nu face nimic pentru a împiedica pământul.
Viziunea morții va renaște după ce se va uni cu spiritul.

— Poftim? Furia puse stăpânire pe Neferet. Aurox nu e acolo? A fost prea prost ca să găsească ferma?

Slujitorul a ajuns.
Privește și nu s-a supus.

— Forțați-l să acționeze! Faceți-l să oprească afurisitul de ritual! Vocile tentaculelor mormăiră toate, împreună, într-o confuzie totală care puse stăpânire pe mintea ei. Își închise palma și le alungă. Faceți după cum vă poruncesc! Ați băut destul sânge.

Miliardul de voci șoptitoare tăcu brusc, în timp ce spectrul unui taur alb se materializă în mijlocul încăperii. Imaginea era transparentă și incomplet formată, dar vocea lui, puternică și evident iritată, îi bubuia în minte. *Ți-am mai spus, sacrificiul tău trebuie să fie egal cu porunca*!

Făcând un efort, Neferet își stăpâni propria mânie și, cu vorbe dulci, împăciuitoare, îi spuse apariției fantomatice:

— Dar slujitorul a fost un dar de la tine. De ce ar fi nevoie de un mare sacrificiu pentru a controla o creatură care a fost creată din Întuneric? Nici măcar nu înțeleg de ce nu îmi respectă porunca.

Te-am avertizat, la crearea lui, că sacrificiul folosit pentru a-l forma nu a fost perfect și, prin urmare, slujitorul nu va fi perfect.

— Ei bine, pot să-ți spun că, în ultima vreme, am început să-i pun la îndoială inteligența.

S-ar putea să fi început să gândească, mai degrabă decât să nu gândească deloc.

— Atunci îi e lene? I-am dat o sarcină și nu face nimic! Neferet făcu o pauză, își controlă temperamentul și apoi oftă dramatic.

Nu e vorba că îmi fac griji pentru mine, dar pare o lipsă de respect față de tine.

Ah, iubita mea cea fără inimă, sunt impresionat că te gândești la mine. Poate că slujitorul are nevoie să fie impulsionat.

— Dacă îi dai un impuls, ai recunoștința mea.

Neferet făcu o plecăciune adâncă în fața apariției.

Pentru tine, tentaculele mele îl vor face să treacă la acțiune. Totuși, au nevoie de un sacrificiu pe măsură.

Încercând să nu pară la fel de iritată pe cât se simțea, Neferet spuse:

— Prea bine. Ce sacrificiu ceri?

Slujitorul este o bestie, prin urmare, pentru a-l controla, trebuie sacrificată o bestie.

— O bestie? Un corb?

Nu, sacrificiul trebuie să fie o creatură aliată cu tine.

Neferet simți că i se face rău.

— Skylar? Trebuie să îmi sacrific pisica?

Dacă te tulbură așa tare gândul, alege altceva. Există multe feline pe aici, nu-i așa...

Cu aceste cuvinte, spectrul taurului alb începu să tremure și apoi dispăru. Cu o expresie rece și hotărâtă pe chip, Neferet luă pumnalul de ceremonie cu lamă zimțată din dulap, deschise ușa camerei ei și începu să invoce sacrificiul perfect. Nu avea să fie Skylar – nu aparținuse unui Războinic. Moartea lui nu avea să aducă cu ea doza necesară de violență. Nu, exista doar o felină a cărei moarte răspundea acestei nevoi. Învăluită în ceață și umbre, Neferet dispăru în noapte...

Zoey

Vino, aer, atingere dulce, blândă, a răsuflării divine a lui Nyx.

De la prima propoziție a vrăjii lui Thanatos, am știut că nu va semăna cu niciun alt cerc pe care îl formasem până atunci, în primul rând, vocea Marii Preotese se schimbase. Asta nu înseamnă că striga sau ceva de genul ăsta, dar era ceva în cadența cântată a vrăjii care împrumuta putere glasului ei, astfel încât cuvintele pe care le rostea păreau să prindă viață și să ne înconjoare. Pe măsură ce continua să vorbească, acea

putere se contopea cu spațiul din jurul nostru. Sfârâia pe pielea mea și îmi cuprindea corpul. Vedeam că și lui Damien i se făcuse pielea de găină pe brațe și știam că și ceilalți erau la fel de impresionați.

Alungă din acest loc ale trecutului acoperitoare umbre.
Dorința noastră e umbra morții să vedem.
Prin cerc aruncăm o vrajă de dezvăluire a imaginilor morții celei mai profunde.

Cu un gest al mâinii, Thanatos îi făcu semn lui Damien să își ridice lumânarea. Preoteasa făcu semn cu capul spre mine, așa că am aprins chibritul, am dat foc fitilului și am zis:

— Aer, te rog să te alături acestui cerc.

Se auzi un *uuușșș*! puternic, și vântul se învârteji în jurul nostru, ridicându-mi părul și umflând pelerina lui Thanatos ca pe un clopot.

„Spre foc”, îmi spuse, și m-am îndreptat, în sensul acelor de ceasornic, către Shaunee. Ochii ei căprui se măriseră, erau rotunzi și priveau fix, într-un punct din spatele nostru.

Amintindu-mi de avertismentul bunicii, m-am uitat înapoi și am oftat uimită. O fâșie strălucitoare de lumină stacojie se strecura dinspre Damien, subliniind cercul și trasându-ne cărarea de la el, la Shaunee.

Eram obișnuită cu firul argintiu care apărea adesea atunci când invocam un cerc, dar ăsta era cu totul altceva. Da, era puternic, dar părea și amenințător. Nu știam dacă vedea și Thanatos sau nu; nu știam dacă era un semn bun sau nu că se afla acolo, dar nu voiam să întrerup vraja Marii Preotese, din moment ce începuse deja să invoce focul.

Vino, foc, flacăra ta să fie puternică, sigură, adevărată.
Lovește, arde, distruge tot ceea ce ne-ar împiedica vederea.
Fă ca moartea violentă să ne fie din nou arătată.
Flacăra ta luminoasă să ne facă să o cuprindem cu privirea.

La semnul ei, Shaunee ridică lumânarea roșie, și am aprins-o spunând:

— Foc, te rog să te alături cercului nostru.

A fost de parcă am fi ajuns brusc în mijlocul unui infern. Flăcările țâșniră din corpul lui Shaunee, umplând cercul deja carbonizat, dar acest foc nu provocă nicio distrugere. În schimb, am auzit un sfârâit asurzitor, și, din toate colțurile pe care le stăpânise și pe care le invadase, ceața se ridică, de parcă focul ar fi întâlnit în drumul lui gheață, nu pământ.

Apoi, aerul se întâlni cu focul, și ceața se ridică sus, pe cer, pentru a trasa fâșii și a lumina.

— Fulger. Vocea lui Shaunee părea sugrumată și plină de uimire. Aerul amestecat cu foc dă naștere fulgerului.

— Spre apă, zise Thanatos.

Funia groasă stacojie strălucitoare ne urmă.

Când ne-am oprit în fața lui Erin, mi s-a părut că părea speriată, dar ea încuviință din cap și spuse:

— Dați-i drumul. Sunt gata.

Thanatos rosti:

Vino, apă, curgi prin acest cerc,
Cu flux de adevăr spală timpul care fură imaginea clară,
Să văd a morții față brăzdată de lacrimi încerc
Violența curățată ne eliberează de-a mizeriei povară.

Erin își ridică lumânarea în întâmpinarea chibritului meu, și am spus:

— Apă, te rog să te alături cercului nostru.

Se auzi un vuiet, de parcă am fi fost brusc transportați în mijlocul unei cascade. Noaptea se îmbrăcă în nuanțe strălucitoare de albastru, de safir și de turcoaz – toate culorile apei. Elementul se năpusti în cercul înnegrit. Apa curgea în jur ca un torent furios, și apoi, exact cum făcuseră și aerul, și focul, se repezi direct spre cerul brăzdat de fulgere. Norii se adunară și începură să se frământe – tunetul bubui, mârâind cu atâta ferocitate, încât am tresărit de frică.

— Nu, spuse imediat Erin. Apa nu este furioasă pe noi.

— Și nici focul, zise Shaunee.

— Nici vântul, adăugă Damien.

— Elementele sunt revoltate din cauza actului care a fost comis aici, spuse Thanatos. Pregătește-te, cercule. Mergem spre pământ.

Cu nori negri aglomerându-se deasupra noastră și cu fulgerul luminând furtuna care se apropia, m-am dus în fața lui Stevie Rae.

— Să ne ținem bine în șa, spuse ea.

Thanatos dădu aprobator din cap și rosti invocarea pământului:

Vino, pământ, bogat, verde, cu adevărat binecuvântat de Zeiță.
La sânul tău cheile acestei vrăji sunt hrănite și alinate.
Deschide aici și moartea neagră dezvăluită va fi cu putință,
Pentru rana din inima ta, vei vedea făcându-se dreptate.

Stevie Rae ridică lumânarea verde către flacăra chibritului meu.

— Pământ, te rog să te alături cercului nostru.

Pământul de sub picioarele noastre începu să tremure, de parcă ne-am fi aflat în mijlocul unui cutremur. Nu mi-am putut reține un mic țipăt, care îmi scăpă de pe buze.

— Zoey! strigă Stark. Îl vedeam clătinându-se pe picioare, încercând să ajungă la cerc, care era acum complet înconjurat de o funie groasă și roșie.

— Stai, e în regulă! țipă Stevie Rae, ca să se audă dincolo de cacofonia stârnită de elementele furioase. Asemenea celorlalte elemente, nici pământul nu este supărat pe noi. Nu o să ne facă rău. Uitați, revitalizează pământul.

M-am uitat în jos și am văzut că avea dreptate. Pământul care fusese curățat de apă se schimbase, se răsturnase, până când, în locul cenușii și al resturilor de plante ofilite, solul bogat, roșu, din Oklahoma, fu din nou scos la lumină.

— Vedeți, este vindecat, spuse Stevie Rae.

Chiar în timp ce vorbea ea, cutremurul scăzu în intensitate, după care se opri cu totul.

— Trebuie să terminăm cercul și vraja, zise Thanatos. Invocă spiritul, Zoey. Acum.

Aurox

Din ascunzătoarea lui, Aurox urmărea cum se formează cercul

stacojiu strălucitor. Puterea lui era înspăimântătoare; forța elementelor era teribilă la vedere. Simțea emoțiile pe care le evocau aerul, focul, apa și pământul în vampirul și în novicii care le întruchipau. Bucurie, curaj și indignare îndreptățită umpleau cercul și fierbeau deasupra acestuia, pentru a-l inunda mai apoi.

Aurox ar fi putut folosi energia pentru a se transforma – pentru a se metamorfoza în creatura care ieșea din el și pentru a-l ataca pe Rephaim, după cum îi poruncise Neferet, și, mai mult ca sigur, ar fi întrerupt vraja pe care Marea Preoteasă aproape o terminase de aruncat.

O privea fascinat pe Zoey. Radioasă, aceasta se întoarse către bătrâna care stătea în mijlocul cerului. Aurox știa că, odată ce Thanatos avea să invoce și ultimul element, spiritul, și Zoey aprindea lumânarea mov, cercul urma să fie complet, și vraja de dezvăluire avea să fie pusă ireversibil în mișcare.

Dacă voia să o oprească, trebuia să acționeze acum.

Se ridică în picioare, șovăind.

„Am fost creat să o slujesc pe Neferet. Ea slujește Întunericul.”

În fața lui, Lumina elementelor Zeiței își creștea strălucirea, curată și sclipitoare, mai ales dacă o comparai cu ceea ce fusese întinat de întuneric și de distrugere.

„Nu ar trebui să opresc asta!” Adânc, în ființa lui, spiritul îi striga să nu se amestece. În schimb, să aștepte, să fie martor, să…

Durerea explodă în Aurox în timp ce tentaculele Întunericului îl biciuiau de jur împrejur. Groase și lipicioase, se întindeau ca o rețea de-a lungul trupului său. Aurox suspină după aer, pe măsură ce pielea lui începea să absoarbă lucruri, topindu-se în creatura care se odihnea în el, trezind-o. Incapabil să se stăpânească, Aurox simți cum taurul iese la suprafață. Creatura punea stăpânire pe corpul lui. „Am știut un singur lucru, ultima poruncă a lui Neferet: să-l atac pe Rephaim.” Cu capul plecat, strălucind și cu coarnele mortale formate pe de-a-ntregul, Aurox îl atacă pe Rephaim.

Zoey

M-am deplasat ușor, împreună cu Thanatos, pentru a ne așeza în fața bunicii, care stătea, teafără și nevătămată, în

centrul tumultului stârnit de elemente. Chipul îi era palid, dar mâinile nu îi tremurau în timp ce ridică lumânarea mov.

Thanatos începu invocarea spiritului:

Vino, spirit, credincios, etern și înțelept!
Pecetluit cu sare îi cerem adevărului să dezvăluie
Anii pierduți, inima Lindei sfâșiată în piept
Întunericul să dispară! Puterea spiritului să ne învăluie.

Tocmai aprindeam chibritul pentru a-l apropia de fitilul lumânării mov, când strigătul lui Stevie Rae întrerupse totul.

— Rephaim! Atenție!

Mi-am ridicat privirea la timp pentru a-l vedea pe Dragon Lankford năvălind din umbră. Cu sabia scoasă, alerga către Rephaim.

— Ai încredere în mine! țipă Dragon. Lasă-te jos!

— Nu! strigă Stevie Rae.

Rephaim nu ezită. Nici măcar un moment. Căzu în genunchi, de parcă s-ar fi oferit drept sacrificiu în calea sabiei lui Dragon. Am simțit că vomit. Am auzit-o pe Afrodita țipând ceva de genul „V-am spus eu!”, dar nu m-am putut uita la ea. Eram absolut sigură că Maestrul Sabiei avea să-l spintece pe băiat în două. Nu mă puteam abține să nu mă uit la catastrofa care urma să-l aibă protagonist pe Rephaim.

Dragon sări peste trupul îngenuncheat al lui Rephaim, și, cu un scrâșnet teribil, sabia lui se lovi de marginea ascuțită a coarnelor creaturii care semăna cu un taur. În ultimul moment, reuși să pareze lovitura mortală, venită spre Rephaim, dar avântul pe care îl luase creatura era prea mare – corpul lui era prea puternic. Nici măcar Dragon nu ar fi putut opri impactul. Rephaim dispăru, nu spintecat, dar izbit într-o parte cu o asemenea forță, încât zbură pentru ceea ce păru o eternitate, și, când aterizâ, în cele din urmă, departe de cercul nostru, nu mai mișcă.

— O, Zeiță, nu! oftă Stevie Rae. Rephaim!

Am văzut-o că se întoarce, dând să iasă din cerc și să meargă spre Rephaim.

— *Nu rupe cercul! Este exact ceea ce vrea Întunericul; dacă o faci, orice sacrificiu va fi fost în zadar*!

Nu o vedeam pe Afrodita, dar în vocea ei se simțea o măreție

pe care știam că o recunoaște și Stevie Rae, pentru că, în loc să rupă cercul, căzu în genunchi, exact așa cum făcuse și Rephaim cu câteva secunde mai devreme. Stevie Rae își lăsă capul jos și, cu voce pierită, spuse:

— Nyx, mă las la mila ta. Te rog, apără-l pe Rephaim al meu.

Creatura ca un taur se întoarse și, scurmând pământul cu copitele, îl atacă din nou pe Rephaim.

Dragon Lankford se mișcă aproape la fel de supranatural de rapid cum o făcuse și creatura. Ajunse la timp, strecurându-se între moarte și Rephaim. Ridicându-și sabia, zise:

— Un Maestru al Sabiei al lui Nyx este prezent aici. Îl voi proteja eu pe Rephaim.

Dragon se ciocni din nou cu bestia. O respinse, dar, făcând asta, Dragon se îndepărtă de trupul inconștient al lui Rephaim. Apoi, mârâind îngrozitor, creatura își întoarse capul astfel încât să-i văd chipul bestial – și m-am simțit de parcă mi-ar fi dat cineva un pumn în stomac. Ochii creaturii străluceau precum două pietre ale lunii. Știam că monstrul era Aurox – transformat complet și absolut, încetase să mai aibă ceva uman în el.

— Războinici, veniți la mine! strigă Dragon în timp ce se pregătea de următorul atac al lui Aurox.

— Zoey, trebuie să invoci spiritul și să aprinzi lumânarea! Thanatos mă apucă de umeri, mă întoarse cu fața spre ea și mă scuturâ. Cu putere. Dragon se va lupta cu bestia. Trebuie să păstrăm cercul și să terminăm vraja, astfel nu mai există nicio speranță pentru niciunul dintre ei.

„Niciunul dintre ei? Unde e Stark? Unde e Darius?” M-am uitat înnebunită în jur. Privirea mea trecu peste și prin ei înainte să înțeleg cu adevărat ceea ce vedeam. Erau acolo, amândoi, stând în pozițiile pe care le ocupaseră înainte de a forma cercul, dar nu puteau să îl ajute pe Dragon. Nici măcar nu se puteau ajuta pe ei înșiși. Darius și Stark, Războinicul meu, Păzitorul meu, erau ca niște zombie transformați în stane de piatră. Cu gurile deschise în țipete tăcute de agonie, ochii lor se uitau fix în gol, fără să vadă nimic.

— Tentaculele Întunericului îi țin prizonieri, spuse Thanatos, fără a-și lua mâinile de pe umerii mei. Deschide cercul, ca să pot termina vraja. Avem nevoie de puterea Morții și de cele cinci elemente pentru a ne bate cu răul acesta.

— Zoeybird, fă după cum spune.

Bunica ridică lumânarea mov.

Cu mâini tremurânde, am aprins chibritul și am spus:

— Spirit, alătură-te cercului nostru!

Thanatos își ridică brațele. Aruncând cu sare în jurul nostru, rosti ultimele cuvinte ale vrăjii:

Ușa întunecată a Morții să mi-o deschizi îți poruncesc.
Adevărul pe care l-a închis Întunericul acum am să-l zăresc!

Funia stacojie se întinse și, cu un bubuit asurzitor, se ridică din ce în ce mai sus, creând un haos de un roșu strălucitor care lumina norii vineții de furtună ce se înghesuiau pe cerul amenințător de deasupra noastră.

— Controlați-vă elementul! Amintiți-vă scopul! strigă Thanatos. Începeți cu aerul!

Damien își ridică ambele mâini și, cu voce puternică, sigură pe ea, spuse:

— Aer, suflă și alungă din acest loc umbrele ce ascund trecutul!

Dinspre Damien se stârni o vijelie. Prinse în ea strălucirea roșie haotică și o transformă într-un con de energie concentrată, care se deplasa continuu.

— Foc! porunci Thanatos.

Shaunee își ridică mâinile, strigând:

— Foc, lovește, arde, distruge tot ce ne blochează privirea!

Fulgerul sfârâi, ca un magnet, atras spre centrul conului strălucitor.

— Apă!

Brațele lui Erin nu erau ridicate. În schimb, arătau către locul în care bunica găsise trupul mamei.

— Apă, cu valurile adevărului spală timpul care ne blochează privirea!

Pâr! Din cer, căzu un trăsnet, lovind pământul. În timp ce pământul se despica, apa se năpusti în afară, clipocind pe solul roșu, precum un torent de sânge.

— Pământ!

Stevie Rae, în continuare îngenuncheată, se uita cu ochi mari la bătălia pe care Dragon o ducea cu Aurox, privindu-i cum se apropiau din ce în ce mai mult de trupul nemișcat al lui

Rephaim. Plângea, iar glasul îi tremura, dar cuvintele ei răsunară în cerc, purtate de puterea inimii sale rănite:

— Pământ, la pieptul tău se hrănește și este păstrată cheia acestei vrăji.

Apa se învolbură. Imagini se ridicară din adâncimile pământului, de parcă acesta le-ar fi vomitat, dar erau mișcătoare și neclare, doar niște fragmente de nerecunoscut de chipuri și de forme vagi umane.

— Spirit! strigă Thanatos.

Gura mi se deschise și, prin mine, spiritul recită cuvintele corecte ale vrăjii de dezvăluire.

— Ani pierduți, lacrimi irosite, ai simțit plânsul mamei mele. Spirit, dezvăluie adevărul în fața ochilor noștri!

Din acel moment, tot ce se afla în afara cercului nostru – Aurox și Dragon, Darius, Stark și Afrodita – încetă să mai existe pentru mine. Singurul lucru real se desfășura pe suprafața apei. Oglinda acesteia se limpezi și, de parcă totul s-ar fi întâmplat în fața ochilor mei, am văzut-o pe mama stând pe veranda din fața casei bunicii. Deschise ușa zâmbitoare, dar confuză. Apoi, scena se lărgi și punctul de observație se schimbă, și am văzut-o pe Neferet goală, de cealaltă parte a ușii deschise, întrebând dacă Sylvia Redbird era acasă. Am auzit-o pe bunica plângând încetișor și am vrut să traversez întinderea de apă, pentru a mă așeza între aceasta și bunica – pentru a încerca să o apăr de viziunea teribilă, de nesuportat, pe care știam că avea să o dezvăluie.

Dar nu mă puteam mișca.

— Nu, așteaptă. Cuprinsă de panică, m-am lăsat jos. Strălucirea roșie care ne subliniase cercul se întinsese. Acoperea acum întregul spațiu, înghițindu-ne pe fiecare dintre noi. Este prea mult! Nu vreau ca bunica să…

— Nu o poți opri, zise Thanatos. Moartea a pus în mișcare această vrajă. Numai moartea ne poate elibera.

Bunica reuși să ridice brațul. Își strecură mâna într-a mea. Prinși în puterea morții dezlănțuite prin intermediul elementelor, am văzut totul. Neferet o legă pe mama cu tentacule negre lipicioase, ca niște bice, apoi îi tăie gâtul și lăsă tentaculele să o târască de pe verandă. În mijlocul cercului ars, taurul alb bău din ea până când tentaculele care îl înconjurau se umflară și se măriră. După ce mama muri, secătuită de sânge, Neferet se

urcă râzând pe bestie, și aceștia dispărură împreună.

— Este adevărat, zise Thanatos. Consortul lui Neferet este Întunericul.

Apoi, Stevie Rae țipă:

— Ajută-l pe Rephaim! Taurul o să-l omoare!

Mi-am mutat privirea dinspre viziunea care dispărea acum de pe suprafața apei spre Stevie Rae. Am avut timp doar să mă mir de ce naiba vorbea la telefonul mobil, înainte ca lumea din jurul meu să explodeze într-un amestec de zgomot și de sânge.

Capitolul 29

Kalona

Rephaim nu îi spusese. Fiul lui îl lăsase să creadă că Zeița îl iertase și că, făcând asta, îi dăruise forma unui băiat.

Rephaim nu îi pomenise despre faptul că fusese condamnat să fie pasăre, o bestie care putea doar să tânjească după ceva care era, în mintea unei creaturi ca el, un ideal de neatins.

— Cel puțin, în timpul zilei, este de neatins, spuse Kalona, plimbându-se cu pași mari de-a lungul crestei.

— Vrei să te ajutăm?

Furia lui Kalona explodă la auzul vocii șuierătoare, semiumane a celuilalt fiu al său.

Se întoarse către Nisroc, ridicând mâna pentru a-l pălmui ca să tacă. Corbii care se adunaseră în jur se repeziră în spate, ca să nu fie loviți. Nisroc se trase înapoi de frică, dar rămase aproape și nu încercă să scape de mânia tatălui său.

La jumătatea mișcării, Kalona ezită. Lăsă palma jos. Se uită la fiul lui acum tăcut, care se ghemuise, în așteptarea loviturii.

— De ce? Kalona lăsă ca disperarea prin care trecea să i se simtă în voce. De ce ai vrea să mă ajuți?

Nisroc își ridică ochii. În privirea lui roșie se citea nedumerirea.

— Tu ești tatăl.

— Dar nu am fost un tată bun, se auzi Kalona spunând.

Nisroc îi susținu privirea.

— Asssta nu contează. Sssă fii tatăl tu continui.

Dându-se definitiv bătut, Kalona nu putu decât să clatine din cap și, cu glasul înmuiat de emoțiile pe care abia dacă le putea

înțelege, zise:

— Cu asta nu mă poți ajuta. Kalona făcu un gest către cer. Duceți-vă! E întuneric de acum. Vă puteți întinde aripile pentru a străbate cerul fără să fiți văzuți. Doar să aveți grijă să vă întoarceți înainte de răsărit.

Corbii nu mai ezitară. Săriră de pe creastă și, țipând, puseră stăpânire pe cer.

Nu își dădu seama că Nisroc nu plecase cu ceilalți până când acesta nu începu să vorbească. Vocea fiului său era neobișnuit de blândă. Poate că tocmai blândețea lui îl făcea să pară atât de uman.

— Te ajut, am sss-o fac.

Kalona se uită la fiul lui.

— Mulțumesc, spuse.

Nisroc își lăsă capul în jos, de parcă vorbele tatălui său ar fi fost la fel de reale precum palma pe care fusese pe punctul s-o primească.

Kalona își drese glasul și își feri privirea de creatura pe care o născuse din furie și din poftă trupească.

— Du-te! Alătură-te fraților tăi. Îți poruncesc!

— Sssigur, tată.

Kalona ascultă cum aripile lui Nisroc băteau împotriva vântului. Își ridică ochii ca să-și vadă fiul dispărând în noapte.

Când rămase singur, telefonul începu să sune. Simțindu-se ca un prost fără putință de vindecare, ridică aparatul de pe piatra pe care îl lăsase cu o noapte în urmă. Pe display scria STEVIE RAE. Fără să mai ezite, Kalona răspunse și duse telefonul la ureche.

— Ajută-l pe Rephaim! Taurul o să-l omoare!

Vocea Celei Roșii se auzi ridicându-se peste zgomotul teribil.

Apoi urmă un pârâit îngrozitor de electricitate statică, iar legătura se întrerupse. Corpul lui Kalona începu să se miște înainte ca mintea lui să fi procesat informația pe de-a-ntregul. Se lansă în aer, adunând la el legăturile eterice venite de pe Tărâmul de Dincolo, pentru a forma curenți invizibili pe cerul muritorilor.

— Invoc puterea spiritului vechilor nemuritori, căreia îi pot porunci prin dreptul meu din naștere. Du-mă la sângele din sângele meu, la fiul spiritului meu. Du-mă la Rephaim!

— Ajută-l pe Rephaim! Taurul o să-l omoare!

Stevie Rae țipă, apoi scăpă din mână telefonul, înghițit pe dată de strălucirea stacojie. Încercă să se ridice și să meargă la Rephaim, dar corpul ei era prins în puterea cercului. Disperată, îmi strigă:

— Închide cercul! Lasă-mă să-l ajut!

Nu am ezitat. Văzusem adevărul despre moartea mamei. Cercul putea fi închis.

— Spirit, pământ, apă, foc, aer – vă eliberez!

Dar cuvintele mele nu schimbară nimic. Strălucirea roșie ne ținea în continuare captivi.

— Ce se întâmplă?

Stevie Rae plângea și încerca în zadar să se ridice în picioare.

— Moartea a pus în mișcare această vrajă, repetă Thanatos. Părea tristă, resemnată. Doar moartea poate să o elibereze.

— Tu reprezinți moartea. Eliberează-ne tu! am spus.

— Nu pot. Părea îmbătrânită și învinsă. Iartă-mă!

— Nu! Nu e de ajuns. Trebuie să…

Înainte să pot termina ce aveam de spus, Aurox își plecă oribilul cap pentru a-l ataca din nou pe Rephaim. Sângerând și grav rănit, Dragon Lankford se așeză clătinându-se între băiat și creatură, încasând lovitura destinată lui Rephaim. Cornul lui Aurox îl lovi pe Dragon direct în piept, ridicându-l în aer, în timp ce taurul îl străpunse complet pe Maestrul Sabiei. Aurox făcu un pas înapoi, scuturând din cap, astfel încât corpul lui Dragon se desprinse și alunecă la pământ. L-am văzut pe Dragon tremurând, tușind și, cu ultima suflare, se uită spre cercul nostru și zise:

— Dacă doar moartea vă poate elibera, atunci moartea mea vă eliberează…

Aurox mugi a victorie și îl înconjură pe Dragon pentru a-și relua atacul asupra lui Rephaim.

Dar moartea lui Dragon schimbă totul. Strălucirea roșie se ridică de pe cerc. Se ridică atât de sus, încât păru a atinge luna. Ajunsă pe cer, explodă, și o ceață argintie, pură, căzu înapoi pe pământ, îmbăind totul ușor într-o ploaie caldă, cu miros de primăvară.

În momentul în care se eliberă, Stevie Rae alergă strigând:

— Pământ, vino la mine! Apără-l pe Rephaim!

Dar nu mai era nevoie de strălucirea verde care apăru imediat în jurul lui Rephaim. În timp ce ploaia argintie cădea peste taur, corpul creaturii tresări spasmodic și se contorsionă, apoi se prăbuși. Am clipit și mi-am șters fața, încercând să îmi limpezesc vederea, dar mi-am dat seama că nu era nimic în neregulă cu ochii mei. Taurul se topea, se schimba, se transforma, și, în câteva momente, Aurox, băiatul care mă salvase de creanga prăbușită, stătea în locul lui.

El clipi de câteva ori și se uită înjur nelămurit, de parcă nu ar fi știut unde se afla.

— Nu te apropia de el! mârâi Stevie Rae la Aurox, ridicându-se pentru a se așeza între el și Rephaim.

Mâinile ei străluceau în nuanțe de verde.

Aurox făcu un pas șovăielnic înapoi, scuturând din cap. Se uita în jur, evident ametit. Am surprins momentul în care privirea lui găsi corpul sfâșiat al lui Dragon.

— Nu! exclamă Aurox. Nu! își ridică ochii de la corpul maltratat al Maestrului Sabiei și privirea lui mă găsi pe mine. Zoey! Am *ales* un viitor diferit. Așa am făcut!

Și apoi Stark și Darius ajunseră acolo, repezindu-se la el cu săbiile ridicate. Aurox scutura în continuare din cap, repetând:

— Am ales un alt viitor… am ales un alt viitor… dar, în ciuda cuvintelor lui, vedeam că trupul începea să i se transforme din nou.

Se transforma la loc în taur. Stark și Darius aveau de gând să îl omoare.

„Întunericul nu este mereu același lucru cu răul; lumina nu aduce mereu binele. Vezi cu Vedere Adevărată, copilă… vezi cu Vedere Adevărată…”

Am auzit vocea lui Nyx în minte și am știut ce aveam de făcut. Am ridicat piatra de clarvăzător care îmi atârna între sâni, am tras adânc aer în piept și m-am uitat prin ea la Aurox.

Văzut prin piatră, corpul băiatului radia o strălucire ca a pietrei lunii, din centrul lui, din apropiere de inimă. Strălucirea se răspândi până când îl acoperi complet pe Aurox. Și apoi mi-am dat seama ce era, de fapt, strălucirea – era imaginea unui alt corp, unul fantomatic, eteric, și nu îl acoperea într-atât pe Aurox, ci mai degrabă îl punea în umbră, pentru că era atât de strălucitor.

Și de cunoscut.

— Heath! i-am strigat numele. Aurox, deja transformat parțial în creatură, își întoarse capul pentru a se uita la mine. Imaginea strălucitoare a lui Heath se mișcă odată cu el, și, doar pentru un moment, privirile noastre se întâlniră. Am văzut că Heath face ochii mari, surprins. Pământ! am împrumutat din energia elementară pe care o invocase deja Stevie Rae. Apără-l pe Aurox. Nu-i lăsa pe Stark și pe Darius să îi facă rău! O parte din strălucirea verde care plana în jurul lui Rephaim se împrăștie prin pământ și se ridică în fața lui Aurox, formând un zid între el și cei doi Războinici.

— Zoey, ce naiba faci? întrebă Stark, încercând să ocolească peretele de protecție.

— Știu ce fac, i-am zis lui Stark, dar privirea mea nu îl slăbi niciun moment pe Aurox. Însă acesta deja nu mai era uman. Creatura era complet formată, și imaginea lui Heath dispăruse. Bestia mugi furioasă, de durere și de disperare, își lăsă capul în jos și se lansă în atac direct asupra mea.

Știu că a fost o prostie, dar nu m-am mișcat. În schimb, am continuat să îl privesc fix în ochi și, părând mult mai calmă și mai stăpână pe mine decât mă simțeam, am spus:

— Nu ai să-mi faci rău. Știu că nu ai să faci asta.

În ultima clipă, Aurox coti lateral. Ratându-mă la milimetru, trecu atât de aproape de mine, încât am putut să-i simt mirosul de sânge și de moarte îmbibat în el și atingerea pielii. Apoi dispăru în noapte.

Nu știu dacă adrenalina sau prostia mă ținuse în picioare până atunci, dar ambele mă părăsiră brusc, și am căzut direct în fund. Zidul verde dispăru, și Stark se repezi spre mine.

— Ești rănită? Ești bine? Ce naiba se întâmplă cu tine? Stark se lăsase pe vine, lângă mine, și mă bombarda cu întrebări, în timp ce îmi pipăia cu atenție tot corpul. Sângerezi?

L-am apucat de mâini, ținându-l strâns, sperând să nu observe cât de tare îmi tremură mâinile.

— Sunt bine. Serios.

— Ești proastă, serios, spuse Afrodita, uitându-se la mine de sus. Pe bune, Z. Ori ești proastă, ori ai halucinații. Tăurașul nu e Heath.

— La dracu', evident că nu e Heath, comentă Stark, uitându-se la Afrodita de parcă aceasta și-ar fi pierdut mințile.

„Deci nu m-a auzit. Bun, poate nu m-a auzit nimeni altcineva. Cu Afrodita mă pot descurca. Mai târziu.” Pe moment, nu am băgat-o în seamă, și mi-a fost ușor, pentru că bunica venea grăbită spre mine, la fel de îngrijorată ca Stark.

M-am prins de mâinile lui Stark, care mă ajută să mă ridic. Apoi am îmbrățișat-o pe bunica.

— Nu, sunt bine.

Mă strânse ușor ca pentru a mă îmbărbăta și *nu* îmi spuse că sunt proastă. În schimb, zise:

— Rephaim nu e bine.

— Oh!

Damien, Erin și Shaunee i se alăturaseră lui Stevie Rae, care stătea îngenuncheată lângă Rephaim. Ne-am îndreptat spre ei. Șoptind, Afrodita spuse:

— O să fie rău. *Foarte* rău.

Am vrut să îmi țin privirea departe de trupul lui Dragon, dar ochii nu mă ascultară. Căzuse nu departe de Rephaim. Dacă i-aș fi văzut doar chipul, aș fi zis că doarme. Vreau să spun că, exceptând stropul de sânge din colțul gurii, părea, de fapt, mult mai liniștit față de cum arătase în toată această perioadă care trecuse de la moartea Anastasiei. Trupul era însă un dezastru. Ambele brațe îi erau pline de răni. Cornul lui Aurox îi sfâșiase țesătura pantalonilor, lăsându-i la vedere una dintre coapse care arăta ca un hamburger crud. La pieptul lui abia dacă te puteai uita. Coastele i se rupseseră în așchii în jurul găurii făcute de corn. De la piept în jos, era scăldat în sânge.

Stăteam acolo, uitându-mă fix, când am zărit pelerina de catifea a lui Thanatos. Desfăcuse broșa care o ținea pe umeri, și, cu o mișcare elegantă, Marea Preoteasă acoperi corpul lui Dragon. Avea o expresie ciudată pe chip, și am încercat să îmi dau seama despre ce era vorba, când rosti:

— Poți să mergi mai departe. Destinul tău era fie să mori în această noapte, cu jurământul reconfirmat, pe calea cea dreaptă, fie să treci de această noapte cu corpul viu, dar cu spiritul mort față de tot ceea ce e onorabil. Thanatos zâmbi, și mi-am dat seama că expresia ei mi se părea ciudată pentru că vorbea cu aerul *de deasupra* trupului lui Dragon. Sacrificându-te pentru Rephaim, ai găsit din nou mila și, prin aceasta, pe Zeița ta. Thanatos făcu o mișcare largă cu brațul, și m-am gândit că arăta incredibil de grațioasă și extrem de frumoasă. Iată calea

ta. Mergi spre Tărâmul de Dincolo și spre viitorul tău.

Și apoi am oftat când am văzut că cerul de deasupra lui Thanatos se tulbură. Noaptea se despărți și am zărit un copac cunoscut. Era verde și plin de frunze, scoruș și păducel împletit împreună. Bucățile de material care erau legate de coroana sa imensă își schimbau constant culorile și lungimea, în timp ce se unduiau ușor în briza caldă care mirosea a pământ, a mușchi și a primăvară.

— Copacul suspendat al Zeiței, șopti Stark.

— Și tu îl vezi? i-am murmurat drept răspuns.

— Da, zise.

— Și eu, spuse Afrodita.

— Și eu, zise Darius – și, de jur împrejurul meu, prietenii mei dădură din cap aprobator și priviră uimiți o fată care păși din spatele copacului. Era blondă, zâmbitoare și extrem de frumoasă, într-o fustă lungă, de un albastru topaz, care avea mărgele de sticlă, scoici și franjuri din piele albă cusute de-a lungul tivului și al decolteului bluzei sale asortate, fără mâneci. Ducea cu ea o singură floare a soarelui.

— E Anastasia! spuse Damien.

— E atât de tânără, am bâiguit, dar apoi am închis gura, îngrijorată că spusesem ceva care avea să spulbere viziunea.

Însă Anastasia nu părea să ne vadă. Atenția ei era complet atrasă de tânărul care apăru lângă ea. Părul lui era lung și des, strâns la spate, iar ochii căprui îi străluceau în lacrimi.

— Este Dragon, spuse Shaunee.

— Nu, o corectă Thanatos. Este Bryan, Bryan al ei.

Tânărul Bryan Lankford atinse chipul Anastasiei cu respect.

— Viața mea, zise el.

— Viața *mea*, spuse ea. Am știut că ai să te regăsești.

— Și prin asta te-am găsit pe tine.

Zâmbind, o luă în brațe, și buzele li se întâlniră, cerul sclipi din nou, apoi portalul către Tărâmul de Dincolo se închise.

Stark îmi dădu un șervețel mototolit pe care îl scosese din buzunarul jeanșilor. Mi-am suflat nasul.

— O să moară și Rephaim acum?

Întrebarea lui Stevie Rae ne aduse imediat cu picioarele pe pământ. M-am întors și am văzut că stătea îngenuncheată lângă Rephaim. Eram suficient de aproape cât să văd că tăietura adâncă de la cap îi sângera. Părea palid și liniștit – prea liniștit.

— Afinitatea ta este Moartea, continuă Stevie Rae. Ștergându-și lacrimile de pe față cu dosul mâinii, se uită lung la Thanatos. Spune-mi adevărul. Rephaim o să moară?

Se auzi un fâșâit puternic, și Kalona căzu din cer. Stark și Darius își ridicară imediat armele și se postară între mine, Afrodita și nemuritor. Dar Kalona nici măcar nu se uită la noi. Se grăbi spre Rephaim.

— Ai venit prea târziu! țipă Stevie Rae la el. Te-am chemat, dar ai venit prea târziu.

Kalona se uită de la fiul lui la Stevie Rae.

— Nu am ezitat. Am venit când m-ai chemat. Apoi mă șocă să-l văd că îngenunchează lângă Stevie Rae. Încet, se întinse, trecând mâna prin spatele ei, și atinse chipul fiului său. Trăiește.

— Nu pentru multă vreme, spuse Thanatos încet. Folosiți timpul care a mai rămas pentru a vă lua rămas-bun. Moartea l-a revendicat deja pe Rephaim.

Privirea galbenă a lui Kalona păru că o sfârtecă pe Marea Preoteasă. Puterea din glas îi era la fel de îngrozitoare ca durerea:

— Moartea nu-l poate lua! Este fiul *meu*, și eu sunt nemuritor. Nu poate muri.

— Nu l-ai renegat și nu spui tu că nu mai este fiul tău?

Durerea care trecu peste chipul lui Kalona îți sfâșia inima.

Vedeam că încerca să vorbească, dar cuvintele nu puteau să iasă.

Stevie Rae atinse brațul nemuritorului. Privirea lui se întoarse către ea.

— Câteodată, cu toții spunem lucruri pe care nu dorim să le spunem, mai ales atunci când suntem supărați. Dacă nu ai vrut asta, de ce nu încerci să spui că îți pare rău? Privirea i se mută de la nemuritor la fiul acestuia. Spune-i lui Rephaim. Poate o să te audă.

Apoi se trase înapoi, lăsându-l pe Kalona singur, îngenuncheat lângă Rephaim.

Kalona se aplecă înainte și îl trase pe fiul lui către el, astfel încât Rephaim să i se odihnească acum în brațe. Nemuritorul își plecă ochii către el și îl privi pentru ceea ce păru a fi o veșnicie, apoi, cu o voce nesigură din cauza emoțiilor, zise:

— Rephaim, îmi pare rău. Ești fiul meu. Vei fi mereu fiul meu. Iartă-mă pentru furia și prostia mea. Războinicul căzut al lui Nyx

își închise ochii, își plecă fruntea și adăugă: Zeiță, te rog. Nu-l lăsa să plătească pentru greșelile mele.

O singură lacrimă se scurse pe obrazul lui Kalona și căzu pe fruntea lui Rephaim și pe rana însângerată care se căsca în acel loc. Urmă un fulger de lumină, atât de strălucitoare și de pură, încât am fost orbită pentru un moment. În timp ce mă străduiam să scap de stelele luminoase care mă împiedicau să văd bine, l-am zărit pe Rephaim trăgând aer în piept și deschizând ochii. Rana de pe frunte dispăruse. Părea un pic uimit. Kalona se mișcă stângaci, pentru a-l ajuta să se ridice, lucru pe care Rephaim îl făcu fără dificultate. Zâmbetul lui Rephaim era timid, dar păru că se simte perfect normal când spuse:

— Bună, tată. Când ai ajuns aici?

Stevie Rae îl luă în brațe pe Rephaim și îl strânse cu putere, dar își ridică privirea pentru a vorbi cu Kalona:

— Exact la timp. Tăticul tău a ajuns aici exact la timp.

Kalona se ridică. În acel moment, nu mai era un nemuritor fermecător, puternic, de-a dreptul înspăimântător. Era doar un tată care nu avea habar ce ar fi putut să îi spună fiului său.

— Cea Roșie... Kalona se opri și reluă propoziția. Stevie Rae m-a sunat. Am venit.

La început, Rephaim zâmbi, însă fericirea lui se stinse pe măsură ce își amintea ce se petrecuse.

— Dragon. Unde e? Nu încerca să îmi facă rău. Știu că nu încerca.

Stevie Rae își mușcă buzele. Lacrimile i se prelingeau pe obraz în timp ce îi spuse:

— Da, știm. Dragon te-a salvat de Aurox.

— Aurox? Creatura lui Neferet? A fost aici? întrebă Kalona.

— Da. A încercat să îl omoare pe fiul tău și să întrerupă ritualul de dezvăluire. Dragon Lankford și-a sacrificat viața pentru a-l salva, spuse Thanatos.

Toate privirile se îndreptară spre trupul acoperit al lui Dragon.

Nu știam ce să zic. Cum, Dumnezeu, aveam să le explic faptul că văzusem cu adevărat sufletul lui Heath în interiorul lui Aurox? Și ce naiba aș fi putut face în privința asta?

— Trebuie să știi că Neferet s-a aliat cu Întunericul, zise Kalona.

— Știu, recunoscu Thanatos. Și Consiliul Vampirilor va afla despre asta.

— Ce se va întâmpla? am întrebat-o pe Thanatos.

— Neferet va rămâne fără titlul de Mare Preoteasă și va fi repudiată de toți vampirii, spuse Thanatos.

— Se va opune, zise Kalona sumbru. Și are aliați puternici în Întuneric, creatura ei și Cei Roșii o vor urma.

— Atunci ne vom apăra, replică Thanatos.

— Asta înseamnă că rămâi în Tulsa? Sau ai să te întorci pe insula ta din Italia și îi vei lăsa pe copiii ăștia să se bată cu Întunericul? întrebă Kalona.

Thanatos îl privi cu ochi mijiți.

— Casa Nopții din Tulsa are o nouă Mare Preoteasă, și aceasta este Moartea.

Kalona se uită lung la Thanatos, apoi își mută privirea de la ea la fiul lui. Vedeam nehotărârea pe chipul lui și m-am gândit că se pregătea să își ia zborul – de fapt, prin minte îmi trecu gândul că, deși își ceruse iertare de la Rephaim și părea să aibă un fel de armistițiu cu noi, nu puteam fi siguri *cu adevărat* că nu era în continuare încurcat cu Neferet. Vreau să zic că îl mai crezusem și înainte, și Heath murise din cauza asta.

Dar, când nemuritorul se mișcă, în cele din urmă, nu o făcu pentru a-și lua zborul. Merse cu pași mari spre Thanatos, apoi se lasă pe un genunchi și zise:

— Se pare că această Casă a Nopții a ta va avea nevoie și de un Maestru al Sabiei. Mă pun chezaș cu trupul, inima și sufletul că te voi proteja, Mare Preoteasă. Cred că e corect să slujesc ca Războinic al Morții. Îmi vei accepta jurământul?

— La naiba! am auzit-o pe Afrodita murmurând.

Lângă mine, Stark se mișcă neliniștit, și l-am văzut aruncându-i o *privire* lui Darius.

— Îți accept jurământul, Kalona, și te voi ține legat de el.

Kalona își înclină capul și își puse pumnul în dreptul inimii, spunând:

— Mulțumesc, Mare Preoteasă.

Apoi se ridică, și privirea lui se opri direct asupra fiului său.

Zâmbetul lui Rephaim era larg, chiar dacă chipul îi era scăldat de lacrimi.

— Ai făcut ce trebuia, îi spuse tatălui lui.

Kalona dădu aprobator din cap.

— Da. În cele din urmă.

— Ei bine… Să ne întoarcem la Casa Nopții și să vedem ce ne

așteaptă acolo? întrebă Thanatos.

Am dat cu toții aprobator din cap, chiar dacă știam că nu eram singura pe care o durea stomacul și care ar fi vrut să fugă țipând *de* orice aveam să găsim la întoarcerea în Tulsa.

Dar niciunul dintre noi nu fugi. Niciunul dintre noi nu spuse nimic în timp ce urmam Moartea și pe Războinicul ei înaripat pe drumul spre microbuz. Darius și Stark purtau trupul învelit în pelerină al lui Dragon. Am sărutat-o pe bunica de rămas-bun și m-am uitat pe geamul microbuzului în vreme ce treceam pe lângă cercul care fusese ars de întuneric și care era acum plin până la refuz de plante de lavandă înflorite.

— Așteaptă, am strigat către Darius. Oprește microbuzul.

Am deschis geamul și i-am auzit pe prietenii mei făcând cu toții la fel. Apoi, la unison, am tras aer în piept, inhalând parfumul magic al lavandei din nou binecuvântate.

— Priviți! țipă Stevie Rae, arătând cu degetul deasupra cercului.

Am ridicat privirea și acolo am văzut-o pe Zeița noastră plutind. Era îmbrăcată în haine de culoarea nopții și purta o diademă de stele. Zâmbetul ei ne vrăji pe toți, și, odată cu parfumul florilor, cuvintele ei plutiră până la noi:

Păstrați amintirea vindecării din această noapte, de acest loc amintind.

Veți avea nevoie de forță și de liniște pentru lupta ce va urma în curând.

Am închis ochii, mi-am plecat capul și m-am gândit: „Ah, la naiba…”